

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mary E. Pearson

Bro
Sis

1. KİTAP

ALDATICI ÖPÜCÜK

REMNANT SERİSİ

nemesis
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arama - <https://rantey.org>

MORRIGHAN'IN RAHMİNDEN,
KASVETİN EN UZAK KÖŞESİNDEN,
HÜKÜMDARLARIN ENTRİKALARINDAN,
KRALİÇENİN KORKULARINDAN,
DOĞACAKTIR UMUT.

Yeni ve zorlu bir dünyada kendi yerini bulmaya çalışan bir prenses...

Morrighan Hanesi'nin İlk Kız Çocuğu olan Prens Lia, omuzlarındaki ağır sorumluluklara karşı çıkar ve düğün gününde, krallığın bilgesine ait gizemli bir hazineyi de çalarak ortadan kaybolur. Daha önce hiç görmediği Dalbreck Prensi ile evlenip krallıklar arasındaki güç oyununda bir piyon olmak yerine, seçimlerinde özgür olabileceği kendine ait bir hayatı tercih eder. Küçük bir liman kasabasına kaçar ve hayallerini gerçekleştirmek için çabalamaya başlar. Ancak gerçekleşmeyi bekleyen eski bir kehanet ile olmak için doğduğu kişiyi keşfetmek zorunda kalır.

Lia'yı, gücünün sınırlarının farkına varıp, sevdiklerini korumak için neleri göze alabileceğini sorgulamasına neden olacak bir savaş beklemektedir.

"Pearson okuyuculara doyurucu ve harika bir hikâye sunuyor:

üzücü, romantik, efsanelerle donanmış, kader ve umut dolu...

Destansı bir hikâyenin sizi sürüklemesine hazır olun."

– Booklist, Starred Review

"Pearson'ın üslubu çok güzel ve olayları bir düğüm haline getirme yeteneği okuyucuların daha fazlasını istemesine neden oluyor."

– BookPage

Gastineux

Candora

Cortenai

Cehennem Toprakları

Morrighan
Krallığı

Gaudrel Kabilesi

Cam Lanteux

Civica

Terquoi Tra

Kara Büyü
Şehri

Terravin

Azentil

Piadro

Gitos

D e n i z i

M

D

Aldatıcı Öpücük
Mary E. Pearson
Kitabın Özgün Adı: The Kiss of Deception
Nemesis Kitap / Fantastik
Yayın No: 312
Yazan: Mary E. Pearson
Çeviren: Begümnaz Yürekli
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzeltili: Ceylan Türk
Kapak Tasarım: Anna Booth
Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
Harita Çizimi: Keith Thompson

ISBN: 978-605-9809-50-4

© Mary E. Pearson
© Nemesis Kitap

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Temmuz 2017

Bu kitabın İngilizce’de ilk baskısı Macmillan Publishers, New York, USA
alt markası olan Henry Holt & Company tarafından yapılmıştır.

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org.San. Böl. Deposite İş Merk.
A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52
Sertifika No:28640

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Mary E. Pearson

Çeviren: Begümnaz Yürekli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TEŞEKKÜR

Bu kitabın elinize ulaşması için gecesini gündüzüne katan -ki çoğuyla tanışmışlığım bile yoktur- onca Macmillian çalışanına teşekkür etmeye başlamak bile oldukça zor benim için. Perde arkasında o kadar zekice ve harika işler çıkartıyorlar ki her birine ayrı ayrı en içten teşekkürlerimi borç bilirim. Sizi tammasam bile orada olduğunuzu biliyorum. Desteğini asla eksik etmeyen Macmillian ailesini saygıyla anıyorum: Laura Godwin, Jean Feiweil, Angus Killick, Elizabeth Fithian, Claire Taylor, Caitlin Sweeny, Allison Verost, Ksenia Winnicki ve Katie Fee. Kapak ve dizaynı üretirken işin içine âdeta sihir katan Rich Deas ve Anna Booth'un azameti karşısında saygıyla eğiliyorum. Bu dev yaratığın üzerinde oldukça fazla vakit harcayan George Wen, Ana Deboo ve Samantha Mandel dünyanın bütün sırt masajlarıyla beraber en değerli taşları hak ediyorlar. Çok teşekkür ediyorum.

Kate Farrell, kıdemli editörüm... En şaşaalı kraliyet asasıyla spada koca bir hafta onun en büyük hakkı. Bu iş, bizim için yepyeni ve zor bir deneyimdi ve o hevesini kaybetmeden desteğini, zor zamanlarda üstlendiği rehberlik işini ve o yüce sabrını hiç esirgemedi. Onu hak etmiyor olsam da benimle olduğu için çok mutluyum. Kate,

şüphesiz ki sen gerçek bir Gaudrel prensesisin. Yolum senin kabilenden şaşmayacak.

Ajanım, Rosemary Stimola, sıfatların bütün üstünlük derecelerini elden geçirmiş olduğunu görsem de hâlâ beni şaşırtmaya devam ediyor. O hayran kalınası ajan şapkasının yanında, bu kitabın şerefine dil bilim profesörü şapkasını da kafasına geçirip geçmiş zaman ortacı gibi tehlikeli şeylerin pusuda beklediği o çalkantılı nehirde bana öncülük ederek kitapta görülen Venda dilini yaratmamda çok yardımcı oldu. *Ena de te fikatande achaka. Grati ena, Ro. Paviamma.*

Yazar Melissa Wyatt ve yazar Marlene Perez'e; el çabuklukları, kontrol okumaları, bilgece öğütleri, moral konuşmaları ve güler yüzleri için minnettarım. Siz ikinciz çikolatadan bile tatlısınız. Kitabı yeniden gözden geçirmeye başladığımda bana son dakika tavsiyesiyle yardımcı olan Alyson Noel'e de çok teşekkür ederim. İlerlemeke olduğum yolu hatırlatmak adına oldukça ihtiyaç duyduğum iyi bir yol gösterici oldu. İlk okuyanlar arasında olan Jessica Butler ve Karen Beiswenger'a da büyük destekleri ve beraber sıkça oluşturduğumuz beyin fırtınaları için içten şükranlarımı sunuyorum.

Yedilerin antik çağına ait özel bir dil oluşturmam konusunda benimle beraber risk alan Jana Echevarria'yı da belirtmeden geçemeyeceğim; kendisine beraber oynadığımız telefon oyununun sayısız bölümünde yanımda olduğu için de ayrıca teşekkür ediyorum. Çevirinin içinde kendimizi kaybetmenin hazzını beraber yaşadık. Beşinci sınıf öğretmenim Bay Klein'i de unutmuyorum: bazen bir sosyal bilgiler bilgisi, onu öğrenen çocuğun aklmda ilk

günkü tazeliğiyle kalıp en olmadık anda işine yarayabiliyor. Aynen, tam da Mayalar'a olan şeyden bahsediyorum.

Önemli hususlarda ayaklarımı yere basmama yardımcı olan ilham kaynağım çocuklarım Karen, Ben, Jessica ve Dan'e ve sadece adını söyleyerek bile yüzüme kocaman bir gülücük yerleştirebilen küçük Ava'ya da kocaman sarılarak teşekkürlerimi iletiyorum. Her yazarın düzenli aralıklarla bu miniklerin gülücüklerinden küçük dozlar halinde almaları şart.

Kelime seçiminden öpüşme detaylarını hesaplamaya kadar her konuda bana akıl hocalığı yapan DP'ye ise en derin teşekkürlerimi sunuyorum. Kendini riske atıp bu şansı yakaladın ve asla bırakmadın. XO

•

*Şansı yakalayan o çocuk,
Yakaladığını bırakmayan o adam için...*

•

Yolculuk sonu... Verilmiş bir söz.. Umut...

Tekrar anlat bana, Ama. Işığış anlat.

Hatıralarımı yokluyorum. Bir düş. Bir rüya. Bulanık bir anı.

Senden daha da küçüktüm, çocuk.

Hakikat ve yaşam arasındaki ince çizgi kayboluyor.

Gereksinim... Umut...

Büyükannemin hikâyeleri beni besleyen tek şeydi, kısa bir an için yiyecek hiçbir şeyimizin olmadığı zamanları hatırlıyorum.

Sonra bu çocuğa kayıyor gözüm... Çöp gibi ince, dolu bir mide rüyalarını ziyaret bile edemez gibi sanki. Umutlu. Bekliyor. İncecik kollarını çekiyorum, tüy gibi derisinin altından kemiklerini hissederek bu kolları dizimin üstünde birleştiriyorum.

Bir zamanlar, çocuğum... Tam da senin yaşlarında bir prenses yaşarmış. Dünyanın parmaklarının ucunda olduğu bir prenses. O emredermiş ve ışık, o emri yerine getirirmiş. Ay, güneş ve yıldızlar bir dokunuşuna muhtaç kölelermiş.

Bir zamanlar..

Sonra gitti. Gözümün önünde kalan tek şey kollarımın arasındaki bu altın gözlü çocuk tekrardan. Önemli olan tek şey. Bir de yolculuğun sonu. Verilmiş bir söz... Umut...

Gel benimle, çocuğum. Gitme vakti geldi.

Leş yiyiciler gelmeden önce...

Süregelen şeyler... Geriye kalan şeyler... Bu küçük kızla konuşmaya cesaret edemeyeceğim şeyler...

Yürüdükçe sana daha da anlatacağım. Geçmiş.

Bir zamanlar..

-Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm Bir

Bugün binlerce hayalin ölüp tek bir hayalin doğacağı o gündü.

Rüzgâr her şeyin farkındaydı. Haziranın biriydi fakat sert rüzgârlar tepenin başındaki kaleyi fırtınalı bir kış günündeymişçesine yokluyordu. Pencerele lanetlenmiş gibi sallanıyordu ve rüzgâr cereyanda kalmış odaların arasında uyarı fısıltılarını üfleyerek dolaşıyordu. Gelmekte olan şeyden kaçış yoktu.

Sonuç ne olursa olsun; zaman her deliği kuşatmış, daralmaya devam ediyordu. Düşüncelerimden kaçmak için gözlerimi kapattım, çok yakında sonsuza kadar hayatımı öncesi ve sonrası olarak ayıracak olan günün ikiye bölüneceğini bilerek yaptım bunu. Dahası, bu hızlı değişim sonrası gözlerimin renginden başka bir şeyi değiştiremeyecek hale gelecektim.

Pencereyi iterek kapattım, nefesimin buğusuyla Morri-ghan'ın sonsuz genişlikteki tepelerini kendi kaderleriyle baş başa bıraktım. Benim için günümü karşılamanın zamanı gelmişti.

Öngörülen törenler takdir edildiği gibi yapıldı, ayınler

ve dualar ardı ardına sergilendi ve Morrighan ile onun rahminden çıkarmış olduğu Emanet Soy'a bütün bir ahit adandı. Karşı gelmedim. Uyuşukluk o an bana galip gelmişti fakat sonra öğle vakti yaklaştı ve beni buraya getiren son adımlarımla yüzleşirken kalbim tekrar şaha kalktı.

Çıplak, yüzüstü halde buz gibi masaya uzandım; insanlar sırtımı körelmiş bıçaklarla çizerlerken gözlerimi yere odakladım. Tenimi fırçalayan bıçakların tecrübeleri eller tarafından tutulduğunu bilerek ölü gibi kıpırdamadan sabit kalmaya çalıştım. Bu eller; kellelerinin, yeteneklerine bağlı olduğunun son derece farkındalardı. Bu durgunluğum, yabancı eller bana dokunurken çıplaklığımın hissettirdiği aşağılık duygusunu saklamamda bana yardımcı oluyordu.

Pauline yanımda, büyük ihtimalle endişeli gözlerle beni izlemekteydi. Onu göremiyordum, görebildiğim tek şey altımdaki taş zemin ve dış dünyayı karartmaya almış girdaplı bir tüneli andıran, yüzümün etrafından aşağı döken uzun koyu saçlarımdı; dünyayla tek bağlantım olan ritmik bıçak sesleri de duyduğum tek şeydi tabii.

Kalçalarımın hemen yukarısındaki hassas boşluğun çizildiğini hissettiğimde son darbenin biraz daha aşağıya kaydığını anladım, bıçağı kendimden uzaklaştırma dürtümle baya bir savaşmış olsam da sonunda dayanamayıp geri çekildim. Odaya gergin soluk sesleri yayıldı.

“Kıpırdamadan dur!” diyerek kulağımı çekti Cloris Teyzem.

Saçlarımı narince okşamaya başlayan annemin elini hissettim. “Birkaç çizgi daha, Arabella. Bitiyor.”

Bunun beni rahatlatmak için sarfedilen bir cümle oldu-

ğunun bilincinde olsam da annemin benden önce birçok kişiye daha hayat arkadaşı olmuş, nesilden nesile geçen resmî ikinci ismimle beni çağırma inat etmesi beni kızdırdı. En azından Morrighan'daki son günümde resmîyeti bir kenara bırakarak diğer birçok ismimden birinin son üç harf kısaltması olan; ağabeylerimin kullanmayı, benim de duymayı sevdiğim takma adımla bana seslenmesini dilerdim. Gerçekte kim olduğumu daha çok yansıtan bu basit isim: Lia.

Çizme işi sona erdi. “Bitirdik,” dedi Baş Sanatkâr. Diğerleri de onayladıklarını belli edercesine bir şeyler mırıldandılar.

Yanımdaki masada duran tepsinin takırdadığını duydum ve burnuma gül yağının bayıltıcı kokusu geldi. Pek çok ayak sürünerek -teyzemler, annem, Pauline, bu görev ve şahit olarak çağırılanlar- etrafımda çember oluşturdu ve sonra ilahiler mırıldanmaya başladılar. Rahibin siyah cüppesi bana hafifçe değdi, sıcak yağı sırtıma doğru serperken sesi diğerlerinin arasından yükseldi. Sanatkârlar yağı yedirirken tecrübeli parmakları Morrighan Hanesi'nin sayısız geleneğini mühürlüyordu. Sırtımdaki sözleri derinleştirdiler, bugünün sadakatini müjdelerken kendi yarınlarını da sağlama aldılar.

Umutlansınlar bakalım, diye düşündüm. O sırada, bekleyen görevleri bir düzene sokmaya çalışan zihnim yersizce çalkalandı; herhangi bir kâğıt parçası üzerinde olmak yerine kalbimde yazılı tuttuğum görevleri... Rahibin benimle alakası olmayan ve sadece oradakilerin çıkarlarına hizmet eden sıkıcı ilahilerini zar zor duyuyordum.

Daha on yedimdeydim. Gelecek için kendime ait hayaller kurmak hakkım değil miydi?

“Ve Morrighan Hanesi’nden adının birincisi Arabella Celestine Idris Jezelia için kurban meyveleri ve iyi dilek-ler...”

Sonsuza kadar saçmalayacak gibiydi. O sonsuz zorunlu şükürler ve yeminler, o odayı doldururcasına gittikçe yükselen sesi ve tam da daha fazla dayanamayacağımı düşünürken boğazımı çimdiklercesine nefesimi daraltan o ses kesildi; tam o anda huzur veren sessizliğin kulağında çınladığına şahit oldum. Derin bir nefes aldım, son hayır duası da dudaklarından döküldü.

“Ölülerin küllerinden doğup kayıpların kemikleri üzerine kurulan krallıklar adına, cennet lütfederse elbet dö-neceğimiz yer orası.” Çenemi bir eliyle kaldırırken diğer elinin başparmağıyla alnıma külleri sıvadı.

“Ve Morrighan Hanesi’nin ilk kızının yanında olsun,” diyerek bitirdi annem sözlerini geleneğe uyararak. Yağlı bezle külleri alnımdan silerek çıkardı.

Gözlerimi kapatıp başımı öne doğru eğdim. *İlk kızı...* Hem lütuf hem lanet. Ve gerçeği söylemek gerekirse aynı zamanda bir yalan...

Annem tekrar bana doğru uzanarak eliyle omzuma bastırdı. Bir dokunuşuyla canım öyle çok yandı ki zar zor yatışabildim. Rahip, annemin ana dilinde son bir dua daha okudu; tuhaf bir şekilde geleneğe uymayan bir emanet duasıydı bu... Ve bitince de annemin eli omzumdan uzaklaştı.

Sırtıma yağlar dökülmeye devam ediliyordu. Akıllara kazınmış, cansız, tekdüze dualar taş odada yankılanırken gül esansı odaya ve akciğerlerime iyice nüfus etmişti. Yavaş ve derin bir nefes aldım. Kendime rağmen bu kısım

hoşuma gitti, sıcak yağlar ve haftalardır içimde büyüyen düğümleri uyum içinde yoğuran eller. O kadifemsi sıcaklık, boyayla karıştırılmış limonun içindeki yakıcı asidi yumuşattı ve çiçeksi koku bir anlığına beni kimsenin bulamayacağı gizli bir yaz bahçesine doğru sürükledi. Ah, keşke gerçekte de bu kadar kolay olsaydı!

Bu adımın da bittiği söylendiğinde sanatkarlar işlerini bırakıp bir adım geri çekildiler. Sırtımdaki son durum odakilere gösterildiğinde yine kulak dolduran toplu bir nefes sesi duyuldu.

Birisinin bana doğru yaklaştığını duydum. “Emrindeki bu manzara karşısında çok fazla dayanabileceğini zannetmiyorum.” Topluca kıkırdadılar. Bernette Teyze hiçbir zaman sözlerini esirgeyen biri olmamıştı, başlarında rahibin olduğu diken üstündeki bir protokol eşliğindeyken bile. Babam hep patavatsızlığımı ondan aldığımı söyler. Bugün kendimi tutmamın sıkıca tembih edildiğini de düşünürsek...

Pauline elimi tutarak kalkmama yardım etti. “Prenses Hazretleri,” dedi geriye kalan iki gramlık itibarımın bana kalması adına örtünmem için bir şeyler uzatarak. Bir an aynı şeyleri düşünürcesine göz göz geldik ki bu bana cesaret verdi, sonrasında sırtımdaki değişimi görebilmem için elime küçük bir el aynası tutuşturarak beni boy aynasına doğru yönlendirdi. Saçımı yana kaydurdum ve sarılı olduğum çarşafı, sonucu görebileceğim seviyeye kadar indirdim.

Herkes tepkimi bekliyordu. Etkilenmiş görünmemek için nefesimi tuttum. Anneme bu hazzı yaşatmayacaktım fakat yine de düğün kınam tek kelimeyle mükemmeldi.

Ürpermedim de değil aynı zamanda. Dalbreck Krallığı'nın çirkin dorukları şaşırtıcı bir güzellikte kazanmış, o haşmetle kükreyen aslan sırtımda evcilleşmişti sanki. Karmaşık desenler pençelerinin arasında narin şekillere bürünüyorlardı, Morrighan'ın iç içe asmaları hüner dolu bir zerafetle bel omurgama varana kadar V şeklinde işlenmişlerdi. Aslan yeterince heybetliydi fakat zeki dokunuşlarla yatıştırılmış görünüyordu.

Boğazım düğümlendi, gözlerim yaşardı. Normal şartlar altında sevebileceğim bir kınaydı bu... Üstümde taşımaktan gurur duyabileceğim... Yutkunurken prensin, yeminler tamamlandığında pelerinimin indirileceği o andaki suratını düşündüm. Zihnimde beliren tek şey nutku tutulmuş bomboş gözlerdi. *O sapkın kurbağa...* Fakat sanatkârlara haklarını vermiştim.

“Bu resmen kusursuz. Size teşekkür ediyorum ve hiç şüphem yok ki Dalbreck Krallığı bugünden itibaren Morrighan sanatkârlarını saygıyla el üstünde tutacaktır.” Annem çabam karşısında gülümsedi, biliyordu ki sarfettiğim bu birkaç sözcüğü ağızımdan cımbızla çıkarmıştım.

Sonunda herkes dışarı çıkarıldı, geriye kalan hazırlıklar sadece ailemle ve bana yardımcı olacak Pauline ile birlikte tamamlanacaktı. Annem gardıroptan beyaz ipekten yapılmış içliği getirdi. Neredeyse kollarının arasına eriyekmiş gibi görünen incecik, kaygan bir kumaş parçasıydı. Bana göre gereksiz bir formaliteden başka bir şey değildi, örttüğü çok az şey vardı, sonsuz sayıdaki geleneklerimiz kadar geçirgen ve yine en fazla onlar kadar gerekliydi. Ardından gelinlik geldi; arka dökümü yine V şeklindeydi ki prensin krallığının, gelinlerinin sırtın-

da kazılı olan sembolik bağıllıkla onurlandırıldığı açıkça sergilenebilsin.

Annem elbisenin görünmeyen iç kısmındaki ipleri çekiştirdi; sıkıca çekti ki elbisenin üst kısmı, zorlanmadan belime oturmuş gibi görünsün ve arkamdan sarkan gergin hiçbir kumaş parçası kalmasın. Büyük Golgata Köprüsü'nünki kadar dikkate değer bir mühendislik harikasıydı bu, hatta belki de daha fazlası. O kadar ki elbise yapılırken terzilerin kumaşa ve iplere bir miktar sihir katıp katmadıklarını düşündüm. Kısa süre sonra yaşanacakları düşünmektense bu detaylar içinde zihnimi boğmak daha iyiydi. Annem beni törensel bir şekilde aynaya doğru çevirdi.

Dargınlığıma rağmen hipnotize olmuşum. Şüphesiz hayatımda gördüğüm en güzel gelinlikti. Çarpıcı bir şekilde zarifti; girintili boyun çizgisinin etrafındaki tek süsleme, yerel dantel üreticilerinin işlediği detaylı Quiassé dantelinden yapılmıştı. *O sadelik...* İçinde bir başkası gibi görünüyordum, daha olgun ve bilge biri gibi. Öyle biri ki kendim olmadığı aşikârdı.

Hiçbir yorum yapmadan aynanın karşısından ayrılarak pencereden dışarıya baktım; annemin, topuk seslerimi takip eden iç çekişini duydum. Uzakta Golgata'nın uzun, kırmızı tepesini gördüm; zamanında tüm bir körfezi kaplayan o devasa köprüden arda kalan tek döküntü. Yakında, köprünün yok olan geri kalanı gibi o da yutulmuş olacaktı. Ataların o gizemli mühendislik büyüğü bile kaçınılmaz sona karşı koyamayacaktı. Her şey bu denli yok olurken ben neden deneyecektim ki?

Midem çalkalandı; gözlerimi, üstündeki yollarda mey-

ve, çiçek ya da belki de Morrighan şarabıyla dolu fiçılarla yüklenmiş olduklarını düşündüğüm, kalenin uzağındaki kasaba meydanına doğru yönelmiş vagonların yavaşça ilerlediği yakın tepenin eteklerine doğru çevirdim. Uyumlu kurdeleleriyle atların çektiği faytonlar da uzaktan bakıldığında yola nokta nokta serpilmiş gibi görünüyordular.

Kimbilir, belki o faytonlardan birinde en büyük kardeşim Walther ve onun genç karısı Greta, elleri birbirine kenetlenmiş şekilde, gözlerini birbirlerinden alamadan oturuyor; düğün mekânına doğru geliyorlardı. Belki de diğer erkek kardeşlerim çoktan meydanda ilgilerini çeken kızlara gülücükler dağıtarak beklemeye başlamışlardı. Birkaç gün önce karanlık bir koridorda faytoncunun kızına bayık gözlerle fısıldarken gördüğüm Regan'ı ve hiçbirine bağlanamayıp her hafta yeni bir kızla gelen Bryn'ı hatırladım. Taptığım üç ağabeyim... Âşık olmakta ve istedikleri kızla evlenmekte özgür olan üç adam... Kızlar da seçmekte özgürlerdi ayrıca. Herkes özgürdü, bunlara ayın sonunda kendisine geri dönecek bir sevgilisi olan Pauline de dâhil.

“Bunu nasıl yaptın, anne?” diye sordum, gözlerim hâlâ gelip giden faytonların üstündeyken. “Gastineux’tan buraya onca yolu sevmediğin bir kurbağayla evlenmek için nasıl teptin?”

“Baban bir kurbağa değil,” diye uyardı sertçe.

Yüzüne bakmak için hızla ona döndüm. “Bir kral belki fakat sonuçta aynı zamanda bir kurbağa. Bana kendi yaşının iki katı olan bir adamla evlendiğinde onun kurbağa olduğunu düşünmediğini mi söylüyorsun?”

Annemin gri gözleri sakince bana odaklandı. “Hayır. Düşünmedim. Bunu yapmak kaderim ve görevimdi.”

Göğüs kafesimden yorgun bir iç çekiş yükseldi. “Çünkü sen İlk Kız Çocuğu’ydu.”

Bu İlk Kız Çocuğu konusu annemin her zaman zekice sıyrıldığı bir konuydu. Fakat bugün, üçüncü bir kişi gelip konuşmamızı kesmediği ve yalnızca ikimizin varlığı odayı doldurduğu için konuyu dağıtamadı. Onu kaskatı kesilirken izledim, çenesi asil bir şekilde yukarı yöneldi. “Bu bir onur, Arabella.”

“Fakat ben özümde, o İlk Kız Çocuğu’na bahsedilen lütfaya sahip değilim. Ben Siarrah değilim, anne. Dalbreck yakında düşündükleri o değerli kişi olmadığımı anlayacak. Bu evlilik başlı başına bir yalan.”

“Lütuf, zamanla seni bulacaktır,” diye zayıf ses tonuyla cevapladı annem.

Bu noktada tartışmadım. Birçok İlk Kız Çocuğu; lütfalarına, kadınlığa ilk adım attıkları zaman kavuşuyorlardı. Bense bugün itibariyle dört yıldır kadındım. O lütfaya sahip olma belirtilerinden hiçbirini göstermeyen bir kadın... Annem yanlış umutlara kapılıyordu. Döndüm ve pencereden dışarıyı izlemeye devam ettim.

“Tanrıların armağanını kazanıp o lütfaya sahip olamasan bile,” diye devam eden annem, “...bu evlilik yalan değil,” dedi. “Bu birleşme tek bir değerli şeyden daha fazlası. Kraliyet soyunda İlk Kız Çocuğu olmanın verdiği onur ve öncelik başlı başına bir lütuftur. Koca bir tarihi ve geleneği taşıyor. Önemli olan mesele de bu.”

“Neden İlk Kız Çocuğu? Bu lütfun bir oğlan çocuğuna geçmediğinden nasıl emin olunuyor? Veya İkinci Kız Çocuğu’na?”

“Onlara da geçiyor fakat beklenen şey bu değil. Gelenegimizde bahsedilen şey de değil.”

Peki, kendi lütfunu kaybetmekten de bahsediliyor mu gelenekte? Bu söylenmeyen sözler bir jilet gibi aramızda asılı kaldı fakat ben bile annemi bunlarla yaralayamazdım. Babam devlet meselelerinde annemin fikrini evliliklerinin ilk dönemlerinden beri almazdı. Fakat önceki zamanlara dair duyduğum hikâyelere göre annemin lütfu gayet güçlüydü ve ne dediği dikkate alınırdı. Yani aslında neyin gerçek, neyin yalan olduğundan artık emin değildim.

Bu tekrarlanıp duran saçma sapan sözler karşısında çok az sabrım kalmıştı. Ben, kendi sözlerimi ve düşüncelerimi sade ve apaçık şekilde seçiyordum. Bu gelenekler konusundaki zırvaları duymaktan o kadar fazla dolmuşum ki emin olduğum tek şey, tek bir kelime daha sarfedilirse beynimin havaya uçacağıydı. Annem başka bir zaman diliminden geliyordu.

Yaklaştığını duydum ve arkamdan bana doladığı kollarının sıcaklığını hissettim. Boğazım düğümlendi. “Benim değerli kızım,” diye fısıldadı kulağıma. “Bu lütf sana dokunsa da dokunmasa da önemli değil. Şüphelerini bir kenara bırak. Bugün senin düğün günün.”

Bir kurbağa ile evleneceğim düğün günüm. Dalbreck Kralı’nın anlaşılmayı almaya geldiği zaman beni bir anlığına süzdüğünü görmüştüm, oğluna hediye edilmiş bir beygirmişim gibi. Kral yaşlı bir kadının iltihaplı ayak parmağı gibi yıpranmış ve çökmüştü; ancak benim babamın babası olacak yaşta görünüyordu. Yavaş ve kamburdu, Büyük Salon’a adım atarken yardım alması gerekiyordu.

Prens ondan genç olmasına rağmen o da pörsük, dişsiz bir züppe olmalıydı. Bana dokunduğu düşüncesi bile...

O kemikli, yaşlı ellerin yanaklarıma dokunduğunu, o kuru ekşi dudakların benimkilerle buluştuğunu düşününce irkildim. Gözlerimi pencerenin dışına sabitledim fakat camın ardındaki hiçbir şeyi görmüyordum. “En azından prensin nasıl bir şeye benzediğini görmeye gidebilirdim.”

Annemin kolları beni bıraktı. “Bir prensi denetlemek? Zaten Dalbreck Hanesi’yle ilişkimiz yeterince diken üstünde. Morrighan’m bu kritik ittifak adımıında krallıklarına hakaret etmek mi istiyorsun?”

“Ben babamın kraliyet askeri değilim.”

Annem iyice yaklaştı, yanağıma dokunurken fısıldadı. “Evet, bebeğim. Öylesin.”

Omurgam baştan aşağıya ürperdi. Annem son bir kez beni sıktıktan sonra bir adım geri çekildi. “Zamanı geldi. Mahzenden düğün pelerinini getirmeye gidiyorum,” diyerek yanımdan ayrıldı.

Gardırobuma doğru yöneldim ve kapılarını bir hışımla açtım, alt çekmeceyi açıp içinden yeşil kadife bir keseye sarılı işlemeli bir hançer çıkardım. On altıncı yaş günümde ağabeylerim hediye etmişti bana hançeri. Asla kullanmamam gereken bir hediyeydi -en azından göz önünde kullanmamam gerekiyordu- fakat giyinme odamın kapısının arkası, gizli denemelerimin oyuklarını taşıyordu. Birkaç parça şey daha kaptım, iç gömleğime sarıp kurdeleyle sabitledim.

Pauline hazırlanmış bir şekilde geldi, küçük bohçamı ona verdim.

“Bende güvendeler,” dedi, son dakika koşuşturmasının

vermiş olduğu gerginlikle. Tam annemin elinde pelerinle içeri girdiği sırada odadan dışarı çıkabilmişti.

“Güvende olan neymiş?” diye sordu içeri giren annem.

“Yanımda götürmek istediğim birkaç şey daha verdim.”

“İhtiyacın olan şeyler dün sandıklarla yollandı,” dedi yatağıma doğru ilerlerken.

“Unuttuğumuz birkaç şey daha vardı.”

Faytonun değerli eşyalarla dolu olduğunu ve Dalbreck yolunun uzun olduğunu bana hatırlatırken başını iki yana salladı.

“Halledeceğim,” diye cevapladım.

Pelerini gayet dikkatli bir şekilde yatağımanın üzerine serdi. Buharlanıp mahzene asılmıştı ki güzelliğini küçük bir kırışıklık dahi gölgelemesin. Kısa kadife kumaşın üstünde elimi gezdirdim. Mavisi gece kadar koyuydu; etrafını çeviren yakut, turmalin ve safirler ise gecenin yıldızlarıydı. Mücevherler işçiliğin hakkını veriyordu. Pelerinin, gelinin annesi ve babası tarafından iki omzundan takılması bir gelenektir fakat annem odaya tek başına dönmüştü.

“Babam...” diye soracak olmuştum ki bir ordu dolusu adamın ayak seslerinin koridorda yankılandığını duydum. Kalbim olduğundan da derine gömülmüştü. Tek başına gelmiyordu, bunu yapmak için bile... Odaya bir tarafında Baş Vekil, diğer tarafında Başyargıç ve Kraliyet Üstadı ile girdi; bunun yanında kuruldan bir sürü yordakçı da geçit törenine eşlik etmeye gelmişlerdi. Vekil’in sadece kendi işini yaptığının farkındaydım -belgeler imzalandıktan sonra beni bir kenara çekip tek başına bu evlili-

ğın aleyhine tartıştığını belirtmişti- ama o da geri kalanı gibi katı bir görev adamından başka bir şey değildi. Özellikle Üstat'tan ve Başyargıç'tan onların da gayet bunun farkında olduklarını bildiğim için hoşlanmıyordum fakat duygularımızın karşılıklı olduğunu bildiğimden suçluluk duygumun seviyesinin yüksek olduğunu söyleyemem. Bu ikisinin yanma gittiğimde sanki bir tarla dolusu kan emici haşaratın yanma yaklaşmışım gibi derim karıncalanmaya başlıyordu. Benden kurtulmak için muhtemelen birçok kişiden daha fazla can atıyorlardı.

Babam bana yaklaştı, iki yanağımdan da öptü ve sonunda candan bir iç çekiş eşliğinde bana bakmak için geri çekildi. “Annenin bizim düğün günümüzde olduğu kadar güzelsin.”

Bu alışılmamış duygu selinin bizi izleyenler için bir gösteri olup olmadığını merak ettim. Babamla annem arasındaki duygusal yakınlığa çok nadir şahit olmama rağmen kısa bir an için gözlerinin benden anneme kayıp bir süre orada kaldığını gördüm. Annem de o bakışa karşılık verince o an aralarında ne geçtiğini merak ettim. Aşk? Kayıp bir aşka ya da her şey farklı olsaydı yaşanabileceklere dair bir pişmanlık? Belirsizlik, içimdeki garip boşluğu tek başına doldurdu; yüzlerce soru dilimin ucuna kadar geldi ama Üstat, Başyargıç ve sabırsız izleyici kitlesinin eşliğindeyken bir tanesini bile sormaya istekli değildim. Belki de babamın onları yanında getirme amacı buydu.

Zaman Tutucu, o pörtlek gözlü tıknaz adam, her zaman yanında taşıdığı cep saatini çıkardı. O ve diğerleri sanki krallığı onlar yönetiyorlarmış gibi babamın etrafını sardılar. “Zamanımız daralıyor, majesteleri,” diye hatır-

lattı babama tıknaz adam. Vekil bana sempatik bir bakış fırlattı, yine de Zaman Tutucu'nun dediğini onayladı. "Bu önemli günde asil Dalbreck ailesini bekletmek istemeyiz. Sizin de iyi bildiğiniz gibi, majesteleri; bu hiç de iyi karşılanmaz."

O anlık büyü ve bakışmalar sona ermişti. Annem ve babam pelerini kaldırarak tokayı kenetlemek için omuzlarının hizasında tuttular, daha sonra babam başlığı başıma geçirip tekrar iki yanağımdan öptü fakat bu öpücük daha koşulluydu, formaliteyi yerine getirmek için olduğunu bir çocuk bile anlayabilirdi. "Bugün Morrighan Krallığı'na iyi hizmet et, Arabella."

Lia.

Jezelia isminden kraliyet isim listesinde örneği olmadığı için nefret ediyordu babam. *Hiçbir yerde örneği olmadığı için*, diyerek sebebini de belirtiyordu. Fakat annem ben doğunca anlamsız bir şekilde o isimde ısrar etmişti söyledikleri kadarıyla. Bıkmadan, usanmadan inadını sürdürdüğü için kimse engel olamamıştı ona. Büyük ihtimalle babamın kabullendiği son isteğiydi. Eğer Bernette Teyze olmasaydı olayların bu kadarını bilemezdim. Bernette Teyze bile bu konulardan bahsedildiğinde dikkatli adımlar atsa da annemle babamın arasında aşılamaz, dikenli bir yol vardı.

Babamın suratını inceledim. Anlık hassasiyet geçip gitmiş, düşünceleri çoktan memleket meselelerine doğru kaymıştı fakat bakışlarımı onun üzerinde tutmaya bir umut devam ettim. Sonuç: hiçbir şey. Çenemi yukarı doğru kaldırdım, daha uzundum. "Evet, istediğiniz gibi krallığa iyi hizmet ediyorum, majesteleri. Sonuçta, sizin ordunuzun bir askeriyim."

Kaşlarını çattı ve merakla anneme baktı. Annem durumu göz ardı ederek yavaşça başını salladı. Babam -her zaman ilk önce kral; ancak onun sonrasında baba sıfatını üstlenen babam- yorumuma aldırmayarak memnuniyetini gösterdi çünkü her zaman benim dışımda diğer her şey öncelikli gelirdi. Kurulla birlikte arkasını dönerek uzaklaşırken benimle manastır kilisesinde buluşacağını ve bana karşı olan görevinin bittiğini belirtti. *Görev. Bu, gelenek* kadar tiksindiğim bir başka kelimeydi.

Diğerleri odayı terk ederken, “Hazır mısın?” diye sordu annem.

Başım la onayladım. “Fakat ayrılmadan önce bir şeyi halletmem lazım. Alt holde buluşalım.”

“Seni burada...”

“Lütfen, anne...” Sesim ilk kez çatlamıştı. “Yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Sonunda pes etti ve ben odada annemin koridorda git-tikçe uzaklaşan ayak sesleriyle baş başa kaldım.

“Pauline?” dedim sessizce dışlerimin arasından.

Giyinme odasından içeriye girdi. Gözlerimiz birbirine odaklandı; o an sarfedilebilecek fazladan hiçbir kelime, tüm gece boyunca güreştığımız detayların ve bizi neyin beklediğinin son derece farkında olduğumuz gerçeğinin şeffaflığını betimleyemezdi.

“Fikrini değiştirmen içi hâlâ zamanın var. Emin misin?” dedi Pauline, geri çekilmem için son şansı bana sunarak.

Emin miydim? Kalbim ağrıyla sıkıştı, o kadar derin ve gerçek bir ağrıydı ki kalplerin gerçekten kırılıp kırılmadıklarını sorguladım. Yoksa beni böylesine delip geçen

şey korku muydu? Ellerimi acımı dindirmeyi deneyerek kalbime doğru bastırdım. Belki de kalbimi delen nokta burasıydı. “Geri dönüş yok. Karar benim için çoktan verildi,” diye cevapladım. “Bu andan itibaren yaşamam gereken kader bu, daha iyi veya daha kötü olabilecek olmasının bir manası kalmadı.”

“Daha iyi olması için dua ediyorum, arkadaşım,” dedi Pauline, anlayışla başını sallayarak. Bu sözden sonra kemerli geçitten kalenin arkasına doğru koşarak indik, oradan da kölelerin merdivenine doğru geçtik. Kimseyle karşılaşmamıştık, herkes ya manastırın aşağısındaki hazırlıklarla meşguldü ya da meydana doğru gidecek alay için kalenin önünde beklemekteydi.

Kalın, siyah menteşeli küçük tahta bir kapıdan kör edici güneşe doğru aceleyle çıktık; rüzgâr elbiselerimizi kamçılarken pelerinin başlığını açtı. Yalnızca avlar ve tedbirli çıkışlar için kullanılan ve emredildiği gibi de o gün açık bekletilen kalenin arka kapısını fark ettim. Pauline çamurlu otlaktan içinde ahır denetimcisinin koca gözlü oğlunun eyerli iki atla beklediği fayton evinin arka duvarına kadar bana öncülük etti. Çocuğun gözleri ben yaklaştıkça mümkün olamayacak kadar büyümeye devam etti. “Leydim, sizin faytonunuz çoktan hazırlanıp yollandı,” dedi sözleri daha ağzından çıkarırken yutarak. “Kalenin önündeki basamaklarda sizi beklemekteler. Eğer isterseniz...”

“Planlar değişti,” dedim sertçe ve ayağımla üzen giyi bulabilmek için gelinliği eteklerinden kat kat avuçlayıp kaldırdım. O saman saçlı çocuk ağzı bir karış açık halde bir zamanlar el değmemiş olan gelinliğime bakakalmıştı.

Etek kısmı biz oraya varana kadar çoktan çamura bulan gelinliğin; şimdi ise kolları, dantel kısmı ve daha da kötüsü mücevherlerle kaplı pelerini berbat olmuştu. “Fakat...”

“Acele et! Hadi elini uzat!” diye parmaklarımı şıklat-tım dizginleri elinden alırken.

Nihayet dinlemeye karar verince Pauline’e de aynı şekilde yardım etti.

“Peki diğerlerine ne söylemem gerektiğini nereden...”

Cümlesinin geri kalanını duymadım; dörtlüye koşan toynaklar, ardındaki tozlarla beraber o ana kadar gerçekleşen bütün tartışmaları geride bırakmıştı. Bir yanımda Pauline ile artık geri saramayacağım, binlerce rüyayı öldürüp yalnız birine hayat verecek olan tek bir anı hareketle ormanı aşmaya başladım. Atımın toynaklarının altında ki çimenler havada uçuşurken sonra bir kez bile arkama bakmadım.

*Tarih tekerrür etmesin diye,
bir bir geçmeli hikâyeler babadan oğula
anadan kıza,
tarih ve gerçek sonsuza dek gömülür sulara
yalnızca bir neslin olanlara gözlerini kapamasıyla.*

-Morrighan Kutsal Kitabı, Cilt III

Bölüm İki

Çılgınlık attık. Ciğerlerimiz elverdiğince bağırdık. Biliyorduk ki rüzgâr, tepeler ve uzaklık bu heyecan dolu özgürlüğümüzün yankılarını işitebilecek bütün kulakları tıkamıştı. Bu uçarı terk edişin ve bizi uçtuğumuza inandıran ilkel susamışlığın verdiği dürtüyle, var gücümüzle bağı- rıyorduk. Eğer yaptığımız şeye hâlâ inanamıyor olsaydık korku bize yetişecekti. Daha şimdiden atımı her dehleyi- şimde arkamda bir çimdik hissetmeye başlamıştım.

Ahırcınm oğlunun biz ormanda kaybolana kadar arkamızdan bakacağının farkında olduğumuz için kuzeye yöneldik. Ağaçların bizi yeteri kadar örttüğünü anladığımız bir anda ağabeylerimle ava çıkarken gördüğüm dere yatağına rastladık. Arkamızda herhangi bir yol veya iz bırakmamak adına kum yerine kayalıklardan oluşmuş bir set bulana kadar o sığ akıntılı suların üzerinde güvenli bir çıkış bulmak için aynı yerlere basa basa ilerledikten sonra inip atlara yön verdik.

Ayaklarımızın altındaki son sert zemini de hissedince atlara binip arkamızdan canavarlar kovalıyormuşçasına inatla sürmeye devam ettik. Eğer beklenmedik bir durum

olursa bizim için sığmak görevi görecektik kadar sık çamlıklarla çevrili, az kullanılmış bir yolu takip ederek ilerledik, ilerledik, ilerledik... Yeri geldi kahkahalara boğulduk, yeri geldi hızdan gözyaşlarımıza yanaklarımızı okşattık fakat genel olarak henüz ne yaptığımıza tam olarak inanmadığımızı gösteren bir sessizlik hâkimdi aramızda.

Bir saat sonrasında neremin daha fazla ağrıdığından tam olarak emin olamaz bir hale gelmiştim. Kalçalarım mı, kramp içindeki baldırlarım mı, yoksa morarmış sırtım mı daha çok acı veriyordu; anlayamadım. Eklemlerim, etrafımdaki korumalarla birlikte yaptığım yürüyüşler dışında başka bir şeye alışık değillerdi. Özellikle son birkaç aydır babamın başka bir aktiviteye izin vermesi söz konusu bile olmuyordu. Parmaklarım dizginleri tutmaktan uyuşmuştu fakat Pauline durmadı, doğal olarak ben de durmadım.

Rüzgârla uçuşan elbisem şimdi beni bir koca yerine sonunun nereye uzanacağını bilmediğim yeni bir hayata bağlıyordu, sonunu bildiğim ve neredeyse başlamakta kurtulduğum o hayatı düşününce önümde uzanan bilinmezliğin verdiği korku daha hafif kalıyordu. Bu yeni hayat benim rüyalarımın eseri olacaktı ve tek sınır hayal gücümdü. Artık emirleri ben verecektim.

Zaman algımı kaybettim. Her bir adımda aradaki mesafeyi genişleten tempolu toynak sesleri, önemini koruyan tek şeydi. En sonunda kestane rengi Ravian atlarımız sanki aralarında gizli bir şey konuşmuşlar gibi aynı anda homurdanarak yavaşladılar. Ravianlar, Morrighan ahırlarının gururuydu ve altımızdakiler bize yapabileceklerinin en iyisini sunmuşlardı. Ağaçların bana izin verdiği kadarıyla tepelerinden batıya doğru baktım. Hâlâ en az üç sa-

atlık gün ışıgımız vardı. Henüz duramazdık. Daha düşük hızda, atları zorlamadan sürmeye devam ettik ve güneş Andeluchi Bölgesi'nin arkasında kaybolduğu zaman gece kamp kurabileceğimiz güvenli bir yer aradık.

Ağaçların arasından atları sürerken kulaklarımı iyice açmıştım. Bir yandan da güvenli bir barınak arayışındaydım. Uzakta bir yerden uyarı niteliğinde ani kuş çığlıkları duydum ve o an boynuma bir ürperti yayıldı. Eskilerin yıkık dökük duvarlar ve sütunlardan oluşan emanetleriyle dolu bir bölgeye rastladık, artık medeniyetten daha çok ormanın bir parçası gibi görünüyordu. Kalan parçalar, büyük ihtimalle onları ayakta tutan tek şey olan yosunlarla kaplanmışlardı. Belki de bu mütevazı kalıntılar bir zamanlar görkemli bir tapınağın parçalarıydı fakat şimdi bataklıklar ve üzüm asmaları doğanın elçisi olarak üstlerinde hak iddia ediyorlardı. Pauline ruhları kutsamak ve aynı zamanda orada bulunabileceğine inandığı kötü ruhlardan korunmak için elinin üstünü öptükten sonra oradaki geçmişi geride bırakmak için dizginleri hafifçe vurdu. Ben ne elimi öptüm ne de geçmişe arkamı döndüm, onun yerine her zaman yaptığım gibi başka bir zamanın etkisine kendimi kaptırarak yeşermiş kemiklerin arasında bir süre dolandım ve bu kalıntıları yaratan insanları merakla hayal ettim.

Sonunda ağaçsız, küçük bir bölgeye geldik. Son bir damla güneş ışığı tepemizde, yorgunluktan eyerlerimizden sarkar bir vaziyete gelmişken buranın geceyi geçirebileceğimiz bir yer olduğuna yine aramızda konuşmadan karar verdik. Tek istediğim şey çimenlerin üstüne yığılmaktı fakat kaçışımız için tek yol olan atlar da bizim için

bitap düşmüştü, onlar da kısa bir ilgiyi hak ediyorlardı.

Eyerleri birer patates çuvalıymış gibi yere bıraktık çünkü kollarımız artık daha fazlasını kaldıramıyordu. Nemli battaniyeleri atların üstünden alıp kurumaları için bir dala astık. Atlar, sırtlarına hafifçe vurduğumuz an su içmek için akıntıya doğru koştular.

Pauline ile beraber kendimizi yere bıraktık, ikimiz de tüm gün bir lokma yememiş olmamıza rağmen hiçbir şey yiyemeyecek kadar yorgunduk. Bu sabahki gizli planlarımızın vermiş olduğu gerginlik düzgün bir şeyler yememize engel olmuştu. Haftalarca kaçmayı düşünmüş olsam da Aldrid Salonu'ndaki veda yemeği geceme kadar bu kaçış benim için bir hayalden ibaretti. O gece, bu 'hayal'in tek olası seçeneğim haline geldiği ve her şeyin değiştiği geceydi. Kızarmış ekmekler ve gülücükler odanın dört bir yanında gezinirken ben bu cümbüşün ve yönetim kurulunun memnun bakışları altında boğuluyordum. O an Pauline ile göz göze gelmiştik. Diğer davetlilerle birlikte duvarın yanındaki bekleme sırasındaydı. Başımı hayır anlamında salladım, o da biliyordu. Yapamazdım. O da aynı hareketle bana karşılık verdi.

Bu, hiç kimsenin fark edemeyeceği sessiz bir anlaşmaydı fakat akşam herkes odasına çekildiğinde Pauline odama gelince planlar ağzımızdan dökülüverdi. Çok az zaman ve ayarlanması gereken çok fazla şey vardı. Üstelik her şey, başlarında üçüncü bir kişi olmadan eyerlenmiş bir halde bekleyen iki ata bağlıydı. Şafak vakti Pauline, o sırada kraliyet alayına takım hazırlayan ahır sorumlusunu pas geçerek ahırda çalışan en genç çocuğun yanına gidip onunla konuşmuştu. Deneyimsiz bir delikanlıydı ve bu

nedenle direkt kraliçenin sarayından gelecek bir emri geri çeviremeyecek kadar gözü korkmuş olmalıydı. Aceleyle ve gelişigüzel bir şekilde hazırlanıp birbirine yamalanmış planlarımız şu ana kadar işe yaramıştı.

Yiyemeyecek kadar yorgun olmamıza rağmen alçalan güneş ve gittikçe kararan gökyüzüyle yorgunluğumuz yerini korkuya bıraktı. Ormanda pusuya yatmış yaratıkları kendimizden belirli bir uzaklıkta tutmak, en azından onlar bizi silip süpürmeden önce dişlerini rahatça fark edebilmek adına ateş için etrafta odun aramaya başladık. Karanlık, ayaklarımızı ısıtan o küçük kıvılcım çemberinin dışındaki her şeyi içine aldı. Önümüzdeki ateşin havayı yalayışını izledim. Odunlardan çıkan ısıkları ve çatırtıları dinledim. Duyulabilecek sesler sadece bunlardı ama kulaklarımız hep daha fazlasını arıyordu.

“Sence etrafta ayılar var mıdır?” diye sordu Pauline.

“Büyük ihtimalle.” Ama benim aklım kaplanlara kaymıştı. Bir tanesiyle daha on yaşındayken burun buruna gelmiştim; o kadar yakındı ki nefesini, hırıltısını, tükürüklerini, beni yutmaktan sakınmadığını gösteren hareketlerini oldukça yakından hissetmiştim. Ölmeyi beklediğimi hatırlıyorum. Neden hemen saldırmadı bilmiyorum, beni aramaya çıkan ağabeyimin uzaktan bana seslenişi hayatımı kurtaran tek şeydi. Hayvan geldiği kadar hızlı bir şekilde ormanın içinde kaybolmuştu. Bunu anlattığımda hiç kimse bana inanmadı. Cam Lanteux’ta kaplanlarla karşılaşanların haberleri geliyor olsa da bunu yaşayanların sayıları azdı. Morrighan onların doğal ortamları içinde değildi. Canavarın cam gibi sarı gözleri hâlâ kâbuslarımda. Gözlerimi alevlerden karanlığa, içinde hançerimin

bulunduğu eyer çantamın olduğu tarafa doğru çevirdim; güvenli ışık çemberimizin hemen dışında duruyordu. Şu ana kadar aklıma gelmediği için ne kadar da aptalım.

“Ayılardan da kötü, belki de etrafta barbarlar dolaşıyordur,” dedim moralimizi yükseltmek için sesime alaylı bir korku tonlaması vererek.

Pauline’in gözleri korkuyla açıldı ama arkalarındaki gülümsemeyi de görmüştüm. “Tavşan gibi ürediklerini ve küçük hayvanların kafalarını ısırarak kopardıklarını duydum.”

“Ve sadece hırıldayarak konuşuyorlarmış.” Hikâyeleri ben de duymuştum. Devriyeden dönen askerler barbarların vahşi yönleri ve gittikçe artan sayılarıyla ilgili hikâyeleri de kendileriyle beraber getiriyorlardı. Morrighan ve Dalbreck Hanelerinin süregelen düşmanlıklarını bir kenara bırakıp benim sırtımdan kolay olmayan bir ittifak kurma çabalarının tek sebebi barbarlardı. Kıtanın bir diğer ucunda gittikçe yükselen nüfusu ve söylentilere göre genişleyen sınırlarıyla büyük ve öfkeli bir krallık, soyunun nereye dayandığı bilinen komşu bir krallıktan daha büyük bir tehditti elbette. Beraberken Morrighan ve Dalbreck’in ittifakları bir gücü temsil edebilirdi ama yalnız kalırlarsa sefil bir hale düşebilirlerdi. Sonuçta barbarları geride tutan tek şey Büyük Nehir ve Cam Lanteux’tu.

Pauline ateşe bir kuru dal daha attı. “Dil konusunda yeteneklisin, barbarların homurtularıyla hiçbir problemin olmazdı bence. Kraliyet mahkemesinin yarısı da birbirleriyle o şekilde anlaşıyor zaten.”

Başyargıcın guruldamasını ve Üstad’ın kibirli iç çekişlerini taklit ederek kıkırdamaya başladı.

“Hiç onlardan biriyle karşılaştın mı?” diye sordu.

“Ben? Bir barbarla mı? Bu son birkaç yıldır o kadar kısa zincirlerle mahkûm edildim ki o süre zarfında gördüğüm şeyler yeterince az.” Tepelerde aylak aylak dolaşp ağabeylerimin peşinden koştuğum zamanlar, annemle babamın benim artık bir kadın gibi göründüğümü düşünüp öyle de davranmaya başlamam gerektiği konusunda hemfikir olmalarıyla aniden sona erdi. Beraber ormanlık alanda keşif yaptığımız, çayırlarda at yarıştırdığımız, küçük hayvanları avladığımız, yaptığımız haylazlıklardan aynı oranda nasiplendiğim Walther, Regan ve Bryn’la paylaştığım özgürlüğün bana düşen kısmı ellerimden sökülerek alınmıştı. Biz büyüdükçe onların yaptığı haylazlıklar göz ardı edilmeye devam etse de benimkiler artık denetim altındaydı ve o noktada bana kullanılan ölçünün erkek kardeşlerime oranla daha farklı olduğu gerçeğini anlamış oldum.

Aktivitelerim sınırlandırıldıktan sonra fark edilmeden gözden kaybolma konusunda ustalaşmıştım, tıpkı bugün yaptığım gibi. Ailemin benimle övünmesini sağlayacak bir yetenek değildi bu, yine de ben kendimle yeterince gurur duyuyordum. Üstat, kullanacağım dolambaçlı yolları tahmin ederek zayıf tuzaklar kuruyordu ama bu, benim o tuzakların arasından kolayca sıyrılmama engel değildi. Benim girilmesi yasak olan tarihî kitaplığı didik didik ettiğimi biliyordu, kitaplar benimki gibi sakar eller için fazla hassaslardı. Fakat o zamanlar -kalenin hudutlarından daha ileriye kaçabilecek olsam bile- gerçekten adım atabileceğim pek bir yer seçeneği yoktu. Civica’da ki herkes beni tanıyordu ve görüldüğüm anda bundan

ailemin haberi olurdu. Sonuç olarak, kaçışlarım genelde ağabeylerim ve onların *Walther'ın küçük kız kardeşi* hakkında ağızlarını nasıl tutacaklarım bilen, güvenilir arkadaşları ile oynayacağım kart veya zar oyunları amacıyla arka odalara yaptığım rastgele geceyarısı yağmalarıyla sınırlı kalırdı. Ağabeylerimin bazı arkadaşları ağzımdan çıkan sözlere anlayış bile gösterirlerdi. Bir şey vaat ettikten sonra onu geri aldığım zaman çocukların yüzündeki şaşkınlık ağabeylerimi oldukça eğlendirirdi. Cinsiyetimden veya unvanımdan dolayı benim olduğum ortamlarda konuşulabilecek kelimeler veya konular genelde çok da geniş çaplı olmazdı ama onlarlayken yapılan o ayıp muhabbetler beni kraliyet eğitmeninin asla yapamayacağı bir şekilde eğitişti.

Elimi sanki karanlık ormanın içinde barbarları arıyormuş gibi alnımın üstüne sabitledim. “Şu an bir yabaninin ziyaretini tolere edebilirim. “Barbarlar, bize kendinizi gösterin!” diye bağırdım. Cevap yoktu. “Sanıyorum ki onları korkutuyoruz!”

Pauline güldü fakat yaptığım bu asabi medyan okuyuş havada ikimizin arasında çivi gibi asılı kaldı. Biliyorduk ki zaman zaman Venda’dan, Cam Lanteux’un yasak bölgelerine geçerken küçük gruplar halinde görüldükleri oluyordu. Hatta bazen, Morrighan ve Dalbreck Krallıkları’nın içine küstahça girmeyi göze aldıkları zamanlar da oluyordu ve fark edildiklerinde kurtlar kadar çabuk gözden kaybolabiliyorlardı. Şimdilik hâlâ Morrighan’ın kalbine onlar hakkında endişelenmemize gerek kalmayacak kadar yakındık. En azından öyle umuyordum. Gezginlerle veya Cam Lanteux’dan ayrılmış ıpsız sapsız göçebe-

lerle karşılaşmamız daha olasıydı. Hiçbir zaman biriyle karşılaşmasam da alışılmadık davranışlarıyla ilgili şeyler duydum. Rengârenk vagonlarının içinde ıvır zıvır takas etmek, tedarik sağlamak, gizemli iksirlerinden satmak ya da bazen bir iki bozukluk karşılığı müzik yapmak için dolanırlarmış ama bunlar beni çok endişelendiren şeyler arasında değiller. En çok korktuğum şey, babamı ve Pauline'i içine sürüklediğim durumdu. Geçen gece tartışmadığımız gereğinden fazla şey vardı.

Onu dalgın dalgın ateşe bakarken, bir yandan da ihtiyaç olduğunda çırayla ateşi körüklerken izledim. Pauline becerikli bir kızdı ama korkusuz olmadığını biliyordum ve bugünkü cesareti benimkinin kat kat üstündeydi. Yaptığımız şey yüzünden her şeyini kaybedebilirdi. Benim ise sadece kazanacaklarım vardı.

“Özür dilerim, Pauline. İşlerini ne kadar da zorlaştırdım.”

Omuz silkti. “Er ya da geç ayrılacaktım. Sana da bunu söylemiştim.”

“Yine de bu şekilde olmayacaktı. Çok daha uygun şartlar altında yapabilirdin bunu.”

Bu dediğimi reddedemeyerek sırtıttı. “Belki de.” Gözleri yüzüme odaklanırken gülümsemesi yavaşça gölgelendi. “Ama o zaman da bu kadar önemli bir amaç için ayrılma şansım olmayacaktı. Her zaman mükemmel zamanlamayı beklemeye vaktimiz olmuyor.”

Ben onun gibi bir arkadaşı hak edecek bir şey yapmadım. Gösterdiği merhamet bana acı vermişti. “Bizi avlayacaklar,” dedim ona. “Başıma bir ödül konmuş olacak.” Bu, sabahın erken saatlerinde konuşmadığımız bir konuydu.

Uzaklara doğru bakarken başını kuvvetlice salladı. “Hayır, bu dediğin baban yüzünden olmayacak.”

İç çektim, bacaklarıma daha sıkı sarılıp ayaklarımdan dibinde parıldayan közlere doğru baktım. “Özellikle onun yüzünden olacak. Ben ona ihanet ettim, babamın ordu-sundan bir asker kaçtığında başına ne gelirse o olacak. Daha da kötüsü; onca insanın önünde onu küçük düşür-düm, zayıf gösterdim. Kurulu bunu unutmamasına izin ver-mez. Artık bu hareketim karşılığında bir şeyler yapmadan duramaz.”

Bu dediğimi de reddedemedi. On iki yaşımdan bu zamana kadar kraliyet mahkemesinin bir üyesi olarak, hainlerin idamlarına katılıp şahit olarak izlemek zorun-daydım. Ayda yılda bir olan bir şeydi çünkü daha önceki idamlar genelde halkın üstünde caydırıcı bir etki yaratı-yordu ama ikimiz de babamın kız kardeşinin başına gelen şeyi biliyorduk. Ben doğmadan önce Doğu Kulesi’nden atlayarak intihar etmişti. Oğlu kendi alayını terk etmişti ve teyzem kralın yeğeninin bile cezasız bırakılmayacağı-nı biliyordu. Bırakılmadı da. Ertesi gün asıldı ve ikisi de adlarına bulaştırdıkları leke yüzünden taşsız bir mezarın içine gömüldüler. Morrighan’da bazı çizgiler asla aşılmazdı. Sadakat de bunlardan bir tanesiydi.

Pauline somurttu. “Fakat sen asker falan değilsin, Lia. Sen onun kızıydın. Hiçbir seçim hakkın yoktu ve bu benim de bir seçim hakkımın olmadığı anlamına geliyor. Hiç kimse sevmediği birisiyle evlenmek zorunda bırakılmamalı.” Gözlerini yıldızlara dikerken burnunu kırıstırıp geriye doğru uzandı. “Özellikle de küf kokulu, şişko bir prensle.”

Tekrar kahkahalara boğulduk. Pauline’e içime çektiğim havadan daha çok minettardım. Beraber parıl parıl parlayan takımyıldızlarını izlerken bana Mikael’den bahsetti. Birbirlerine verdikleri sözlerden, Mikael’in onun kulağına fısıldadığı güzel şeylerden ve bu ayın sonunda Kraliyet Nöbeti’ndeki son görevinden döndükten sonra gerçekleştirecekleri planlarından bahsetti. Onunla ilgili konuştuğu zaman gözlerindeki aşkı ve sesindeki ton değişikliğini açıkça görebiliyordum.

Bana onu ne kadar özlediğini, Mikael’in onu bulacağından emin olduğunu söyledi çünkü Mikael onu dünyadaki diğer herkesin tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyordu. Terravin hakkında sayılamayacak kadar çok defa konuşmuşlardı, orada kuracakları hayat ve büyütükleri çocukları hakkında... O konuştukça içimdeki ağrı kalbi mi daha da sıkıyordu. Elimde olan tek şey belirsizlik ve büyük oranda içinden kaçtığım şeyi de kapsayan gelecek hakkındaki bomboş düşüncelerdi. Pauline’in ise gerçek insanlarla ve detaylarla dolu gerçek hayalleri vardı. Başka birisiyle beraber kafasında bir gelecek tasarlamıştı.

Beni bu kadar iyi tanıyabilecek, bana baktığında ruhumu görebilecek, kafamdaki diğer bütün düşünceleri bir dokunuşuyla yok edebilecek birine sahip olmanın nasıl bir duygu olabileceğini merak ettim. Benimle aynı şeyleri arzulayacak birini, hayatının geri kalanını benimle beraber geçirmeyi formalite icabı aşksız bir evliliğin açtığı yolla değil de; onun yerine koşulsuz kabul edecek o kişiyi hayalimde canlandırmaya çalıştım.

Pauline şöyle bir elimi sıkıp ateşe daha çok odun atmak için ayağa kalktı. “Biraz uyuyalım ki erken kalkabilelim.”

Haklıydı. Kaybolmadığımızı düşünürsek önümüzde en az bir haftalık yol vardı. Pauline çocukluğundan beri Ter-ravin'e uğramamıştı ve gidiş yolundan tam emin değildi, benim de hiç orada bulunmadığımı göz önüne alırsak elimizde olan tek şey Pauline'in içgüdüleri ve yolda karşılaşacağımız yabancıların yardımları olacaktı. Çimenlere üstünde uyuyabileceğimiz bir battaniye serdim ve saçıma yapışan otları silkeledim.

Bana tereddütle şöyle bir baktı. "Kutsal duaları tekrarlamamın bir sakıncası var mı? Sessizce okurum."

"Tabii ki yapmalısın," diye fısıldadım onun hatırına bunlara bir parça saygı göstermeye kendimi zorlayarak. İçimde böyle bir zorunluluk hissetmediğim için suçluluk duygusu hissediyordum. Pauline inançlı biriydi, ben ise geleceğimi yönlendiren geleneklere duyduğum küçümse-meyi sır olarak saklayamıyordum.

Dizlerinin üstüne çömeldi ve kutsal duaları okumaya başladı, sesi manastırda yankılanan yumuşak arp tınları gibi hipnotize ediciydi. Kaderin ne kadar aptalca olduğunu düşünürken onu izledim. Morrighan Hanesi için çok daha iyi bir İlk Kız Çocuğu olabilir, tam da ailemin isteyeceği gibi sessiz, lafını bilir, sabırlı, eski geleneklere bağlı, temiz kalpli, her şeyi sorgulamayan, benim sahip olamadığım o Tanrı vergisi lütfu çok daha yakın; yani bir İlk Kız Çocuğu için bile her yönden mükemmeldi.

Arkama yaslanarak mırıldandığı ilahiye kulak verdim. Tanrıların kendisine verdiği lütfu kullanarak kendisine teslim edilmiş olan Emanet Soy'u yıkımdan kurtarıp, ona güven dolu yeni bir yere kadar liderlik eden, tahribe uğramış dünyayı geride bırakıp yeni ve umut dolu başka

bir tane kuran İlk Kız Çocuğu'nun hikâyesi. Sesiyle can verdiği küçük tatlı ilahisinde hikâye kulağa çok güzel, kurtarıcı, inandırıcı geliyordu ve o ritmin içinde kendimi kaybederken bizi çevreleyen derin ormanı, altımızda uzanan dünyayı, geçip giden zamanın büyüsunü, her şeyi unutmuştum. Hassas notaları evrenin başlangıcına kadar dokunup geri geliyordu ve duyduklarım bana neredeyse mantıklı gelecekti.

Çamlıkların tepesinde asılı duran gökyüzü çemberine baktım; uzak, dokunulmaz, parıl parıl, canlı... İçimde gökyüzüne doğru uzanıp onun büyüsunü hissetmek için gittikçe büyüyen bir istek vardı. Ağaçlar da o büyüye uzanarak bir ordu boyu hayalet üst dallarını süpürüp geçmişçesine ürpertiyle hışırdadılar. Önümde uzanan erişilmez, koca, bilge bir dünya...

Çocukluğumdaki sır dolu anlarıma gidip geldim; gecenin bir yarısı o aralıksız gürültünün susturulduğu ve benim evrenle bağlantı kuran milyonlarca küçük noktadan biri haline geldiğim kalenin en sakin bölgesine, çatıya sızmalarım... Orada, adlandıramadığım o şeye daha yakın hissediyordum.

Ah! O yıldızlara bir uzanıp dokunabilseydim, her şeyi bilebilirdim. Herşeyi anlayabilirdim.

Neyi bilirdin, hayatım?

İşte bunu, derdim elimi göğsümün üstüne bastırarak. İçimdeki ağrıyı tarif edebilecek hiçbir kelimem yoktu.

Bilecek bir şey yok, benim tatlı çocuğum. Bahsettiğin şey sadece gecenin esintisi. Annem beni kollarının arasına alıp yatağıma geri götürürdü. Bu kaçamak gece yarısı ziyaretlerim durmayınca çatı kapısıyla arama bir kilit koymuştu.

Pauline sonunda son sözlerini sert ve saygı dolu bir fısıltıyla bitirdi: *Ve sonsuza kadar sürmeli.*

“Sonsuza kadar,” dedim kendi kendime, ne kadar sürebileceğini merak ederek.

Yanıma doğru kıvrıldı, ben de düşün peleriniimi ikimizin üstüne serdim. Ani sessizlik ormanın karanlığını küstah bir adımla biraz daha yaklaştırdı ve ateşin yansıttığı ışık çemberi daha da küçüldü.

Pauline hemen uykuya daldı fakat bütün gün yaşanan olaylar benim içimde çalkalanmaya devam ediyordu. Yorulmuş olmamın bir önemi yoktu. Artık kaslarım seğiriyordu ve zihnim, etrafında yürüyen onlarca ayaktan kurtulmak için zıplayan bahtsız bir çekirge gibi oradan oraya atlıyordu.

Göz kırpan yıldızlara baktığımda tek tesellim; yanında onu ısıtacak genç gelini olmadan soğuk ve rahatsız bir faytonun içinde yaşlı kemikleri sızlayan prensin, önüne çıkan her şeyi itip kakarak tekerlek izli yollarda beni arayıp durduğu düşüncesi idi.

Bölüm Üç

Preys

Bohçamın tokasını kapattım. Beni iki hafta daha idare edecek kadar yiyeceğim vardı. Daha fazlasına ihtiyaç duyduğum takdirde işime yarayacak bozukluklarım da çantamdaydı. Yolda karşımıza mutlaka bir iki tane han çıkacaktı. O kız kaleden uzaklaşırken normal bir günde gidebileceği yolun daha fazlasını gitmiş olamazdı.

“Bunu yapmana izin veremem.”

Sven’e gülümsedim. “Bir seçeneğin olup olmadığını soran oldu mu?”

Artık onu belalardan uzak tutacak genç yaveri değilim. Kendisinden beş santim daha uzun olan boyum ve on üç kilo fazlamla beraber o ezik hapis hayatına son verip göz korkutabilecek bir rakip haline gelmiştim.

“Hâlâ kızgınsın. Henüz birkaç gün oldu. Biraz daha bekle.”

“Kızgın falan değilim. Eğleniyorum diyelim. Biraz da merak var.”

Sven dizginleri elimden aniden kaparak atın yerinden sıçramasına neden oldu. “Kızgınsın çünkü kız bunu sen düşünmeden önce planlamıştı bile.”

Bazı zamanlar Sven'den nefret ediyordum. Savaşta yaralanmış, yaşlı bir adama göre yeterince zekiydi. Dizginleri geri aldım. “Sadece eğleniyorum ve meraklıyım,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

“Bunu çoktan söyledin.”

“Eee?” Atımın sırtına eyer örtüsünü örttüm ve örtünün kırıksıklıklarını elimle düzelttim. Sven bu girişimimi eğlenceli bulmayarak ben örtüyü sabitleirken birbiri ardına konuşup durdu. Dediklerini zar zor dinliyordum. Sadece *uzakta* olmanın bana ne kadar iyi gelebileceğini düşünüyordum. Bunun kasti yapılmış bir hakaret olduğunu düşünen babam benden de fevriydi. *Ne tür bir kral kendi kızını kontrol altında tutamaz?* Ve bu onun diğerlerine oranla akla biraz daha uygun tepkilerinden biriydi.

O ve kurulu çoktan çevredeki askeri garnizonları desteklemek için taburlarını oralarda görevlendirmeye başlamıştı ve Morrighan'a kararlı bir gücün aslında nasıl olacağını gösterircesine bununla hava atıyordu. Zar zor kurulan bu ittifak baş aşağı olmuştu fakat kendini parlayan kurul ve ortalıkta dönen komplo teorilerinden daha kötüsü, annemin hüznüyle bakan gözleriydi. Bu zoraki evliliğin asıl önemli noktasını kaçırarak şimdiden Aşağı Hükümdarlıklar'ın birinden, hatta kendi hanemizden bir gelin alma sözünü yaymaya başlamıştı.

Ayağımı üzengiye geçirip eyere ulaştım. Atım kişneyerek ayağını sertçe yere vurdu. Buradan gitmek için en az benim kadar istekliyd.

“Bekle!” dedi Sven atın önüne ayağını uzatarak ki bu onun gibi bilge birinin yapabileceği en aptalca hareketti, özellikle de benim atımın önüne. Kendini tutarak kenara

çekildi. “Nereye doğru kaçtığı konusunda bir bilgin yok. Onu nasıl bulmayı düşünüyorsun?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kendine hiç güvenmiyorsun, Sven. Unutma, her şeyi en iyisinden öğrendim.”

Neredeyse kendine lanet okuduğunu görecektim. Dikkatim dağıldığı zamanlarda hep aynı şeyi başıma kakardı. Benim ondan iki baş daha kısa olduğum o zamanlarda kulaklarımı şöyle bir çekerdi ve sahip olabileceğim en iyi öğretmenin, yani kendisinin o değerli zamanını boşa harcamamam gerektiğini tekrarlayıp dururdu. Tabii ki sözümdeki ironiyi ikimiz de biliyorduk. Haklıydı, gerçekten de en iyisiydi. Sven beni çok iyi eğitmişti. Onun ellerine sekiz yaşında çırak olarak teslim edildim, on ikimde kalfa adayı oldum, on dördümde taahütlü askerdim ve on altımda beni tam donanımlı bir askere dönüştüren de yine oydu. Sven’in himayesinde geçirdiğim yıllar ailemle geçirdiklerimden daha fazlaydı. Başarılı bir askerdim ve bu onun sayesindeydi. Bütün eğitimimi gittikçe artan yetkilerimle tamamlamıştım. Buna rağmen muhtemelen tarihteki en tecrübesiz askerdim.

Sven’in dersleri kraliyet askerî tarihindeki olayların tatbikatlarını da kapsıyordu -atalarımızın belli başarı hikâyeleriyle beraber- ve sayısı yeterince fazlaydı. Babam da dâhil, Dalbreck asillerinin her biri uzman birer askerdirdi. Kendi babası henüz tahtta otururken general rütbesini almıştı fakat ben tek varisin tek varisi olduğum için askerliğim kısıtlıydı. Yerime geçecek bir kuzenim bile yoktu. Yanımda bir yaverle at sürerdim ve hiçbir zaman ön saflarda durmama izin verilmezdi, ben gelene kadar süregelen savaş ben alana indirildiğimde bitmek üzere

olurdu ve her zaman etrafımda bulunan en eğitimli askerlerden oluşmuş bir koruma takımı, beni gelebilecek tüm saldırılardan korumak üzere hazırda beklerdi.

Bunu telafi etmek için Sven -benim ayrıcalığımdan dolayı çıkabilecek isyanları bastırmak adına- beni bölükteki askerlerin aldığı görevlerin iki katı pis ve düşük işlerle görevlendirirdi; ahırları gübrelemekten, onun botlarını cilalamaktan tutun da alandan ölüleri toplamaya kadar. Hiçbir zaman bölük arkadaşlarımdan birinin yüzünde bir içerleme belirtisine ya da dudaklarından dökülen kötü bir söze rastlamadım fakat yüzlerindeki o acıyan ifadeye sıkça denk gelmişimdir. Tecrübesiz bir asker, ne kadar iyi eğitim almış olursa olsun, asla gerçek bir asker değildir.

Sven atma atlayarak yanımda ilerlemeye başladı. Çok uzağa kadar eşlik edemeyeceğinin bilincindeydim. Planlarım hakkında ileri geri konuşmasının yanında -ki bunu yapması görevinin bir parçasıydı- yıllardır aramızda ördüğümüz güçlü bağa da sadık bir adamdı.

“Nerede olduğunu nasıl bileceğim?”

“Bilmeyeceksin. Bu da bir plan, değil mi?”

“Peki, ailene ne söylemem gerekiyor?”

“Yaz boyunca somurtmaya av çadırına gittiğimi söyle. Hoşlarına gidecek bir şey bu. Güzel ve emniyetli bir cennet gibi orası.”

“Bütün bir yaz?”

“Göreceğiz.”

“Başına bir şey gelebilir.”

“Evet. Umarım gelir. Durumu daha iyiye götürmediğinin farkındasın, değil mi?”

Gözümün ucuyla onu koşum takımlarımı kontrol ederken inceledim, benim bilinmezliğe olan yolculuğumu tamamen kabullenmiş olduğunun bir göstergesiydi bu yaptığı. Eğer tahtın varisi olmasaydım, ikinci bir kez bile sorgulamazdı. Verdiği eğitimle en kötü sürprizlere bile hazırlıklıydım. Yeteneklerimi, en azından yaptığımız antrenmanlarda kanıtlamıştım. Onayladığı şeydeki gönülsüzlüğünü belli etmek için homurdandı. İleride iki atın yan yana ilerleyemeyeceği darlıkta bir geçit vardı ve bunun, onun yanımdan ayrılma zamanının geldiğini gösterdiğinin farkındaydım. Gün ışığı şimdiden azalmaya başlamıştı.

“Onunla yüzleşecek misin?”

“Sanmam, muhtemelen kendisiyle konuşmayacağım.”

“Güzel, en iyisi. Eğer konuşmaya karar verirsen R’lerine ve L’lerine dikkat et. Geldiğin bölgeyi ele verirsin yoksa.”

“Çoktan yazdım bir köşeye,” dedim her bir detayı düşündüğümü yüzüne vurmak için fakat bu dediğini gerçekten pas geçmişim.

“Eğer bana bir şeyler yazacak olursan ele geçirilebileceğini de hesaba katarak eski dilde yaz.”

“Bir şey yazmayacağım.”

“Ne yaparsan yap ona kim olduğundan bahsetme. Morrighan topraklarına habersiz adım atan yönetimdeki bir Dalbreck asili savaş manasına gelir.”

“Beni babamla karıştırıyorsun, Sven. Ben yönetim üyesi falan değilim.

“Sen taht varisisin ve babanın temsilcisisin. Dalbreck

ve silah arkadaşların için durumu daha da kötüleştirme.”

Bir süre sessizce at sürmeye devam ettik.

Neden gidiyordum ki? Eğer onu geri getirmeyeceksem ya da onunla konuşmayacaksam gitmenin ne manası vardı? Bu düşüncelerin Sven’in zihnini meşgul ettiğinin bilincindeydim fakat düşündüğü şey bu değildi. Kız kaçmayı benden önce düşündüğü için değildi kızgınlığım. Aynı şeyi çokça zaman önce, bu evlilik fikri babamdan daha ilk çıktığı anda zaten düşünmüştüm ama bu birleşmenin Dalbreck’in yararı için olacağı ve evlendikten sonra alabileceğim bir metresin kimsenin gözüne batmayacağı konusunda beni ikna etmişti. Kızgındım çünkü benim yapmaya cesaret edemeyeceğim şeyi bu kız yapabilmisti. İki krallığı birden hor görerek kafasına esen şeyi yapan bu kız kimdi? Bilmek istiyordum.

Geçite vardığımızda Sven aramızdaki sessizliği bozdu. “Bu, o not yüzünden değil mi?”

Düğünden bir ay önce Sven bana prenesten bir not ulaştırmıştı. Gizli bir not. Elime ulaştığında hâlâ mühürlüydü. Sven’in mektubun içeriğinden haberi yoktu. Okuyup umursamamıştım ki bu yapmamam gereken bir şeymiş.

“Not yüzünden gitmiyorum.” Dizginleri hafifçe çekerek durdum ve yüzümü onunkine çevirdim. “Gayet farkındasın, Sven. Bunun Prenses Arabella ile uzaktan yakından alakası yok.”

Kafa salladı. Gelene kadar baya zaman geçmişti. Bana doğru uzanıp omzumu sıvazladı ve tek bir kelime dahi etmeden atını Dalbreck’e doğru geri çevirdi. Geçitten aşağı doğru ilerledim, birkaç mil sonra yelegimin iç cebi-

ne uzanıp o notu çıkardım. Aceleyle çiziktirilmiş harflere baktım. Pek kraliyet hanesine yaraşır bir mektuba benzer miyordu.

Düğün günümüzden önce sizi görmek isterim.

Notu cebime geri tıktım.

Madem istiyordu, o zaman görmeliydi.

*Aslı olan tek bir tarih
Aslı olan tek bir gelecek var
İyi dinleyin,
Sefaleti aşıp gelen çocuk olacak
Getiren ellerinin arasında umudu.
En zayıfı temsil edecek gücü.
Özgürlüğü esaretten kurtulan taşıyacak.*

-Venda Ezgisi

Bölüm Dört

Katil

“Bizzat kendim seve seve yapardım fakat Venda’da beni bekleyen görevlerin başına geri dönmem gerekiyor. Bir günde gidip geleceksin. Zaten kız bir asil. Nasıl olduklarını bilirsin. Bir de üstüne on yedi yaşında. Onu bulmak ne kadar zor olabilir ki?”

Komizar’ın asilleri tarif edişine gülümsedim, yollayacak bir cevaba gerek yoktu. İkimiz de bunun kolay olacağını farkındaydık. Paniğe kapılmış bir kurban, kendini umulduğundan çabuk eleverir. Komizar birçok kez benim işimi üstlenmişti. Beni eğiten kişiydi.

“Eğer kolay olacaksa ben neden gidemiyorum?” diye yakındı Eben.

“Sana göre bir iş değil,” şeklinde yanıtladım. Kendini kanıtlamak için çok istekliydi. Hem onların dilini konuşmakta hem de bıçak kullanmakta oldukça iyiydi; özellikle ortaya çıkabilecek bir şüpheyi çabucak yok edebilmesine yarayan o hüznü, kahverengi gözleri ve bebek suratının yardımıyla bu on iki yaşındaki eleman zararsız çocuk

kimliğiyle her yere girebilirdi. Fakat birini savaşta öldürmekle uyuyan bir kızın boğazını kesmek arasında fark vardı. Eben henüz bunun için hazır değildi. Kızın korkuya kapılmış gözlerini gördüğünde tereddüte kapılma ihtimali vardı. Bu, işin en zor kısmıydı ve bir anlık tereddüte bile yer yoktu. İkinci bir şans her zaman yakalanamayabilirdi. Komizar bu konunun üstünde oldukça dururdu.

“Morrighan ve Dalbreck arasında olabilecek bir ittifak bütün çabalarımızı boşa çıkarır. Daha da kötüsü, kızın bir Siarrah olduğu konuşuluyor. Her ne kadar biz böyle batıl inançlara sahip olmasak da inananların sayısı çok; bu onları motive ederken bizim insanlarımızı korkuya sürükleyebilir. İş şansa bırakamayız. Kızın yok olması onlara kötü şans getirecek ve bu bizim yararımıza olacak. Her yere sızıp sonra sıyrılmak senin en iyi özelliğın. Hatta bu yaptığını Dalbreck’in işi gibi gösterebilirsen çok daha iyi. Görevini tamamlayacağından eminim. Her zaman yaptığın gibi.”

Evet, görevlerimi her zaman yerine getirdim. İleride ikiye ayrılmakta olan yolu gören Eben, bunun, işin içine kendini de katması için son şans olduğunu fark ederek konuşmasına devam etti. “Hâlâ senin yerine benim gitmemem için bir neden göremiyorum. Dillerini en az senin kadar iyi biliyorum.”

“Bütün Morrighan diyalektlerini de konuşabiliyor musun?” diye sordum.

O soruma cevap veremedi Griz elini uzatıp kafasının yanma bir şaplak attı. Eben çevredeki herkesi kaha kaha boğan tiz bir ses çıkardı. “Komizar bu görevi ona verdi, sana değil!” diye bağırdı Griz. “Kes şu zırlıtıyı!” Bu fırcadan sonra Eben yolun geri kalanı boyunca sessiz kalmayı tercih etti.

Yollarımızın ayrıldığı o noktaya geldik. Griz ve üç kişilik takımının kendilerine ait farklı yetenekleri vardı. Yollarını, Morrighan'ın gücünü bir aptallık sonucu daha yoğun şekilde yığıldığı krallığın en kuzey tarafına doğru dokuyacaklardı. Bölgeye varınca kendi yöntemleriyle bir kargaşa yaratacaklardı. Benimki kadar kanlı olmasa da en az onun kadar verimli bir kaos çıkacaktı ortaya. İşleri benimkinden uzun sürebilirdi ki bu da Venda'ya beraber dönmek için kararlaştırdığımız Cam Lanteux kampında onları beklerken, Griz'in deyimiyle bana tatil olacaktı. Onun da en az benim kadar iyi bildiği gibi, Cam Lanteux'un tatille alakası yoktu.

Onları kendi yollarına giderken izledim, Eben eyerinde kamburunu çıkarmış somurtuyordu.

Sana göre bir iş değil.

Eben'ın yaşındayken Komizar'ı memnun etmek için bu kadar istekli miydim?

Evet.

Aradan sadece bir avuç yıl geçmiş olsa da bana iki yaşam boyu fazla gelmişti.

Komizar benden on yaş bile yaşlı değildi, Venda'nın hükümdarı olduğu zaman yetişkin denilemeyecek bir yaşta olduğunu duymuştum. Hükümdar olduğu dönem beni kanatlarının altına aldığı zamana denk geliyordu. Beni açlığın pençesinden kurtarmıştı. Unutmaya çalıştığım birçok şeyden bizzat onun sayesinde kurtulmuştum. Kendi türümün bana vermediği şeyi o lütfetmişti. Bir şans. O günden bugüne onun hakkını ödüyorum ama karşılığı hiçbir zaman ödenemeyecek şeyler vardır.

Yine de bu benim için bile bir ilk olacaktı. Daha önce

gece yarısı birinin boğazına bıçakla dayanmadığım için değil tabii ki ama o görevlerde kurbanlar hep asker, hain, casus gibi kişiler oluyordu ve ölümlerinin yoldaşlarımın yaşaması anlamına geldiğinin bilincinde oluyordum. Yine de bıçağım ne zaman bir boyunla buluşsa gözlerimin içine bakarken korku içinde parlayan her göz ruhumdan bir şeyler alıp götürürdü.

Eğer konuyu bir kez daha açacak olsaydı Eben'e kendi ellerimle bir kere de ben vururdum. Benliğini yitirmek için gerçekten fazlasıyla gençti.

İçeri sız, olaydan sıyrıl. Sonrası tatil...

*Kendilerini tanrıların yalnızca
bir basamak altında gördüler;
cennet ve yeryüzündeki güçleriyle övündüler.
Bilgilerine bilgi katarken bilgeliklerini düşürdüler;
Fazla, daha da fazla güce hasretle savunmasızı ezerken.*

-Morrighan Kutsal Kitabı, Cilt IV

Bölüm Beş

Terravin tam da bir sonraki köşenin ardındaydı, en azından Pauline'in on beş kez tekrarladığı şey buydu. Tanıdık yerler gördüğünden emin olmaya başladığı an, onun bu heyecanlı bekleyişi beni de sardı. Gövdesine âşıkların isimlerinin kazılı olduğu dev bir ağacın yanından geçtik; az daha ileride, yan yanayken yaşlı bir adamın dökük dişlerini andıran çember şeklindeki tıknaz mermer kalıntılara rastladık ve en sonunda ardıç ağaçlarıyla çevrili parlak mavi sarnıç da işte oradaydı.

Bu kadar uzağa gelmek on günümüzü almıştı fakat babamın iz süren avcılarını şaşırtmak adına yolumuzdan sapıp yanlış yerlere ipuçları bırakmak için iki gün harcamasaydık, daha kısa sürede de buraya gelebilirdik.

Pahalı gelinliğimi sarmalayıp sık böğürtlen çalılarının arasına attığımda Pauline dehşete kapılmıştı. Fakat bunun üstüne, pelerininimdeki mücevherleri hançerimin yardımıyla çıkardıktan sonra deforme olmuş kumaşı kalıntılarla beraber bir kütüğe bağlayıp nehrin akıntısına bıraktığımda ciddi anlamda yıkıma uğradı. Bana yaşayacağım ruhani pişmanlıkları resmen kafasında liste yapıp

bir bir saydı. Ben ise eğer pelerin birinin dikkatini çekecek olursa boğularak öldüğümü düşünmelerini umuyordum. Ailemin korkunç ölümümü duydukları zamanki tepkilerini düşündüğümde kendi pişmanlığımı yaşamış olmam gerekiyordu fakat yegâne kızlarını sevmediği bir adamla evlendirerek uzaklara yollayan ve üstelik kızlarını emanet edecekleri aileyi yüzde yüz güvenmedikleri bir krallıktan seçen kendileri değil miydi? Boğazımdaki düğümü yuttum ve benden önce annemin, ondan da önce anneannemin ve büyük büyük annelerimin de giydiği pelerin derin sularda kaybolurken şükretmek dışında başka bir şey yapmadım.

Mücevherleri, bulunduğumuz yoldan bizi iki saat saptıracak bir mesafede olan Luiseveque adındaki büyük bir kasabada parayla takas ettik. Bizi hatırlayacağına o gün nasıl kâra geçtiğini hatırlasın diye tüccarın önüne üç mavi safır de fazladan atmıştık. Bu şekilde ticaret yapmak zevk verici ve heyecanlıydı, oradan ayrılır ayrılmaz bu yaptığımız arsızlık karşısında gözümüzden yaşlar gelene kadar güldük. Tüccar bize birer hırsızmışız gibi baksa da bu alışveriş kendi yararına olduğu için sesini çıkartmamıştı.

Oradan yolumuza geri döndük ve birkaç mil ilerledikten sonra yönümüzü tekrar doğuya çevirdik. Küçük bir köyün dış bölgelerinden birinde konumlanmış olan bir çiftlik evinde durarak bu yaptığımız karşısında şaşkına dönen çiftçiye üç eşek karşılığında değerli Ravianlarımızı verdik. Ağzını kapalı tutması için iyi bir miktar para da verdik. Üstündeki seçkin Morrighan damgalarıyla iki koca atın üstünde Terravin'e varan kızlar tabii ki dikkat çekecekti ve bu bizim göze alamayacağımız bir şeydi. Üç eşeğe ihtiyacımız yoktu ama çiftçi eşeklerden birinin,

diğer ikisi olmadan kaybolup gideceğini söyledi; üçüncü eşeğin dizginlere ihtiyaç duymadan diğer ikisini takip ettiğini görünce adamın haklı olduğunu anladık. Çiftçi onlara Otto (Sekiz), Nove (Dokuz) ve Dieci (On) isimlerini vermişti. Beyaz ağızlığı ve kulaklarının arasındaki uzun, dağınık kürküyle en büyükleri Otto'nun üstünde ben ilerliyordum. Teptiğimiz yüzlerce mil yoldan sonra binici kıyafetlerimiz fazlasıyla kirlenmişti ve botlarımız o kadar çamur içindeydi ki kolayca dikkat çekmemiz imkânsızdı. Kimse bize iki saniyeden fazla bakmazdı, tam da o an istediğim gibi. Terravin hayaliyle arama girecek hiçbir engele izin veremezdim.

Artık yaklaştığımızı ben bile anlayabiliyordum. Solduğumuz havayla, ışıkla, tam olarak adlandıramadığım bir şeyle ilgiliydi bu ama sıcak bir ses gibi içimde dalgalanan bir histi. *Ev... Ev...* Aptalca olduğunu biliyordum. Terravin hiçbir zaman evim olmamıştı ama yine de artık neden olmasını? Son düzlükteyken duyduğum ani ses içimi hoplattı. Arkamızda şimşek gibi yaygara koparan toynakların sesi. Babamın iz sürücülerinin bana yapacakları bir kenara, Pauline'e yapabilecekleri şeyler bambaşkaydı. Eğer yakalanırsak Pauline'i zorla alıkoyarak yanıma aldığımı anlatmayı çoktan planlamıştım. Sadece aynı şeyi anlatmaya Pauline'i de ikna etmem gerekiyordu çünkü hikâyeye sadık kalmazsa ve anlattığımın yalan olduğu anlaşılırsa onun sözü bir hiçti.

“İşte orada! Bak! Ağaçların orada!” dedi uzağı göstererek. “Gümüş mavi Terravin Koyu!”

Uzanıp baktım ama sık çalılar, gelişigüzel dizilmiş meşeler ve bu ikisinin arasında otlarla kaplı kahverengi te-

pelerden başka bir şey göremedim. Otto'yu hızlandırmak için biraz zorlamaya çalıştım, sanki belli bir hızın üstüne hayatında bir kere bile çıkmamış bir hayvanın elinden gelebilecek bir şeydi bu. Virajı döndüğümüzdeyse sadece körfez değil, Terravin balıkçı köyünün bütünü biraz önce göremediğim manzaraya dâhil oldu.

Tam anlamıyla Pauline'in tasvir ettiği gibiydi. Mücevher gibi pırıl pırıl parlıyordu.

O görüntüyle midemde ani bir kramp hissettim.

Kırmızılı sarılı teknelerin üstünde salındığı, beyaz yelkenlerin maviliği süslediği, büyük vapur çarklarının arkalarında bıraktığı dalgaları köpürttüğü yarım ay şeklinde bir zümrüt gibiydi. Bu uzaklıktan tüm bu saydıklarım o kadar küçük görünüyorlardı ki bir çocuğun oyuncaklarını andırıyorlardı. Ama biliyordum ki hepsinin de başında birisi vardı; birbirlerine seslenen balıkçılar, birbirlerinin işlerinin rast gitmesi için selamlaşıyorlardı. Rüzgâr onların seslerini taşıyor, zaferlerini paylaşarak hikâyelerini solu-yordu. Kıyıda minik teknelerden bazılarının da yönelmiş olduğu ileri geri, yukarı aşağı, her yöne işlerine koşturan karınca küçüklüğündeki onca adamın doldurduğu bir rıhtım vardı. Belki de en güzeli; körfezi çevreleyen, en aşağılardan tepelerin yukarılarına kadar uzanan her biri farklı renkte bir sürü ev ve dükkân: açık mavi, vişne kırmızısı, turuncu, lila, limon yeşili... Terravin körfezinin kalbini içinde tutan kocaman bir meyve salatası gibiydi. Tepeler boyu ilerleyen ormanın koyu yeşil rengi de bu cümbüşlü renk cömertliğini avuçlarının içinde tutuyor gibiydi.

İşte şimdi Pauline'in, annesi öldüğünde uzaklaştırıldığı çocukluk evine dönmek için neden böylesine çıldırdı-

ğım anlayabiliyordum. Uzaktaki teyzesinin yanma, ülkenin kuzey kısmına yollanmış; teyzesi hastalanınca da hiç tanımadığı, aynı zamanda annemin hizmetlisi olan başka bir teyzesine teslim edilmişti. Pauline'in hayatı misafir hayatı gibi geçmişti fakat artık köklerinin bağlı olduğu yere, evine geri dönmüştü. Tek bir bakışımıyla benim de evim olabileceğini anladığım, sarayda taşıdığım unvanın ağırlığının içinde asla geçerli olmayacağı bir yerdi burası. Bu düşünceyle keyiflendim. *Kardeşim Bryn'in da benimle olup bunu görmesini ne kadar da isterdim.* Denize âşıktı o.

Pauline'in sesi düşüncelerimi delip geçti. "Ters bir şey mi var? Bir kelime dahi etmedin. Ne düşünüyorsun?"

Ona döndüm. Gözlerim yanıyordu. "Düşünüyorum da... Acele edersek akşam yemeğinden önce yıkanabiliriz." Otto'nun sırtına vurdum. "İlk varan kazanır!"

Pauline benden aşağı kalmamıştı; vahşi bir çılgılık, hayvanın kaburgalarına indirdiği bir şaplak ve işte beni geçmişlerdi.

O amansız yarış, kasabayı saran ana geçide doğru yönelince daha kontrollü bir hâl aldı. Saçlarımızı başlıklarımızın altına sıkıştırdık ve başlıkları gözlerimizin üstüne kadar indirdik. Terravin küçüktü ve ana yolun dışına doğru bir yerdeydi ama kraliyet nöbetçilerinin veya iz sürücülerin uğramayı düşünmeyeceği kadar izole edilmiş bir yer değildi. Tanınmamak için çenemi göğsüme kadar indirmiştım, etrafı yarım yamalak görüyor olsam da tüm o güzelliği her şeyiyle hissettim. Bu muhteşem görüntü! Sesler! Kokular! Eşeklerimizin kırmızı kiremitli yolların üstünde yankılanan toynak sesleri bile güzel bir melodiyi

anımsatıyordu. Civica'dan her yönden o kadar farklıydı ki.

Dev bir incir ağacıyla gölgelenmiş meydana geçtik. Çocuklar, dev şemsiyenin altında ip atlıyorlardı, müzisyenler flüt çalmaktaydı. Bir müzisyen, çevreyi saran masalarda sohbet eden insanlara neşeli nağmelerinden üflüyordu.

Kasabanın daha içleri dükkânlardan sokaklara dökülen tezgâhlarla dolup taşmıştı. Gökkuşağı gibi eşarplar hafif meltemin esintisiyle sallanıyorlardı. Dahası kasalar dolusu, taptaze patlıcanlar; dantel gibi serilmiş rezeneler; dolgun, pembe turplar capcanlı görüntüleriyle yan yana dizilmişti. Eyer dükkânı bile nar bülbülünün camgöbeği rengine boyanmıştı. Civica'nın boğuk tonlarından eser yoktu. Her yer renklerle cıvıldıyordu.

Kimse bize bakmadı. Etraftan geçenlerin arasına karışmıştık. Rıhtımdan dönen iki yorgun işçi veya güvenli bir han arayan iki arkadaş canlısı yabancı gibiydik. Pantolon ve başlıklarımızın altında daha çok iki cılız adama benziyorduk. Pauline'in defalarca anlattığı kasabayı gözlerken gülümsememi engelleyemiyordum. Üç kraliyet nöbetçisini atlarıyla yaklaşırken görünce gülümsemem yüzümden donakaldı. Benim fark ettiğim şeyi fark eden Pauline dizginleri geri çekti fakat onu, "İlerlemeye devam et. Başını aşağıda tut," diye uyardım.

Nefes alıp almadığımızdan bile emin değildim, ilerlemeye devam ettik. Askerler aralarında gülüşüyorlardı, atları ağır bir tempoda ilerlemekteydi. Başka bir asker tarafından kullanılan at arabası da ağır ağır arkalarından geliyordu.

Bizim olduğumuz tarafa bir kez bile bakmadılar ve Pa-

uline onları geçer geçmez rahat ve derin bir nefes aldı. “Unutmuştum, tabii ya. Kurutulmuş ve tütsülenmiş balık. Her ay tahsisat için askerî bölgeden gelirler, en çok da balık için.”

“Ayda sadece bir kere mi?”

“Sanırım.”

“O zaman zamanlamamız iyi. Bir süre onlar için endişelenmek zorunda kalmayacağız. Beni tanıyacaklarından değil ama olsun.”

Pauline beni şöyle bir süzdü ve burnunu oynatarak, “Seni kimse fark edemez,” dedi. “Belki bir ihtimal geldiğimiz yerdeki domuzlar tanıyabilir ama.”

Otto planlamış gibi bu yoruma homurdayarak bizi güldürdü ve sıcak bir banyo için tekrar yarışmaya başladık.

Pauline, hanın küçük arka kapısını tıklatırken nefesimi tuttum. Kapı hemen sonuna kadar açıldı ve tek gördüğümüz şey geldiği gibi geri giden bir kadının koluydu. Omzunun üstünden, “Şu tarafa koy! Şu büyük taşın üstüne doğru!” diye seslendi. Çoktan büyük, taş ocağın arkasındaki yerini tekrar almış; tahta kürek yardımıyla fırından pideyi çekiyordu. Pauline ve ben yerimizden kıpırdamadık. Bu, kısa sürede kadının da dikkatini çekecekti: “Dedim ki...”

Arkasını dönüp bizi görünce somurtup homurdanmaya başladı. “Hımm. Gelen balığım değilmiş demek, ha? Bir çift dilenciymiş.” Kapının yanındaki sepete doğru elini sallayarak, “Birer elma ve bisküvi kaparak yolunuza gidin,” dedi. “Şu kalabalık saatler geçince geri gelin de size

biraz sıcak yahni ikram edeyim.” Lafını daha yarılama-
dan dikkati başka yere kaymıştı bile, hanın ön kapısından
kendisine doğru seslenen kişiyi bağırarak cevapladı. Çift
kanatlı sallanan kapıdan içeri uzun, sırık gibi bir oğlan el-
lerinin arasında içinden dışarı doğru balık kuyruğu sallan-
nan bir çuval beziyle girdi. “Taş kafalı! Sazanım nerede?
Bu rezil güneş balığıyla yahni yapmamı mı bekliyorsun?”
Yine de balığı çocuğun ellerinin arasından aldı, et tezgâ-
hının üstüne yatırıp tek bir kararlı satır darbesiyle başını
vücudundan ayırıpverdi. Sanırım bu balıktan da yahni çı-
kacak anlamına geliyordu.

Adı Berdi’ydi. Pauline’in öz teyzesi gibiydi. Kan bağ-
ları yoktu fakat kadın, Pauline’in babası öldüğünde ve
yaslı annesi kucağında bebeğiyle ortada kaldığında ona
bir iş ve başının üstüne bir çatı vererek yanma almıştı. Sa-
dece birkaç saniyede balığın iç organları ve kılçıkları ay-
rıldı ve kalan etler kaynayan su dolu bir tencerenin içine
atıldı. Önlüğünü, ellerini temizlemek için kaldırdığında
tek kaşını havaya kaldırarak bir kez daha bize baktı. Önü-
ne sarkan lüledeki baharatları üfleterek temizledi. “Hâlâ
burada mısınız? Demiştin ki...”

Pauline başlığını aşağı indirince bal rengi saçları
omuzlarına döküldü, o sırada iki adım ilerleyerek kadına,
“Teyze?” diye hitap etti.

Kadının o manalı yüzünün bomboş kaldığına şahit ol-
dum. O da bir adım yaklaşarak kısık gözlerle, “Pollycik?”
dedi.

Pauline başıyla onayladı.

Berdi’nin kolları sonuna kadar iki yana açıldı ve Pau-
line’i göğsünün üstüne bastırdı. Sonsuz sarılmalardan ve

onca tamamlanamayan cümleden sonra Pauline sonunda kendini kurtararak bana doğru döndü. “Bu da benim arkadaşım Lia. Sanırım başımız azıcık dertte.”

Berdi gözlerini devirerek sırtıttı. “Güzel bir banyonun ve sıcak bir yemeğin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur.”

Çift kanatlı kapıdan dışarıya fırlayıp içeriye doğru bağırdı. “Gwyneth! Beş dakikalığına yokum. Enzo sana yardım etsin!” Daha kapı kendi kendine kapanmadan geri dönmüştü. Yaptığı bu kadar yemeği karnının etrafında kanıt olarak taşıyan bu kadının nasıl ayaklarının üstünde böylesine dinç durabildiğini hayretler içinde izledim. Ön salondan silik bir inlemeyle karışık kırılma sesleri geldi. Berdi seslere umursamadan mutfağın arka kapısından dışarı doğru bize eşlik etti. “Taş kafa, Enzo. Potansiyeli var ama bıraksan gün boyu tembellik yapabilir. Aynı beceriksiz babasına çekmiş. Gwyneth’la beraber yetiştirmeye çalışıyoruz. Kendini toparlayacaktır. Yardım, bulması kolay bir şey değil sonuçta.” Hanın arkasındaki tepeye oyulmuş, kırık dökük taş basamaklardan yukarı doğru onu takip ettik; ardından uzaktaki karanlık kulübeye doğru giden, yapraklarla kaplı, rüzgârlı yoldan aşağı ilerledik. Hemen arkasında orman dümdüz uzanıyordu. Bize tuğla ocağın üstüne konumlandırılmış demir varili göstererek, “Ama en azından misafirlerin sıcak banyolarım alabilmeleri için ateşi yanık tutmayı becerebiliyor. Bu da ikinizin ihtiyacı olan ilk şey,” dedi. Yaklaştıkça kulübenin arkasındaki ormandan gelen şırıltı sesini duydum; Pauline’in bana anlattığı, annesiyle beraber içindeki taşlara basarak güle oynaya kıyıdan kıyıya üstünden geçtikleri dereyi hatırladım. Berdi bizi kulübenin içine davet eder-

ken içerideki toz için özür diledi ve gerekçe olarak çatının akıttığını ve odanın genelde taşan sular için kullanıldığını ne sürdü, bizim de taşan sular gibi birer fazlalık olduğumuzu düşündüm o an. Han doluydu ve tek alternatif ambardı. Berdi bir fener yakarak köşeye tıklımış, bakır küveti odanın ortasına doğru çekti. nlğnn eteğiyle alındaki teri silmek için durdu. Bu onun gösterdiği ilk yorgunluk belirtisiydi.

“şimdi sizin gibi iki genç kız başlarını nasıl bir belaya sokmuş olabilir?” Bakışlarını gbeklerimize doğru kaydırarak ekledi: “*Erkek* problemi değil, değil mi?”

Pauline kızardı. “Hayır, teyze. Öyle bir şey değil. Bela bile diyemeyiz aslında. En azından öyle adlandırılmaması gereken bir şey.”

“Aslında problem benim problemim,” diyerek ilk kez sesimi çıkarıp bir adım ne ıktım. “Pauline bana yardım ediyordu.”

“Ah, senin bir dilin varmış demek.”

“Belki de duymadan önce bir kenara oturmalısınız ki...”

“Hadi söyle gitsin, Lia. Lia’ydı, değil mi? Daha önce duyup görmediğim hiçbir şey yok benim.”

Kvetin yanında elinde kovayla dikilmişti, bir açıkla-ma için hazır ve nazırdı. Sonunda söylemeye karar verdim. “Evet, doğru. Lia. Prenses Arabella Celestine Idris Jezelia, Morrighan Hanesi’nin İlk Kızı desek daha doğru olur.”

“Prenses hazretleri,” diye sessizce ekledi Pauline.

“Eski prenses hazretleri,” diye düzelttim.

Berdi tam doğru anlayamamış gibi başını yana doğru

eğdi, bembeyaz olmuştu. Karyola direğine uzanıp yatağa hafif bir iniş yaptı. “Bütün bunlar ne demek oluyor?”

Pauline’le beraber sırayla durumu açıkladık. Berdi karakteriyle zıt düşen bir şekilde sessizliğini korudu. Bu sessizliğin Pauline’i yeterince tedirgin ettiğini görebiliyordum.

Geriye söyleyecek bir şey kalmadığında kendisine yaklaşarak, “Kimsenin bizi takip etmediğinden eminiz. İz sürme konusunda az çok bilgiye sahibim. Erkek kardeşim kraliyet nöbetinde izci olarak eğitildi. Yine de varlığım sizi rahatsız ediyorsa ayrılabilirim.”

Berdi bir süre daha sessizce oturdu, sonra gerçekleri henüz yeni algılamaya başlamışçasına kaşlarını ağır bir hareketle havaya kaldırdı. Ayağa kalktı. “Tanrım, tabii ki de varlığın beni rahatsız ediyor! Yine de buradan ayrılman konusunda bir şey söyledim mi? Burada kalmaya devam edeceksin. İkiniz de. Fakat sana daha fazla...”

Ne diyeceğini anladım ve lafını böldüm. “Farklı, özel bir muamele talep etmiyorum zaten. Buraya gerçek bir hayat kurmaya geldim. Kendi geçimimi sağlayabilmenin de buna dâhil olduğu bilincindeyim. Ne işle görevlendirilsem memnuniyetle yaparım.”

Başını salladı. “O kısma daha sonra geleceğiz. Önce ikinizi güzelce yıkayıp besleyelim.” Burnunu tutarak ekledi. “Bunları söylediğim sırayla yapalım.”

“Bir şey daha!” Düğmelerimi açarak üstümdeki çıkarttım ve arkamı döndüm. Ayrıntılı düğün kınamı gördüğü an, derin bir nefesle geriye doğru çekildiğini duydum. “şunu sırtımdan olabildiğince çabuk çıkartmalıyım.”

Sonra adımlarının bana doğru yaklaştığını duydum,

parmakları sırtımdaydı. “Çoğu kına birkaç haftadan daha uzun dayanmaz ama bu biraz daha fazla duracak gibi görünüyor.”

“En iyi sanatkârları ve boyaları kullandılar.”

“Her gün iyi bir banyonun yardımı olacaktır,” dedi. “Sana bir sırt kesesi ve iyi bir sabun getireyim,” diye devam etti.

Üstümü giyinirken kendisine teşekkür ettim. Pauline odadan çıkmadan son bir kez gidip Berdi’ye sarıldıktan sonra yerden kovayı kaldırdı. “Önce siz, prensesim...”

“Yeter!” Kovayı ellerinden kaptım. “Bugünden itibaren daha fazla prenses lafı duymayacağım. Hayatımın o evresi sonsuza kadar bitti. Artık sadece Lia’yım. Anladın mı, Pauline?”

Gözleri benimkilerle buluştu. İşte olmuştu. Bunun planladığımız gerçek başlangıç anı olduğunu aynı anda anlamıştık. İkimizin de ümit ettiği, gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden tam emin olamadığı o başlangıç. Sonunda gelmişti. Gülümseyerek başını salladı.

“Ve ilk sen yıkanıyorsun,” diye devam ettim.

Pauline bazı eşyalarımızı çantalardan çıkartırken ben de elimde sıcak su dolu kovayla küveti doldurmak için gidip geldim. Daha önce onlarca kez bana yaptığı şekilde bu sefer ben onun sırtım sabunlamaya başladım ama tükenmiş gözlerle boş boş suya baktığını gördüğümde bu lüksü dilediği kadar yaşayabilsin diye gidip derede yıkanmaya karar verdim. Bana yaptığı şeylerin karşılığını asla ödeyemedim. Bu yaptığım diğerlerinin karşısında sunabileceğim küçük bir iyilikti.

Mütevazı birkaç karşı çıkıştan sonra bana kulübenin

arka tarafında yakınlardaki dereyi, sığ taraflardan ayrılmamamı tembih ederek tarif etti. Kalm çalılarla çevrili küçük bir doğal havuz olduğunu söyledi. Terk edilmiş ıssız bir alan olduğunu çoktan kabul etmiş olsa da dikkatli olacağım konusunda iki kere söz verdim. Yemek saatinde orada yalnız olacağım konusunda bir şüphem yoktu.

Yeri buldum, çabucak kirli giysilerimi çıkararak temizlerle beraber çimenli kıyıya yerleştirdim. Ayağımı suyun derinliklerine doğru indirirken ürperdim fakat Civica'nın buz gibi akarsularının yarısı kadar bile soğuk değildi. Suyun yüzeyine tekrar çıktığımda omuzlarıma kadar ısınmıştım bile. Havayı içime çektim; yepyeni, daha önce hiç almadığım kadar derin bir nefes aldım.

Artık sadece Lia'yım. Bugünden itibaren.

Vaftiz oluyormuşum gibi hissediyordum. Derin bir iç arınması. Sular yüzümden aşağıya kayıp çenemden damlıyordu. Terravin sadece yeni bir yuva değildi. Dalbreck de bana aynı şeyleri sunabilirdi ama orada da sadece yabancı topraklara bir misafir olarak ayak basmış, kendi kaderi hâlâ elleri arasında olmayan bir prenses olarak kalacaktım. Terravin ise yeni bir *hayat* vaat ediyordu. Bu gerçek, hem neşe hem de korku veriyordu. Ya erkek kardeşlerimi bir daha asla göremeyecek olursam? Ya bu hayatta da başaramazsam? En azından şu ana kadar gördüğüm her şey, hatta Berdi bile cesaret vericiydi. Bir şekilde bu yeni hayatın üstesinden gelmeliydim.

Dere umduğumdan genişti ama Pauline'in tembih ettiği gibi sığ taraflarda kaldım. Dibinde konumlanan düz kaya parçasıyla beraber bir omuz yüksekliğini aşmayan, tertemiz bir havuzcuktı. Kendimi sırtüstü sulara baktım,

gözlerimi meşe ve çam ağaçlarının oluşturduğu saçaklı gölgelerin üstünde dinlendirdim. Alacakaranlıkla beraber gölgeler daha da kararmaya başladı. Ağaç gövdelerinin arkasında, yamaçtaki Terravin evlerinin altın rengi titrek ışıkları akşam duaları için bir bir yanmaya başladı. Kulaklarım Morrighan akşamlarını saran şarkıları beklerken rüzgârın bana zayıf bir melodi getirişini şaşkınlıkla dinledim.

Seni bulacağım...

En dip köşelerde...

Sözlerin o yakıcı tonu, geldiğim yerdeki kutsal duaların hepsinden daha baskındı. Cümleleri tam olarak anlamasam da Kutsal Sözler oldukça zengindi.

Melodiler esen melteme kapılıp kayboldular, onun yerine sırtımı sertçe fırçalarken Berdi'nin fırçasının çıkardığı sesi dinledim. Sabunun kınamla buluştuğu sol omzum sanki ikisinin arasında bir savaş geçiyormuşçasına yandı. Her bir fırça darbesinde yakında hayatımdan sonsuza dek çıkacak olan Dalbreck aslanının büzülerek yok olduğunu hayal ettim.

Dalıp çıkmamla üstümdeki sabun köpüklerinden arındım, sonra da aslanın *cesedini* görmek için şöyle bir kafamı çevirdim fakat o cimri ışık altında görebildiğim kadarıyla kınanın -aslanın pençeleri arasında omzumdan dökülen üzüm asmaları- bütün haşmetiyle yapıldığı günkü gibi parladığını gördüm. On gün önce sanatkârlara övgüler yağıdırıyordum. Şimdi ise lanetlemek istedim.

Çat!

Bir anda suyun içine girdim. Sonra davetsiz misafirle yüzleşmeye hazırlanıp, "Kim var orada?" diye seslendim ellerimle üstümü kapatmaya çalışırken.

Duyduğum tek cevap bomboş bir ormanın içinden gelen derin sessizlikti. Bir geyikti belki de? Bu kadar çabuk nereye kaybolmuştu öyleyse? Ağaç gölgelerini izledim ama hiçbir harekete rastlamadım.

“İnce bir daldan çıktı herhalde,” diye kendimi cesaretlendirdim. “Küçük bir hayvandan bile çıkabilecek bir sestir sonuçta.”

Ya da handan gezintiye çıkan ve beni görüp şaşırان bir misafirdi. Gülümsedim, birini korkutmuş olma ihtimalim hoşuma gitmişti. O benim sırtımı görmeden korkutup kaçırmışım belki de... Kınalar, unvan ve zenginlik simgeleri ve bendeki yakından incelenirse apaçık kraliyeti temsil ediyordu.

Sudan çıkıp apar topar temiz kıyafetlerimi üstüme geçirdim ve o an ağacın arkasına doğru fırlayan küçük, gri bir tavşan gördüm. Rahat bir nefes aldım.

Küçük bir hayvandı. Tam da tahmin ettiğim gibi.

Bölüm Altı

Berdi bizi üç gün boyunca sakladıktan sonra sözümüzün eri olduğumuz kanaatine varıp rahatlayarak tabiri caizse tasmayı biraz gevşetti. Kimse bizi takip etmemiştir. Ayakta tutması gereken bir hanı vardı, hiçbir yetkiliyle başını belaya sokmak istemediğini belirtirken bunu hatırlatmıştı. Ben yine de Terravin gibi bir köyde kimsenin dikkatini bize vereceğini düşünmüyordum. Temkinli davranmamızı şart koşarak küçük ayak işleri için dışarı çıkmamıza izin vermeye başladı. Bize baharatçıdan tarçın, çeşitli yerlerden iplik ve sabuncudan handaki misafirler için sabun aldırıyordu.

Hâlâ düğün pelerinimden geriye kalan birkaç mücevherim vardı; bunlarla bir misafir gibi yaşayabilirdim ama geçmişiyile olan bağını koparamamış bir yabancı gibi yaşamaktansa, olduğum yere bağlanarak oradaki herkes gibi yaşayabilmek istiyordum. Mücevherler kulübede saklıydı. Kasaba merkezine doğru yürümek bana ağabeylerimle beraber Civica köyünde şen şakrak koştuğum günleri, annemle babamın hayatımı kısıtlamaya başlamadan önceki zamanları hatırlatıyordu. Şimdi sadece ben ve

Pauline vardık. Daha da yakınlaşmıştık. Hiç sahip olamadığım kız kardeşimdi o benim. Artık Civica protokolünün beraber yapmamızı yasakladığı şeyleri yapabiliyorduk.

O bana Mikael ile ilgili daha çok hikâye anlattıkça içimdeki özlem gittikçe artıyordu. Pauline'in sahip olduğu şeyden istiyordum. Aradaki mesafelerin ve onca haftanın koparamadığı iki sevgilinin aşkı... Bana Mikael'in onu bulacağını tekrar söylediğinde ona inanmıştım. Çocuğun bağlılığı bir şekilde Pauline'in gözlerinde ışıldıyordu, Pauline'in bu adanmışlığı hak ettiği konusunda hiçbir şüphe yoktu. Peki ya ben buna değer miydim?

"Öptüğün ilk erkek miydi?" diye sordum.

"Öptüğümü kim söyledi?" diye cevapladı haylazca. Gülmeye başladık. Kraliyet çalışanlarının kızlarının böyle şımarık ve kontrolsüz hareketler sergilememeleri gerekirdi.

"Pekâlâ, *eğer* onu öpecek olsaydın sence nasıl olurdu?"

"Oh, sanırım en tatlı reçellerden de tatlı bir his verirdi..." Güzel bir anı başını döndürmüş gibiydi, eliyle kendini serinletmeye çalıştı. "Evet, sanırım *eğer* onu öpseydim gerçekten, gerçekten çok güzel olurdu."

İç çektim.

"Bu neydi şimdi? Bir erkeği öpmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, Lia. Köydeki oğlanların yarısıyla öpüştün."

Gözlerimi devirdim. "Bu on üç yaşımıdaykendi, Pauline. Sayılmaz bile ve hepsi bir oyunun parçasıydı. Kralın kızını öpmenin ne kadar tehlikeli bir şey olduğunun farkına varan kimse yanıma bir daha yaklaşmadı. Oldukça boş bir dönem geçirdim."

“Charles’a ne demeli? Kafası sürekli senin olduğun yöndeydi. Gözlerini senden alamıyordu.”

Başımı salladım. “Tabii, o fal taşı gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi? Son hasat kutlamasında onu köşeye kıştırdığımda korkak bir tavşan gibi kaçtı. Muhtemelen o da ailesinden bu konuda alacağı uyarıyı almıştı.”

“Tehlikeli birisin sonuçta, biliyorsun değil mi?” diye beni dalgaya aldı Pauline.

“Daha da tehlikeli olabilirdim,” dedim yelegimin altında gizlenmiş küreğe hafifçe vurarak.

Kıkırdadı. “Büyük ihtimalle senin onu tutup başka bir ayaklanmaya götüreceğinden, en az o gizli öpücükten korktuğu kadar korkuyordu.”

Kısa süren isyanımı neredeyse unutmuştum, olumsuz geri dönüşü o kadar çabuk olmuştu ki... Başyargıç ve Kraliyet Üstadı’nın Civica’daki bütün çocukların Kutsal Kitap’tan seçmelere haftanın her günü ekstradan bir saat daha çalışmaları gerektiğine karar verdikleri zaman bir isyan başlattım. Birbiriyle bağlantısı olmayan o sonsuz uzunluktaki anlaşılmaz metinlere çalışmak için haftada iki kere birer saat süreyle görevlendirilmiştik zaten. Benim düşünceme göre her gün ekstra bir saat söz konusu bile olamazdı. On dört yaşımıydım ve yapacak daha iyi şeylerim vardı ve görünüşe göre bu yeni hükümden bağıryanmış diğer birçok kişi de benim arkamdaydı. Resmen takipçilerim vardı! O sırada bütün bölgelerin lordlarının da katıldığı bir kurul toplantısının hâlâ sürmekte olduğu Büyük Salon’a giden yola doğru giderken diğerlerini de arkama katarak bir başkaldırı başlattım. Kararın geri alınmasını talep ettim ya da arkamdakilerle beraber çalışma-

larımıza son verecektik, hatta belki de çok daha kötüsünü de yapabilirdik. Babam ve Temsilci o kısacık iki dakika boyunca çok eğlenmişti fakat Başyargıç ve Üstat mosmor kesilmişti. Öfkeden köpürürlerken gözlerimi o ikisine kilitledim. Babam -yüzündeki mutlu ifade silindiğinde- beni bir ay boyunca odama hapsedecek ve diğer öğrencileri de benzer ama daha düşük seviyelerdeki cezalara mahkûm edecek o emri verdi. Kısa ömürlü isyanım bastırılırken başkaldırdığım karar uygulanmıştı, yine de bu yaptığım yüz­süz pişkinliğin dedikodusu aylarca yapılmıştı. Bazıları beni korkusuz görürken, diğerleri aptal sanıyorlardı. İki şekilde de o günden sonra babamın kurulundaki adamlar bana şüpheyile bakmaya başladılar ve bu da o bir aylık hapsimin karşılığını bana zevk katarak veriyordu. Dizginlerimin daha da sıkıldığı o döneme girmiştim. Annemin beni kraliyet kuralları ve protokol hakkında eğittiği saatler çok daha fazla uzamıştı.

“Zavallı Charles! Baban gerçekten de önemsiz, saf bir öpücük için bir şeyler yapar mıydı?”

Omuz silktim. “Emin değildim. Fakat babamın bunu yapabileceği algısı bile erkekleri güvenli bir uzaklıkta tutmak için yeterliydi.”

“Endişe etme. Senin de zamanın gelecek,” diye beni temin etti.

Evet. *Gelecekti*. Gülümsedim. Kaderim artık benim ellerimdeydi, beni asil bir buruşukla aynı yatağa hapsedecek basit bir kâğıt parçasının değil. Sonunda bütün bu olanlardan kurtulabilmişim.

Elimdeki peynir sepetini sallayarak tempomu artırdım. Bu seferki iç çekişim memnuniyet doluydu. Bu kaçış kararım hakkında hiç bu kadar emin olmamıştım.

Hana doğru olan yürüyüşümüzü sükûnet içinde tamamladık; ikimiz de birer muhabbet kuşu gibi sohbet ettiğimiz zamanlardaki kadar sessizliğimizden hoşnut, kendi düşüncelerimizde boğuluyorduk. Kuşluk vakti uzaktan kulağıma çalınan kutsal duaları duyduğumda şaşkınlıkla irkildim. Kimbilir, belki de Terravin’de bu âdetler farklıydı. Pauline kendi düşüncelerine öyle dalmıştı ki hiçbirini duyuyor gibi görünmüyordu.

Seni bulacağım...

En dip köşelerde...

Seni bulacağım.

Berdi ısrarlarımıza daha fazla dayanamayıp bize ayak işleri dışında başka işler de vermeye başlamıştı. Hiçbir yeteneği olmayan, işe yaramaz bir kraliyet üyesi olmadığımı kanıtlamak için çok çalışıyordum; gerçi mutfakla ilgili çok şey bildiğim söylenemezdi. Kaleden kilere bile girmeme zar zor izin verilirdi, bir sebzeyle bıçakla yaklaşma işi bana gerçekten oldukça uzaktı. Yine de oyuklarla dolu oda kapımı kanıt olarak göz önüne alırsak, yeteneğim ve tutarlılığım yardımıyla hançer kullanmayı çözebilmiştim. Bu basit görevin altından da pekâlâ kalabilirdim.

Tabii bu düşüncemde yanıldığımı kısa sürede anladım. En azından kaygan, beyaz soğan elimden fırlayıp Berdi’nin sırtına çarptığında kimse benimle alay etmedi. Berdi eğilip büyük bir sakinlikle düşen soğanı yerden aldı, kirinden arındırmak için bir kazan suya daldırdıktan sonra bana geri fırlattı. Çamur içindeki o lanet soğanı tek

elimle havada tutabildiğimde ise yaptığımı başıyla otorite dolu bir onay verince, bu içimi ifade edebileceğimden de büyük bir memnuniyetle doldurdu. Bir süre sonra sebze doğramaktan misafir odalarını hazırlamaya terfi edebildik. Bizim sızdıran çatılı kulübemizi ve misafir banyosunu saymazsak toplamda altı odası vardı.

Gündüzleri, Pauline’le beraber boşaltılan odaları süpürüyorduk; boş yatakları çevirerek temiz nevresimleri katlayıp yatak kenarlarına yerleştiriyorduk ve sonunda odaya yerleşebilecek haşaratlara önlem olarak yatakların ve pencere pervazlarının oralara taze solucanotu ilaştırıyorduk, özellikle gezginlerin üstünde fazlasıyla haşarata rastlanabiliyordu. Odalar solucanotunun samimi kokusu eşliğinde sade ve içtendi, her gün yalnızca birkaç oda boşaltıldığı için işimiz birkaç dakikada sona eriyordu. Bir gün Pauline gündelik işlerime karşı olan aşkla karışık bağlılığımı şaşırarak, “Seni kalede çalıştırmaları lazımdı. Süpürülecek onlarca kat var. Bayılırdın,” dedi.

Bu seçeneğin bana verilmiş olmasını ne kadar da isterdim. Bir kral kızına uygun olan saatlerce ders başında oturma işi dışında başka değerlerim de olduğuna ikna olmaları için nasıl da yanıp tutuşurdum. Mecburiyetten giriştiğim dantel işleme maceralarım balık ağını bile andıramayan rastgele düğümlemlerle sonuçlanırdı ve Cloris Teyzem hep kasten savsakladığımı ima ederek beni suçlardı. Yarattığım sonuçlar onu öylesine çileden çıkartırdı ki sinirlendiğini inkâr etmem imkânsızdı. Aslında zorla elime verilmemiş olsa gayet de takdirle değerlendirebileceğim bir sanattı. Olay, sadece kimsenin benim güçlü yönlerimi ve ilgi alanlarımı dikkate almıyor olmasıydı. Kaledeyken

günlerimi hep küflenmeye bırakılmış bir peynir gibi geçirip durdum.

Hüsranla sonuçlanan kısa süreli bir anlaşma beni bir dönem oldukça sinirlendirmişti. Annem, benim dillere olan yatkınlığımı keşfettiği zaman birkaç diğer çocukla beraber erkek kardeşlerime de Morrighan diyalekti üzerine ders vermemi kabul etmişti, bu diyalektlerden bazıları o kadar karışıktı ki Civica’da konuşulan dilden neredeyse tamamen farklı dillerdi. Bana verilen bu ufacak izin de bir gün Kraliyet Üstadı’nın ülkenin üstlerinin konuştuğu Si-anese diyalektindeki yaptığı bir hatayı düzeltmemle son buldu. Annemi, kendisinin ve asistanlarının bu görev için daha iyi eğitilmiş oldukları konusunda bilgilendirip buna ikna etmişti. Belki de Berdi uzaklardan gelen yabancı misafirlerle değişik dillerde ilgilenebilirim handaki bu çabamı takdir edebilirdi.

Süpürme işini çabucak kapmama rağmen diğerleri biraz zorlayıcıydı. Kaledeki hizmetçilerin yıkama tamburlarını tek elleriyle kolayca çevirebildiklerini görmüştüm. Kolay bir şey gibi görünüyordu. İlk çevirmeyi denediğimde mandalı sabitlemeyi unuttuğum için bir tambur dolusu kirli ve köpüklü suyu tüm yüzüme boca etmiştim. Pauline’in kahkahasını yutmak için elinden geleni yapışını izledim. Islak çamaşırları kurumaya bırakmanın, yıkamaktan daha aşağı kalır bir yanı yoktu. Bütün bir sepet ne-resimi ipe yerleştirdikten sonra yaptığım işi hayranlıkla izlemek için geriye çekildiğimde sert bir rüzgâr ağaçlara çakılan çivileri çekirgeler gibi dört bir yana savurarak bütün her şeyi mahvetmişti. Günler geçtikçe verilen her ayrı iş vücudumda ayrı bir yerin ağırmasına sebep oluyordu:

omuzlarım; baldırlarım; hatta sıkıp bükmeye, çakmaya alışık olmayan ellerim bile. Küçük kasaba hayatı düşündüğüm kadar kolay değildi fakat üstesinden gelmeye kararlıyım. Kraliyet mahkemesinin bana öğrettiği tek şey dayanıklılıktı.

Akşamları en kalabalık zamandı. Taverna kasaba insanıyla ve balıkçılarla, han ise günü arkadaşlarıyla birlikte kapatmaya istekli misafirlerle dolup taşardı. Biraz demlenmek, beraber eğlenmek ve Berdi'nin de zaman zaman dâhil olup durduğu o klasik muhabbetlerden çevirmek için uğrayıp dururlardı. Genelde, basit ama lezzetli ana yemekler için gelirlerdi. Yazın yaklaşması daha çok yolcu anlamına geliyordu ve gittikçe yaklaşan Kurtuluş Festivali sayesinde de kasabanın nüfusu neredeyse iki katına yükselecekti. Gwyneth'in de ısrarıyla Berdi sonunda yemek salonunda daha çok yardıma ihtiyaç olduğuna ikna oldu.

İlk gecemizde Pauline ve bana sadece birer masanın sorumluluğu verilirken Gwyneth bir düzineden fazlasıyla ilgileniyordu. Gerçekten de oturup seyredilesi bir çabuklukla çalışıyordu. Sanırım bizden sadece bir elin parmakları kadar daha yaşlıydı ama yemek salonunu tecrübeli bir emektarmışçasına resmen parmaklarının arasında çeviriyordu. Genç adamlara göz kırpıp onlarla gülüşerek flört ediyor, sonra da bize doğru dönünce gözlerini deviriyordu. İyi giyimli, az daha yaşlı olanlarına, kısaca cüzdanlarında ona savuracak daha çok paraları olduğunu düşündüklerine daha da samimi bir ilgiyle yaklaşıyordu fakat aralarında gerçekten ciddiye aldığı bir kişi bile yoktu. Sadece işini yapmak için orada bulunuyordu ve bunu da iyi başarıyordu.

Müşteriler adımlarını kapıdan dışarı atar atmaz arkalarından onları ölçüp biçiyordu. Bunu oyalayıcı bir eğlence haline getirmişti ve bizi de kısa sürede oyununa dâhil etti. “Şuradaki,” diye fısıldadı kapıdan geçmekte olan güdük bir adamı göstererek. “Eğer ben bu işten anlıyorsam, kendisi bir kasap. Hepsinin mutlaka bıyıkları vardır, bilirsiniz ya? İyi beslenmekten çıkan şişkin işkembeye bakın. Kasapların elleri dana butu gibi şişkin, yine de gayet bakımlı olur. Özenlice kesilmiş kare tırnaklar hiç yabancı değil.” Sonra daha dalgın bir ifadeyle, “Yalnız tiplerdir kasaplar ama cömerttirler,” diye ekledi. Saniyeler içinde adamı özetlemekten memnun bir şekilde homurdandı. “Büyük ihtimalle domuz almaya giderken mola vermeye gelmiş. Hafif bir bira ısmarlayıp gidecek.”

Gerçekten de sadece hafif bir bira siparişi gelince Pauline’le gülmeye başladık. Gwyneth’den öğreneceğimiz çok şey olduğu açıktı. Hareketlerini, müşterilerle olan gevezeliğini ve yüzünden eksik olmayan temkinli gülümsemesini gözlemleyip bunların üstünde çalışmalıydım. Tabii ki nasıl flört ettiğine de...

*Yaşlı adamlar hayallere dalmalıdır
Geleceğeyse genç kızlar
Ormandaki yaratık defolup gittiğinde
Görecek herkes sefaletin çocuğunun varışını
Ve aydınlatışını tüm yolları.*

-Venda Ezgisi

Bölüm Yedi

Katil

Kendisine hayran mı kalsam, yoksa bu asil dönek için daha yavaş ve acı verici bir ölüm mü planlasam karar veremiyordum. Onu çıplak ellerimle boğmak en iyisi olabilirdi. Belki de kendisiyle bir oyuncakmış gibi oynayıp kıvrınmasını sağlamak adalete daha iyi hizmet ederdi. Taşındıkları asil kan yüzünden daha özel bir ilgi hak ettiklerini düşünen bencil asalaklara karşı hiçbir sabrım yoktu ve benden alabileceği ilgi sıfırdı.

Bu kız yüzünden yoldaşlarıma itiraf edebileceğimden çok daha fazla toz yutmuştum. Çoktan görevimi başarmış olmanın verdiği zaferle geri dönüş yolunu bitirmiş olmalıydım ama elimde başarısızlıktan başka bir şey yoktu. Sanırım onu küçümsemiştim.

Kaçarken panik olmak yerine daha hesapçı bir yaklaşım sergileyerek kendisini gören şahitleri güney yerine kuzeye gittiğine inandırabilmişti, üstüne üstlük etrafa da bir sürü fazladan yalan yanlış kanıt serpiştirmişti. Fakat alkolik çiftçilerin ağızlarının lastikleri oldukça gevşekti

ve iyi bir ticari anlaşma karşısında atıp tutmaya fazla isteklilerdi. Artık son yolumda, son izimi sürüyordum; üç eşekle beraber Terravin'in ana caddesinden aşağı doğru inen o iki suretin cinsiyetlerini kimse görememiş olsa ve konuştuğum kişiler bana onları iki piç dilenci olarak tasvir etmiş olsalar da bu bakmadığım son yoldu ve takipte kalmam gerekiyordu. Zeki prensesimizin yolda daha fazla ticarete kalkışmadığını umuyordum, en azından kendi yararı için.

“Selamlar!” diyerek yaklaştım ahıra at soka süpürge saçlı çocuğun yanına doğru. “İyi midir içkisi buraların?”

Çocuk sanki cevabı düşünmesi gerekiyormuş gibi duraksadı, gözlerinin önünden saçlarını çekti. “Evet, iyidir. Öyle duyuyorum.” Gitmek için arkasını döndü.

“Peki ya yemek?”

Vereceği her cevabı düşünmesi gerekiyormuş gibi yeniden durdu; belki de eyer çıkarmak, at fırçalamak gibi görevlerden hoşlanmadığı için oyalanıyordu sadece. “Balık yahnisi buraların en iyisidir.”

“Çok teşekkürler.” Atımdan aşağı eğilerek konuşmaya devam ettim. “Merak ediyorum da buralarda hiç kiralayabileceğim katır veya eşek var mıdır? Tepeye tırmanırken taşımam gereken birkaç parça eşyam var da...”

Çocuğun gözleri parıldadı. “Bizde üç tane var. Buranın çalışanlarından birine aitler.”

“Sence adam eşeğini kiralamama izin verir mi?”

“Kız,” diye düzeltti beni. “Ayrıca neden olmasın? Zaten buraya geldiği zamandan beri sadece kasabaya kısa ziyaretler yapmak için kullanıyor. İçeride kendisi, onunla da konuşabilirsin. Masalara servis yapıyor.”

Gülümsedim. *Sonunda*. “Tekrar teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun.” Verdiği zahmet için bir bozukluk fırlatınca çehresinin nasıl değiştiğini gördüm. Güvenilir bir arkadaş edinmiştim. Yolumu hiçbir şüphe tıkayamazdı.

Çocuk kendi yoluna gitti; ben de atımı hanın az uzağında, müşterilerin atlarını bağlamaları için yapılmış olan yere doğru sürdüm. Teptiğim binlerce kilometrelik tozlu yollardan sonra birazdan karşılaşmak üzere olduğum bu kız hakkında fazlasıyla merak biriktirmiştim. Evlenmekten bilinmezliğe kaçmayı kendisine umut edinecek kadar çok mu korkuyordu? Neye benziyordu? Yaşından daha fazla bir bilgiye sahip değildim ve duyduğum söylentilere göre uzun, siyah saçlara sahipti fakat bir asili saptamak zaten zor bir şey değildi.

Daha on yedi yaşındaydı. Benden birkaç yaş daha küçüktü ama yaşadığımız hayatlar arasında bir ömürlük fark vardı. Yine de masalara servis yapan bir asil ha? Kız gerçekten sürprizlerle doluydu. Sadece doğduğu için Venedik'e karşı bir tehdit olarak algılanması kız için ne de büyük bir şanssızlıktı. Aralarından en çok merak ettiğim şey ise gerçekten o lütuf kendisine bahşedilmiş miydi? Benim geldiğimi görebilmiş miydi?

Atımı, diğer atlarla arasına geniş bir mesafe koyarak sıkı bir düğümle son sıraya bağladım ve o sırada bir eli su pompasında başını akan suyun altına tutan bir adam gördüm. İçeri girme riskini almadan önce onunla tanışmak kötü bir fikir gibi durmadı. Ayrıca bir de kendisine içki ısmarlarsam şansım daha da iyiye gidebilirdi. Yalnız gezenler her zaman daha çok ilgiye maruz kalırlardı çünkü. İçeriye yanımda biriyle girmem daha iyi olabilirdi.

Bölüm Sekiz

Preps

Düğün kınası. Ahırdaki çocuğun ağzından bilgi almam küçük bir soruşturmaya ve birkaç bozukluğa baktı. Kızın sırtının ona bir şeyler kazandıracağını fazlasıyla farkında olan sinsi bir tipti. Bana bir şeyler söylediğini sonsuza dek unutması için kendisine sert bir uyarıyla beraber birkaç bozukluk da fazladan bıraktım. Bu sır sadece ikimizin arasında kalmaya devam etmeliydi. En azından kınından sarıkan kılıcımı şöyle bir incelemesinin ardından benim ters düşülmemesi gereken bir tip olduğumun farkına varacak kadar uyanık olduğunu anladım. Kınanın tam olarak neye benzediğini tarif edemedi fakat kızın kınadan kurtulmak için sırtını öfke içinde fırçaladığına şahit olmuştu.

Öfke. Nasıl da aşına olduğum bir duyguydu. Artık eğlenmiyordum ve merakım geçmişti. Sert, taşlıkları zeminde üç hafta boyunca uyumaya çalışmak bu duyguları ben-den alıp götürmüştü. Günler boyunca her seferinde kızı sadece bir adımla kaçırıyor ve sonrasında izini tamamen kaybediyordum. Tekrar tekrar hem de. Neredeyse benim-

le bilerek oynuyor gibiydi. Çadırlarını yolda buldukları düğün peleriniyle yamayan gezginlerden tutun da ellerinde satıma hazır mücevherlerle hazır bekleyen bir dolu tüccara; az kullanılan yollarda bırakılmış soğuk kamp ateşi izlerinden sadece Civica'da işlenilen türden danteli olan kipkirli, paramparça gelinliğe; hatta çamurlu nehir kıyılarındaki toynak izlerine kadar bana bıraktığı eksik parçaları takip ettim. Bu kızın, Sven'in beni üstünde yıllarca eğittiği bu oyunda alaşağı etmemesi adına kendimi yiyip bitirdim.

On yedilik bir kaçak tarafından oynatılmak hiç de hoşuma gitmemişti. Belki de olayı çok kişisel algılıyordum. Benden kurtulmak için ne kadar can attığını apaçık bir şekilde yüzüme vuruyordu. Onun yaptığı gibi kafama göre hareket edebilseydim, o derece zeki veya kararlı olabilir miydim merak ediyorum. Yeleğimin altında ondan alabildiğim tek bildirinin ağırlığını hissediyordum. O kadar cesaret doluydu ki bunu bana yazmış olan kızı hayal etmekte hâlâ güçlük çekiyordum. *Beni teftiş etmek*. Şimdi kim kimi denetlemeye geliyor görecektik.

Serinlemek için bulabildiğim her yolu deneyerek kafamı bir kez daha soğuk su akıntısının altına doğru tuttum. Asıl ihtiyacım olan şey güzel, uzun bir banyoydu.

“Ondan biraz da bana ayır, dostum.”

Kafamı aniden kaldırıp akan sulardan kurtulmak için iki yana salladım. Benim yaşlarımda bir adam yanıma doğru yaklaştı, yüzünde aynı benimki gibi yollarda geçen onca günün yorgunluk izleri vardı.

“Herkes için bolca var. Uzun yoldan geliyorsun, ha?”

“Yeterince,” diye cevapladı. Sağlam bir akıntı yarata-

cak kadar pompaladıktan sonra o da başını serin suların altına bıraktı. Doğrulup başını ve boynunu ovaladığı eli ni bana doğru uzattı. Gözlerimle adamı şöyle bir tarttım. Şüphesiz yeterince arkadaşça yaklaşıyordu fakat yine de hakkında anlayamadığım bir şey beni tetikte kalmaya itmekteydi, sonra gözleri kemerime ve yan tarafındaki silahıma doğru kaydı. Onun da aynı şekilde beni tarttığını anlayabiliyordum -eğitilmiş bir askerin benimsemiş olabileceği basit bir tetkik türü- tabii ki lüzumlu olan gündelik nezaket eşliğinde. Sadece uzun yoldan gelmiş bir tüccar gibi değildi.

Bana uzatılan eli kabul edip tokalaştım. “Hadi içeri geçelim, dostum ve şu boğazımıza kadar battığımız toz topraktan kurtulalım.”

Bölüm Dokuz

Artık Pauline’le beraber değerimizi ve hünelerimizi kanıtlamış olduğumuz açıktı çünkü Berdi bu gece bizi salondaki bütün masalara bakabileceğimiz kadar serbest bırakmıştı; servis ettiğimiz sert biraları tatmamamız için ciddi bir uyarı eşliğinde tabii. Pauline her şeyi iyi idare ediyordu ama kendim için konuşacak olursam sınırı biraz aşmıştım. Evet, tek yapacağım şey masalara servis açmaktı fakat ziyarete gelen insanlar ve onların doldurduğu bu han, Berdi’nin sahip olduğu tek şeydi. Burası onun hayatıydı. Gerçekten değer verdiği bir şeyi bana güvenle emanet etmişti. Başıma gelebilecek en basit zorlukta hemen pes edecek, beceriksiz bir asil olduğum şüphesi onu çoktan terk etmişti. Kendisini hayal kırıklığına uğratamazdım.

Taverna geniş ve açık bir odaydı. Çift kanatlı mutfak kapısı arka duvardaydı, bitişik duvar ise Berdi’nin deyişiyle su istasyonunu tutuyordu. Soğutucu kilerin içindeki varillere bağlı çeşit çeşit birayı tutan musluklarla bezeli, parlak cilalı çam gövdesinden yapılmış uzun bara tavernanın kalbi denilebilirdi. Kilere giden merdivenler,

barın sonundaki karanlık oyuktan başlıyordu. Kırk kadar tabure vardı etrafta, kenara köşeye omuz verenleri veya bir duvarı komple kaplayan varillerin üzerine tüneyenleri saymıyorum bile. Henüz akşamın erken saatleriydi, yine de tavernada bir koşuşturma mevcuttu ve yalnız iki masa boş kalmıştı. Şansıma, ücretlendirme basitti ve bar menüsü birkaç seçenekle sınırlıydı. Böylece doğru birayla yemeği, doğru müşteriye götürebilme konusunda pek sıkıntı çekmiyordum. En çok talep gören yemek, Berdi'nin meşhur pidesi eşliğindeki balık yahnisiydi ama kavunun en iyi zamanı olan yılın şu döneminde kavun ve taze bahçe yeşillikleri eşliğindeki tütsülenmiş karaca eti de gayet lezzetliydi. Eminim, bizim saray şefi bile tarifleri bir kenara not ederdi. Zengin soslar eşliğinde özenle hazırlanan yağlı kızartmaların babamın favorisi olduğunu anlamak için göbeğine bakmak yeterliydi. Berdi'nin yemekleri o ağır yemeklerden kaçış yolu olabilirdi.

Enzo ortalıkta görünmüyordu ve mutfağa her girdiğimde Berdi'nin o işe yaramaz taş kafa hakkında yarım ağız mırıldandığım duyuyordum, yine de anladığım kadarıyla bugün Berdi'ye sazan *bulabilmişti* ki bu da yahninin çok iyi çıkacağına kanıtıydı.

“Of, şu bulaşıklara bak!” dedi elindeki kaşığı sallayarak. “Atı ahıra bağlamak için ayrıldı, hâlâ da geri dönemedi. O bedbaht poposunu buraya taşımadığı takdirde yemeği bu lazımlıklarda servis etmek zorunda...”

Arka kapı sonuna kadar açıldı ve sanki bir sandık dolusu altın bulmuşçasına sırıtan Enzo süzülerek içeri girdi. Bana garip bir bakış fırlattı, kaşlarını sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi yay şeklinde yukarı kaldırdı. Ger-

çekten garip bir tipti. Bende o kadar da basit bir izlenim bırakmamış olsa da belki de Berdi'nin taş kafa lafı boşuna değildi. Berdi, Enzo'yu görünce yumuşayıp onu bir lavabo dolusu bulaşığın başına koyarken ben de elimde bir kayık tabak dolusu karaca eti eşliğinde yahni servisine doğru içeri geçtim.

Tam çifte kapıdan geçiyordum ki birkaç yeni müşteri daha geldi. Pauline saniyesinde yanıma yaklaşarak beni kapıdan arka tarafa doğru geri itti. Neredeyse elimdeki kayık tabakları düşürmeme neden oluyordu. "Hemen mutfığa geri dön," diye fısıldadı. "Çabuk, çabuk hadi! Gwyneth'le beraber hallederim ben."

Masa ararken aylak aylak etrafa bakınan bir avuç dolusu askeri gördüm. Bir tanesini tanımıştım. Özellikle buradaki rolümü göz önünde bulundurursak onlar beni tanımış gibi görünmüyorlardı, Berdi'nin bize üniforma olarak verdiği han kıyafetlerini hesaba bile katmıyorum. Saçımın çoğu dantel başlığımın içine tıkılmış durumdaydı ve soluk kahverengi etek-önlük içindeki bir prensesin dışarıdan bakıldığında hiç de bir prenses gibi durmadığı açıktı.

"Girmeyeceğim," diye belirttim. "İçeri giren her adamdan sonra fare deliğime doğru kaçamam." Pauline hâlâ beni içeri girmem için zorlarken kolunun arasından kurtularak salona girdim, bunu ilk ve son kez olarak aşmış olmayı geçirdim içimden. Karaca etini, onu sipariş eden masanın üstüne bırakarak elimdeki yahnilerle askerlerin masasına doğru ilerlemeye başladım. "Bu kibar centilmenlere ne getirebilirim?" Pauline mutfak kapısında korkudan donmuş şekilde beni izlemekteydi.

İçlerinden bir tanesi beni şöyle bir süzdü. Gözleri ya-
vaşça ayak bileklerimden belime doğru çıktı, elbisemin
bel kısmındaki çarpaz bağları acele etmeden inceledi ve
sonunda ciddiyet dolu bakışlarını yüzüme odaklayabildi.
Gözleri şöyle bir kısıldı. Kalbimin teklediğini hissettim,
yanaklarıma kadar kızarmıştım. İçeri girmemekle kor-
kunç bir hata mı yapmıştım acaba? Elini belime dolaya-
rak ben karşı koyamadan beni kendine doğru çekti.

“Tam olarak istediğim şeyi getirdin.”

Diğerleri gülmeye başlayınca kalp atışlarım garip bir şe-
kilde normale döndü. Bu oyunu biliyordum. Gwyneth’in bu
tür durumlardan ustaca uzaklaştığını defalarca görmüştüm.
İdare edebileceğim bir şeydi. Firari prenses olarak fark edil-
me ihtimalinden daha kolaydı. İlgiliymiş gibi rol yaparak
kendisine doğru eğildim. “Majestelerinin nöbetçi askerleri,
anladığım kadarıyla sıkı bir rejimdeler. Midenize indirdiği-
niz şeyler konusunda dikkatli olmalısınız.” Tam da o an bar-
dakların yarısını adamın dizlerinin üstüne boşalttım.

Belimi bırakıp geriye doğru sıçradı, mızımız bir ço-
cuk gibi ıslak dizini silkelerken tükürükler saçarak ko-
nuşmaya başladı. Diğer askerler bu şova kahkahalarıyla
katıldılar. Adam bana doğru saldırmadan önce yumuşak
ve elimden geldiğince baştan çıkartıcı bir tonla, “Çok üz-
günüm. Bu işte yeniyim ve pek dengeli biri sayılmam.
Bir dahaki sefere ellerini kendine saklaman senin için en
güvenlisi olur,” dedim. İki yarım bardak dolusu birayı
önüne koyarken, “İşte, bunları sakarlığım için bir özür
olarak bırakıyorum,” diye ekledim. Cevabı almadan arka-
mı dönüp giderken arkadakilerin kahkaha patlattıklarını
duyabiliyordum.

“Müthiş iş,” diye kulağıma fısıldayan Gwyneth’i geçip mutfağa yöneldiğimde elleri belinde, dudaklarını büzmüş halde beni bekleyen Berdi’yi gördüm. Mutfak kapısının orada hareketsizce beni izlerken geçişi tıkamıştı. Yutkundum. Askerlerle her şey sorunsuz gitmişti. Neden kaygılandığını anlamamıştım ama bir dahakine daha az cezalandırıcı olmaya yemin ettim.

Askerlere verdiğim biralara gerçek sahiplerine yenilerini götürmek için musluklara doğru yönelerek tezgâhtan iki bardak çıkardım. Bir anlığına kafamı kaldırdığımda Pauline’in kapıya doğru hasretle baktığını gördüm. Ayın sonuna yaklaşıyorduk ve Mikael’in Civica’dan buraya bütün yolu aşıp gelebilmesi için birazcık erken bir zamandı ama kapı her açılıp kapandığında yüzünde beliren beklenti kendini ele vermeye yetiyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca iyice solgunlaşmıştı ve yanaklarının o pembemsi tonu iştahıyla beraber kendisini terk etmişti. Bense kafamın içinde birinin bu kadar deli divane âşık olabilme ihtimalini sorgulayıp duruyordum. Bardakları ağzına kadar doldururken bir sonraki girenin Mikael olması için Pauline adına dua ettim.

En dip köşelerde...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tavernanın içinde kutsal dua sesleri? Melodi geldiği gibi kayboldu ve duyabildiğim tek ses tekrardan boğuk sohbetlerdi. Kapı bir kez daha ardına kadar açıldı ve bu sefer benim de gözlerim Pauline’inkiler gibi oraya kenetlendi.

Kapıdan girenin ardından omuzlarım Pauline’inkilerle aynı anda düştü. Dikkatini tekrar servis yaptığı müşterilere doğru kaydırmıştı. Tepkisinden içeri girenlerin birkaç

yabancı dışında bir şey olmadığını anlamıştım fakat dikkatle bakınca ilginç birdenbire canlandı. Yeni misafirlerimizi içeri girip kalabalık tavernayı teftiş ederlerken izledim; ikisinin de gözleri, müşterilerle beraber tüm kenar köşeyi yalayıp geçti. Tek bir masa müsaitti, o da kendilerinden birkaç adım ötedeydi. Gerçekten masa arıyorlarsa orayı nasıl gözden kaçırdıklarını anlayamadım. Onları izleyebilmek için oyuğun gölgesinin altına sokuldum. Bakışları o sırada köşenin tekinde birkaç delikanlıyla ilgilenen Pauline'in sırtında aynı anda kilitlendi.

"İşte, bir çift garip adam," dedi Gwyneth çaldığı ısıklık eşliğinde.

Dikkatimi çektiklerini inkâr edemeyecektim. Haklarında bir şey beni...

"Soldaki balıkçı," şeklinde yorum yaptı Gwyneth. "Güçlü geniş omuzlar. Güneşin izlerini taşıyan, tarak değmemiş, koyu renk saçlar. Eller nasırlı. Hafif hüzünlü bir ifadesi var. Çok bahşiş bırakacağına benzemiyor. Sağdaki sarışın ise ticaretle ilgileniyor. Hayvan postu olabilir. Hafif kasılarak yürüyor. Hep öyle kasıntıdırlar. Bir de ellerine bak, ne balıkçı ağma ne de küreğe değdiklerini söyleyebilir misin? Ok ve yay ikilisi o ellere daha uygun. Kasabaya çok uğramadığından bahşişe daha yatkın. Bahşişle hava atacak tiplerden."

Başka zaman olsa Gwyneth'in bu sözlerine gülerek tepki verirdim fakat durumumdan hoşnut bir şekilde adamlara odaklanmıştım. Berdi'nin kapısını aşındıran tiplerin arasında fazlasıyla dikkat çekiyorlardı, ikisi de endamlı ve adaplı görünüyorlardı. İkisi de beni ne balıkçı kimlikleriyle ne de tüccar kimlikleriyle vurmuşlardı.

Gwyneth bu konuda benden çok daha tecrübeli de olsa içimden bir ses başka bir işle meşgul olduklarını fısıldıyordu bana.

Gwyneth'in güneş yanıklı, nasırlı balıkçı olarak tasvir ettiğinin daha önce kasabada gördüğüm balıkçılardan daha ihtiyatlı bir havası vardı. Alışılmışın dışında bir cüretkârlık sergiliyordu, attığı her adımı kendinden emin bir şekilde atıyordu. Ellerine gelecek olursak da o çentikler ve nasırlar, kancalar ve solucanlar dışında birçok yolla daha oluşabilecek şeylerdi. Hem buraya gelirken yoldaki çalılara gire çıka yeterince çentiğın acısına ben de katlanmışım. Doğru, saçları gerçekten de uzun ve dağınık bir şekilde omuzlarına dökülüyordu fakat bunun nedeni geçirdiğı zor ve yorucu bir yolculuk ve o sırada bağlamak için hiçbir şey bulamaması olabilirdi.

Sarışın olan ise neredeyse diğerrinin aynısıydı, belki bir iki santim daha kısaydı ve biraz daha geniş omuzları vardı. Saçları yalnızca yakasının ucunu süpürecek kadar uzundu. Etrafında olan bitenlerin daha bir farkındaymış gibi bir yüzü vardı. Arkadaşı ise tahminimce etrafındaki havayı sislendiren daha dalgın bir hâl içindeydi. Kafasının içinde ferahlatıcı bir elma şarabından daha çok şey dönüyor gibiydi. Belki uzun bir yolculuk sonundaki yorgunluk, belki daha da önemli bir şeydi. Belki işsiz kalmıştı ve burasının yeni işinin kapılarını açabileceğini umuyordu. Belki de oturmak için acele etmemelerinin nedeni buydu. İkisinden toplasan bir kuruş bile çıkmayabilirdi. Hayal gücüm Gwyneth'inkinin sınırlarını da aşıyordu.

Koyu renk saçlının diğerrine boş masayı gösterdiğini gördüm, beraberce oturdular ama çok az konuşuyorlardı. Etraflarında olan bitenle daha ilgili görünüyorlardı.

Gwyneth beni dirsekledi. “Şu ikisine biraz daha gözlerini dikersen gözlerin yuvalarından fırlayacak.” İç geçirdi. “Benim için biraz küçükler fakat seni düşünürsek...”

Gözlerimi devirdim. “Lütfen...”

“Şu haline bir baksana. Yarışını yeni tamamlamış bir at gibi ter içinde kaldın. Hadi ama suç işlemiyorsun ya. İkisi de koyu elma şarabı sipariş edecek. Güven bana.” Uzanıp elimdeki ağzına kadar dolmuş bira bardaklarını aldı. “Bunları ben götürürüm, hadi sen yeni gelenlerle ilgilen.”

“Gwyneth! Dur!” Durmayacağını biliyordum. Doğrusu bu dürtükleme beni memnun etmişti. O kadar da kendimden geçmemiştim gerçi. Dağınık ve kirli görünüyorlardı. Biraz ilgimi çekmişlerdi, o kadar. Neden bu balıkçıyla post tüccarına servis yaparak Gwyneth’in küçük oyunundan keyif almayaydım ki? Son kalan temiz bardakları elime alırken Enzo’nun bulaşık işini iyi götürüyor olmasını diledim. Musluğu açarak koyu altın rengi şarabın, bardağı yarışırcasına doldurmasına izin verdim, midem kanatlanmaya başlamıştı.

Kulpları tek elime sıkıştırarak barın etrafından hedefime ilerliyordum ki Pauline’in bakışlarıyla karşılaştım. Demin benimle uğraşan ıslak bacaklı sersem, kızı belinden sıkıca kavramıştı. İzlemeye devam ettim, yüzünde acılı bir gülümseme eşliğinde nazikçe ondan kurtulmaya çalışıyordu. Asker, kızın eğilip bükülmesini izleyerek kıkırdıyordu. Kan beynime sıçradı ve kendimi bir anda onların yanında bu azgın yılanın gözlerinin içine bakarken buldum.

“Kibarca bir kere uyarıldınız, bayım. Bir dahaki sefere bacağınızı ıslatmak yerine bu elimde gördüğünüz bardakları o kalın kafanızın üstüne bırakacağım. Şimdi, şu aptal

davranışı kesin ve Kraliyet Nöbeti'nin onurlu bir üyesi gibi davranarak elinizi olduğu yerden çekin.”

Bu sefer dizlerini dövercesine atılan kahkahalar yoktu. Bütün bir salon buz kesmişti. Asker herkesin içinde aşağılanmanın verdiği öfkeyle bana dik dik bakıyordu. Pauline'in belinde oluşturduğu çemberi yavaşça gevşetir gevşetmez kız soluğunu mutfakta zor aldı, benim gözlerimse hâlâ adamın üstündeydi. Burun deliklerinin genişlediği açıkça görülüyordu, ben ise o sırada beni bir oda dolusu insanın içinde gırtlaklayıp gırtlaklayamacağını merak etmekle meşguldüm. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu ama dudaklarıma o küstah gülümsememi yavaşça kondurmayı zorla başarabildim.

“Yaptığınız şeye devam edin,” dedim salondaki insanlara ve kendisiyle fazladan bir çift kelime dahi etmekten kaçınarak hızla arkamı döndüm. Birkaç adım sonra kendimi yeni gelenlerin masasına doğru tökezlerken buldum. Bakışları beni hazırlıksız yakaladı ve nefesim boğazımda takılı kaldı. Uzaktan gördüğüm şeyin etkisi yakınlaştıkça artmıştı. Bir anlığına donakalmıştım. Balıkçının buz mavisini gözleri beni delip geçmişti, tüccarın sersemleten kahverengi gözleri ise sarsıcıdan da öteydi. Kızgınlar mıydı, yoksa korkmuşlar mıydı, karar veremedim. Bu garip girişimin üstesinden gelmeye uğraştım.

“Buralarda yenisiniz. Hoş geldiniz. Sizi uyarmalıyım ki han her zaman bu kadar canlı olmaz, yine de bu geceki eğlence için ekstradan ücretlendirilmeyeceksiniz. Umarım koyu elma şarabı seviyorsunuzdur. Size uyacağını tahmin ettim.” Şarapları masaya koydum. İkisi de konuşmadan suratıma bakıyordu.

“Sizi temin ederim ki bugüne kadar kimsenin kafasını bardaklarla taçlandırmadım. Henüz.”

Tüccarın gözleri kısıldı. “Bu rahatlatıcıydı.” Koyu renk gözlerini üzerimden ayırmadan bardağı eline alıp yudumlamaya başladı. Sıcacık bir akıntı göğsümü delip geçti. Bardağını masaya koyup sonunda gülümsedi, o süre zarfında yokluğunu yeterince çektiğim o memnun gülümseme beni biraz rahatlatılabildi. “Şarap iyi,” diye ekledi.

“O duyduğum Eislanda aksam mıydı? *Vosé zsa tevou de mito loje?*”

Eli bir anda bardağa çarparak içindekinin yana dökülmesine sebep oldu. “Hayır,” diye cevapladı sertçe.

Neye hayır? Aksanlı mı konuşmamıştı, yoksa o kadar uzaklardan mı gelmemişti? Sorunun onu yeteri kadar tedirgin ettiğini gördüğüm için daha fazla üstüne gitmedim.

Ağzından hâlâ tek bir kelime çıkmayan balıkçıya döndüm. Gerçekten içten bir gülümseme verebilseydi, tam da aklımdan geçen o yüze sahip olacaktı fakat tek gördüğüm kendini beğenmiş, kısacık bir sırıtmaydı. Beni dikkatle incelemeye odaklanmıştı. Tüylerim diken diken oldu. Eğer askere yaptığım hareketi beğenmediyse hemen şimdi yoluna gidebilirdi, kendimi daha fazla küçük düşüremeyecektim. Konuşma sırası sonunda kendisine gelebilmişti, en azından şarap için bir teşekkür çıkabilirdi ağzından.

Yavaşça öne doğru eğildi. “Nereden anladın?”

Sesi nefesimi akciğerlerimden dışarı fırlatırcasına çarptı beni. Dik durmaya çalışarak gözlerimi üstüne diktim. Ses resmen kulaklarımda yankılanıyordu. Rahatsız edici bir şekilde tanıdıktı ama bir o kadar da yeniydi. Evet, daha önce duymadığıma emindim. *Ama duymuştum.*

“Neyi?” diye sordum nefes nefese.

“Şarabı sevecek tipler olduğumuzu.”

Sersemlemiş olduğum gerçeğini verdiğim hızlı cevapla gizlemeye çalıştım. “Onu tahmin eden Gwyneth’ti aslında. Burada çalışan bir başka garson. Böyle tahminler yaparak bir nevi eğleniyor. Genelde de tutturur. İçkilerle de sınırlı değil, meslekler hakkında da birçok tahmin yürütür. Senin bir balıkçı, arkadaşının da bir tüccar olabileceğini söyledi.”

Kelimeler dudaklarımın arasında hızla yuvarlanırken sesimin gittikçe cılızlaştığını fark ettim. Kendimi durdurmak için dudağımı ısırdım. Askerler bile beni budala bir gevezeye döndürememişti. Bu ikisi bunu nasıl başarabilmişti?

Şarap için teşekkürler, *Bayan...*” Tüccar durup beklemeye başladı.

“Lia,” dedim. “Ve siz?”

Biraz düşündükten sonra sonunda cevaplayabildi. “Kaden.”

Tekrar balıkçıya döndüm, kendini tanıtmasını bekledim. Onun yerine sanki dişlerinin arasına takılmış bir mısırmışçasına diliyle adımı şöyle bir yuvarlayarak tekrarladı. “Lia. Hımm.” Bir haftalık kirli sakalını avucuyla sıvazladı.

“Kaden ve...” dedim gıcırdattığım dişlerimin arasından gülümseyerek. Beni öldürse de kibarlığımı koruyacaktım. Daha fazla müşteriyle uğraşacak halim kalmamıştı; özellikle de Berdi arka taraftan beni izlerken.

Soğuk bakışları oturduğu yerden benimkilere kadar yükseldi, çenesini meydan okurcasına yana doğru çek-

ti. Güldüğü an gözleri ince birer çizgi haline geldiler. “Rafe,” diye cevapladı.

Midemde yanan ateşi göz ardı etmek için çabalıyordum. Yüzü gülümserken kibar bir ifade yansıtmıyor olabilirdi ama yeterince çarpıcıydı. Şakaklarımda akan kanın sıcaklığını bile hissettim ve loş ışık altında bünyemdeki değişimi fark etmemiş olmasını umdum. Buralarda pek duyulmamış bir isimdi fakat sadeliğini sevmiştim.

“Size bu gece ne servis edebilirim, Kaden ve Rafe? Berdi’nin menüsünü bir çırpıda saymama rağmen ikisinin de bana sorduğu ortak şey birkaç dakika önce durumuna müdahale ettiğim kızdı.

“Burada çalışmak için genç görünüyor,” dedi Kaden.

“On yedi yaşında, benimle aynı. Yine de birçok konuda daha masum olduğu konusunda şüphe yok.”

“Ya?” diye tepki verdi Rafe, bu kısa cevap kinaye doluydu.

“Pauline’in yumuşak bir kalbi vardır,” diye cevapladım. “Oysa benimki zor sınavlardan geçce geçce yeterince sertleşti.”

Rafe sıırttı. “Evet, orası açık.” Bu rahatsız edici tavrına rağmen sırtmasını uzlaştııcı bulup o sırada dilimin ucuna kadar gelen cevabı unutmuştum. Dikkatimi tekrar benim yerime bardağına derin düşüncelere dalmışçasına bakarken bulduğum için rahatladığım Kaden’a yönelttim.

“Benim önerim, yahniyi denemeniz yönünde,” dedim. “Buranın favori yemeğidir.”

Kaden yukarı bakarak sıcak bir gülümseme fırlattı. “Pekâlâ, o zaman benimki yahni olsun, Lia.”

“Ben de karaca eti istiyorum,” dedi Rafe. Ne kadar da

şaşırtıcı. Önüne etin en sert yerini koyacaktım. Belki çiğnemeye çalışırken o yüzündeki kendini beğenmiş sırıtma silinirdi.

Gwyneth bir anda yanımda belirip beni dirseğimden çekmeye başladı. “Berdi’nin mutfakta biraz yardıma ihtiyacı var. *Şimdi*. Bu centilmenlerle ben ilgilenirim.”

Tabii ki de Berdi’nin mutfakta bir şeyler kesmek ya da pişirmek için yardımına ihtiyaç duyabileceği son kişi olduğumun ikimiz de farkındaydık fakat başımla onaylayarak Gwyneth’i onlarla yalnız bıraktım.

Berdi’nin verdiği *otoriteyi zorlamanın zararları* konulu o sessiz ama yeterince hararetli dersten sonra akşamın geri kalanı için mutfaka kapatıldım. Her ne kadar adalet ve ahlak konusunda yiğitçe kendimi savunmuş olsam da Berdi de hayatta kalma kuralları hakkında benden aşağı kalmadan nutuk çekmeye devam ediyordu. Enzo da yanımda olduğu için *prenses* kelimesini kullanmadan âdeta sözcüklerle dans ediyordu fakat anlatmak istediği şey yeterince açıktı. Buradaki statüm yağlı, şişman bir inek kadar bile ağır değildi ve o amirane, delici sözler söyleyen dilimi artık zımparalamam gerekiyordu.

Gecenin geri kalanında servise kendisi çıktı, mutfaka genellikle bana emir vermek veya taze pişmiş yahnileri baharatlamak için uğruyordu; tabii askerlerin ikinci porsiyonlarını ihmal edip etmediğimizi kontrol etmek için de ayrı olarak kontrole geldi. İkinci porsiyonların hepsi de müessesedendi. Bu uzlaşmaya isteksiz olduğumu yeteri kadar belirtsem de bu konuda yapabildiğim tek şey elimdeki soğanı hunharca doğramak olabildi.

Üçüncü soğanı da püreye çevirip ziyan ettiğim için

kendi kendime sinirlenirken aklım tekrar Rafe ve Kaden'a kaydı. Gerçekten de balıkçı ve kürk tüccarı olup olmadıklarım hiçbir zaman bilemeyecektim. Şimdiye büyük ihtimalle çoktan yola koyulmuşlardı ve ikisini de bir daha asla göremeyecektim. Gwyneth'in nasıl da müşterilerle onları istediği gibi parmağında oynatarak flört edebildiğini düşündüm. Kaden'la Rafe'e de aynı şekilde mi davranmıştı acaba?

Sepetin içinden dalından ayrılmamış yumru yumru bir portakal kapıp et tezgâhının üstüne tüm gücümle vurdum. Dört bir yana saçılan parçaları saymazsak soğanlardan daha kısa sürede o da onlarla aynı şekilde püreye dönmüştü.

Bölüm On

Gecenin sonunda Pauline kulübeye, Gwyneth ile Enzo da evlerine doğru ayrılırken ben tüm yorgunluğumla son yahni çanağını temizliyordum. Dibiindeki birkaç kabuk çıkmamak için inat ediyordu.

Kendimi bir kez daha kalede oda cezasına çarptırılmış gibi hissettim. Kafamın içinde son yasağımla ilgili anılar benimle alay edip dururken gözümü kırpmamla gözyaşlarım akmaya başladı. Babam, "*Seni bir kez daha uyarmayacağım, Arabella. Şu dilini tutacaksın!*" diye esip gürlerken kıpkırmızı olmuştu. Ben, bana vuracak mı diye düşünürken girdiği hızla odadan çıkıp gitmişti. Bu öfkenin nedeni de babamın tüm kuruluyla beraber oturduğumuz bir saray yemeğiydi. Başyargıç gümüş işlemeli cüppesi ve mücevherlere boğulmuş parmaklarıyla tam karşıma oturmuştu, o kadar çok mücevheri vardı ki çatalı kaldırıp kaldıramayacağından emin olamamıştım. Konuşmanın gidişatı bütçeyi kısma, alkol alımı ilerleyip beyinler uyuşunca da atlı askerleri iki katma çıkarma konusundaki sarhoş şakalarına kadar gitmişti. Eğer kurul mücevherlerini ve biblolarını toplarsa hazinede fazlamız

bile olacağını belirterek konuya salça olmuştum. Tabii ki bahsettiğim hususun alkollü süngere dönmüş zihinlerinde hemen kaybolması için Başyargıç’a doğru bardağımı kaldırmayı ihmal etmemiştim. Babamın o an bunu duymak istemediği açık bir gerçektir, en azından benden duymak istemediği...

Bir hıştirtı duydum ve yorgunluktan ölmekte olan Berdi’nin mutfağa girdiğini gördüm. Çanağı daha sert ovalamaya başladım. Sessizce yanımda durdu. Bana ikinci postayı atacağını düşünüyordum ama çenemi hafifçe kaldırarak o askeri o şekilde rezil etmenin en büyük hakkım olduğunu ve bunu yapmış olmamdan fazlasıyla memnun olduğunu belirtti.

“Yine de o sert sözlerin benim gibi bir kocakarı yerine senin gibi genç bir kadının ağzından çıkması, egoyu bastırmak yerine ateşler. Dikkatli olman gerekiyor. Senin için de en az kendim kadar endişelendim. Bu kelimelerin yutulması gerektiği anlamına gelmiyor ki sen de gayet iyi konuştun. Özür dilerim.”

Boğazımda bir düğüm oluştu. Özür duymak bir yana bugüne kadar ailemden bir kere bile güzel konuştuğuma dair bir çift söz duymamıştım. Kızaran gözlerimi açıklama adına soğan ararken gözlerimi kırıştırdım. Berdi kendimi toparlamam için bana bir şans vererek beni kendine doğru çekip sarıldı.

“Çok uzun bir gündü,” diye fısıldadı. “Git. Dinlen. Geri kalanını ben hallederim.”

Hâlâ sesimi çıkarmak için gücümü toplayamadığımdan başımı salladım.

Mutfak kapısını kapatarak tavernanın arkasındaki mer-

divenlerden yukarı doğru çıkmaya başladım. Gece hareket-sizdi ve ay, koyun üstünde süzülen sis pervazının arasın-dan kendini gösterip geri çekiliyordu. Titrememe rağmen Berdi'nin sözleri beni ısıtmıştı.

Son basamağı çıktığım zaman saçlarımın omuzlarıma dökülmesine izin vererek başlığımı geriye attım. Dedik-lerimi zihnimde tekrarlayıp duruyordum. Kulübenin silik, altın rengi ışığının aydınlattığı yoldan bu sefer aşağı doğ-ru devam ettim. Pauline muhtemelen üçüncü uykusun-daydı, rüyasında kendini Mikael'in şüphesiz ki bir daha onu hiç bırakmayacak sıkı kolları tarafından huzur içinde çevrelenmiş halde görüyor olmalıydı.

Karanlık yolda ilerlemeye devam ederek iç çektim. Hatırladığım rüyalarımın hepsi donuk ve sıkıcıydı ve hiç-birinde beni sıkı sıkı saran kollar yoktu. O tür rüyaları gerçekte yaşamak için büyü yapmam falan gerekirdi her-halde. Keskin bir yel eserek önümdeki yapraklara doğru üfledi, ısınmak için kollarımı birbirine doladım.

“Lia.”

Ani bir nefesle yerimden sıçradım.

“Şşş. Benim.” Kaden büyük bir meşenin gölgesinin altından kendisini gösterdi. “Seni korkutmak istememiş-tim.”

Donakaldım. “Burada napıyorsun?”

“Seni bekliyordum.”

Yakınlaştı. Tavernada zararsız görünüyordu ama gece-nin bu saatinde benimle burada ne işi olabilirdi ki? İnce hançerim hâlâ eteğimin iç kısmında duruyordu. Kollarımı hançerin olduğu yeri hissetmek için belime sardım ve bir adım geri çekildim.

Ne yaptığımı fark ederek durdu. “Sadece eve sağ salım vardığından emin olmak istedim,” dedi. “Tavernada aşagıladığın türden askerleri iyi bilirim. Hafızaları da egoları kadar kuvvetlidir.” Tereddütle gülümsedi. “Ve bilmeni isterim ki şovuna hayran kaldım. Takdirimi tam belirtmemiştim.” Duraksadı ve cevap vermediğini görünce devam etti. “Yolun geri kalanında sana eşlik edebilir miyim?”

Kolunu uzattı fakat görmezlikten geldim. “Bütün bu süre boyunca bekledin mi? Çoktan yola koyulmuş olduğunu düşünmüştüm.”

“Burada kalıyorum. Boş oda olmamasına rağmen merhametli hancınız bana tavan arasını verdi. Tozlu sırt yatağından yumuşak bir döşeğe güzel bir geçiş yapabildim.” Omuz silkerek devam etti. “Susmak bilmeyen bir iki eşek sesi dinlemek zorunda kalacak olsam da.”

Demek hanın bir misafiriydi, üstelik bunun için de fazlasıyla hürmetkârdı. Aynı zamanda para ödemiş olduğu için rahat ve çatısı sızdıran kulübemizde kalabilmek de hakkıydı. Kollarımı gevşettim. “Ya arkadaşın?”

“Arkadaşım?” dedi yıllarca geliştirdiği vücut dili onu aniden terk etmiş gibi küçük bir çocuk edasıyla başını yana doğru eğerken. Başiboş bir saç tutamını parmaklarıyla geriye doğru taradı. “Ah, o. Evet o da benimle kalıyor.”

Kürk tüccarı falan değildi, en azından bundan emin dim. Derilerini hayvanlardan vahşice ayırmak konusunda uzman falan değildi. Hareketleri sessiz ve hesaplıydı, aynı bir avcının hareketleri gibi. Gözleriyse... *Gözleri*. Sıcak ve buğulu bakıyorlardı, aldatıcı yüzeyinin altında fır-

tınalar kopuyor gibiydi. Farklı bir hayata alışıklardı ama nasıl bir hayat olduğunu kestiremiyordum.

“Seni Terravin’e getiren şey ne?” diye sordum.

Ben karşı koyamadan uzanıp elimi kavradı. “Seni kulübene bırakmama izin ver,” dedi. “Ve o sırada da sana...”

“Kaden?”

Hızla elimi çektim ve ikimiz birden karanlıktaki sese doğru yöneldik. Yolun az aşağısındaki karanlık silüetin Rafe’e ait olduğu aşikârdı. Hiçbir ses çıkarmadan bizi gafil avlamıştı, hareketleri bir kedininki kadar sessizdi. Yavaş yavaş bize yaklaşınca hatları belirginleşti.

“Ne oldu?” diye sordu Kaden, sikkinliğini belli eden kalın bir sesle.

“Şu ürkek kısrığın ahırda tepinip duruyor. Bir yere zarar vermeden önce gidip...”

“Aygır,” diye düzeltti Kaden. “Kendisini bıraktığımda iyi görünüyordu.”

Rafe omuz silkti. “Artık değil. Yeni gelenlere biraz asabiyet gösterdi sanırım.”

Sonunda Kaden başını sallayıp sinirle yola koyuldu. Harap olmuş bir ahır Berdi’yi asla memnun etmezdi; üstüne üstlük benim uysal Otto’m, Nove’m ve Dieci’m böyle yıkıcı bir komşuyla nasıl başa çıkabilirlerdi ki? Onlara gayet düşkün olmaya başlamıştım. Hemen bir yandaki ahırda kalıyorlardı fakat onları oradaki diğer hayvanlardan ayıran tek şey tahtadan ince bir duvardı.

Birkaç saniye içinde Kaden gözden kayboldu ve Rafe’le beraber ayakta dikili kalakaldık, hafif bir rüzgâr aramızdaki yaprakları uçurdu. Saçlarımı gözümün önünden çekince görüntüsündeki değişikliği fark ettim. Saçları

düzgünce taranıp arkaya toplanmıştı ve yeni sinekkaydı tıraşı ay ışığında bile parlıyordu. Elmacık kemikleri keskin ve bronzdu ve üstünü de değiştirmişti. Sessizce beni izlemekten gayet hoşnut görünüyordu. Sanırım bu onda bir alışkanlıktı.

“Adamın atını tek başına sakinleştiremedin mi?” diye bildim sonunda.

Ağzının kenarında yapmacık bir gülümseme belirdi ama soruma soruyla cevap vermeyi tercih etti.

“Ne istiyordu senden?”

“Sadece kulübeme sağ salım vardığımdan emin olmak istemiş. Tavernadaki askerden şüphelenmiş.”

“Haklı. Orman tehlikelerle dolu, özellikle de yalnızsan.”

Beni açık açık tehdit mi etmişti? “Nadiren yalnız kalıyorum ve ormanın derinliklerinde falan da değiliz. Bir işitme mesafesinde onlarca insan var.”

“Var mı gerçekten?” Bahsettiğim insanları görmeye çalışıyormuş gibi tüm çevremizi taradıktan sonra gözlerini tekrar üzerimde kilitledi. Kaburgalarımın altında kendimi iki büküm hissettim.

Bir adım daha yaklaştı. “Tabii ki üzerinde o küçük bıçağı taşıyacaksın.”

Hançerim? Nasıl bildi? Yan tarafımdaki kınının içinde güvendeydi. Dalgınlığa düşerek dokunup fark etmesini mi sağlamıştım? Benden bir baş daha uzun olduğunu fark ettim. Çenemi kaldırdım.

“Çok da küçük değil,” şeklinde cevapladım. “On beş santim. Beceriyle kullanılırsa birini öldürmek için yeterli.”

“Sen de yeteneklisin yani?”

Oda kapısı gibi hareketsiz şeylerde evet. “*Fazlasıyla,*” diye cevap verdim.

Bıçağım ve iddia ettiğim h nerlerim onu etkilememiş gibiydi, cevapsız kaldı.

“Güzel, o zaman iyi geceler.” Ayrılmak için arkamı döndüm.

“Lia, bekle.”

Duraksadım. Arkam hâlâ ona dönüktü. İçimden gelen bir ses devam etmemi söyledi. *Hadi, Lia. Y r .* Kafamın içinde tonlarca uyarı duyuyordum. Annem. Babam. Kardeşlerim. Baş  stat da dâhil. Daha önce beni korumak için çevreleyen, iyi ve kötüden sakınan herkes. *Yürümeye devam et.*

Yapmadım. Belki de bu onun sesiydi. Belki de o sırada bana adımla seslenmişti. Ya da bazı zamanlar haklı olduğumu bilsem de d rt lerim beni tehlikeye atabiliyordu fakat bu izlemem gereken yolu hiçbir zaman daha yanlış bir yol haline getirmemişti. O imkânsız gördüğüm şeyin yaşanmak üzere olduğunu haber veren bir duygu da olabiliirdi. Korku ve beklenti birbirine dolanmıştı.

Sonunda döndüm ve onun, içinde tehlike sezdiğim bakışlarıyla göz göze geldim; yanıyordum fakat başka tarafa bakmaya hiç niyetim yoktu. Konuşmasını bekledim. Bir adım daha yaklaştı. Aramızda sadece birkaç adımlık mesafe kalmıştı. Elini üzerime doğru kaldırdı ve ben de titrek bir adımla geriye doğru çekildim. Fakat tek yaptığı şey başlığımı uzatmaktı. “Bunu düşürdün.”

Elinden almamı beklerken hareketsiz duruyordu, etrafındaki dantelin üzerinden birkaç ezilmiş kuru yaprak sallanmaktaydı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. Uzanıp başlığımı elinden alırken parmak u larım onunkilere sürtündü ama o

başığı sıkıca kavramış, bekliyordu. Teni benimkinin soğukluğunu alıp götürdü. Neden şapkayı bırakmadığını sorgulamak için gözlerine baktım ve ilk kez korunmak için arkasına saklandığı zırhının üzerinde ufak bir açıklık görmüştüm. O çelik gibi sert ifadesi bir anda kaşlarının arasında oluşan kırıxıklıkla yumuşamaya başladı, sonrasında göğsü sanki onu gafil avlayan benmişim gibi hafifçe havaya kalktı. Derin bir nefes...

“Tutuyorum,” dedim. “Bırakabilirsin.”

Parmaklarını gevşetti, aceleyle iyi geceler diledi ve hızla arkasını dönerek aşağıdaki yolda kayboldu.

Tedirgin olmuştı. Dengesini elinden almıştım. Bunu görmekten de öte, hissetmişim; o tedirgin dokunuşunun ürpertisini boynumda hissettim. Nasıl? Ne yapmıştım? Bilmiyordum, önümde uzanan boş ve karanlık yola bakakaldım. Ta ki bana saatin geç ve ormanın oldukça karanlık olduğunu hatırlatan rüzgâr dalları hışırdatana kadar.

Bölüm On Bir

Katil

İkinci şans diye bir şey yoktu ve ben, birincisinin elimden kayıp gitmesine izin vermiştim.

Eyer çantam duvara doğru fırlattım. Çatı katı arkadaşım döşegini tam karşıdaki köşeye yerleştirmişti. En azından yerimiz boldu. Şimdiden tüylerimi sinirden diken diken etmeye başlamıştı, gözlerini prensese diken bir adet kasaba budalasası. Bu tipleri iyi biliyordum. Arkadaşça yaklaşmam hataydı, yine de ne olursa olsun handa daha fazla oda kalmamıştı ve bu çatı katını kendisiyle paylaşmak zorundaydım.

Ahırdan bozma odamız boştu. Başımızın üstünde çatımız ve depodan ellerimizle yukarı çıkardığımız incecik döşekler üstünde serili hiçbir şeyimiz yoktu; yine de ahır kokusu gelmiyordu, henüz. Şunu da kabullenmeliyim ki han yemeği açık ateşte kızarttığım kemikli sincaplardan çok daha iyiydi ve mataramı çamurlu sularla doldurmak-tan artık gına gelmişti.

Umarım koyu elma şarabı seviyorsunuzdur

Doğruydu. Neyle karşılaşacağımı düşündüğümü bilmiyordum fakat bu beklentimin dışındaydı.

Kıyafetimin altındaki kaburgalarımı içine girdiğim sayısız kapışmayı hatırlayarak ellerimle yokladım, üstünden yıllar geçmişti ama her bir darbe zihnimde tazeliğini korumaktaydı. Asiller bugüne dek tanıdığım kadarıyla korku ve açgözlülükle yaratılmışlardı fakat bu kızda ikisinden de eser yoktu. O askerin karşısında arkadaşını korumak için arkasında bütün bir ordu tetikte bekliyormuş gibi dimdik durmuştu. Aslında korkmuştu. Bardakların elleri arasında titrediğini görebiliyordum fakat korkusu ona engel olmamıştı.

Yine de asil her zaman asildir ve o büyük burunlu kibri, köklerini kanıtlar nitelikteydi. Kızın zamanının geldiğini aklımda tutuyordum, yine de işimi bitirmeden önce birkaç gün boyunca hanın konforundan ve diğer zevklerden yararlanmamam için bir sebep yoktu. Bunun için bolca zamanım vardı. Griz ve diğerleri önümüzdeki ay boyunca bana katılamayacaklardı. Burada biraz daha kalabilecekken onları bomboş bir çölde kemirgen yiyerek beklememin bir anlamı yoktu. Doğru zaman geldiğinde işimi bitirecektim. Komizar bugüne kadar hep bana güvenmişti ve bu sefer de güveni boşa çıkmayacaktı.

Botlarımı çıkarıp gaz lambasını söndürdükten sonra bıçağımı döşeğimin uzanabileceğim bir kısmına, alta doğru soktum. Adını bilmediğim kaç boynu birden yarıp geçmişti acaba bu bıçak? Fakat bu sefer kurbanımın adı aklımdaydı, en azından bana sunduğu takma ismi: *Lia*. Hiç de kraliyete ait bir ad gibi durmuyordu. Neden bunu seçtiğini merak ettim.

Lia. Rüzgârın eserken bıraktığı fısıltı gibi.

Bölüm On İki

Preps

Sven'e büyük ihtimalle kızla konuşmayacağımı söylemiştim, yine de onun kendi dışındaki her şey önemsizmiş gibi kasıla kasıla yürüdüğünü gördüğüm ilk andan itibaren yapmak istediğim tek şey bu olmuştu. Ona babamın tecrübeli kulaklarını bile renklendirebilecek aşağılayıcı ve yeterince etkili bir ders vermek istemiştim. Onun gerçek kimliğini bir salon dolusu insana haykırmak istemiştim, yine de bunların yerine orada sessizce oturarak bana menüyü saymasını izlemekle yetindim. Morrighan Hanesi'nin İlk Kız Çocuğu Prenses Arabella bir taverna garsonuydu.

Ve bu meslekten gayet keyif alıyor gibi görünüyordu. Son derece.

Belki beni en çok rahatsız eden de buydu. Ben yolda onun haydutların ya da ayıların elinde yem olup olmadığını düşünürken işte tam burada küçük barmen kızı oynuyordu. Tam bir belaydı, bu açıktı; yine de tam da kaçıp uzaklaştığı düğün günümüzde zehirli bir oktan son anda kurtulmuştum. Resmen bana iyilik yapmıştı. Babamın

bana düğünden sonra metres tutabileceğim konusundaki önerisine gülmek için kendimi zor tuttum. Bu kız tüm kraliyet sarayıyla beraber kralın ordusunun yarısını bunu yaptıklarına pişman edebilirdi.

Bunun istenmeyen oda arkadaşımı rahatsız edeceğini umarak topaklı döşeğimi yumruklayıp kendi etrafımda döndüm. Bir saati aşkın süre boyunca o yanındaki gaz lambasını söndürmeden ayaklarını yere vura vura oda-yı dolanıp durmuştu. Tavernada prensese nasıl baktığını görmüştüm, içeriye adımımızı attığımız an resmen kızı gözleriyle soymaya başlamıştı.

Kendisini ilk gördüğümde ben de küçük bir şok yaşadım. Yol boyunca zihnimde canlandırıp durduğum o sıska, somurtkan yüzle alakası olmayan bir yüzü vardı. Verme-yi düşündüğüm o destansı ders, ben kızı izledikçe yerini sessizliğe bıraktı. Neredeyse bu kızın prenses çıkmaması için dua edecektim fakat konuşması kulaklarıma çalınır çalınmaz anladım. Cesaretinden ve asabiyetinden anladım. Yerinde köpürüp duran askerin tekini -yaptığı şey mantıksız bir hareket olsa bile- öfke dolu komutlarıyla nasıl susturduğunu gördüğümde anladım. Biz yerimize oturduktan sonra yanımdakinin gözleri kıza avını izleyen bir panterinki gibi odaklandı, prensesi tatlı yerine koyma-yı umuyor gibi bir hali vardı. Bana neredeyse oturduğu sandalyeyi tekmeletecekti.

Şansıma, ertesi gün yola çıkacak ve bu sayede yerel bir barmen kızı fethetme hayallerine veda etmek zorunda kalacaktı. Tavernadan çıkıp tuvalete vardığımızda eyer takımlarını daha yakından inceleme şansı yakaladım, ne bir işaret vardı ne de herhangi bir sanatkâra ya da bölge-

ye ait bir damga. Sıfır. Ne eyer çantasında ne kınında ne dizginlerde ne de eyer battaniyesinde -atının burunluğunda bile- bir süsleme vardı. Tesadüfen mi böyleydi yoksa planlı mıydı?

Bir türlü rahat bir pozisyon bulamadığım için yatakta bir kez daha yuvarlandım. *Evet, sonunda onu gördüm. Peki ya şimdi?* Sven'e asla onunla iletişime geçmeyeceğimi söyledim ve yaptım. Kızı tüm salonun gözü önünde küçük düşürmek istedim, yapamadım. Kıza yalnızken her şeyi anlatmak istedim, biliyordum ki bunu da yapamazdım. Hiçbir şey planlarıma uygun ilerleliyordu.

Bölüm On Üç

“Dün geldiğinde beni neden uyandırmadın?”

Pauline aynada kendisini izlerken ben de onun buğulu görüntüsüne dönük bir şekilde yine aynadan ona bakıyordum. Eski aynanın üstü yaşını kanıtlarcasına benek benek lekeliydi; gördüğü zarar sayılamayacak kadar çoktu fakat ben Pauline’in, rengini geri kazanmış yanaklarıyla ilgiliniyordum. Onu böyle gördüğüm için mutluydum. Ben dolaptan binicilik giysilerimi çıkartırken o da bal rengi lülelerini sert darbelerle fırçalamakla meşguldü.

“Saat iyice geç olmuştu ve sen de mışıl mışıl uyuyordun. Uykunu bölmem için bir sebep yoktu.”

Sert darbeler yerini tereddüte bıraktı. “Berdi’yle tartıştığınız için üzgünüm. O gerçekten seni korumayı...”

“Berdi’yle aramız iyi, Pauline. Endişelenme. Sen ayrıldıktan sonra konuştuk. Yaptığımın kötü bir şey olmadığını...”

“Artık anlayan gereken bir şey var, Lia. Terravin, Civica’ya benzemiyor. Baban kurulu krallıktaki bütün askerleri gözetemez. Berdi elinden geleni yapıyor.”

Cevabını vermek için sinirle ona döndüm, tekrar azar

işitmeye başlamış olmak sinirlerimi yine tepeme çıkartmıştı ki o an gerçekleri boğazımda bir düğüm gibi hissettim. Babam Civica’daki rahat dünyasını çok nadir bırakıp yerinden ayrılırdı. Aynı şekilde kurulu da öyle. Problemlerini çözmek adına evlilikler ayarlamak gibi saçma şeyler yaparak her şeye hep uzaktan el attı, tabii buna yönetmek denirse. En son ne zaman tahtını bırakmış, Civica’nın güvenli çevresi dışında yaşayanların dertlerini dinlemek için krallığı turlamıştı ki? Sadece Baş Vekil ve onun beraberindekiler zaman zaman Civica dışına çıkıyorlardı, o da Aşağı Hükümdarlıklar’a küçük ziyaretler yapmak için...

Pantolonumdaki kırışıkları azaltmak için elimle şöyle bir ııptım, ardından ikimiz aynı anda dönüp üstündeki dizlerine ve patlamaya yüz tutmuş sökük dikişlere baktık.

“Haklısın, Pauline. Terravin’in Civica ile *hiçbir* alakası yok.”

Bu tür kıyafetlerin sarayın dış binalarında bile asla kabul görmeyeceğinin farkında olarak gülümseyip dile getirmediğimiz o şeyi aynı anda düşündük. Tahttaki otuz yılının ardından babam artık kendi krallığını tanımıyordu. Bazı şeylere uzaktan bakmak burnunun ucunda olmalarından daha kolay geliyordu.

Üstümüzdekileri pantolonlarımızın içine tıkıp botlarımızı ayaklarımıza çektik. Bıçağımı yine yumuşak derili yeleğimin iç kısmına doğru yan tarafımda sabitledim. *On beş santimlik bıçak*. Gülümsedim. Normalde beş santim ya vardı ya yoktu -yine de ağırlığı yerindeydi- ve Bernette Teyze’nin belirttiğine göre silahları, zaferleri ve vücut uzuvlarını anlatırken birazcık abartmanın hiçbir zararı olmazdı. Rafe’in diğer şekilde düşünmesi bir bakıma

daha iyi olsa da mücevherlerle bezeli hançerimi kendimi koruma amacından daha ziyade erkek kardeşlerime daha yakın hissetmek amacıyla yanımda taşıyordum. Walther, oda kapıma nasıl da saldırdığımla iftihar ettiğini söyleyerek hançerimi bileyip dururdu. Kalçama düzenli bir şekilde sabitlenip sabitlenmediğini kontrol etmek için kınımı son bir kez elimle hissettim ve kardeşlerimin de beni, benim onları özlediğim kadar özleyip özlemediklerini merak ettim.

Han hâlâ dolu olduğu için o sabah temizleyecek oda yoktu ve Berdi bizi böğürtlen toplamamız için keşif avına yollamıştı. Monoton işlerimizin yanında hoş bir değişiklik olmuştu. Ahırlarında kalıp zamanlarını saman yiyerek ve zaman zaman yaptıkları gibi gelen geçen hakkında aralarında konuşarak geçirecek olsalar da mutlu olacaklarını bildiğim Otto, Nove ve Dieci'yi kısa bir gezintiye çıkarmak için can atıyordum. Bu konuşma işini Enzo her yanlarına yaklaştığında yapıyorlar gibi görünüyordu.

Yol üstünde Gwyneth'i de yanımıza alacaktık ve o bize sık böğürtlen çalılarına rastlayabileceğimiz Şeytan Vadisi yolunu gösterecekti. Berdi'ye göre oradaki böğürtlenler bulabileceğimiz en tatlı böğürtlenlerdi. Yaklaşan festivale iki hafta kala artık yapmayı düşündüğü böğürtlenli turtalar, pudingler ve böğürtlen reçeli için malzemeleri topluyordu. Gwyneth'in el altından verdiği bir diğer bilgiye göreyse Berdi'nin bu böğürtlenlere, festivalde içilip bitirilecek şişelerin yerini yeni yapacağı böğürtlen şaraplarıyla doldurup mahzene koymak için de ihtiyacı vardı.

Mahzenin dibine yığılmış o kasaların içinde ne olduğunu hep merak ediyordum. Belli ki tüm tüccarlar ve

mekân sahipleri festival için katkıda bulunacaklardı ve böğürtlenler de Berdi'nin, yılların tecrübesiyle edindiği uzmanlık alanına giriyordu. Bu gelenek ilginç bir şekilde benim görmek için dört gözle beklediklerimden bir tane-siydi.

Pauline'in saçlarını başının çevresinden geçirerek to-kalamak için ördüm fakat bu örme konusunda o kadar da becerikli olmadığım için sonunda arkasından beline doğru inecek bir tutam örgüye razı gelmek zorunda kaldı. Onun da benimkini örmesi için yer değiştirdik ama Pauline çok daha az bir çabayla daha ayrıntılı ve özenli bir model uy-guladı. İki şakağımdan da başlayıp başımın tepesinde iki-sini birleştirdi ve sert görüntüyü azaltmak için de tokamn ardından birkaç lüleyi gayet sanatsal bir şekilde serbest bıraktı. Bir yandan saçımı yaparken bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu, ben hâlâ dün gece içinde Mika-el'le buluştuğu rüyanın etkisinde olduğunu düşünürken ağzından sanki saçımda olmaması gereken bir keneyle karşılaşmış gibi bir homurtu çıkardı.

“Ne oldu?” diye sordum panik içinde.

“Sadece dün geceki o iki adamı hatırladım. Berdi seni mutfğa kapatınca hastalığa yakalanmış gibi hüznü ba-kıyorlardı. Oldukça ilginç bir çift hayranın var gibi görü-nüyor.”

“Kaden ve Rafe mi?”

“Oh! Adlarını da mı biliyorsun?” Saçımı asılırcasına çekip beni geri kaçırdı.

“Nezaketen. Siparişlerini beklerken sormuştum.”

Kendisini görebileceğimden emin olmak için yana doğru eğilerek bana aynadan gözlerini abartılı bir hare-

ketle devirdi. “Seni yaşlı ve kel kasaplara isimlerini sorarken hiç görmüyorum. İçeri daha sonra giren üçüncü arkadaşına ne diyorsun peki? Onun da ismini aldın mı?”

“Üçüncü arkadaş?”

“Görmedin mi? Diğer ikisinden hemen sonra girdi içeri. Zayıf, pejmürde bir tipti. Geçtiğin yolları gözleyip durdu.”

Hatırlamaya çalıştım fakat algımı o vicdansız askerle beraber Kaden ve Rafe’e o kadar odaklamışım ki tavernanın kapısının bir daha açılıp açılmadığını bile hatırlamıyorum. “Hayır, hiç fark etmedim.”

Omuz silkti. “Uzun oturmadı. Şarabını bile bitirmedi. Ama tabii Kaden ve Reef yeteri kadar oyalandılar. Aceleyle kaçan ürkek tavşanlarla uzaktan yakından alakaları yoktu yani.”

Charles’a ve benden kaçınan diğer bir sürü çocuğa gönderme yaptığının farkındaydım. “Adı Rafe,” diye düzelttim.

“Ohh... *Rafe*. Bir tanesini daha fazla kayırıyoruz galiba?”

Omurgam semsertti. *Kayırmak?* Gözlerimi devirme sırası bendeydi. “İkisi de kaba ve kendini bilmez adamlardı.”

“Bu konuşan asil prensesimiz miydi, yoksa kaçışan tavşanlardan korkan başka birisi mi?” Saçımdan bir tutam daha çekti.

“Yemin ederim, Pauline; saçımdan tek bir tel daha çekersen kelleni vurduracağım! Neyin var böyle?”

Tehdidimden bir gram dahi etkilenmemişti ve iradesini koruyordu. “Sadece dünkü iyiliğinin karşılığını veriyorum. Sen olaya karışmadan çok daha önce o askere haddini tek başıma bildirmeliydim.”

İç çektim. “Hepimizin farklı yönleri var. Sen hatalar karşısında daha sabırlısın ve bu her zaman senin yararına sonuçlanmayabiliyor. Bende ise sadece ıslak bir kedide olduğu kadar sabır mevcut. Çok nadir durumlarda işime yarıyor.” Omuz silktim. Sırıttı. Hemen ardından kaşlarımı çatarak, “Ayrıca beni kel bırakana kadar yolmak ne tür bir iyilik kategorisine giriyor?” diye sordum.

“Seni kendinden koruyorum. Dün gece onlarlayken seni izledim.” Ellerini omzuma koydu. “Şu korkuya bir son vermeni istiyorum,” dedi yumuşakça. “Yanından hiçbir yere kaçmayacaklar, Lia.”

Yutkundum. Uzaklara bakmak istesem de gözleri benimkilere sabitlenmişti. Pauline beni çok iyi tanıyordu. Korkularımı diğerlerinden, her zaman ağır sözler ve keskin mimiklerle saklamışım. Çalışmalarım ve sosyal yeteneklerimde eksik olduğum ya da sayısız konuda umulan beklentileri karşılamadığım konusunda Baş Üstat tarafından azarlandıktan sonra beni kaç defa kalenin karanlık koridorlarında nefes alış verişimi düzenlemeye çalışırken yakalamıştır kim bilir. Veya babamın sert bir fırçası ardından gözlerimi ağlamamak için kırpmamaya çalışarak odamın penceresinden aslında görmediğim şeyleri saatlerce izliyormuş gibi yaparken... Veya kendimi giyinme odama kilitleyecek kadar kötü hissettiğim zamanlarda. Son birkaç yıl boyunca beni oturtmaya çalıştıkları kalıba hiçbir zaman uymadım; bunun için beni itip kakmaya, sesimi kısma çalıştılar ama ben de sesimi o kadar duyurmaya çalıştım.

Pauline’in elleri omuzlarımdan kayarak düştü. “Sanırım ikisi de izlemek için yeterince hoşlardı,” diye savun-

dum kendimi. Kendi sesimdeki hileyi kendim de duya-biliyordum. Doğrusu, ikisini de kendilerine göre çekici bulmuştum. Ceset değildim sonuçta, duygularım vardı. Her ne kadar tavernaya adım atar atmaz kan dolaşımımı yükseltmiş olsalar da içimi endişeyle de doldurmuşlardı.

Pauline hâlâ başka bir tepki bekliyordu, ifadesizdi. Kabullenmesi için söylediklerim yeterli bir ifade gibi görünmüyordu, bu yüzden sonradan pişman olacağıma emin olduğum şu cümleyi de kurdum: “Peki, belki de birini biraz fazla kayırmışımıdır.”

Tabii bundan tam anlamıyla emin değildim. Birinde daha ilginç bir şeyler görmem onu *kayırdığım* anlamına gelecek diye bir kaide yoktu. Dün gece garip bir şekilde rüyamda belirmişti. Yüzündeki o tuhaf bakışlar silinip silinip tekrar belirliyordu; tıpkı bir hayalet gibi ormanın derinliklerinde, kalıntıların dağılan duvarlarında közlenmiş ateş gibi çatırdayan gözleriyle kendini gösterip duruyordu.

Nereye gidersem beni takip ediyordu, sanki ona ait bir şeyi çalmışım gibi *üstümü arıyordu*. Yeterince rahatsızlık verici bir rüyaydı, Pauline’in Mikael hakkında gördükleriyle alakası yoktu. Bu garip rüyaların Berdi’nin yemekleriyle de ilgisi olabilirdi ama bu sabah uyanır uyanmaz aklıma ilk gelen şey yine o olmuştu.

Pauline gülümsedi ve örgümün ucunu bir tutam rafyayla sabitledi. “Böğürtlenler yolunuzu gözler, prensesim.”

Anıran üçlüyü eyerledikten sonra Kaden tavernadan dışarı çıktı. Berdi sabah için basit bir menü hazırlamıştı: peynir, haşlanmış yumurta, tütsülenmiş balık, sıcak yu-

laf lapası, pide ve içmek için bolca sıcak hindiba. Hepsi büfeye yan yana dizilmişti. Ayrılan konukların da çantalarına koyup gidebileceği basit bir menüydü. Berdi'nin mekânında kimse aç kalmazdı, arka kapısında aniden beliren dilenciler ya da prensesler bile.

Otto'nun eyer kemerini çektikten sonra Nove'ninkini kontrole doğru giderken kirpiklerimin altından göz ucuyla Kaden'a baktım. Pauline boğazına bir şey kaçmış gibi öksürünce kendisine sert bir bakış fırlattım. Gözlerini devirerek Kaden'a doğru kaydırırdı, bize doğru yürümeye başlayan Kaden'a. Ağzım kupkuru olmuştu ve onu biraz nemlendirebilmek için yutkundum. Beyaz bir gömlek giymişti ve yürürken botlarının altındaki dallar çıtırdıyordu.

“Günaydın, hanımlar. Erken kalkmışsınız.”

“Senin gibi,” diye cevapladım.

Ayaküstü sohbetin ardından onu birkaç gün daha handa tutabilecek birkaç durumla ilgilenmek için dışarı çıkacağına söyledi, durumların ne olduğunu söylememesine rağmen...

“Gwyneth'in tahmin ettiği gibi bir kürk tüccarı mısın?” diye sordum.

Gülümsedi. “Evet, doğrusu öyleyim. Küçük hayvan postu işi. Genelde Piadro'nun dışında çalışırım ama kuzeyde daha iyi fiyatlar yakalayabilmeyi umuyorum. Arkadaşını bu gözlem yeteneği üstüne takdir ediyorum.”

Yanılmıştım yani. Gerçekten kürk ticareti yapıyordu. İzlenim aldatici olabiliyor. “Evet,” diyerek onayladım. “Gwyneth'in sezgileri son derece kuvvetlidir.”

Tırabzanların oradaki atının bağını çözdü. “Akşam dönüşümde gerçek bir odayla karşılaşabileceğimi umuyorum.”

“Festival sonuna kadar pek mümkün değil,” dedi Pauline. “Ama kasabadaki diğer hanlardan birinde boş oda olabilir.”

Başka bir yere bakmayı düşünüyormuş gibi duraksadı ve gözlerini üstümde rahatsız edici derecede uzun bir süre tuttu. Gün ışığı altında sarı saçları parlıyordu ve derin, kahverengi gözlerinin içindeki çarpıcı benekler daha fazla renk yansımasına sebep oluyordu. Yeni sürülmüş toprak gibi zengin ve sıcak renklerle bezeliydi ama görünen sakinliğin altındaki endişe kendini gizleyememeye devam ediyordu. Çenesinde yeni çıkmaya başlamış kirli sakalı sabah güneşini üzerine toplamıştı ve o kalemle çizilmiş kadar düzgün dudaklarındaki sırtış beni uyandıran kadar onları izlediğimin farkına varamamıştım. Fark eder fark etmez kıpkırmızı yanaklarımla beraber Nove’ye doğru döndüm.

“Ben burada kalmayı yeğliyorum,” diye cevapladı.

“Arkadaşın? O da mı burada kalacak?” diye sordum.

“Planları arasında neler var bilemiyorum ama sanırım çatı katında kalmak için biraz fazla mızımız bir tip.” Ardından bizimle vedalaştı. Gece kadar siyah atının üstünde giderken onu izledim. Vahşi bir atı vardı, sanki içinde bir ejderha pusuda bekliyormuş gibi korkunç nefes alış verişleri vardı. Damızlık bir kısrakla karıştırılması mümkün olmayan, bir ahır yerle bir edebilecek kadar güçlü bir canavardı. Rafe’in onu kışkırtmaya çalışmasını hatırlayıp gülümsedim. İlginç bir arkadaşlıkları vardı.

Gözle görülemeyecek kadar uzaklaştığında Pauline, “Yani, seninki Rafe,” dedi bana.

Onu cevaplamadan önce Otto’nun üstüne bindim. Pau-

line bugün yatağın, sevenleri uzlaştıracıebileceğı tarafından kalkmış gibiydi. Önce Berdi'yle ben, şimdi de benimle... Her kimse o işte. Bunun nedeni Mikael'le olan sağlamlaştırmak istediğı ilişkisi miydi? Gerekli ayınlerin dışında tanrılarla iletişime geçmeye pek bir eğilimim yoktu ama bu sefer iki parmağıımı dudaklarımın üstüne getirip Mikael'in en kısa zamanda dönebilmesi için dua ettim.

Terravin küçük bir yerdı ki bu da onun albenisinin bir parçasıydı. Berdi'nin hanının iliştırildiğı güney yakasındaki tepelerden, dükkân kümelerinin başladığı kuzey yakasına kadar on beş dakikalık bir yol mevcuttu. Eğer altınızda hiçbir yere acelesi olmayan üç eşeğiniz yoksa daha da kısa sürebilirdi. Rengârenk evleri ve dükkânları merakla incelerken Pauline bana bunun yüzlerce yıl önce başlayan bir gelenek olduğunu anlattı. Küçük balıkçı kasabasının kadınları, denize açılan kocaları evlerini uzaktan görüp evde bekleyen karılarının varlıklarını hatırlasınlar diye evlerini parlak renklere boyamışlar. Gerçek aşklarının denizde kaybolup gitmesini önlemek için iyi bir yol olduğuna inanılıyormuş.

İnsanlar gerçekten de bir daha evlerini bulamayacakları kadar uzaklara seyahat edebilir mi? Okyanusta hiçbir zaman suyun dizlerimi aşmasına izin vermedim; nadiren çıktığımız aile gezintilerinde Safran Denizi'nde yaptığım o dondurucu, küçük gezintiler... Sahilde ağabeylerimi kovalarken deniz kabukları toplardım... *Babamla*. Bu eski anı, sarsıcı bir rüzgâr gibi içimden esti geçti. Onun üstüne o kadar fazla değişik anı birikmişti ki bu, altlarında nere-

deyse kaybolmuştı. Daha şimdiden babamın belleğinden sonsuza dek silindiğime emindim. O zamanlar şimdi olduğundan daha farklı bir adamdı. Ben de başka biri idim.

Pauline'le beraber kuzeye giden yola, aşağıdaki ana yola paralel giden üstteki dar patikayı izleyerek devam ettik. Parça parça ışık huzmeleri ağaçların arasından sızarak yolun üstünde gölge oyunları yapıyorlardı. Ana yolun dışında, izlemekte olduğumuz bu yol gibi Terravin'den geçen düzinelerce dar geçit vardı ve hepsi de farklı keşiflere doğru uzanıyordu. Aralarından bir tanesini kasaba merkezine doğru takip ettik ve bu küçük köy için fazlasıyla şaşırtıcı bir yapı olan tapınak, yolun sonundan kendini gösterdi. Terravin'in insanların tanrılara olan bağlılıkları konusunda yeterince ateşli olduklarını geçirdim aklımdan.

İzlediğimiz yolun bir tarafını mezarlık çevreliyordu, mezar taşları o kadar eskidi ki genel olarak bakınca hepsi yassı birer taştan tabaka gibi görünüyorlardı. Süslemeler, sözler, övgüler, her biri altında yatanları tarihe gömmek istercesine uzun zaman önce silinmişti ama yine de bu perişan manzara -birkaç unutulmuş lahiti saymazsak- kırmızı gaz lambalarının içindeki anı mumlarıyla aydınlanmaya devam ediyordu.

Pauline'in taş ve mumların üzerinde bir kuşun kanatları gibi çırparak gezindirdiği gözlerini izledim. Otto bile sanki içerideki sakinler kendisine sesleniyormuş gibi kulaklarını seğirtirken daha yavaş yürümeye başlamıştı. Hafif bir meltem, mezar taşlarını yalayıp gevşek lülelerimi çekti ve onları boynumun etrafına bir yılan gibi doladı.

Gitti... Gitti...

Etim karıncalandı. Bu ürperti beni tüm gaddarlığıyla yakalamıştı. *Mikael. Bir şeyler ters gidiyor Bir şeyler tüm ümidini yitirmiş, geri döndürülemez bir şekilde ters gidiyor*

Korku etrafımı en savunmasız anımda çepeçevre sarmıştı. Kendimi gerçekleri düşünmeye zorladım: *Mikael görevdeydi*. Walther ve Regan da düzinelerce görevde bulunmuşlardı ve kötü hava şartları, ikmal veya birbirinden alakasız başka konular yüzünden zaman zaman eve dönmekte geciktikleri olurdu. Bu devriye görevleri tehlikeli falan değildi. Çatışmalar yaşandığı oluyordu ama davetsiz misafirlerle karşılaşmaları çok nadirdi. İkisinden birinin başına gelen tek kaza, Regan'ın çıplak ayağına basan at yüzünden ezilmiş başparmağı olmuştu. Görevlere sadece tedbir için gidilirdi, sınırların aşılmasını gerektğini öne sürmek adına sakındırıcı bir yoldu ya da krallıkların arasında bulunan güvenlik bölgesi Cam Lanteux'un üzerine kurulabilecek kalıcı yerleşimleri önlemek adına bir görev. Gruplar halinde gelen barbarları tekrar kendi sınırlarının arkasına kovarlardı. Walther, olayı övünerek anlatıp dururdu. İşin en kötü yanının da hiç yıkanmayan adamların o iğrenç vücut kokularına maruz kaldıkları zaman olduğunu söylerdi. Barbarların gerçekten bir tehdit unsuru olduklarından emin değildim. Evet, kurul raporlarından ve askerlerden duyduğum kadarıyla vahşilerdi fakat yüzlerce yıl boyunca sınırların dışında tutulabilmişlerdi. Gerçekten ne kadar tahrip edici olabilirdi ki?

Pauline'in gerçek aşkı güvende, dedim kendi kendime fakat bu ezici duygu beni terk etmemekte ısrarcıydı. Mikael'le hiç tanışmadım. Civica'dan değildi, nöbet değişti-

mi sayesinde oraya atanmıştı ve Pauline de saray kural-
larını harfî harfine uygulayarak ketumluğunu korumuştı.
O kadar ketumdu ki biz ayrılmadan biraz öncesine kadar
ağzından baş harfini bile kimseye kaçırmamıştı. Şimdiyse
onu bu kadar seven ve Pauline kendisinden bahsederken
yüzünü ıslıl ıslıl yapan bu adamla asla karşılaşamayacağım
korkusu sarmıştı içimi.

“Durmak ister misin?” diye bağırıverdim. Bunu o ka-
dar yüksek sesle söylemiştim ki kızı korkuttum. Otto’nun
dizginlerine yavaşça asıldım.

Durdu, alınının üstünde tedirgin çizgiler belirdi. “İzin
verirsen. Sadece bir dakika sürecek.”

Başımla onayladım ve eyer çantasından bir adet bo-
zukluk çıkartarak Nove’nin üstünden aşağı doğru kayd.ı.
Koşa koşu tapınağın içine girdi. *Bir mum... Bir dua... Bir
umut... Mikael için titreyen bir ışık... Terravin yolunda
ona rehber olacak o ışık...*

Bu onu fosillerin kemikleri arasından esip gelecek bir
sonraki uyarıcı esintiye kadar muhtemelen ayakta tutardı.
Pauline sözüne sadık bir kızdı, hem de her konuda. Kısa
bir süre sonra geri döndüğünde birkaç dakika önce yüzü-
nü semsert yapan o keskin endişe kaybolup gitmişti. Kor-
kusunu tanrılara havale etmiş gibi görünüyordu. Böylece
benim kalbimdeki sıkıntı da hafifleşmişti.

Bizi ana yola bağlayan dar patika yolunu tamamlayıp
Berdi’nin bize tarif etmiş olduğu Gwyneth’in küçük ecza
dükkânına giden yola doğru devam ettik. Çok daha büyük
dükkânların iki yanını birden âdeta birer sandviç ekmeği
gibi kapladığı küçücük bir dükkândı. Dar bir merdiven,
duvarın üzerinden Gwyneth’e ait olduğunu düşündüğüm

ikinci kat penceresine kadar yükseliyordu. Pencere, bina-
nın geri kalanından daha içerde konumlandırılmıştı ve
bir kulaçlık genişliğinin içinde ne bir su oyuğu vardı ne
de gerçek bir yaşam alanına benziyordu. Gwyneth'in ta-
verna dışındaki hayatı hakkında yoğun bir meraka kapıl-
mıştım. Kasten sorulduğunda bile asla hakkında konu-
mazdı, sadece hayal gücümde küçük kıvılcımlar çakacak
kadar belirsiz cevaplar verirdi. İşlek ana caddenin tekine
konumlandırılmış bir dükkânın üst katındaki küçük bir
odadansa, daha egzotik ve gizemli bir yerde oturuyor ol-
duğunu ummuştum.

Eşeklerimizden indik ve ben Pauline'e yukarıdan
Gwyneth'i alıp hemen geleceğimi söylerken yolun kar-
şısındaki ayakkabıcıdan altı yedi yaşlarındaki bir kız
çocuğunun elini tutarak çıkan Gwyneth'i gördük. Kızın
omuzlarını aşan, koyu çilek rengi bukleleri ve burnundan
yanaklarına kadar serpiştirilmiş güneş tozuna benzeyen
çilleri vardı. Üzerine titrediği apaçık olan, sarılı, küçük
bir paketi göğsüne bastırarak kolları arasında tutuyordu.
"Teşekkür ederim, Bayan Gwyneth! Anneme göstermek
için sabırsızlanıyorum!"

Küçük kız başka bir patikadan koşarak aşağı inerken
gözden kayboldu. "Güle güle, Simone!" diye bağırdı
Gwyneth kızın gözden kaybolduğu yoldan gözlerini ayır-
mayarak. Gözlerinde silik bir tebessüm parıltısı vardı ve
zarif nezaketi tüm duruşuna yansımıştı. Genelde yorgun-
luğuyla tanıdığım Gwyneth'in hassas, sevecen yanını
görmüştüm.

"Çok tatlıymış," diye seslendim bizi fark etmesi için.

Gözlerini bir kırbacın çarpma hızında bize doğru çe-

virdiğinde kaskatı kesilmişti. “Erkencisiniz,” dedi sert bir tonlamayla.

Yolun karşı tarafına geçerek bize katıldı ve dişlek Dieci’yi süzerken bu gösterişsiz yaratığın bir kere bile birini taşıyıp taşımadığını merak ettiğini sesli bir şekilde dile getirdi. Doğrusu biz de bilmiyorduk, gerçi üstündeki eyeri yeterince güzel taşıyabiliyordu. Eyer kemerini kontrol ederken gümrük ambarına doğru gitmekte olan geniş bir yemek vagonu, bol yağda kızartılmış yılan balığı kokularını etrafımıza yayarak geçip gitti. Bu yerel lezzet pek damak zevkime hitap etmese de etrafa yaydığı aroma fena değildi. Pauline’in eli istemsizce ağzına doğru gitti. Yüzü sapsarı oldu ve iki büklüm bir şekilde sabah kahvaltısını midesinden sokağa çıkarttı. Yardım etmeye çalıştım ama beni fırçaladıktan sonra bir dalga daha geliyormuş gibi elleriyle midesine sıkı sıkı bastırarak sabah kahvaltısından yerlere bir posta daha sıçrattı. Artık midesinin bomboş kaldığından emindim. Zar zor nefes alarak doğrulurken ellerini önlem olarak hâlâ karnının üstünde tutuyordu. Elllerine baktım ve dünya bir anda ayaklarımın alından kayar gibi oldu.

Oh kutsal tanrılar adına.

Pauline?

Bağırsaklarıma yumruk yemiş gibi oldum. Tabi ki bu kadar solgun ve yorgun olması çok doğaldı. Elbette ki böyle korku içinde yaşıyordu.

“Pauline,” diye fısıldadım.

Başını sallayarak beni susturdu. “İyiyim! İyi olacağım. Sabahki lapayı belli ki iyi sindiremedim.” Sulanmış gözleriyle bana yalvaran bir bakış fırlattı.

Bunu daha sonra da konuşabilirdik. Gwyneth olan bite-ni hâlâ izlerken Pauline'in her zaman hassas bir bünyeye sahip olduğunu belirterek olayın üstünü örtmeye çalıştım.

“Hassas mide veya başka bir şey... Böğürtlen aramak için o cehennem gibi vadiye bizimle gelebilecek kadar iyi görünmüyor,” dedi kesin bir ses tonuyla. Buna Pauline de itiraz etmediği için minnettardım. O solgun suratıyla, bize eve tek başına dönebileceğini söyleyince gönülsüzce ona izin verdim.

“Artık lapa yemeyi unut,” diye bağırdı arkasından Gwyneth.

Şöyle bir şey vardı ki onu bu hale getiren şeyin sabah yediği öğün olmadığının Pauline de ben de farkındaydık.

*Doğacak Ejderha
Hırsızın tohumlarından;
Açarak doyumsuz ağzını
Bebeklerin kanlarını yemeği yapacak
Yudumlarken annelerin gözyaşlarını*

-Venda Ezgisi

Bölüm On Dört

Şeytan Vadisi tam da yerinde bir isimdi. Terravin'in ılık esintilerinin buranın varlığından haberleri yok gibiydi. Kuru ve toz toprak içinde bir yer olsa da yine de kendine has bir güzelliğe sahipti. Budak budak dev meşeler, uzun palmiyelerle ve varil kaktüslerle iç içeydi. Normal bir adamdan daha uzun boyda bir kına çiçeği çalısı, kayalıkların çatlaklarından fışkıran akıntıyı kucaklıyordu. Şeytanın gizli bölgesi gibiydi fakat topraktan çeşit çeşit bitki örtüsünü çalıp kendine daha uygun bir cennet yaratmışa benziyordu. Tabii baştan çıkartıcı meyvesi böğürtlen de -kendisiyle henüz karşılaşmamış olsak da- oralarda bir yerlerdeydi.

Gwyneth çehresini serinletmek adına kaşlarına doğru bir yanak dolusu nefes üfledi, sonra da gömleğini düğmelerini açıp çıkartarak beline bağladı. İç gömleği, büyük ve diri göğüslerini pek de iyi gizleyemiyordu. Benim iç gömleğim onunkinden daha gösterişsiz olsa da sırtımdan oluk oluk akan tere rağmen soyunmayı düşünmedim. Terravin'in açıkta kalan vücut bölgelerine daha toleranslı yaklaştığını biliyordum, yine de neredeyse tamamen çıp-

lak göğüsler Civica’da herhalde skandala yol açardı. Ailem böyle bir şeyi görse...

Gülümsedim ve yeleğimi bir kenara fırlatıp gömleğimi başıma kadar sıyırdım. Rutubetten boğulmuş cildimde esen rüzgârın rahatlığını hissettim.

“İşte böyle, prenses. Sence de daha iyi değil mi?” dedi Gwyneth.

Ben istemsiz bir refleks sonucu Otto’nun dizginlerine asılınca o da şikâyet eder gibi yüksek sesle anırdı. “Prenses?”

Kendisi, Dieci’yi benimkinden daha sakın bir şekilde durdururken sırtıtmaktaydı. “Bilmediğimi mi düşünüyordun? Müneccim Gwyneth her şeyi bilir.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Hiç de eğlenmiyordum. Sadece gerçeği öğrenmek adına olta attığından bile emin değildim. “Sanırım beni başka birisiyle karıştırdın.”

Sahte bir gülümseme takınarak sanki gücenmiş gibi bana baktı. “Hâlâ şüphen mi var? Tavernadaki müşterileri nasıl ölçüp biçtiğimi gördükten sonra mı?” Dizginleri tıkırdatarak yoluna devam etti. Oynadığı bu klasik oyundan tavernada yaptığından daha fazla zevk alıyormuş gibi bir hali vardı, o konuşurken ben de hızına ayak uydurarak onu izliyordum. “Ya da...” diye devam etti abartılı mimikler eşliğinde, “...belki de kristal bir topum vardır. Ya da belki kulübenin içini eşelemişimdir, olamaz mı?”

Çantamdaki mücevherler. Daha da kötüsü, çaldığım...
Nefesim tıkanıdı.

Bana bakmak için dönerek kaşlarını çattı. “Belki de Berdi anlatmıştır,” dedi sakince heceleyerek.

“Ne?” Otto’nun dizginlerine ikinci bir kez asıldım ve tekrar tiz bir inilti duyuldu.

“Kes şunu yapmayı! Zavallı yaratığın bir suçu yok.”

“Berdi söyledi derken?”

Ağır, zorlama bir zarafetle eşeğinden indi. Ben de benimkinden sakarca atladım ve yüzümün üstüne düşüp yeri öpmekten son anda kurtuldum. “Kimseye bahsetmeme konusunda çektiği onca nutuktan sonra mı?” diye feryat edebildim sonunda. “Dikkatli olmamız konusunda sayısız öğütlerinden ve ardı arkası gelmeyen onca gün boyunca bizi saklamak için gösterdiği çabadan sonra mı?”

“Daha birkaç gündür buradasınız ve bana anlatması farklı bir şey. O...”

“Önüne gelenle lak lak eden bir taverna hizmetçisine anlatmasının nesi farklı? Bilmen için hiçbir sebep yoktu!”

Otto’yu dehlemek için önüme döndüm ama o bileğime asılıp gitmeme izin vermedi. “Berdi benim kasabada yaşadığının farkında ve eğer oraya buraya burnunu sokan bir kral yetkilisi insanlarla konuşmak veya tutuklanman adına notlar bırakmak için gelirse ilk duyanın ben olacağımın da farkında.” Elimi bıraktı.

Büktüğü yeri ovaladım. “Ne yaptığımı da biliyorsun yani?”

Dudaklarını aşağılayıcı bir mimikle bükerek başıyla onayladı. “Yine de nedenini anladığımı söyleyemem. Çulsuz bir kadın avcısındanansa çalımlı bir prene zincirlenmeyi yeğlerdim, yine de...”

“Ben de hiç kimseye zincirlenmemeyi yeğlerim.”

“Ah! Aşk. Tabii ya. Eğer bulmayı becebilirsen tatlı küçük bir kandırmaca. Üzülme, ben hâlâ senin tarafındayım.”

“Güzel,” dedim sertçe. “Rahatlamam gerekiyor heralde, değil mi?”

Omuzlarını dikleştirip başını yana doğru yatırdı. “Benim becerilerimi küçümseme ki ben de seninkileri hor görmeyeyim.”

Yaptığım yorum için çoktan pişman olmuştum. İç çektim. “Özür dilerim, Gwyneth. Amacım seni terslemek değildi. Dikkatli olmak için o kadar çok uğraştım ki sadece... Varlığımın kimseye zarar vermesini istemem.”

“Ne kadar süre burada kalmayı planlıyorsun?”

Buraya dinlenmek için mi uğradığımı düşünmüştü? “Sonsuza kadar tabii ki. Gidecek başka yerim yok.”

“Terravin bir cennet değil, Lia. Morrighan’la ilgili problemler sen buraya gelip saklandın diye yok olmayacaklar. Sorumlulukların ne olacak?”

“Terravin dışında hiçbir sorumluluğum yok. Bir tek Berdi’ye, Pauline’e ve hana var.”

Başını salladı. “Anlıyorum.”

Fakat anlayamadığı gayet açıktı. Kendi penceresinden baktığında tek gördüğü şey öncelik ve gücü ama ben gerçeğin farkındaydım. Mutfakta neredeyse hiç işe yaramıyordum. Özellikle de İlk Kız Çocuğu kisvesi altında yer kaplarken ve politik güçlerin kuklası olarak işe yaramayı da reddetmiştim.

“Pekâlâ,” diye iç çekti o da. “Sanırım bugüne kadar yaptığım bütün hatalar hep benim tercihlerim sonucu yaşandılar. Sen de kendininkileri yapmakta özgürsün.”

“Ne tür hatalardı bunlar, Gwyneth?”

Utangaç bir bakış fırlattı. “*Pişmanlık veren hatalar.*” Tonlaması daha da ileri gitmem için cüret verdi ama gözlerindeki ışığın bir anlığına söndüğünü gördüm. En verimli böğürtlen çalılarının yetiştigi vadiden açılmış iki

dar kolu eliyle işaret etti. “Eşekleri burada bırakabiliriz. Sen bir yolu izle, ben de diğerine gideyim. Sepetlerimizi doldurmamız çok uzun sürmez.” Tartışmamız bitmiş görünüyordu. Dieci’nin yüklüğünden sepeti çözerek çıkardı ve pişmanlıklarla dolu hatalarını bana anlatmadan yanımdan ayrıldı ama gözlerinden dökülen o anlık hüznün geride benimle kaldı ve neyin onu bu hale getirdiğimi merak edip durdum.

Bana gösterdiği dar yola doğru devam ettim ve kısa süre içinde yol daha geniş bir vahaya, şeytanın kendi bahçesine doğru açıldı. Bahçe seyrek akan bir çayın beslediği, sık bir havuzla süslenmişti. Vadinin gölgeli kuzey yamacı sık böğürtlen çalılarıyla bezeliydi ve âdeta kümelenmiş mor meyveler hayatımda gördüğüm en büyük böğürtlenlerdi. Şeytan, bahçesine gayet iyi bakmış gibi görünüyordu.

Yasak meyvelerinden bir tane kopararak ağzıma tıkıverdim. Ağzımı kaplayan lezzet, beni bir anı girdabının içine doğru sürükledi. Gözlerimi kapatmamla çenelerinden damlayan böğürtlen sularıyla Walther’ın, Bryn’in ve Regan’ın yüzlerini gördüm. Dördümüzü ağaçların arasında koşarken gördüm; dünyamızın bir gün değişeceğinden habersiz, atalarımızın yosunlarla kaplı kalıntılarına tasasızca tırmanıyorduk.

Merdiven basamakları, diyordu Bernette Teyzem bize. Sanki annemle babam Zaman Tutucu’nun katı programından şaşmadan büyük bir disiplinle bizi yapmışlar gibi hepimizin arasında neredeyse tam olarak iki yıl fark vardı. Tabii ki İlk Kız Çocuğu’nun kapıyı çalmasıyla doğurma işi de büsbütün son bulmuştu. Civica’daki son günümde

babamın anneme bakışı ve ona kendi düğün günlerinde ne kadar da güzel olduğunu hatırlatması geldi aklıma. Muhtemelen onlara ait sahip olabileceğim son anıydı. Anne-mi bir kenara itmesinin ve sahip olduğu aşkı unutmasının nedeni görevin getirdiği güçlükler miydi? Onu *hiç* sevmiş miydi?

Eğer bulmayı becerebilersen tatlı küçük bir kandırma-ca.

Ama Pauline bulmuştu.

Bir avuç böğürtlen koparıp derenin yanındaki palmi-yelerden birine doğru sırtımı verdim. Bu kısacık gün içi-ne yeterince hengâmeyi sıkıştırmıştı ve bir önceki günün de bundan aşağı kalır yanı yoktu. Bu karmaşadan bıkmış-tım, şeytanın bahçesindeki dinginliği derenin şırıltısını dinleyerek ve böğürtlenlerden koca parçalar ısırarak içi-me çektim.

Başka bir sesle irkildiğimde gözlerimi henüz kapat-mıştım. Kapanan gözlerim fal taşı gibi açıldılar. Otto'nun anırma sesi? Vadinin aşağısında esen rüzgârın ıslığı mıydı yoksa? Fakat rüzgâr falan yoktu.

Başımı çevirdim ve yere çarpan toynak seslerini duy-dum: sert ve tempolu. Elimi belime attım fakat bıçağım yerinde değildi. Gömleğimi çıkardığım zaman eyer boy-nuzuna asıp orada bırakmıştım. O devasa atla göz göze gelene kadar sadece ayağa kalkmak için zaman bulabil-dim, üstünde Rafe'yi taşıyan atla.

Şeytan yüzünü göstermişti ve bir yanım garip bir şekil-de bundan memnun kalmıştı.

Bölüm On Beş

Benim bir adım atmamı bekliyormuş gibi uzağımda durdu. Çenesi kasılmıştı. Yüzü bugün daha farklıydı. Hâlâ çarpıcıydı ama dün kulübe yolunda karşılaştığımız andan itibaren sanki benden nefret etmeye çabalıyormuş gibi şüpheye mahal vermeyecek şekilde gergindi.

Bugün istediği şey başkaydı.

Tepedeki güneşin yarattığı gölgeler, elmacık kemiklerine vurmaktaydı ve gözlerinin mavisi yumuşak manzara karşısında daha derin bir tona bürünmüştü. Koyu kirpiklerle çerçevelenmiş o gözler, önüne gelen herkesi durdurup atacakları adımı ikinci kez gözden geçirmelerini sağlayabilecek güçteydi. En azından benimkini düşünmeme neden olmuştu. Yutkundum. Buradaki varlığını açıklar nitelikte tek elinde iki sepet birden taşıyordu. “Pauline yolladı bunları. Unuttuğunu söyledi.”

Kafa tutarcasına gözlerimi devirdim. *Tabi ki de o gönderdi.* Her zaman işini bilen Pauline. Hasta haliyle de olsa hâlâ uzaktan her türlü imkânı yaratabilme konusunda üstüne tanınmayan, kraliçenin kurulunun kararlı üyesi Pauline... Tabii ki de Rafe’in bile reddedemeyeceği türden taktiklere başvuracaktı.

“Teşekkür ederim,” diye cevapladım. “Hastalanınca hana dönmek zorunda kaldı, ayrılmadan önce sepetlerini almayı unutmuşum.”

Dediklerimi mantıklı bulmuş gibi başını salladıktan sonra gözleri omuzlarıma ve çıplak kollarıma doğru kayd. Anlaşıldığı kadarıyla iç gömleğim düşündüğüm kadar mütevazı değildi fakat durumu kurtarmak için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bıçağımla birlikte gömleğim de Otto’nun eyer boynuzunda asılı duruyordu. Göğsümün kızardığını göz ardı etmeye çalışarak sepetleri almak için ona doğru yürüdüm.

Atı, benim Ravian’ımı yanında küçük bir çocuğun midilli gibi bırakacak kadar büyüktü. Hız yerine daha çok güç için, hatta gözdağı vermek amacıyla yaratıldığı oldukça açıktı. Rafe eyerin üzerinde o kadar yüksekteydi ki sepetleri bana uzatmak için eğilmesi gerekti.

“Rahatsız ettiysem özür dilerim,” dedi ben sepetleri elinden alırken.

Özürü beni gafil avlamıştı. Dün barındırdığı gazele uzaktan yakından alakası olmayan sesi nazik ve içtendi.

“Nezaketsizlik vermez,” diye cevapladım. Başımı yukarı çevirip yüzüne baktım ve ağzımdan çıkacak sözlere engel olmaya vakit bulamadan, atını sulaması için onu davet ettim. Sesim sanki benim ağzımdan çıkmamış gibi kulaklarımda çınladı. “Eğer zamanın varsa, yani.” *Ne yapıyordum?* Onunla ilgili bir şey beni fazlasıyla tedirgin ediyordu fakat başka bir şey de büyülenmişim gibi kendimi öylesine kaptırmama sebep oluyordu ki davetimde fazlasıyla umursamaz davranarak sınırimi aşmıştım.

Teklifimi düşünürken kaşları havaya kalktığında bir

anlığına hayır demesini diledim. “Sanırım zamanım var,” diye cevap verdi. Atından inerek onu suya doğru yönlendirdi ama atın tek yaptığı şey suyu koklamak oldu. Siyah beyaz benekli bir attı ve korkutucu heybetine rağmen hayatımda görmüş olduğum en güzel at olabilirdi. Tüyleri pırıl pırıldı; ön ve arka ayaklarındaki desenler, o yürüdükçe dans eden yanardöner bulutları andırıyorlardı. Rafe atm ipini elinden bırakıp bana döndü.

“Böğürtlen mi topluyorsun?”

“Berdi’nin festival için ihtiyacı var.”

Aramızda bir kol mesafe bırakana kadar yaklaştıktan sonra vadiyi gözleriyle taramaya başladı. “Buralarda mı? Hana daha yakın başka bir yer yok mu?”

Geri adım atmadan, “Buradakiler gibi değiller. Bunlar daha büyük, ayrıca çok lezzetliler.”

Sanki cevap vermemişim gibi yüzüme baktı. Ortada başka bir şeyin döndüğünün farkındaydım. Gözlerimiz, iradelerimiz gizemli bir husumet üzerinde savaşıyormuş gibi birbirine kilitlendi. Başka tarafa bakacak olursam bu şeyi kaybedeceğimi biliyordum. O neredeyse pişmanlıkla dudaklarını ısırarak sonunda yere bakabildi ve ben de rahat bir nefes aldım.

İfadesi yumuşadı. “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Yardım? Sepetleri karıştırırken birini düşürdüm. “Bugün dünküne göre çok daha iyi davranıyorsun,” dedim düşeni almak için eğilirken.

“Kötü davranmamıştım ki.”

Yerden doğruldum. “Hiç de bile. Terbiyesiz bir serseri gibi davrandın.”

Dudaklarının kenarında cüretkâr bir gülümseme belirdi; dün geceki o çıldırtıcı, küstah, gizemli sırıtışın aynısı. “Beni şaşırtıyorsun, Lia.”

“Ne yönden?” diye sordum.

“Birçok yönden. Özellikle tavşanlara olan şu aşırı korkun yok mu.”

“Tavşanlara olan korkum...” Gözlerimi ağır bir hareketle zar zor kırpabildim. “İnsanların her dediğine inanmamalısın. Pauline, gerçekleri bire bin katarak anlatmasıyla tanınır.”

Yavaşça çenesini sıvazladı. “Bunu hepimiz yapmaz mıyız?”

Gwyneth’i yaptığım gibi onu da inceledim, Rafe’i çözmesi daha zor olsa da yaptım bunu. Söylediği her şeyin arkasında yatan başka bir anlam var gibiydi.

Pauline’e bunu ödetecektim, tavşanlar hakkında ders verme işiyle başlayarak. Arkamı dönüp böğürtlen çalılıklarına doğru ilerledim. Sepetin birini ayaklarımın dibine koyup diğerini doldurmaya başladım. Rafe’nin ayak sesleri arkamdaki zeminde yankılandı. Yanımda eğilerek diğer sepeti kaldırdı. “Ateşkes? Şimdilik? Terbiyesiz bir *serseri* olmamaya söz veriyorum.”

Tutmaya çalıştığım gülümsememi bastırmak için gözlerimi çalılıklarda gezdirmeye devam ettim. “Ateşkes,” diye cevapladım.

Birkaç böğürtlen kopardı, benden daha hızlı yapıyormuş gibi birkaçını benim sepetime attığı için bana yakın duruyordu. “Bunu çocukluğumdan beri yapmıyordum,” dedi.

“O zaman gayet iyi gidiyorsun. Daha bir tane bile ağzına atmadın.”

“Böyle bir şey yapmaya iznim var mı?”

İçten içe gülümsedim. Yüzünde öyle bir ifade hayal edemiyor olsam da sesi gayet oyunbaz geliyordu. “Hayır, yok.” dedim.

“Yeterince adil. Pek alışık olduğum bir tat değil. Geldiğim yerde pek böğürtlen çalısı yok.”

“Neresi orası?”

Koparıp koparmamak çok riskli bir kararmış gibi elini böğürtlenin tekinin üstünde bekletti. Sonunda tuttuğu böğürtleni dalından ayırıp Morrighan’ın en güney bölgesinden olduğunu açıkladı. Adını sorduğum zaman çok küçük bir yer olduğunu ve bir ismi bulunmadığını söyledi.

Tam olarak nereden geldiğini açığa vurmak istemediği aşikârdı. Belki de o da benim gibi tatsız bir geçmişten kaçmaktaydı, yine de bu hikâyesini bir lokmada yutmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Duyana kadar biraz oyalanabilirdim. “İsmi olmayan bir kasaba mı? *Ciddi misin?* Çok ilginç.” Uğraşmasını izlemek için bekledim, beni hayal kırıklığına uğratmadı.

“Sadece küçük bir bölge. Serpiştirilmiş birkaç konuttan başka bir şey yok. Çiftçi olarak geçimimizi sürdürüyoruz. Çoğunluk çiftçi yani. Peki sen? Sen neredensin?”

İsimsiz bir bölge demek? Belki de gerçekten öyleydi. Ayrıca aynı bir çiftçinin olabileceği gibi güçlü, formda ve yanık tenliydi ama bu adamda *çiftçilikle* uzaktan yakından alakası olmayan farklı şeyler de vardı. Konuşma tarzı, duruşu ve özellikle de o cesaret kırıcı, mavi gözleri... Aynı bir savaşçının gibi delici bakıyorlardı. Günlerini toprak sürerek geçiren, halinden memnun bir çiftçiye ait değillerdi.

Parmakları arasında tuttuğu böğürtleni elinden kapıp ağzıma attım. *Neredendim ben?* Kısık gözlerle gülümsedim. “Morrighan’ın en kuzeyinde küçük bir bölgeden geldim. Çoğunluk hayatını çiftçilikle geçiriyor. Gelişigüzel serpiştirilmiş birkaç eve sahip, küçük bir kasaba. *Zorlasan on tane çıkar* İsmi yok.”

Kendini tutamadan pis pis güldü. “O zaman farklı ama bir o kadar da benzer dünyalardan geliyoruz galiba, değil mi?”

Onu güldürebildiğim için mest olmuş bir halde kendisine baktım. Yüzündeki gülücüğün yavaşça silinmesini izledim. Gülücükten arda kalan birkaç hafif çizgi hâlâ göz çevresinde görülebilir vaziyetteydi. Bir gülücükle bütün tasalarından kurtulmuş gibi bir hali vardı. Düşündüğüm-den daha gençti, on dokuz belki. İlgimi çeken şey...

Gözlerim kocaman açıldı. Resmen adamı göz hapsine almıştım ve sorusuna cevap vermeyi bile unuttuğum. Göğüs kafesim heyecandan delinmek üzereydi, kafamı aniden yarısı dolmuş sepetime doğru indirdim ve toplayabildiğim kuvvetle birkaç yeşil böğürtleni içine atmaya çalışırken eli benimkine doğru uzanıp parmaklarımı yakaladı.

“Biraz yürüsek mi?” diye sordu. “Eğer Berdi ekşi meyveler istemiyorsa bu çalıyla işimizi bitirdik gibi görünüyor.”

“Evet, galiba yolumuza devam etmeliyiz.”

Elimi bıraktı ve yolda böğürtlen toplamaya devam ederek vadinin biraz ilerisine kadar yürüdük. Handa ne kadar süredir çalıştığımı sordu, birkaç haftadır orada olduğumu söyledim. “Öncesinde ne yapıyordun?”

Civica’da yaptığım ne varsa, hiçbirini bahsetmeye değer

şeyler değillerdi. *Neredeyse hiçbiri.* “Hırsızdım,” dedim. “Ama namuslu bir şekilde kendi ekmeğimi kazanmaya karar verdim. Şimdilik iyi gidiyorum.”

Gülümsedi. “En azından yapabileceğin yeni bir şey bulabilmişsin.”

“Aynen öyle.”

“Peki ailen? Onları sık sık görüyor musun?”

Pauline’le kaçtığım günden beri kimseyle bir kere bile ailemle ilgili konuşmamıştım. *Başıma konmuş bir ödül olacak.* “Ailem hayatta değil. Dün geceki geyik eti hoşuna gitti mi?”

Başını sallayarak konu üzerinde yaptığım ani değişikliğe anlayış gösterdi. “Gayet beğendim. Çok lezzetliydi. Gwyneth masaya oldukça cömert bir porsiyonla geldi.”

Başka nelerde cömert davrandığı konusu üzerine düşünmeden edemedim. Edep sınırlarını hiçbir zaman aştığını görmedim, o konuda bir şey diyemem fakat yine de bazı müşteriler üzerindeki aşırı ilgisinden Rafe de payını almış mıydı merak ediyordum.

“Daha kalıyorsun o zaman?”

“Bir süreliğine evet. En azından festival boyunca.”

“İnançlı mısındır?”

“Bazı konularda.”

Bu kaçamak cevap, festivale kalış amacının yiyecek mi yoksa inanç mı olduğu konusundaki merakımı gide-rememişti. Bu yıllık festival, yeme içmeyle geçtiği kadar dinî törenlere de ev sahipliği yapmaktaydı; insanlar genelde ya birine ya diğerine daha ilgililerdi.

“Ellerindeki çentikleri fark ettim. İşinden dolayı mı böyleler?”

Tek elini kaldırarak sanki çentikleri benimle aynı anda fark etmiş gibi baktı. “Ha, bunlar. Neredeyse iyileştiler. Evet, tarlada oldular ama bu aralar çalışmıyorum.”

“Eğer odanın ve yemeklerin parasını ödemezsen, Berdi sırtından derini yüzerek karşılığını alır.”

“Berdi’nin endişelenmesine gerek yok. Geçici bir işsizlik dönemindeyim. Geçimimi sağlayacak kadar param var.”

“Postu kurtardın o zaman. Gerçi hanın etrafında her zaman bulabileceğin işler vardır. Kulübe mesela, yeni bir çatıya ihtiyacı var. Tamir edilirse Berdi orayı da kiraya vererek daha iyi bir gelir sağlayabilir.”

“O zaman sen nerede kalacaksın?”

Kulübede kaldığımı da nereden biliyordu? Dün gece yürüdüğüm yönden görülebiliyor muydu ki? Hanın arka yolundan o yöndeki başka herhangi bir eve de yürüyor olabilirdim, tabi kulübenin kapısını açana kadar beni izlemediyse.

Beynimde çalkalanan düşünceleri okumuş gibi ekledi. “Pauline benden sepetlerimi sana getirmem için ricada bulunurken kulübeye gidip dinleneceğini de söylemişti.”

“Çatı katı, orada kalabilen müşterilere olduğu gibi bana da güvenli bir oda olacaktır. Çok daha kötülerini de gördüm.”

Dediklerime inanmamış gibi homurdandı, nasıl biri olduğumu düşündüğünü merak ettim. Sahip olduğum ayrıcalık yüzümden veya konuşmamdan anlaşılabilir miydi? Sanmıyorum. Tırnaklarım kırık kırık, ellerim çatlamış vaziyette ve elbisem de yamalıydı. Bir anda Civica’dan Terravin’e yaptığım uzun yolculuk için ken-

dimle gurur duyduğum. Kendimize rahatlık sağlamak yerine önceliğimiz geçtiğimiz yolları gizlemektir ve birçok kez sıcak bir ateşin eşliği olmadan taşlı sert zeminlerde uyumak zorunda kalmıştık.

Vadi daraldı. Denize bakan yemyeşil bir düzlüğe varana kadar dar bir yola tırmanmaya devam ettik. Gevşek buklelerimi âdeta kamçıl原因an rüzgâr burada fazlasıyla sert esiyordu. Buklelerimi ellerimle geriye itip okyanusu izlemeye başladım; mor dalgalar, hem çekici hem korkutucu sert bora eşliğinde ilerliyorlardı. Vadinin ılıman havasının kaybolduğunu omuzlarımdaki ürpermeden anlayabiliyordum. Dalgalar kıvrılıp kıvrılıp altımızdaki koya sıralanmış, dış dış kayalıklara arkalarında köpükten yollar açarak çarpıyorlardı.

“Ben olsam daha fazla yaklaşmazdım,” diye uyardı Rafe. “Uçurum kenarındaki kayalar pek sağlam olmayabilir.”

Uçurumun kenarından pençe şeklinde uzanan yarıklara şöyle bir bakıp geri çekildim. Etrafımızdaki tek şey rüzgârdan uçuşan çimenlerdi. “Sanırım böğürtlen çalısı bulabileceğimiz bir yerde değiliz,” dedim besbelli ortada olan şeyi kastederek.

“Kesinlikle,” diye cevapladı. Gözleri acele etmeden yarıklardan bana doğru kayd ve beni dikkatle incelediğini gördüğümde üstümdeki ilgisinin ağırlığı altında ezildiğimi hissettim.

Bakışını odakladığı yere döndüm. Uzakta, iki devasa kubbenin kıyıya vurmuş deniz yaratıklarının kadvralarını andıran rengini yitirmiş kalıntıları; rüzgârlı kıyı tarafındaki dalgaların üzerinden yükseliyordu.

“Bir zamanlar oldukça etkileyici olmalılar,” dedim.

“Bir zamanlar mı? Hâlâ öyle göründüklerini düşünmüyor musun?”

Omuz silktim. Morrighan’ın yazıtları atalarımız hakkındaki uyarılarla dolup taşıyordu. Onlardan geriye kalan şeylere baktığımda hissettiğim şey üzüntüydü. Zamanında cenneti yöneten yarı tanrılar, oradan indirilip ölüme mahkûm edilmişlerdi. Onlardan geriye kalan ufalanmış başyapıtların hâlâ yas dolu ağıtlar söylediklerini hayal edip durmuşumdur. Düzlük boyunca tir tir titremekte olan çimenlere çevirdim bakışlarımı. “Tek gördüğüm şey hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlatan uyarılar, yüceliğin bile.”

“Bazı şeyler sürer.”

Ona döndüm. “Gerçekten mi? Ne olabilir ki bunlar?”

“Önemi olan şeyler.”

Hem söyleyiş biçimi hem de söylediği şey beni gerçekten şaşırtmıştı. Oldukça tuhaf, hatta naif ama içten söylenmişti. Onun gibi keskin hatları olan birisinden duymayı beklediğim bir şey kesinlikle değildi. Bu düşüncesine kolayca meydan okuyabilirdim. Benim için önemi olan şeyler benimle kalamamışlardı. Kardeşlerimin burada Terravin’de benimle oluşunu veya ailemin yüzündeki sevgi dolu ifadeyi bir kere bile görmek için neler vermezdim. Aynı zamanda ailem için önemli olan şeyler de devamlılıklarını sağlayamadılar, mesela İlk Kız Çocuğu âdeti gibi şeyler. Ona verebildiğim tek tepki omuzlarımı silkmek oldu.

Kaşlarını çattı. “Eski âdetlerle ilgili olan her şeye küçümseyerek mi bakarsın? Asırlar boyu süren tüm bu geleneklere?”

“Çoğunlukla. Bu yüzden Terravin’e geldim. Burada her şey farklı işliyor.”

Başını yana eğip daha da yaklaştı. Uçurumun çatlaklarına doğru adım atmadan başka bir yere kıpırdayamazdım. Parmakları omzumu sıvazlarken benden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. İçimde akan sıcaklığı hissettim.

“Peki, öyleyse bu ne?” diye sordu. “Bir geleneğin sembolü gibi görünüyor. Bir çeşit ayın damgası gibi bir şey mi?”

Dokunduğu yere baktım. İç gömleğim, omuzlarımdan sıyrılarak kaymıştı ve orada duran aslan pençesinin ve Morrighan asmalarının bir kısmını sergiliyordu. *Bu yaratıktan kurtulamayacağım kadar sağlam olmasını nasıl sağlamışlardı? Lanet sanatkârlar!*

Görüntüyü gizlemek için iç gömleğimi hızlıca çektim. “Çok büyük bir hata. Tek cevabı *bu*. O homurtulu barbarların izlerinden de kötü bir iz!”

Bu lanet olası kınanın beni bir türlü bırakmaması yeterince sinir bozucuydu. Yanından yavaşça geçmeye çalıştım ama ani bir sarsıntı sonucunda yeniden kendisiyle yüz yüzeydim, eliyle bileğimi sıkıca kavramıştı. Konuşmadık. Sanki ağzından çıkacak kelimeleri tutmaya çalışıyormuş gibi çenesini sıkarak bana dik dik baktı.

“Söyle şunu,” diyebildi sonunda. Bileğimde duran elini gevşetti. “Seni çoktan uyardım. Bastığın yere dikkat et.”

Bir şeyler daha söylemesi veya yapması için bekledim. Daha fazlasını istiyordum. Fakat taş gibi kaskatı kesilmiş, bekliyordu.

“Bitti mi?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı, burun delikleri kocaman olmuştu. Aynı nefesi verirken ise göğüs kafesinin genişlediğini gördüm. “Bitti,” dedi ve arkasını dönüp vadiye doğru yürümeye başladı.

*Keskindir ısırığı, ağzından bal damlasa da,
Nefesi nefes keser, yakaladı mı bırakmasa da.
Sadece açlıktır bildiği Ejderha 'nın, asla doyurulamaz,
Susar tüm okyanuslara, susuzluğu bastırılamaz.*

-Venda Ezgisi

Bölüm On Altı

*Kulübenin doğu tarafındaki tapınak kalıntılarında buluşalım.
Gelirken yalnız ol.*

Parça parça olmuş kâğıt parçasını ellerimin arasında çevirdim. Aceleyle yazıldığı aşikâr olan satırlar neredeyse okunamaz durumdaydı. Giysi dolabıma tıklan bu nota kulak verip de ormanda kendisiyle yalnız buluşabilecek kadar çıldırmış olabileceğime ihtimal veren bu ruh hastası da kimdi?

Döndüğümde kulübenin kapısının aralık olduğunu fark edince bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Pauline bu tür şeylerde fazlasıyla dikkatliydi, hiçbir işi uygunsuz yapmazdı. Hâlihazırda aralık olan kulübenin kapısını dikkatlice açarak yolumu açtım ve içeride kimsenin olmadığını emin olunca etrafı karıştırmaya başladım. Yerinden oynayan ya da eksilen hiçbir şey yoktu, eyer çantamdaki kesede bulunan kraliyet mücevherleri istenildiğinde kolayca bulunabilecek bir yerdeydi oysaki. Bizi ziyarete gelen kişi bir hırsız olamazdı. Çengelli iğneyle tutturulmuş notu bulmama yardım eden gardırop kapısı da aralık duruyordu.

Gelirken yalnız ol emri ise en rahatsızlık verici cümleydi.

Nota tekrar bakıp sert bir nefes aldım. Üzerinde hiçbir isim yoktu. Belki de benim adıma gelmemişti. *Belki Pauline içindi*. Mikael sonunda gelmiş olabilirdi! Pauline bu işe çok...

Aniden dönüp ormana bakan kapı boşluğunun olduğu tarafa diktim gözlerimi. Neden direkt tavernaya gidip de onu kolları arasına almamıştı ki? Tabii saklanmak için bir sebebi yoksa. Başımı iki yana sallayıp ne yapmam gerektiği düşüncesiyle bir süre uğraştım. Notu Pauline'e gösteremezdim. Gönderen kişi Mikael değilse ne yapabilirdim o zaman?

Fakat ya not ondansa ve göz ardı edersem ne olacaktı? Özellikle de Pauline artık...

Gardırobu aceleyle açıverdim ve Pauline'in siyah pelerinini üstüme geçirdim. Güneş neredeyse batmak üzereydi. Koyu renk kumaş ormanda kamufle olmama yardım eder diye düşündüm. Kalıntıların çok uzakta olmamalarını, kolayca bulunabilir bir yerde olmalarını ümit ettim. Olur da notu yazan kişi Mikael çıkmazsa diye, bıçağımı kınından çıkarıp pelerinin altında hazır beklesin diye elimi aldım.

Arazinin elverdiğince dümdüz doğuya ilerledim. Ağaçlar gittikçe sıklaşmaya, aralarından yere değebilen güneş azaldıkça da kuzey kısımlarındaki yosunlar çoğalmaya başladı. Birisi buradan geçeli henüz çok olmamış gibi ortalıkta sincap ve kuş seslerinden eser yoktu.

Terravin'in son çatısı da tepelerin arkasında kayboldu. Ataları ve onların alışagelmedik yerlerde karşılaşılabil-

lecek kalıntılarını düşündüm. Ağabeylerimle beraber ne zaman bir kalıntıya denk gelsek, ya bir anıt ya da bir tapınak olduğunu söyledik çünkü asıl kullanım amaçlarının ne olduğunu anlamazdık. Arda kalan belli belirsiz kitabe yazıları, hep eski dilde yazılmışlardı ama bıraktıkları enkazın temsil ettiği şey güzellik ve zenginlikle doluydu, Rafe'yle beraberken karşılaştığımız o muazzam kalıntılar gibi.

Bugün kalıntıları beraberce izlerken ağızımdan çıkan şey neyse onu rahatsız etmişti. Geleneklerden kaçıyor olmam mıydı? Ya da sanatkârları homurtulu barbarlarla karşılaştırmam mıydı onu rahatsız eden? Babası sanâtkar olabilir miydi acaba? Hatta daha kötüsü, barbar olabilir miydi? Son seçeneği hemen eledim çünkü Rafe, yeri geldiğinde kendini çok iyi ifade edebilen bir yapıya sahipti ve üstünde aşırı bir yük varmış gibi derin düşüncelere dabalabiliyordu. *Önemi olan şeyler.* Saklamaya çalıştığı yumuşak bir tarafı da vardı. Bu yönünü bana göstermesine neden olan zayıflığı ne olabilirdi ki?

Adımlarımı yavaşlattım. Hemen önümde dikilmiş duvarın yosundan duvarın aşınmış olan tarafından yükselen orman sarmaşıkları orayı kapatmaktaydı. Çatlaklarından fışkıran eğrelti otları, ortalıkta sanki insan yapımı hiçbir şey yokmuş gibi her yeri kaplamışlardı. Etrafında dolanarak duvarın herhangi bir yerinde karşılaşabileceğim, yeşil dışında insana ait sıcak bir renk yakalamaya çalıştım.

Sürtünme ve kışneme seslerine benzettiğim sesler duydum. *Bir at.* Gizemli ev sahibim, duvarın arkasında bir yerlerde atını saklamış beklemedeydi. Bu, onun da burada olduğunu gösteriyordu. Pelerinimi arkaya doğru aç-

rak atış kolumu serbest bıraktım, bıçağımın üzerindeki parmaklarımı sabitledim.

“Merhaba?” diye seslendim. Ayak seslerinin altında ezilen yaprakların çıtırdısını duyduğumda birinin duvarın arkasından çıkmak üzere olduğunu anlamıştım. Gelen kişi daha ağzını açmadan çılgınlık içinde ona doğru koşmaya başladım. Sarıldım, öptüm, kollarının arasında dönüp durdum; o kadar mutlu, o kadar heyecanlıydım ki ağzımdan tek çıkan şey ismiydi. Sonunda bir adım geri atıp yüzümü ellerinin arasına alabildi. “Eğer beni gördüğünde bu derece sevineceğini bilseydim daha önce gelirdim. Hadi, içeri geçelim.” Sanki malikânesine doğru yol gösteriyormuş gibi kalıntıların içine kadar önümden yürüdü, sonra da beni tamburlanmış bir bloğun üzerine oturttu. Bana şöyle bir baktı, sanki sağlık durumumu inceliyormuşçasına yüzümü tutarak bir o yana bir bu yana döndürdü. Sonunda sağlıklı olduğuma kanaat getirdiğine başıyla onay verip gülümsedi. “İyi iş başardın, küçük kardeşim. Sarayın en yetenekli izcileri haftalardır izini sürmeye çalışıyorlar.”

“En iyisinden öğrendim, Walther.”

Kahkaha attı. “Şüphesiz. Ahırdaki çocuk kuzeye gittiğini söylediğinde bunun aslında senin güneye gittiğini anlamına geldiğinden emindim.” Memnuniyetle kaşlarını kaldırdı. “Tabii üçkâğıdını devam ettirmek adına bir parti adamı kuzeye ben yolladım. Olay bu kadar tazeyken kimsenin arkandan yollara düşmesine izin veremezdim; ayrıca kuzeyde de oradan geçtiğine dair birçok kanıt bırakabildim. Zamanı geldiğinde de buraya, güneye en iyilerinden birkaç adamla bizzat kendim vardım.”

“Güvenilirler mi?”

“Gravin, Avro, Cyril. Sormana bile gerek yok.”

Walther’m birliğindeki en yakın arkadaşlarıydı. Cyril zayıf ve dağınık bir tipti. Bir önceki gece Pauline’in gözüne çarpan kişi o olmalıydı.

“Yani yaptığım şeyi destekliyor musun?” diye sordum tereddütle.

“Sadece benim için büyük bir şok olmadığını kabul edelim.”

“Peki, Bryn ve Regan?”

Yanıma geçip kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti. “Benim tatlı kız kardeşim, seni her zaman sevdiğimiz kadar çok seviyoruz ve bir evlilikten beklentinin çok daha fazla olduğunun hepimiz farkındayız. Yine de sağlık durumun hakkında bizi o kadar çok endişeye sürükledin ki... Birinin senin kimliğini saptama ihtimali oldukça yüksek.”

Olduğum yerde zıpladım ve pelerinimi yukarı çekerek topladım. “Ciddi misin sen? Bana bir bak. Kim olduğumu gerçekte bilmeseydin, benim Morrighan Hanesi’nin İlk Kız Çocuğu Prenses Arabella olduğum hakkında ufacık bir ipucu bile görebilir miydin?”

Somurttu. “Yırtık giysiler?” Elimi tutup inceledi. “Kırık tırnaklar?” Bunlar içinde taşıdığın şeyi gizlemek için yeterli değil. Sen her zaman kendin olarak kalacaksın, Lia. Olduğun şeyden kaçamazsın.”

Elimi çektim. “Yani yaptığım şeyi onaylamıyorsun.”

“Sadece endişeleniyorum. Civica’daki güçlü insanları çileden çıkarttın.”

“Annemle babamı mı?”

Omuzlarını silkti. “Annem hakkında konuşmamayı tercih ediyor, babam ise görev gereği senin yakalanıp geri getirilmen için ödül koydu.”

“Sadece görev gereği mi?”

“Beni yanlış anlama. Aşağılandı ve öfke içinde ve bu anlattığım daha hiçbir şey. Neredeyse bir ay dolmak üzere ve hâlâ ortalıkta esip gürlüyor. Ama anladığım kadarıyla konu yalnızca kasaba merkezinde biliniyor, henüz dışarıya yayılmadı. Belki kurulu onu sadece bu kadarını yapmasını sağlayacak kadar zorlamıştır. Sonuçta hepsinin ilgilenecek bir sürü önemli sorunu var.”

“Benim dışımda başka problemler mi?”

Başını salladı. “Yağmacılar ellerinden gelen her yoldan kargaşa çıkartıyorlar. Sadece bir iki küçük gruptan oluştuklarını tahmin ediyoruz fakat ormanın sessizliğinde ruhani kurtlar gibi kayboluyorlar. Birçok birliğin konumladığı kuzeydeki önemli köprüleri yıktılar ve daha dış bölgelerdeki birkaç ufak köyde panik yarattılar.”

“Peki, bunların Dalbreck yüzünden olduklarını mı düşünüyorsun? İhlal edilmiş bir ittifak bu kadar büyük bir düşmanlık yaratmış olabilir mi?”

“Kimse emin değil. Tabii ki Dalbreck’le olan ilişkimiz senin ayrıldığın zamandan bu yana daha yıprandı fakat bunun senin durumunu fırsat bilen Vendalıların eseri olduğundan şüpheleniyorum.” Nöbeti harekete geçirme yetimizi köreltmeye çalışıyorlar, bu da başka bir girişim içinde olduklarının sinyalini veriyor olabilir.”

“Morrighan’a karşı mı?” Şaşkınlığımı gizleyememiştim. Venda’nın bir yere sancak dikmek istediği zamanlarda anlaşmazlıklardan doğan bütün çatışmalar bugüne

kadar hep Cam Lanteux'da meydana gelmiştir, *hiçbir zaman* kendi toprağımızda böyle bir problem yaşamadık.

“Endişelenme,” dedi. “Girmelerine izin vermeyeceğiz. Her zamanki gibi.”

“Tavşanlar gibi çoğalıyor olsalar da mı?”

Gülümsedi “Tavşan etinin lezzetli olduğunu bilirsin.” Kalkıp birkaç adım attı, sonrasında tekrar bana dönerek dağınık saçlarını elleriyle geriye doğru taradı. “Fakat babamın endişesi ve hırsı, Üstat’ının yanında solda sıfır kalır.” Sırtarak başını salladı. “Oh, benim tatlı kız kardeşim. Neler yaptın böyle?”

“Ne?” diye sordum masum bir tavırla.

“Görünüşe göre Üstat için çok değerli olan bir şey kaybolmuş. Senin kaybolduğun zamanla aynı anda hem de. Başyargıç’la beraber kalenin altını üstüne getirdiler. Bu karmaşa hep gizliden gizliye devam etti tabii çünkü kaybolan her ne ise kraliyet koleksiyonuna ait bir şey değildi. En azından kölelerden duyulduğu kadarıyla böyle.”

Ellerimi birleştirip sırttım. Keyiflendiğim gerçeğini saklayamayacaktım. Üstat’ın gizli sandığı çekmecesini açıp içini boş gördüğü zamanki yüz ifadesini görmeyi ne kadar da isterdim. Neredeyse boş tabii. Ona minik bir hediye de bırakmıştım çünkü.

“Yani bu yaptığın soygundan haz duyuyorsun, öyle mi?”

“Oh, tahmin edemeyeceğin kadar, sevgili ağabeycim.”

Güldü. “O zaman aynı şekilde ben de. Hadi bana ayrıntıları anlat. Senin sevdiğin birkaç şey getirdim.” Yere battaniye sermiş olduğu köşeye doğru bana eşlik etti. Sepetin birinden mühürlenmiş bir fiçı dolusu kiraz şarabı

çıkardı, çok sevdiğim bir lezzet olmasına rağmen zamanında sadece özel etkinliklerde içmeme izin verilirdi. Sepetten aynı zamanda yarım tekerlek incirli keçi peyniri ve köy fırınının kızarmış susam çubuklarından da çıkardı. Hepsi de şimdiye kadar özlemiş olduğumu fark etmediğim ev lezzetleriydi. Battaniyenin üzerine oturduk, yiyip içerken yaptığım soygunun detaylarını anlattım.

Düğün gününden bir gün öncesiydi ve Üstat, manastırda oturmuş son evrakları imzalama görevini yerine getiriyordu. Bu kaçma işi üzerinde henüz o kadar emin değildim fakat giyinme odamda karanlık eşliğinde buhar banyomu yaparken Üstat ve Başyargıç'a karşı olan garezimin artık bilene bilene en keskin haline ulaşmış olduğunu fark ettim. O sabah Başyargıç'ın odasına bana ait olan değerli eşyaları bırakmak için uğradığım zaman eli kulağında olan vedam karşısında duydukları hazzı saklamaya bile çalışmamışlardı. Kişisel olan, değerli hiçbir eşyayı yanımda götüremezdim. Tacımı, yüzüklerimi, mührümü, minicik taşlarla süslenmiş saç tokalarımı bile... Başyargıç, Dalbreck'e giderken hiçbirinin benimle gelemeyeceği konusunda daha kesin olamazdı herhalde. Amacımın başka bir krallığa zenginlik katmak olmadığını söylemişti. Üstat da orada şahit ve olayları deftere geçiren kişi olarak bulunuyordu. Özellikle de o; bir ayağını gergin bir havayla diğerinin üstüne atarak, sonra tekrar ayak değiştirerek son hız tuttuğu kayıtları bitirmeye çalıştığı o anlarda benim bir an önce ayrılmam için ne kadar da istekli olduğunu hareketleriyle göstermişti. Bu gergin hareketleri beni meraklandırmıştı çünkü Üstat, benimle olan ilişkisinde hep katı ve kendinden emin bir tavır izle-

miştir. Tam kapıdan dışarı adım atacağım zaman aklımda düşünceler beliriverdi. -*Sakladığınız sırlar var...* Aniden arkamı döndüm ve yüzlerindeki o şaşkınlık ifadesini çok net bir şekilde gördüm.

“Neden hep benden bu kadar nefret ettiniz?”

Üstat, donakaldığı için cevabı Başyargıç’a bırakmıştı. Başyargıç ise sorumu cevaplarırken yüzüme bakmaya bile zahmet etmemiş, sonra da incelemekte olduğu deftere geri dönmüştü. Budalanın teki olduğumu ima edercesine belli belirsiz bir ses çıkardı; sonra da o aşağılayıcı, çatlayan sesiyle, “Bugüne kadar hep yanlış sorular sordunuz, prenses. Belki de neden sizin gibi birini sevmem için bir sebebim olabileceğini sormalıydınız,” dedi. Üstat, bir sonraki hareketimin ne olacağını bekliyormuş gibi gözlerini üzerimden çekmeden, parmağını bile oynatmadan beni izlemeye devam etti.

Walther dikkatlice dinledi. Buhar banyom sırasında o sabahki karşılaşmamızı kafamda nasıl tekrar tekrar çevirip durduğumdan bahsettim, o sözler beni âdeta çarpmıştı. *Sakladığınız sırlar var* Tabii ki de vardı ve o sırada manastırda olduğunu bildiğimden, direkt olarak Üstat’ın odasına gittim.

“Bulması hiç de zor olmadı, bürosunda bulunan uydu-ruk bir çekmece vardı ve saç tokalarımın biri, çekmece-nin basit kilidini hemen açıverdi.”

“Beni merakta bırakmaya devam etmeyi düşünüyor musun? Ne çaldığını söyle artık.”

“Garip olan kısmı da bu. Tam emin değilim.”

Naz yaparak anlatıyormuşum gibi zoraki bir gülümseme fırlattı.

“Doğruyu söylüyorum, Walther. Birkaç yıpranmış kâğıt ve iki de küçük kitap vardı. Oldukça ince ve eski baskılar. Deri bir gömlek koluna sarılı şekilde altın bir kutuya yerleştirilmişlerdi ama ikisinde de yazılan yazıları okuyamadım. Ya eski dilde ya da yabancı dillerde şeyler yazılıydı.”

“Neden saklamaya gerek duysun ki bunları? Yazıları onun için çevirebilecek bir ahır dolusu uşağı var.”

“Tabii eğer çoktan çevirmedilerse.” Bu da o kitapların devlet koleksiyonuna çoktan geçmiş olmaları gerektiği anlamına geliyor. Kalıntılardan kurtarılan bütün eserler krallık malıdır, askerler tarafından uzak diyarlarda bulunmuş olanlar bile. Bunları alıkoymak apaçık suçtur.

İkimiz de Üstat’ın yok yere Kraliyet Üstadı olmadığının farkındaydık. Morrighan Kutsal Kitabı’nı adı gibi bilmesi bir yana, diğer antik dilleri çevirebilme konusunda da oldukça tecrübeliydi; belki de herkesin düşündüğü kadar da değildi. En basit diyalektlerde bile dilinin sürçtüğüne kaç defa şahit olmuştum, kendisini düzelttiğim zamanlarda da sinirden deli oluyordu.

“Sen neden çevirmeye çalışmadın?”

“Peki, bunu hangi boş vaktimde yapabilirdim söyleyebilir misiniz, Prens Walther? Kaçak bir prenses olma, üç eşeğin bakımını üstlenme, odaları süpürme ve yemek servis etme arasında banyo yapmaya zaman bulabildiğim için oldukça şanslı olduğumu düşünüyorum. *Herkes* krallara layık yaşayamıyor ne yazık ki.” En kibirli saray sesimle konuşarak gülmesine sebep olmuştum. Yakışıklı genç adamlarla böğürtlen toplamak gibi aktivitelerimden söz açmamıştım. “Ayrıca...” diye ekledim, “...eğer biri-

nin o dil konusunda hiçbir bilgisi yoksa çeviri yapmak hiç de kolay bir iş değil. Görebildiğim tek ipucu o yıpranmış yapraklardaki listelenmiş halde duran notlar. Ciltlerden bir tanesinin başlığı *Ve Feraý Daclara au Gaudrel*, diğeri de Venda'ya ait.”

“Venda'ya ait bir cilt mi? Barbarlar okuyabiliyorlar mı?”

Gülümsedim. “Demek ki bir zamanlar öyleymiş. Büyü-
yük bir ihtimalle Başyargıç'ın yana yana aradığı şey kâ-
ğıtların içinde bulunduğu mücevherlerle kaplı olan altın
kutu. O kutunun tek başına değeri, Başyargıç'm gittikçe
büyüyen malikânesine bir kanat daha eklemeye yeter de
artar.”

“Ya da bunlar henüz yeni bulundular ve Üstat da kâğıt-
ları ondan önce senin çevirip tüm ününü elinden alman-
dan korkuyor. Elinde tutması gereken önemli bir pozis-
yonu var.”

“Belki,” diye cevapladım. Yine de o ciltlerin o çek-
mecede çok uzun bir süredir gizlendiğinden bir şekilde
emindim, belki de bu o kadar uzun bir süre ki Üstat bile
varlıklarını unutmuş olabilirdi.

Walther elimi sıktı. “Dikkatli ol, Lia,” dedi büyük bir
ciddiyetle. “Nedeni ne olursa olsun, geri almayı çok isti-
yorlar. Geri döndüğümde kimseye fark ettirmeden etrafı
kolaçan edeceğim ve annem ile babamın bununla ilgili
bir bilgileri var mı, yok mu anlayacağım. Ya da Vekil'in.”

“Sakın beni gördüğünü açık etme.”

“*Fark ettirmeden,*” diye tekrarladı.

Başımı salladım. “Bıktım Üstat'tan konuşmaktan,” de-
dim. Konuşma yeterince kasvetlenmişti ve Walther'la eli-

me geçen bu değerli zamanı zevkle geçirmek istiyordum.
“Evden başka haberler var mı?”

Bir anlığına başını ne eğip gülümsedi.

“Ne var?” diye zorladım. “Söyle abuk!”

Gözleri pırıl pırıl oldu. “Greta... Baba oluyorum.”

Tek kelime söyleyemeden ona baktım. Ağabeyimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim, düğün gününde heyecandan paltosuna yapıştığında ve Bryn’ın durması için yaptığı drtklemelerini fark edemediğinde bile. Hamile bir annenin ancak olabileceği kadar coşkuluydu. Walther, *baba oluyor*. Ne kadar da mükemmel bir baba olurdu.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu.

şen bir kakhaha atarak sarıldım ona, art arda sorular sorup duruyordum. Evet, Greta halinden memnundu. Bebeğin aralıkta doğması bekleniyordu. Kız ya da erkek olmasını umursamıyordu, yeterince şanslılarsa ikisi birden de olabilirdi. Evet, çok mutlu ve açıktı; Greta ile bir aile olmak için sabırsızlanıyordu. şu an Luiseveque’de konaklıyorlardı ki bu da Terravin’e gelebilmiş olmasını açıklıyordu. Walther son görevine gittiği zaman beraber kalacakları Greta’nın ailesinin güneydeki maliknelerine doğru gidiyorlardı. Sonrasında bebek doğmadan Civi-ca’ya geri döneceklerdi, sonra...

Anlattığı hiçbir olayın benimle bir bağı olmadığını ve olamayacağını anladığımda yüzümde istemsizce beliren üzüntüyü saklamaya çalıştım. Saklanarak sürdürdüğüm hayatım yüzünden ilk yeğenimi hiçbir zaman göremeyecektim, gerçi Dalbreck’in dış bölgelerine gönderilmiş olsaydım da bu çocuğu görebilme şansım yine bundan yüksek olmayacaktı.

Ağabeyime baktım; burnu hafif kemerli, gözleri çukur çukur, yanakları gamzeli bu yirmi üç yaşındaki adam çocukluktan daha da uzaklaşmıştı artık. Çocuğunu tutacağı güçlü geniş omuzlarıyla, gözümün önünde baba sıfatıyla duruyordu. Her zaman olduğu gibi Walther kimsenin yapamadığı zamanlarda moralimi düzeltmişti.

Konuşmaya devam etti ve o ayağa kalkana kadar etrafımızdaki ormanın gittikçe karardığını zar zor fark ettim. “Artık gitmemiz lazım. Tek başına iyi olabilecek misin?”

“Buraya ilk vardığımda neredeyse seni ikiye ayırmak üzereydim,” dedim kınında gizlenen bıçağımı sıvazlayarak.

“Çalışmalarına devam ediyor musun?”

“Ne yazık ki hayır.”

Yerdeki battaniyeyi toplamak için eğildiğimde durdurdu beni, kolumu nazikçe kavrayarak başını iki yana salladı. “Böyle saklanırken alıştırmayı yapmaman doğru değil, Lia. Ben kral olduğum zaman her şey farklı olacak.”

“Yakın zamanda tahta oturmayı mı planlıyorsun?” diye dalga geçtim.

Gülümsedi. “Zamanı gelecek ama o zamana dek alıştırmaya devam edeceğine dair bana söz ver.”

Başımla onayladım. “Söz veriyorum.”

“Hadi o zaman, etraf iyice kararmadan...”

Battaniyeyle sepeti topladık. Ağabeyim yanağıma bir öpücük kondurdu. “Buradaki yeni hayatın seni mutlu ediyor mu?”

“Bryn, Regan ve sen burada benimle olsaydınız daha mutlu olurdu.”

“Sabret, Lia. Bir çaresini bulacağız. İşte, al bunu,” dedi elindeki sepeti bana doğru iteleyerek. “Altta seni idare ede-

cek birkaç lokma daha var. Ayrılmadan önce bir kere daha uğrayacağım. O zamana kadar dikkatli ol.”

Bir yandan ne kadar çok sorumluluğa -koca, baba, asker ve son olarak da tahtın varisi- sahip olduğu üzerine kafa yorarken bir yandan da kafamı salladım. Bir de benim problemlerimle kafasına yormamalıydı, yine de bunu yapıyor olduğuna sevindim. “Greta’ya iyi haberlerimi ve sevgilerimi ilet.”

“İleteceğim.” Tam arkasını dönmüş gidiyordu ki ağızımdan bir soru daha fırlayıverdi, bir türlü gitmesine izin verememiştim.

“Walther, ne zaman Greta’yı gerçekten sevdiğini anladın?”

Greta’dan her bahsedildiğinde sergilediği o bakış, yine beyaz bir bulut gibi üzerine oturmuştu. İç çekerek, “Onu gözüme ilk kestirdiğimde anlamıştım,” diye yanıtladı.

Yüzüm hayal kırıklığını ele vermiş olacak ki uzanıp çeneme bir çimdik attı. “Bu anlaşmalı evliliğin, içine şüphe tohumları ektiğinin farkındayım ama bir gün o kişi gelecek. Sana layık olan o kişi... Bunu tanıştığınız ilk saniyede anlayacaksınız.”

Bu da beklediğim cevap değildi fakat başımı sallayarak Pauline’i ve endişelerini düşündüm. “Walther, söz veriyorum bu son sorum. Mikael’den hiç haber var mı?”

“Mikael?”

“O da Nöbet’te. Göreve gitmişti. Genç sarışın bir tip. Şimdiye kadar dönmüş olması lazımdı.”

Hafızasını yoklarken onu izledim, başını iki yana salladı. “Hiç o isimde birini...”

Görevde değilken taktığı o saçma sapan kırmızı kravatı da katarak Pauline’in bana anlattığı daha detaylı bil-

gilerden de verdim. Walther'ın gözleri bir anda büyüdü. "Mikael. Tabii ya. Kim olduğunu biliyorum." Kaşlarını tehditkâr bir şekilde birleştirerek yüzüne karamsar bir ifade verdi. "Kendisiyle bir ilgin falan yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır, ama..."

"Güzel. Onun gibilerden uzak dur. Bağlı olduğu askeri müfreze iki haftadır izinde. En son gördüğümde iki dizinde iki kız, midesi tıka basa dolu bir halde barın tekinde oturmaktaydı. Alçak herif o kadar tatlı dilli ki buradan Civica'ya kadar her kasabada kendisi için ayılıp bayılan kızlar var, üstüne bu durumla övünmesiyle bilinir.

Suratına bakakalmıştım, sesimi çıkaramadım.

Yüzünü ekşitti. "Ah, tanrılar bizimle olsun! Kendin için değilse kesin Pauline için soruyorsun. Çocukta gözü mü var?"

Başımla onayladım.

"O zaman artık ondan kurtulmuş olması ve burada seninle kalıyor olması çok daha iyi. O çocuk beladan başka bir şey değil. Olur da onu görürse yanma yaklaşmadığından emin ol."

"Emin misin, Walther? *Mikael?*"

"Fethedip kırdığı, sonra da hepsini göğsüne takılmış ayrı birer madalya olarak gördüğü o terk edilmiş kalpler hakkında böbürlenip durur. Eminim o."

Son sözlerini aceleyle söyleyip vedasını ederek karanlığa doğru temkinle ilerledi; ben ise kulübeye giden yolu neredeyse unutmuş bir halde, şaşkınlık içinde kalakalmıştım.

Ondan kurtulmuş olması iyi.

Hayır, henüz değil. Hiçbir zaman.

Ona ne söyleyecektim? Mikael ölmüş olsaydı çok daha kolay olurdu.

Bölüm On Yedi

Kaşan

Demek prensesimizin bir âşığı var. Onu ormana doğru takip ederken sonunda ihtiyacım olan şeyi alacağımı düşünmüştüm: kendisiyle baş başa bir an. Ama o uzaklaştıkça merakım daha da arttı. Nereye gidiyor olabilirdi ki? Zihnimde onlarca olasılık dolanıp duruyordu ama beni şaşkınlıkla yakalamış olan asıl sahneyi hiç düşünmemiştim.

Adamın kollarına uçarcasına atladığını, onu öpüp kokladığını, hiç bırakmayacakmış gibi dakikalarca ona sarıldığını gördüm. Genç adam da besbelli onu gördüğüne aynı derecede sevinmişti. Kolları birbirine kenetlenmiş halde kalıntılara doğru yürüyerek gözden kayboldular. Orada da ne yaptıklarını tahmin etmek benim için çok da güç bir şey değil.

Onca yolu tepmesine sebep olan şey buydu.

Bir âşk.

Evlilikten bunun için kaçmıştı demek. Neden kötü hissetmem gerektiğini bilmiyordum bile. Belki de bana bu sabahki bakışlarıydı. Nasıl oyalandığıydı. Yanaklarındaki

kırmızılık. Bana bir şeyler yapmıştı. Hoşuma giden bir şeyler. Beni bir şeylerin hâlâ değişebileceğine inandıran şeyler. Bir mesaj bırakmak amacıyla gitmiş olduğum Luiseveque'e doğru atımı sürerken gün boyunca onu düşünmüştüm. Bu düşünceyi aklımdan çıkarmak için savaşsam da dönüş yolu boyunca tek düşündüğüm oydu. *Hâlâ bir şeyler değişebilir* Besbelli hayır.

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum, alışık olmadığım bir duygu. O bağlamda kendimi hep iyi korumuşumdur. Savaşta aldığın yaralar bir yana, bu tür bir şey düpedüz aptallıktı benim için. Orada, ormanın ortasında kıvranıp durabilirdim fakat Rafe de üstüne basılıp çiğnenmiş gibi orada durmaktaydı. Pis ayyaş.

Ayrılmak için arkamı döndüğümde saklanmaya gerek bile duymamıştı, üç metre ötemde duruyordu. Tüm olan biteni benim gibi o da görmüştü. Bu abası yanık budala, apaçık bizi buraya kadar takip etmişti. Göz göze geldiğimizde konuşmamayı tercih etti. Tercihden daha çok yapacak gücü kalmadığından kuşkulandım.

Koluna sürtünerek yanından geçtim. "Sözünün eri gibi görünüyor. Çok masum bir tip olmadığı belli, değil mi?"

Cevap vermedi. Gerek de yoktu. Yüzü her şeyi anlatmaktaydı. Belki de artık bir daha dönmemek üzere handan ayrılmıştır.

Hep rüzgâr yönünde.
Geldiklerini duyuyorum.
Tekrar anlat bana, Ama. Fırtınayı anlat.
Hiçbir hikâye için zamanımız kalmadı, çocuğum.
Lütfen, Ama.
O bomboş gözler.
Bu gece yemek yok.
Bu hikâye onu doyurmak için sahip olduğum tek şey.
Bir fırtına, hatırladığım tek şey bu.
Asla sonu gelmeyecek bir fırtına.
Muhteşem fırtına, çabucak vermişti cevabını.
İç çektim,
Evet ve oturttum dizlerimin üzerine.
Bir zamanlar, çocuğum,
Uzun, uzun zaman önce,
Yedi yıldız fırlatılmış gökten.
Biri dağları sallamış,
Denizleri köpürtmeye inmiş bir diğeri,
Rüzgârları boğmakmış birinin görevi,
Ve gönderilmiş kalan dördü insanların kalplerini sına-
ya.
Binlerce ılık huzmesi
Dönüşmüş tekerlek gibi dönen patlayıcı bir buluta,
Tıpkı aç bir canavar gibi.
Yalnızca küçük bir prenses bulmuş lütfu,
Tam da senin gibi... .
Eskilerin geleneklerini anlamsız kılacak bir fırtına.
Keskin bir bıçak, sağlam bir hedef, güçlü irade ve ilgili bir
kalp,
Bunlardaymış önemi olan ne varsa.

Ve devam etmekte. Durmadan devam etmek.

Yaklaş, çocuğum; geldi gitme zamanı.

Leş yiyiciler, duyuyorum tepelerden yaklaşan hışırıklarını.

-Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm On Sekiz

Bugün Pauline’e anlatacağım o kadar çok şey birikmişti ki... Zamanında önemi olan onca şey... Kaçak tavşanlarla ilgili korkuma dair etrafa yaydığı hikâyeler hakkında kendisine ders verecektim. Hastayken bile bitmek tükenmek bilmeyen becerikliliği hakkında kendisini dalgaya alacaktım. Rafe’in bana sepetleri ulaştırdığı andan ve vadide onunla geçirdiğim zamandan bahsedecektim ona. Ona bunun ne anlama geldiğini soracaktım ve her günün sonunda odamıza dönüşümüzde yaptığımız gibi hayatımızda gelişen bütün detayları anlatacaktık birbirimize.

Şimdi ise karanlıkta kendisiyle yüzleşmekten korkar bir şekilde, eşeğin tekinin kulaklarını arkasından dürterek ona fısıldamakla meşguldüm. “Ne yapmam gerekiyor? Ne yapmalıyım?”

Yemek salonuna çok geç kalmıştım, çabucak mutfığa daldım. Berdi tıpkı kaynamakta olan tencereleri gibi fokur fokur kaynıyordu. Neden geç kaldığımı kendisine anlatmaya çalıştım fakat boğazım düğümlenene kadar ağızımdan çıkan tek şey, “Mikael’le ilgili haberlerim var,” olmuştu. Berdi’nin tepesinden çıkan buharlar bir anda

kayboldu, başıyla anladığını göstererek elime bir tabak tutuşturdu ve her zamanki gibi sürprizsiz devam eden bir taverna gecesinde buradan oraya koştururken kaçınılmazı biraz daha ertelemiş oldum. O kadar meşguldüm ki daha geniş çaplı bir açıklamaya zamanım yoktu. Gülümsedim, karşıladım, servis yaptım, temizledim. Fakat müşterilerle ilgilenirken yaptığım cilveli kelime oyunları bu gece azdı. Bir ara, elimdeki bardaktan dolup taşan elma şarabı eşliğinde boşluğa dalıp gitmişken yakalandım. Pauline dirseğıme dokunarak iyi olup olmadığını sordu. “Sadece yorgunum,” diye cevapladım. “Bugün çok güneş altında kaldım.” Bөгürtlenlere yardıma gelemediğı için özür dilemek istedi ama lafını kısa kesmesini sağlayıp elimdeki şarabı servise götүrdüm.

Kaden tek başına yemek salonuna inmişti. Rafe gelmediğı için rahatlamış hissettim. Karamsar hallerini idare edemeyecek kadar probleme batmış durumdaydım. Yine de tavernanın kapısı her açıldığında kendimi er ya da geç acıkacağını düşünerek oraya bakarken buldum. Gülümsememi yüzümden eksik etmeden, herkesi standart selamlamamla karşılıyordum. Kaden’a yemeğini götүrdüğüm bir an, dönüp işime devam etmeme izin vermeyerek durdurdu beni.

“Bu gece her zamanki ateşin sönmüşe benziyor, Lia.”

“Özür dilerim. Biraz dikkatim dağınık olabilir. İstedigin bir şeyi getirmeyi mi unuttum?”

“Hayır, her şey yerinde. Neyin var?”

Duraksadım, kafa karışıklığımı fark etmiş olmasından etkilenmiştim. “Biraz çarpıntı var sadece. Düzeler yakında.”

Gözleri hâlâ üzerimdeydi, görünüşe göre pek de ikna olmamıştı. Derin bir nefes alıp kabullendim. “Maalesef bugün ağabeyimden üzücü birkaç haber aldım.”

Kaşları, son cümlem kendisini büyük bir şoka sokmuş gibi havalandı. “Ağabeyin burada mı?”

Gülümsedim. *Walther*. Ne kadar da mutlu bir gün geçirdiğimi ne çabuk unutmuştum. “Bu akşamüstü kısa bir ziyaret için geldi. Gördüğümde resmen ağzım kulaklarıma vardı ama maalesef zamanımızı bazı üzücü haberlerden bahsederek de geçirdik.”

“Uzun boylu biri mi? Bugün ana yoldan giderken yanından geçtiğim kişi oydu galiba.”

Walther’ın arka yolları izlemek yerine Luiseveque’den buraya ana yoldan gelmiş olmasına şaşırmıştım. “Evet, ta kendisi,” diye cevapladım.

Kaden başını sallayarak yemeğinden son derece memnun kalmış gibi bir ifadeyle sandalyesine iyice yaslandı; garip olan, daha bir lokma bile ağzına atmamıştı. “Madem konusu açıldı, aranızdaki benzerliği görebiliyorum. Koyu renk saçlar, çıkık elmacık kemikleri...”

Yolda yanından geçtiği bir yabancıyı bu kadar inceleyebilmiş olması fazlaydı ama yine de böyle hareketli bir taverna gecesinde *ateşimin* sönük olduğunu fark edebilmesiyle kendini bu konuda kanıtlamıştı.

Öne doğru eğildi. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Sesi sıcak ve sakindi, bana yaz fırtınalarının yumuşak gök gürültülerini hatırlattı; uzaktan duyulduklarında oldukça davetkârlardır. Ve tekrar sanki derimin altını görebiliyorlarmışçasma bana kendimi çıplak hissettiren o gözler... Oturup ona endişelerimden bahsedemeyeceğimin farkındaydım fakat o kararlı gözler oturup her şeyi anlatmak istememe neden oluyorlardı.

“Hiçbir şey,” diye fısıldadım. Uzanıp elimi sıktı. Saniyeler, sessizliğimizin arasında ilerliyordu. “Görevimin başına dönmeliyim, Kaden.”

Salona göz gezdirirken mutfak kapısının oradan bizi izleyen Berdi’yi gördüm ve ne düşünüyor olduğunu merak ettim. Sonrasında da başka kimin bizi görmüş olabileceğini düşündüm. Gerçekten suçlu hissetmemi sağlayacak bir şey yapmış mıydım?

Diğer herkes boynuma bir halat geçirip beni yönlendirmek için can atarken birinin dertlerimle böylesine ilgileniyor olması kötü bir şey miydi? Nezaketine minnettardım ama elimi elinin arasından çekip aldım.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım sesimi çıkarırsam çatlayacağından korkarak. Aceleyle arkamı dönüp gittim.

Gece sonlandığında Pauline’i kapının başında esnerken bırakıp temiz havaya ihtiyacım olduğu ve yürüyüşe çıkacağım bahanesiyle kendimi dışarıya attım. Fakat yürümedim. En fazla Otto’nun bölmesine kadar gittim. Etraf karanlık ve ıssızdı ve endişelerim sessizlikle birlikte güvendeydi. Bölmenin üst tırabzanına oturdum, tek elimle boynuna sarılıp diğeriyle de kulaklarının arkasını okşadım. Gece ziyaretimi hiç sorgulamadı Otto ki bu da göğsümün daha da sıkışmasına neden oldu. Hıçkırıklarımlı tutmak için çabaladım. *Ne yapmalıyım?*

Pauline gerçeği duysa ölürdü. Düşünürken bir hışırtı duydum, ardından yankılı bir metal sesi. Kaskatı kesilip karanlığa doğru baktım.

“Kim var orada?”

Cevap gelmedi.

Sonra bu sefer başka yönden bir gürültü daha duydum.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde tırabzandan atlayarak bir kez daha seslendim.

“Kim var dedim?”

Bir nebze ay ışığının altında Pauline’in solgun yüzüyle karşı karşıya geldim.

“Benim. Konuşmamız lazım.”

Bölüm On Dokuz

Rafe

Şahit olduğum manzarayla karşılaşmayı ummuyordum. Eğer sessizce uzaklaşabilecek olsaydım bunu yapardım fakat kapana kısılmıştım. Görünüşe göre bir gün içinde şans eseri gördüğüm şeylerin sayısı kasıtlı olarak gördüklerimden çok daha ötedeydi.

Bu kasabaya da akşam yemeği için mola amaçlı girmiştim, prensesle karşılaşmak amacıyla değil. Bütün olanlar bir gün için çok fazlaydı. O işbirlikçi, tuhaf davranışları bıkkınlık vericiydi. Kendi kendimi onun otoriter bir baş ağrısı olduğu konusunda uyarmıştım ve öyle olması benim için daha iyiydi. Aradaki mesafeyi korumamı kolaylaştırırdı. Ama neredeyse hiç dokunmadığım yemeğimin yanında üçüncü elma şarabımı yudumlarken hâlâ neyin ne olduğunu anlamaya çalıştığımı fark ettim. Her yudumda kendisine tekrar tekrar lanetler yağıdırıyordum.

Daha bu sabah onu vadide gördüğüm an dilim tutulmuştu. Böğürtlen toplamaya çıkmış herhangi bir kızıdan hiçbir farkı yoktu. Başının üstüne tutturulmuş örgülü saçları

ve boynunun arkasını okşayan gevşek bukleleriyle meyve toprakken yanakları sıcaktan al al olmuşlardı. Numara yoktu. O asil havadan eser yoktu. Öncesinden bilmediğim sırlar yoktu. Gördüğüm kızı tarif etmek için kelimeler zihnimde uçuşup duruyordu fakat hiçbirini gördüğüm manzaraya tam olarak uygun değildi. Atımın üzerinde avanak bir aptal gibi bakakalmıştım. Sonra kalmam için *davette* bulundu. Beraber yürürken tehlikeli bir yola girdiğimin farkındaydım, yine de bu beni durdurmamıştı. İlk başta cümlelerim konusunda temkinliydim, ağzımdan çıkan her kelimeyi kafamda döndürerek söylüyordum ama zaman geçtikçe hepsini anlaşılmaz bir şekilde ağzımdan almaya başladı. Her şey çok basit ve masum görünüyordu. Hepsi kaybolana kadar. Bilmeliydim.

Uçurumun kenarında gidecek başka yerimiz yokken, aramızdaki yakınlık sözlerimizin değerini bastırıyorken, hayatımı kurtarmam için gözlerimi ondan ayırmam gerektiğinin bilincindeyken fakat bunu yapamıyorken aklımdan tek, sadece tek bir düşünce geçiyordu. Bir adım daha yaklaştım. Bir an yakalamıştık. Uzun, nefeslerimizin tutulduğu bir an fakat ağzından çıkan birkaç zehirli kelime *-çok büyük bir hata, homurtulu barbarların izlerinden de kötü-* gerçekleri yüzüme vurmuştu.

O on yedi yaşında alelade bir genç kız değildi, ben de ona böğürtlen toplamasında yardım eden sıradan bir genç adam değildim. Sözlerimizin birbirleriyle hiçbir benzerlikleri yoktu. O ana kadar kendi kendimi kandırıştım. Onun tek bir amacı vardı. Benim başka bir tane. İçindeki o kınayan sözcükleri resmen kusmuştu ve kustuğu zehirin kendi içimde dalgalandığını hissedebilmişim. Gerçekte

birbirimizden ne kadar da farklı olduğumuzu tekrar hatırlamıştım ve bu farkı birlikte çıkılan hiçbir gezinti kapatamazdı.

İçtikçe öfkem bulanık bir hâl alarak azaldı ama biliyordum ki ormanda gerçekleşen o gizli randevulaşmadan görüntüler bilincimde tekrar yüzeye çıkıp sinirimi keskinleştireceklerdi. Beni Kaden'ı takip etmeye ne itmişti ki? Atımı yıkarken onu kulübeye doğru giden yoldan aşağı doğru yürürken gördüm ve dakikasında kendimi peşinde buldum. Ne ummuştum? Gördüğüm şeyi değil. Her şey açıklığa kavuşmuştu. *Bir sevgilisi vardı.* Tehlikeli bir hayale düşmüş olduğumu biliyordum.

Dört elma şarabından sonra hesabı ödeyip hana döndüm. Gece geç saatti ve kimseyle karşılaşacağımı düşünmüyordum. Son bir kez tuvalete uğrayıp atımın eyerini açtıktan sonra çatı katıma doğru ilerliyordum ki onu gördüm. Karşı yoldan kararlı bir şekilde iniyordu, başlığını silah gibi sımsıkı kavramıştı ve saçları hızından dolayı arkasında uçuşuyordu. Geçip gitmesini beklemek için bölmelerin yanında karanlık bir köşeye saklandım, gitmedi. Benden yalnızca birkaç adım uzaklıkta, eşeğin bağlandığı bölmenin tırabzanının orada durup tırmandı.

Çok sinirli görüldüğü aşikârdı. Neredeyse çıldırmıştan öteydi. Korkuyordu. O ana kadar neredeyse hiçbir şeyden korkmadığını düşünmüştüm. İzlemeye başladım; dudakları aralık, nefesi düzensiz, eşeğe bir şeyler fısıldarken kulaklarını okşuyor; ellerini yelesinin arasında gezdiriyor; duymayacağım kadar kısık sesle bir şeyler konuşuyordu. O kadar zoraki çıkıyordu ki kelimeler ağzından, uzanıp dokunabileceğim bir mesafede dursa da hiçbir şey anlamıyordum.

Yüzüne baktım, tavernanın uzaktan vuran ışığı hafifçe aydınlatmıştı. Kaşları düşükken, aralarında yaşadığı kederin verdiği o kırıksıklık belirmişken bile *çok güzeldi*. O an düşünülecek bir şey değildi bu. Daha önce ona her baktığımda bu düşüncüyü aklımdan kasten uzaklaştırmıştım. Bu tür düşünceleri kaldıracak güçte değildim ama sonunda o kelime gelmişti aklıma; davetsizce, merhametsizce.

Hiç kimseyi görecektir durumda olmadığını anlayacak kadar tecrübem vardı. Ağladı. Gözyaşları yanaklarından kayarak döküldü, sinirle sildi yanağındaki ıslaklığı ama sonra ona bu kadar acı veren şey her ne ise akan damlalar önemini yitirdiler ve özgürce çenesinden damlamaya devam ettiler.

Olduğum yerden çıkıp neyin ters gittiğini sormak istedim, sonra bu dürtümü bastırırken akıl sağlığımdan şüphe duydum. Güvenilecek bir tip değildi. Bir an benimle flört ediyor; sonra kafamı çevirdiğimde sevgilisiyle kıyıda, köşede buluşuyordu. Problemlerinin benim için bir önemi olmadığını, onu umursamadığımı kendime hatırlatmak zorunda kalıp duruyordum. Oradan ayrılmam gerekiyordu. Fark edilmeden sıvışmayı denedim ama şarabın etkisi güçlüydü ve ayakta sabit durabilecek gibi hissetmiyordum. Yanlışlıkla kenarda duran bir kovayı tekmeledim.

“Kim var orada?” diye seslendi. Saklambacın bittiğinin farkına vardım, tam kendimi gösterecektim ki diğer kız çıkagelerek orada olduğum gerçeğini gizledi.

“Benim,” dedi. “Konuşmamız lazım.”

Onların dünyası, endişeleri, sözcükleri arasında donakalmıştım. Kapana kısılmıştım ve yapabileceğim tek şey hareket etmeden konuşmalarını dinlemektir.

Bölüm Yirmi

Bir anda aramızda belirivermişti. Orada yokken bir göz kırpmalık zaman diliminde işte *oradaydı*, Pauline'i kollarının arasına alıyordu. "Onu kulübeye götürüyorum," dedi, neredeyse soru sorar gibi bir ifadeyle. Onayladım ve ben arkalarında, onlar önde oradan ayrıldık. Pauline yatıştırılmaz bir şekilde kolları arasında topallayarak inliyordu.

Tam kulübeye varmadan önce ben önden koşup kapıyı açtım, gaz lambasının ışığını açarken o da Pauline'i içeriye taşıdı.

Yatağı gösterdim, kızı nazikçe döşeğin üzerine bıraktı. Yüzü duvara dönük, top gibi kıvrılmıştı. Yüzünün önünden dağılmış saçlarını çekerek yanağına dokundum.

"Pauline, ne yapabilirim?" *Ne yapmıştım.*

Hıçkırıklarının arasında boğuluyordu ve ağzından çıkan anlaşılabilir tek şey, *git, lütfen, git* oldu.

Hareket edemeden bakakaldım. Onu öyle bırakamazdım. Tir tir titrediğini görünce battaniyeye uzanıp dikkatlice etrafına sardım, alnını sıvazlarken acısını geçirebilmeyi istiyordum. İyice yaklaşıp fısıldadım. "Seninle ka-

lacağım, Pauline. Ne olursa olsun. Söz veriyorum.”

Tekrar, tek anlaşılır kelimeler, *git, beni yalnız bırak* olmuştu ve her biri göğsüme saplanan birer bıçak darbesi gibi acıtıyordu. Rafe’in yere sürttüğü çizmelerinden çıkan sesi duyunca onun da hâlâ bizimle odada olduğunu fark ettim. Başıyla kapı yönünü işaret ederek dışarı çıkmamızı önerdi. Gaz lambasını söndürüp uyuşuk ve sessiz bir halde onu takip ederek arkamdaki kapıyı yavaşça kapattım. Destek alabilmek için kapıya yaslandım. Ne söylemişim? Nasıl söylemişim? Ağzımdan bir anda düşüncesizce çıkıvermişler miydi? Yine de ne yapabilirdim ki? Er ya da geç duyduklarımı ona söylemek zorundaydım. Her kelimemi süzgeçten geçirerek sıralamıştım.

“Lia,” diye fısıldadı Rafe, varlığını bana hatırlatarak çenemi hafifçe yukarı kaldırdı. “İyi misin?”

Başımı salladım. “Ona söylemek istediğim bu...” Dönüp ona baktım. Neyi duyup neyi duymadığından emin olamıyordum. “Orada mıydım? Duydun mu?”

Başıyla onayladı. “Ona gerçeği söylemekten başka bir seçeneğin yoktu.”

Gerçeği.

Ona Mikael’in öldüğünü söylemiştim. Ama bu asıl söylemem gereken şey kadar olmasa da ayrı bir dert değil miydi? Pauline için asla buraya gelmeyecekti. *Asla* buraya adım atmayacaktı. Ona gerçeği söylemiş olsaydım, hayalini kurduğu her şeyi kaybedecekti. Yaşadığı duyguların hepsi bir yalandan ibaret olacaktı, her şey kökünden silinecekti. Resmen aptal yerine konduğunu öğrenecekti. Kalbini taşılaştırmak için elinde sımsıkı tutacağı öfke dışında tutunacak hiçbir dalı kalmayacaktı. En azından bu

yalan, Mikael'in aşkının sıcaklığını kalbinde yaşatmaya devam etmesini sağlamayacak mıydı? Hangi gerçek daha acımasızcaydı? Aldatıp ihanet etmesi mi, yoksa ölümü mü?

"Gitmeliyim," dedi Rafe. Tekrar ona döndüm. O kadar yakınımdaydı ki nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordum; nabzını, dörtlüla koşan düşüncelerini hissedebiliyordum. Canım o kadar sıkındı ki gece sanki içime doğuyordu.

Kolundan tuttum. "Hayır," dedim. "Lütfen. Şimdi gitme."

Kolunu kavrayan elime, sonra da bana baktı. Dudakları aralandı, bakışları yumuşadı ama sonra onların yerini başka bir şey doldurdu, soğuk ve katı bir şey. Kolunu çekerek, "Geç oldu," diye cevap verdi.

"Tabii ya," dedim. Elim yana düştü, yanımda o kadar boş bir şekilde sallanıyordu ki sanki bana ait değildi. "Sadece teşekkür etmek istedim. Eğer şans eseri orada olmasaydın ne yapacağımı bilemezdim."

Tek cevabı başını sallamak oldu, sonrasında uzaklaşarak gözden kayboldu.

Tüm geceyi köşedeki sandalyeden Pauline'i izleyerek geçirdim. Onu rahatsız etmemeye özen gösterdim. Bir saat boyunca bomboş duvara baktı, sonra gırtlaktan göğüs kafesini delercesine sesler çıkardı. Bir süre sonra yaralı bir yavru kedi gibi ağladı ve ardından sessiz *Mikael*, *Mikael*, *Mikael* iniltileri odayı doldurdu; sanki yanında onunla konuşuyor gibiydi. Onu her rahatlatmaya çalıştığım da beni iterek uzaklaştırdı; ben de su getirip götürdüm; Mikael'in ruhu için dualar ettim; sürekli bir şeyler sunup, önerip durdum ama acısını azaltmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

Daha bu sabah ona delicesine âşık bu adamla tanışmamaktan korkuyordum. Şimdi ise eğer karşıma çıkarsa, kalbini kör bir bıçakla yerinden çıkarıp martılara atmadan korkuyordum.

En sonunda sabaha karşı uyuyabildi ama gözüm hâlâ üstündeydi. Bu sabah Pauline’le beraber geçtiğim mezarlığı hatırladım. İçime doğmuştu. Korku beni pençeleri arasına almıştı. *Bir şeyler ters gidiyordu. Bir şeyler ümitsizce ve geri döndürülemez bir şekilde ters gidiyordu.* Temim karıncalandı. Uyarı rüzgârları. Bir mum... Bir dua... Bir umut...

Buz gibi bir fısıltı...

Boynumun üstünde soğuk pençeleriyle bir el...

Ne anlama geldiğini çıkaramamıştım ama *biliyordum.*

Bölüm Yirmi Bir

Sonraki birkaç gün duygu ve günlük işlerin telaşıyla geçip gitti. Bitmek bilmeyen işlerle kafamı doldurmaktan mutluydum. Haberleri aldığıın ertesi günü Pauline uyan-
dı, yüzünü yıkadı, bahşışlerinden kıt kanaat biriktirdiği
bozuklukların arasından üç sikke alıp tapmağa gitmek
için ayrıldı. Tüm gün orada kalmıştı. Geri döndüğünde
başının etrafında dul kadınlar için bir simge haline gelmiş
olan beyaz bir eşarp sarılıydı.

Yokluğunda Berdi'yle Gwyneth'e Mikael'in öldüğün-
den bahsettim. Gwyneth'in ne Mikael'in varlığından ne
de Pauline'in onun hakkında anlattığı candan hikâyeler-
den haberi vardı, bu yüzden ikisi de olaydan nasıl etki-
lenmiş olabileceğini tam olarak kavrayamadılar; ta ki
Pauline tapmaktan dönene kadar. Teninin rengi, yüzünü
çevreleyen beyaz ipekle aynı tondaydı; kıprkırımızı şişmiş
gözleri de olmasa tam bir hayalet gibiydi. Bir gün önce
olduğu o tatlı genç kızdan daha çok mezarlıktan çıkıp ge-
len, sıska bir hortlağı andırıyordu.

Bizi görünüşünden daha fazla endişelendiren şey, ko-
nuşmayı reddetmesiydi. Berdi ve Gwyneth'in ilgi dolu

yaklaşımlarını tesellileriyle beraber kabul etmesine rağmen geri kalan her şeye kulaklarını tıkadı. Günlerini çoğunu dizlerinin üzerinde Mikael adına birbiri ardına kutsal dualar okuyarak, bir mum söner sönmez bir diğerini yakarak, hararetle bir şekilde onun diğer dünyadaki yolunu aydınlatmaya çalışarak geçirdi.

Berdi en azından yemek yemeyi reddetmediğini ve en azından kendisini ayakta tutmasına yardımcı olacak kadar yediğini belirtti. Nedenini biliyordum. Mikael'e ve hâlâ paylaşıyor oldukları şeye saygısından yapıyordu bunu. Pauline'e gerçekleri anlatabilmiş olsaydım, yemeğine dokunmaya bile zahmet eder miydi?

Hepimiz onun bunu atlatması adına yardım etmek amacıyla iş yükünü aramızda bölüşmek için anlaştık ve genç bir dul olarak tuttuğu yas bitene kadar bizden istemiş olduğu mesafeyi ve zamanı kendisine verdik. Gerçekten dul kalmadığının farkındaydık ama kim bilecekti ki? Hiç kimse. Dışlandığım için canım yanmasına rağmen hayatımın aşkını içimde hiç söndürmemiştim ve Mikael de onun için öyleydi.

Festivalin gerçekleşmesine üç haftadan az bir süre kala işler iyice yoğunlaşmıştı ve Pauline eksik olduğu için şafaktan son akşam yemeğine kadar çalışıyorduk. Kalede geçirdiğim uykusuz akşamları, yatağında gözümü kırpmadan yatarken bir düşünceden diğerine atladığım zamanları düşündüm; genelde benden daha fazla güce sahip birinin işlediği adaletsizlikler üzerine düşünüp uyuyamazdım ki bu sıfat da neredeyse herkesi kapsıyordu. Artık böyle bir problemim kalmamıştı. O kadar derin ve deliksiz uyuyordum ki kulübede yangın çıksa ben de için-

deki her şeyle beraber yanardım. Artan iş bölümüne rağmen hâlâ Kaden ve Rafe'i görüyordum. Aslında kafamı ne zaman bir yere çevirsem içlerinden bir tanesi bana çamaşır sepetini taşımamda veya Otto'nun heybesini boşaltmamda yardım etmek adına orada beliriveriyordu. Gwyneth, onların bu pratik yardımlarını sinsice dalgaya alıyordu ama hiçbir zaman yardımına koşmanın ilerisine geçmediler. Neredeyse hiçbir zaman. Bir gün Kaden'ın şiddetle kükrediğini duydum. Odayı temizlemeyi bırakıp ne olduğuna bakmak için yanına koştuğumda, bir eli omzunda Rafe'in atına küfürler saydırarak ahırdan çıkmaktaydı. Omzunun ön kısmından ısırılmıştı ve gömleğinden kanlar akıyordu.

Ona tavernanın merdivenlerine kadar eşlik edip iyi olan omzuna bastırarak oturmasını sağladım, onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Gömleğinin en üst düğmesini açıp tam olarak nasıl bir yara olduğunu görmek için omzundan aşağıya sıyırdım. At neredeyse deriyi delmemiştii bile fakat avuç içi büyüklüğünde çirkin bir morluk çoktan şişip maviye dönmeye başlamıştı bile. Buz deposuna bir koşu gidip içinde birkaç parça buzun sarılı olduğu kumaş parçasıyla geri döndüm ve yaranın üstüne bastırdım.

"Birkaç bandaj getireyim de merhem sürelim," dedim.

Gerek olmadığı konusunda ısrar etse de ben daha fazla inatlaşınca yumuşadı. Berdi'nin erzakları nerede sakladığını biliyordum, geri döndüğümde yaptığım her hareketi dikkatlice izledi. Merhemi parmaklarımla yayarken hiçbir şey söylemedi ama bandajı ellerimle nazikçe bastırırken kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. Buz torbasını çevirip uygularken uzanıp elleriyle omzunun üstündeki elimi tuttu, sanki elimden başka bir şeyi yakalamış gibi sıkıca tutuyordu.

“Bunu yapmayı nereden öğrendin?” diye sordu.

Güldüm. “Bandaj sarmayı mı? Önemsiz bir inceliğin herhangi bir yerden öğrenilmesine gerek yok, ayrıca ağa-beylerimle büyüdüğüm için içimizden birinin mutlaka bandaja ihtiyacı oldu hep.”

Parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırıp gözlerimin içine bakarken bir şekilde teşekkür etmeye çalıştığını düşündüm ama ortada ondan fazlası olduğunun farkındaydım. Karanlık gözlerinin ardında derin, dokunaklı ve kişisel bir şeyler saklıydı. Sonunda elimi bırakıp uzaklara baktı. Şakakları kızarmıştı. Gözleri hâlâ başka yerdeyken ağzından basit bir *teşekkürler* çıkıverdi.

Tepkisi kafa karıştırıcıydı, şakaklarındaki renk geldiği gibi soluverdi ve gömleğini hiçbir şey olmamış gibi yukarı çekti.

“İyi bir kalbin var, Kaden,” dedim. “Eminim, hemen iyileşecektir.”

Kullanılmayan erzağı geri götürmeye giderken dönüp, “Hangi dildeydi? O ata yağdırdığın lanetler? Tam anlayamadım,” diye sordum.

Ağzı ardına kadar açık, bomboş gözlerle bakakaldı. “Babaannemin öğrettiği saçma sapan sözler,” dedi. “Sözcük dağarcığından birkaç bozukluk harcadım diyelim.”

Kulağa hiç saçmalık gibi gelmemişlerdi. Anın kızgınlığıyla sarf edilen, gayet öfkeli sözcüklere benziyorlardı. “Bazılarını benim de öğrenmem gerekiyor. Bir gün oturup bana da öğretmelisin ki ben de bozukluklarımı harcayabileyim.”

Dudağının köşesindeki kıvrım sert bir gülümsemeyle belirginleşti. “Bir gün öğreteceğim.”

Gittikçe sıcaklayan günler arttıkça Rafe ve Kaden'in yardımlarına daha da müteşekkirdim ama yine de yapacak başka işlerinin olmaması merakımı uyandırıyor. İki de genç ve zindeydi ve çok kaliteli atları ve eyer takımları olmasına rağmen hiç de varlıklı görünmüyorlardı. Yine de Berdi'ye çatı katının, yemeklerin ve ahırın parasını güle oynaya ödeyebiliyorlardı. İkisinin de parası bitecek gibi değildi. İşsiz bir çiftçi ve başıboş bir tüccarın bu kadar birikmiş paraları olabilir miydi?

Bu amaçsızlıklarını daha da sorgulardım ama Terra-
vin, festivali bekleyen yaz ziyaretçileriyle ve küçük köy-
lerden, dışarılardaki çiftliklerden, Rafe'in durumunu da
ele alırsak isimsiz bölgelerden gelen misafirlerle dolup
taşmıştı. Rafe işsizliğinin geçici olduğundan bahsetmişti.
Belki işvereni de festival için tatile başlamıştı, bu yüzden
o da kendisine verilen boş zamanı böyle değerlendiriyor-
du.

O veya Kaden'm tembel olduğu da söylenemezdi. İki de çalışmak için oldukça istekli tiplerdi. Kaden, Berdi'nin at arabasının tekerleğini daha kendisinden yardım talebinde bulunulmadan tamir etmişti, Rafe ise sebze bahçesindeki hendekleri temizleyerek ve savağın yapış yapış haldeki kapağını temizleyerek başarılı bir çiftçi olduğunu kanıtlamıştı. O kepçeyi sallarken ve kanalı güçlendirmek için ağır kayaları oraya doğru taşıırken Gwyneth ve ben saklayamadığımız bir ilgiyle olayı izliyorduk.

Belki de diğer festival katılımcıları gibi onlar da bu şansı günlük angarya işlerden ve monoton yaşamlarından

bir süreliğine kurtulmak için kullanıyorlardı. Bu festival, hem kutsal bir gereklilikti hem de yazın ortasında iyi gelen bir nevi paydos görevi görüyordu. Kasaba, rengârenk bayraklar ve kurdelelerle dekore edilmişti ve kurtuluş gününü kutlamak düşüncesiyle kapı girişlerine çam dallarından yapılmış çelenkler asılmıştı. Ayyaşlık Günü, diyordu ağabeylerim kendi aralarında; şenliklerin içme kısmını hevesle bekleyen arkadaşlarını örnek göstererek.

Festival altı gün boyunca sürdü. İlk gün kutsal törenler, oruç ve dualarla geçti; ikincisi ise ziyafet, oyunlar ve danslarla. Kalan dört günün her biri, Morrighan'ı ve gönderilmiş Emanet'i ödüllendiren dört tanrı adına yapılan dualar ve faaliyetlerle devam etti.

Kraliyet sarayının üyeleri olarak ailem her zaman ayinleri, orucu, şöleni ve dansları ayrı ayrı kutlamak adına Zaman Tutucu tarafından hazırlanan katı bir festival programı oluştururdu ve her biri için adil ve uygun bir zaman aralığı belirlerdi. Artık sarayla ilgili hiçbir şeyin üyesi değildim. Bu sene kendi programımı hazırlayıp kendi istediğim etkinliklere katılabiliyordum. Kaden ve Rafe'in şenliklerin hangi bölümünden daha çok keyif alabileceklerini merak ettim.

Bütün o ilgisine rağmen Rafe aramıza bir mesafe koymuştu. Hiçbir anlamı yoktu. Canı istese benimle olan ilişkisini tamamen kesebilirdi fakat onu da yapmıyordu. Belki de festival bitene kadar sadece zaman dolduruyordu ama bana yardıma geldiğinde ellerimiz veya omuzlarımızın birbirine her dokunuşunda içimde âdeta bir yanardağ patlıyordu.

Bir keresinde tam taverna kapısından çıkacaktım ki

içeriye o girerken az kalsın çarpışıyorduk, yüzlerimiz birbirlerine o kadar yakındı ki nefeslerimiz âdeta birbirine karıştı. Nereye gidiyor olduğum aklımdan uçup gitti. Gözlerindeki şefkati görür gibi oldum, tutkuyla mı bakıyorlardı hiçbir şeyden emin olamazken onun da içinin aynı şekilde yanıp yanmadığını merak ettim. Diğer karşılaşmalarımızın her birinde anı berbat etmemeye çalışarak aynı şekilde bekledim ama aramızdaki şey, her seferinde Rafe'in bir şey yapması gerektiğini hatırlayarak, beni ardında karmakarışık ve nefes nefese bir halde bırakıp gitmesiyle kayboldu.

Her gün, bazen günde birkaç kez ayaküstü kısa sohbetler gerçekleştiriyorduk. Ben odanın verandasını süpürürken sanki bir yere giderken yanıma uğramış gibi belirliverip bulduğu yere yaslanıyordu; sonra da Pauline'in nasıl olduğunu, boş oda olup olmadığını ya da o ana hangi konu uygunsa onunla ilgili bir şeyler soruyordu. Süpürgeye yaslanıp sonsuza kadar konuşmak istiyordum ama bu nereye kadar sürecekti? Bazı zamanlar daha fazla şey ummaktan vazgeçerek sadece bana eşlik etmesinden ve yakınlığından zevk alıyordum.

Eğer bir şeyin olacağı varsa çok beklemeden olacağını anlamıştım ve bu yüzden artık onu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Buna rağmen geceleri kendimi hep konuşmalarımızı zihnimde tekrarlariken buluyordum. Yavaş yavaş uykuya dalarken ağzımızdan çıkan her sözcüğün, o sırada yüzünde oluşan her ifadenin üzerinden geçiyordum ve nerede hata yaptığımı sorgulayıp duruyordum. Belki de sorun bendeydi. Hiçbir erkek tarafından öpülmemek alnımın bir yazıydı. Öpülmeyen kız. Ama ben kafamda

binlerce soruyla orada uzanırken Pauline’in uykusunda kesik kesik nefes alışını her duyduğumda basit endişelerimden utanç duyuyordum.

Yine bir gün -Pauline’in ağlayarak ve kendini oradan oraya vurarak geçirdiği bir gecenin sabahı- Mikael’in o geceyi yine dizinde yeni bir kızla barın tekinde geçirmiş olabileceğini hayal edip misafir odalarının saçaklarındaki örümcek ağlarına acımasızca saldırdım. *O çocuk beladan başka bir şey değil. Olur da görürse yanına yaklaşmadığından emin ol.* Kraliyet Nöbeti’nin bir askeriye ve bu beni çileden çıkarıyordu. Tatlı dilli, melek yüzlü ve gece kadar karanlık kalpli bir asker... Bu düzenbazlığının acısını çatı kirişlerindeki bütün sekiz bacaklı yaratıklardan çıkardım. Rafe geçerken hangi örümceğin beni bu kadar rezil bir hale sokmuş olabileceğini sordu.

“Bu sürüngen haşaratlardan hiçbiri ama iki ayaklı bir parazit var ki bu süpürge yerine onun için elime memnuniyetle koca bir sopa geçirebilirim.” İsim vermedim ama kendisine genç bir kadını aldatıp onun duygularıyla oynayan bir adamdan bahsettim.

“Herkes zaman zaman hataya düşer.” Süpürgeyi elimden alıp ulaşamadığım yerlerdeki ağları sakın sakın temizlemeye başladı.

Bu soğukkanlı hareketleri beni çıldırtmıştı. “Kasıtlı yapılmış bir aldatmaca hata falan *değildir* Hesaplı ve acımasızdır,” dedim. “Özellikle de sevdiğini iddia ettiğin birine yaptıysan.” Kafasının arkasına sert bir şeyle vurmuşum gibi bir anda süpürme işini durdurdu. “Ve ortada sevgisine güvenilemeyecek biri varsa...” diye ekledim, “...ona geri kalan hiçbir konuda da güvenilmez.”

Durdu, elindeki süpürgeyi indirip bana bakmak için döndü. Söylediklerim onu çarpmışa benziyordu; uykusuz bir gece sonrası korkunç bir insana saydırılmış ağız dolusu nefret sözcükleri yerine, derin ve içten yapılmış bir açıklama duymuş gibi dikkatini vermişti. Süpürgeye yaslandı ve benim de midem ona her baktığımda olduğu gibi ters düz bir hâl aldı. Yüzündeki ter âdeta parlıyordu.

“Arkadaşının başına gelen şey için üzgünüm...” dedi, “...ama aldatmaca ve güven gerçekten hiçbir koşulu olmayan kesin eylemler midir?”

“Evet.”

“Hiç birini kandırdığın olmadı mı?”

“Oldu ama...”

“Ah, demek ki bunun da koşulları varmış.”

“İş aşka ve bir insanın sevgisini kazanmaya geldiğinde yoktur.”

Anladığını bildirerek başını eğdi. “Sence arkadaşın da seninle aynı şekilde mi düşünüyor? Yaşadığı bu aldatmacanın sonunda onu affedebilecek mi?”

Kalbim hâlâ Pauline için acıyordu. Adamın yaptığı şey benim canımı acıtmıştı. Başımı salladım. “Asla,” diye fıslıdım. “Bazı şeylerin geri dönüşü yoktur.”

Gözleri o sırada affedilemez şeylerin büyüklüğünü tartıyormuş gibi küçüldü. Rafe’in hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir özelliği idi bu. Dediğim her şeye verecek bir cevabı vardı ama her dediğimi de büyük bir dikkatle dinlerdi. Ağzımdan çıkan her kelime önemliymiş gibi.

Bölüm Yirmi İki

Yazın ortasına gelmiş olmamıza rağmen gerçek yaz sıcakları sonunda deniz kenarında kendisini gösterebilmişti ve ben kendimi su pompasının altında yüzümü daha sık serinletirken buluyordum. Bazen Civica'ya tüm bir sene boyunca uğramazdı yaz, tepelerde gezinen sis yıl boyu yerini korurdu. Yalnızca av için iç bölgelere gittiğimiz zaman gerçek sıcaklığı hissedebilirdik. İşte şimdi, buranın yerlisi kızların giydiği o incecik kumaşın neden burada uygun karşılandığının yanı sıra, gerekli olduğunu da anlamıştım. Maalesef, Pauline'le Civica'dan getirdiğimiz birkaç parça kıyafetin hiçbirisi Terravin'in iklimi için uygun değildi ve kolsuz iç gömleklerinin oluşturabileceği problemleri çoktan yaşamıştım. Terravin'in çevresinde omzuma kadar uzanan çarpıcı düğün kınamla gezinemezdim.

Yardım için yanıma Gwyneth'i, etkili bir çamaşır sabununu ve Berdi'nin kullandığı sert patates fırçalarından birini aldım. Yine sıcak bir gündü ve bu yüzden Gwyneth isteğimi memnuniyetle kabul ederek benimle beraber derenin sığ kısımlarının yolunu tuttu.

Arkamda durup parmaklarını kınanın üstünde gezdirerek, “Çoğu gitti biliyor musun? Şu omzundaki küçük parçanın dışında,” dedi.

“Hâlâ fazlasıyla göze çarpıyor. Emin olamadığım şey...”

“İşte!” dedim omzumun üzerinden patates temizleme fırçasını uzatarak. “Sert davranmaktan çekinme.”

“Berdi mutfak fırçalarından birini böyle kullandığını görürse derini yüzer.”

“Sırtım bir patatesten daha mı kirli?”

Homurdanarak işine devam etti. Sert fırçayı ve güçlü sabunu derime sürerken kaçmamak için uğraştım. Birkaç dakika sonra kalan köpükleri durulamak için omzumun üzerinden su döküp gelişmeye baktı. İç çekerek, “Bunun sadece kına olduğundan, daha kalıcı bir şey olmadığından emin misin?” diye sordu.

Daha derin bir kısma yüzüp ona doğru döndüm. “Geçmiyor mu?”

Başını salladı.

Gözlerim açık şekilde suya dalıp etrafımdaki bulanık dünyaya şöyle bir göz gezdirdim. Hiçbir mantığı yoktu. Daha önce onlarca kez çeşitli kutlamalar için ellerime ya da yüzüme kına yaptırmıştım ama hiçbiri bir ya da iki haftadan daha fazla dayanmadı.

Daldığım yerden çıkarak gözlerimdeki suyu sildim. “Tekrar dene.”

Dudaklarının aşağı kaydığını gördüm. “Çıkmıyor işte, Lia.” Suyun altından başını çıkarmış, bir kaplumbağa kabuğunu andıran taşın tekine oturdu. “Belki de rahip ayinin bir parçası olarak sözlerine biraz büyü katmıştır.”

“Kınalar mantık kurallarını da temsil eder, Gwyneth.

Büyü falan yok.”

“Mantık kuralları gün be gün büyülere boyun eğiyor,” diye karşı çıktı. “Ve kızın birinin omzundaki inatçı bir kınanın küçücük sihri karşısında da pek bir söze sahip değiller gibi görünüyor. Sanatkârların farklı bir şey yapmadığından emin misin?”

“Eminim.” Yine de bir şey hatırlayabilmek için hafızamı yokladım. Sırtım dönükken ne yaptıklarını görememiştim ama yine de kınayı her zamanki kına fırçalarıyla ve boyalarıyla yaptıklarını biliyordum. Annemin tören sırasında rahatlatmak adına uzanıp bana dokunduğunu hatırladım ama dokunuşunu omzumun üstünde yakıcı bir iğne gibi hissetmiştim. O zaman bir şeyler gerçekten de ters mi gitmişti? Bir de annemin ana dilinde okunan ve geleneğe uygun olmayan son bir dua vardı. *Tanrılar güçle kuşatsın onu, cesaret kalkanı olsun ve doğruluk başının üzerinde bir taç gibi dursun.* Tuhaf ama belirsiz bir duaydı ve emindim ki sözlerin kendilerine ait bir gücü yoktu.

“O kadar da kötü değil, gerçekten. Ayrıca artık kraliyete ait bir yanı ya da düğün kınasına benzer bir hali de kalmadı. Dalbreck’in tepeleri ve kraliyet taçları silinmiş. Sadece aslanın pençesinin bir kısmı ve bir iki asma parçası kaldı geriye. Bu şekiller herhangi bir nedenle yaptırılabilir. Bununla yaşayamaz mısın?”

Hayatımın geri kalanını omzundan başını gösteren bir Dalbreck tepesiyle geçirmek mi? Bunun Morrighan kültüründe adı bile geçmeyen yırtıcı mitolojik bir hayvana ait olduğundan bahsetmiyorum bile. Yine de kınayı ilk gördüğüm an çok zarif bir güzelliğe sahip olduğunu düşünmüştüm. *Mükemmeliyet*, diye tasvir etmiş olmama

rağmen yakında çıkacağını umuyordum; içinden kaçtığım hayata dair daimi bir hatıra olacağını değil. *Sen her zaman kendin olarak kalacaksın, Lia. Olduğun şeyden kaçamazsın.*

“Silinecek,” dedim. “Sadece az daha zamanı var.”

Omuz silkti ve bakışları; diğer ağaçların canlı yeşilliğinin kuşattığı, altın yapraklı dallarını üzerimize doğru budaklandırmış, danteli andıran ağaca, yukarı doğru kaydı. Acı tatlı gülümsedi. “Şu muhteşem sarı tonuna bak. Sonbahar çok açgözlü, öyle değil mi? Yaz günlerinden çılmaya başlamış.”

Zamansız oluşan renge baktım. “Erken, evet ama belki de adaletli bir dengesizliktir bu. Belki yazın da oyalanarak sonbaharın kendini göstermesi gereken zamanı ertlediği oluyordur.”

İç geçirdi. “Mantık kuralları. Doğanın bile uymadığı kurallar.” Giysilerini çıkartıp kıyıya doğru özensizce fırlattı. Bana eşlik etmek için derin kısımlara doğru yüzdü. Dalıp çıktıktan sonra kalın telli, şarap rengi saçlarım kıvrılarak kalm bir halat haline getirdi. Süt rengi omuzları yüzeyde hareketsiz duruyorlardı. “Hiç geri dönmeyecek misin?” diye sordu dobraca.

Savaşla ilgili söylentileri duymuştum ve Gwyneth’in de duyduğunu biliyordum. Hâlâ İlk Kız Çocuğu olarak bir şeyleri değiştirecek gücüm olduğunu düşünüyordu. O kapı bir daha açılmamak üzere ardımdan sıkıca kapatılmıştı ama büyük ihtimalle bu inatçı kınayı bir işaret olarak görmüştü ve gerçekten ne kadar sert ovaladığını merak ettim. Gözleri üstümde vereceğim cevabı bekliyordu. *Hiç geri dönmeyecek misin?*

Suyun dibine bir kez daha daldım. Çevremdeki dünya tekrar bütün seslerinden arınmış haliyle karşıladı beni; tepemde suretleri zar zor seçilen altın yapraklar, kalbimin şakaklarımda yankılanan donuk atış sesi, burnumdan kaçan hava balonları... Gwyneth'in sorusu en sonunda, taşıdığı tüm umutlarla beraber nehrin akıntısına kapılıp gitmişti.

Bölüm Yirmi Üç

Katil

Pencereden dışarı baktım. Daha fazla bekleyemezdim. Birkaç gün içinde yoldaşlarım Venda'ya dönmeye hazır bir halde burada olacaktardı. Eğer görev hâlâ tamamlanmamış olursa yola çıkmaya can atan bir avuç köpek gibi havlayıp duracaktardı ve bu kadar basit bir görevi bu kadar uzun bir süreye yaydığım için tüm güçleriyle alay edeceklerdi. İş, bir kızın incecik boynuna bakıyordu. Eben'in bile halledebileceği bir işti. Ama bir kızla sınırlı kalamayacaktı. İkisini de öldürmem gerekiyordu.

Uyurken izledim ikisini de. Komizar'ın deyimiyle bir kedinin gözlerine sahiptim, kimse yapamazken karanlığı görebilen. Belki de bu gözler, kaderimin bu iş olduğunun işaretiydi. Griz, enerjik bir boğa gibiydi ve bir köprüyü baltalamak ya da gün ışığında kanlı bir taaruz başlatmak gibi işlere daha yatkındı.

Bu iş için uygun değildi. Bir gece hayvanının sessiz adımları için değil. Seri bir kesinlikle avına saldırabilecek bir gölgeye dönüşemezdi.

Bu sefer ikisi de aynı yatakta, ellerini birbirlerine kenetlemiş halde uyumuşlardı. Ben bile o kadar sessiz olamazdım. Sessiz gelen ölümün de kendine ait gürültüleri vardı.

Lia'nın boğazına kaydı gözlerim. Apaçık ortada. Çıplak. Kolay. Ama bu sefer kolay olmayacaktı.

Festivalin sonuna kadar bekleyebilirdim.

Bölüm Yirmi Dört

Prens

İpe asılmış, sırlıslıkla çarşafın oluşturduğu perdenin ardından görünen tek şey ayaklarıydı; yine de konuştukları her şeyi yeterince iyi duyabiliyordum. Kaldığım yerin haftalık parasını Luiseveque'e gitmek için ayrılmadan önce Berdi'ye ödemek için uğramıştım. Mektup yollayabileceğim en yakın kasaba orasıydı ve uygun bir ücret karşılığında kuryeler fazlasıyla ketum olabiliyorlardı.

Lia'nın işinin başındayken giydiği botları izlemek için durdum. *Kahretsin, neden bu kızın hakkındaki her şey beni böylesine hayran bırakıyor* Deri çok yıpranmıştı ve kir içindeydi, buna rağmen giydiğini gördüğüm tek çift ayakkabı bunlardı. Umursuyor gibi de görünmüyordu. Belki de büyüme çağını üç ağabeyle geçirmiş olmak ona tanıdığım diğer asil aile kızlarının sahip olduğundan daha farklı bir anlayış kazandırmıştı. Ya bugüne kadar hiçbir zaman bir prenses gibi davranmamıştı ya da buralara adım atar atmaz prenses sıfatına yakışacak her şeyi reddetmişti. Dini ve işçilik oranı fazlasıyla dikkate alınan bir

kıyafet protokolüne sahip Dalbreck sarayını uzağından geçemezdi.

Cebimdeki Morrighan paralarına ulaşip Berdi'ye verebilmek için ellerimle yokladım. Lia'nın elleri, çarşafın alt kısmına kadar uzanıp sepetten bir parça daha ıslak çamaşır çekti. "Hiç âşık oldun mu, Berdi?"

Elim hâlâ cebimin dibinde, hareketsiz bekledim. Berdi'nin sesi bir süre çıkmadı.

"Evet," diyebildi sonunda. "Uzun zaman önce."

"Evlenmedin mi peki?"

"Hayır. Yine de birbirimize deli gibi âşıktık. Tanrılar şahit, o kadar yakışıklıydı ki. Alışılarmış şekilde değil ama. Burnu eğriydi mesela. Gözleri birbirine yakındı. Başının tepesinde çok saç da yoktu ama bir yere girer girmez ışığını fark ettirirdi. Benim deyimimle *tavır* denilen şeye sahipti."

"Sonra ne oldu?"

Berdi yaşlı bir kadındı ama yine de anılar o kadar da uzak değilmiş gibi iç geçirdi. "Ben buradan ayrılamadım, o ise kalamazdı. Bu hikâyeyi fazlasıyla özetliyor."

Lia'nın soruları bitmek bilmedi ve Berdi de adamın hayatını taş yontarak kazandığını, Ayinler şehrinde hâlihazırda kurulu bir işi olduğunu söyledi. Berdi'nin de onunla birlikte gitmesini istemiş fakat annesi ölmüş olduğu ve babası da çok yaşlanmış olduğu için onu işletilmesi gereken bir tavernayla yapayalnız bırakmaktan korkmuş.

"Gitmediğin için pişmanlık duyuyor musun?"

"Bu tür şeyler artık düşünülecek şeyler değil. Olan oldu, biten bitti. Zamanında yapmam gereken şey neyse onu yaptım." Berdi yumru yumru elleriyle uzanıp bir avuç dolusu mandal aldı.

“Ama ya gitseydin...”

“Neden biraz da *senden* bahsetmiyoruz?” diye sordu Berdi. “Burada geçirdiğin süre zarfının ardından hâlâ ayrılma kararından memnun musun?”

“Daha mutlu olamazdım. Pauline’in kendini daha iyi hissetmeye başladığı günler de geldikten sonra hayattan daha fazla zevk alamam sanırım.”

“Bazı insanlar hâlâ geleneklerin ve vazifenin öneminden bahsediyor olsa da...”

“Dur! İşte bunlar bir daha bahsini bile asla duymak istemediğim kelimeler,” derken duydum Lia’yı. “*Gelecekler* ve *vazife*. Diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil.”

Berdi homurdandı. “Pekâlâ, bildiğim kadarıyla bu kelimelerin Dalbreck’te bir önemi...”

“İşte bu da bir daha asla duymak istemediğim üçüncü kelime. Asla! *Dalbreck!*”

Elimdeki paraları yumruğumun içinde ezercesine sık-mıştım, dinlerken kalp atışlarımı kulaklarımda hissedebiliyordum.

“Onlar da dertlerimden en az diğerleri kadar sorumlu. Ne tür bir prens...”

Sesi bir anda kesildi ve ardından uzun bir sessizlik oldu. Bekledim ve sonunda Berdi’nin “Rahat ol, Lia. Bana anlatabilirsin,” dediğini duydum.

Sessizlik bir süre daha devam etti, Lia tekrar konuşmaya başladığında sesi cılızlaşmıştı. “Tüm hayatım boyunca birinin beni gerçekten ben olduğum için sevmesinin hayalini kurdum. Olduğum kişi için. Kralın kızı sıfatım yüzünden değil. İlk Kız Çocuğu kelimelerinin gücü yü-

zünden de. Yalnızca ben, kendim. Basit bir kâğıt parçası öyle buyurdu diye kesinlikle değil.”

Çamaşır sepetini ayağıyla hafifçe itti. “Sevilmeyi bekleyerek çok mu şey istiyorum? Birinin gözlerinin içine bakıp...” Artık sesi çatlıyordu, sessizlik tekrar araya girdi. “O şefkati görebilmek. Kayıtsız şartsız benimle olmak, hayatını benimle paylaşmak istediğini görebilmek çok mu zor?”

Şakaklarımdan su gibi inen kan akışını hissettim, bir anda boynumu soğuk terler basmıştı.

“Bazı asil ailelerin hâlâ anlaşmalı evlilikler ayarladığının farkındayım...” diye devam etti, “...fakat bu artık eskisi kadar yaygın bir gelenek değil. Ağabeyim aşk evliliği yaptı. Greta İlk Kız Çocuğu unvanını taşıyor bile. Bir gün ben de o kişiyi bulacağımı düşünüyordum. Dalbreck Kralı gelip de...”

Sesi yine çatlayıp silikleşti.

“Devam et,” diye cesaret verdi Berdi. “Çok uzun zamandır içine atıyorsun. Senin de kafanı boşaltıp arınmaya ihtiyacın var.”

Lia boğazını temizledi, delici ve içten sözlerini sıralamaya devam etti. “Gelip de kurula evlilik önergesini açana kadar. Bu onun fıkriydi. Oradan bakınca bir ata mı benziyorum, Berdi? Satılık bir at falan değilim ben.”

“Tabii ki değilsin,” diye katıldı Berdi ona.

“Peki ya ne tür bir erkek kendi gelininin *babacığı* tarafından kendisi için seçilmesine izin verir?”

“Hiçbir erkek.”

“Düğünden önce gelip beni görmeye zahmet bile etmedi.” Burnunu çekti. “Kiminle evleneceğini zerre kadar

umursamadı. Benim de onun gibi yaşı, damızlık bir at olma ihtimalim vardı. Verilen emirleri uygulamaktan başka bir şey yapmayan, babacığının soylu evladından başka bir şey değil. Bunun gibi bir adama duyacak bir gram saygım yok benim.”

“Dediğinde haklısın.”

Evet, sanıyorum ki haklıydı.

Paraları cebime geri koydum ve oradan uzaklaştım. Berdi’ye hesabı sonra ödeyecektim.

*Bir avuç emanet soy kaldı
koca dünyada geriye.*

*Katlandılar üç nesil boyu sınanmaya, yargılanmaya
yüzleri karanlık taraftan yana olanlardan ayrılmaya;
en safları, temizleri ayıklanırken.*

-Morrighan Kutsal Kitabı, Cilt IV

Bölüm Yirmi Beş

Her bir elimde iplerle bağlanmış birer bohça, Terravin’de gezinip durdum. Biri benim, diğeri Pauline içindi. Bu hafif yükleri taşımak için Otto’ya ihtiyacım yoktu; ayrıca caddelerden, yollardan acelesizce geçmenin özgür tecrübesini tatmak istiyordum ve bu yüzden kasabaya tek başıma indim.

Handa her şey yerli yerindeyken Berdi bana izin verip bir günümü dilediğim gibi geçirebileceğimi belirtti. Pauline günlerini hâlâ tapmakta geçiriyordu. Bu yüzden tek başıma kasabanın yolunu tuttum. Kınanın geçmesini beklemek zorunda olabilirdim ama bu o geçene kadar yamalı pantolonlarla, kalın eteklerle, uzun kollu gömleklerle dolaşmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Omzumda küçücük bir parça kalmıştı, geldiğim soya veya kaçtığım düğüne ait hiçbir ipucu barındırmıyordu ve kalsa da gitse de bu parçanın benim kıyafetlerime yön vermesine bir gün daha izin vermeyecektim.

Tuz, balık, ıslak kereste ve hırdavatçanın yeni kırmızıya boyanmış dükkânının boya kokusu rüzgârda karışıp rıhtımdan inerken bana eşlik ettiler. Burnuma gelir

gelmez gülümsememe neden olan sağlıklı ve taptaze bir kokuydu. *Terravin'i seviyorum*, diye düşünmeme neden olmuştu. *Havasını bile*.

Gwyneth'in dediklerini hatırladım. *Terravin bir cennet değil, Lia*.

Elbette, Terravin'in de kendine ait problemleri vardı. Ama Civica'nın havası bile ağırdı; seni kısırtmak için pusuda bekleyen, yıldırان, günün her anı gözetleyen uyarıcı bir havayla işlenmişti dört bir yanı. Burada, Terravin'de ise hava sadece havaydı; alıp götürdüğü, dokunduğu her koku özgürce dolaşıyordu. Hiç kimseyi esir almıyordu ve bu da kasaba insanının yüzünden açıkça belli olmaktaydı. Size gülümsemekten, el sallamaktan, bir iki bir şey tadabilmeniz için dükkânlarına davet etmekten, beraber gülüp gündelik şeylerden bahsetmekten hiç çekinmiyorlardı. Tüm kasaba rahatlıkla dolup taşmıştı.

Pauline, Mikael meselesini aşacaktı. Tekrar önüne bakacaktı. Berdi, Gwyneth, ben ve tabii ki sevgiyle bağlı olduğu yuvası Terravin, ona olanları aşmasında yardım edecektik. İçinde olabileceğimiz daha iyi bir yer dünya üzerinde yoktu.

Ertesi gün festivalin ilk günü olduğu için kasabanın her köşesinden dua sesleri yükseliyordu. Denizcilerin ağlarına asılması, güvertelerin süpürülmesi, durdurulan seferler; beni hiç tecrübe etmemiş olduğum şekilde heyecanlandıran kutsal ezgilerin arasına karışıyordu. O doğal müziğin favori mısraları çaba göstermeden günlük işlerinin rutinine karışıyordu. Başımızın üzerinde dalgalanan yelkenler, rızkını kazanmak için bağırان balıkçı, gemilerin tabanlarını yalayan dalgalar, uzak gemilerin selamlaş-

mak için birbirlerine çaldığı zil sesleri, bir an, bir nota, bir tıngırdama, bir bağırış, bir gülüş, bir dua, süpürge hışırtısı, törpülenen halatın kulak tırmalayan sesi, hepsi bir şarkının parçasına dönüştü. İçimde yankılanan, aralarındaki büyümlü bağ ile kenetlenerek çaldılar ezgilerini tüm duyu organlarıma.

Ey inanan, inanan,

Tut kaldır bir ucundan!

Zihni temiz, saf kalbiyle

Aklanmış Kutsal Soy tanrıların eliyle,

Kaya balığı! Levrek! Karabalık! Dil balığı!

Güneş ile yıldızlar,

Yağmur ile rüzgârlar,

Seçilmiş Soy kutsanmış,

Kurtuluş günü, özgürlük, umut,

Vinci çevir! Düğümle halatı!

Ey inanan, inanan,

Kutsanmış olan,

Tuz ve gökyüzü, balıkla martı,

Yükselt sesini,

Söyle şarkını!

Aydınlatır yolu Morrighan,

Tanrıların merhametiyle,

Taze balık! Köpek balığı! İstavrit! Mezgit!

Bitti yolculuk, vadinin üzerinde,

Kaldır çapayı! Açıl yelkenlerle!

Morrighan kutsanmıştır,

Sonsuza kadar

Arkamdan takip eden şarkı mısraları eşliğinde ana yola bağlanan bir patikadan aşağı doğru indim. “Sonsuza kadar,” diye fısıldadım, duaları öncekinden farklı duygularla karşılarken sesim yeni bir şeyin parçasıymış gibi geldi kulağıma, ne olduğunu kavrayabileceğim bir şeyin belki.

Sana sahibim, artık sana sahibim.

Dönüp omzumun üzerinden arkama baktım, cızırtılı sesler birbirlerinin arasından seçilemiyordu, koy çok fazla geride kalmıştı ve dalgalar melodileri yutup götürüyordu.

“Merhaba, genç bayan! Festival için güzel kokulu bir taç ister misin?”

Sese doğru döndüm. Dişleri aralıklı, kırış kırış bir adam, mumcu dükkânının dışındaki taburede oturmuş öğlen güneşinin vurduğu gözlerini kısarak bakıyordu. Saçları süslemek amaçlı işlenmiş, mutluluk verici kurutulmuş çiçeklerle beze- li taçların süslediği kolunu kaldırıp gösterdi. Dönüp şöyle bir baktım ama daha fazla para harcamama konusunda tedbirliydim. Elimdeki bohçalar, tavernada bir ayda kazandığım paranın çoğunu bitirmeme neden olmuşlardı bile. Değerli taşlarım duruyordu tabii ki, bir gün takas etmek için Luise-veque’e uğrayacaktım. Yine de elimdeki para Pauline için bir kenara konmalıydı. Benden daha çok ihtiyacı vardı, bu yüzden elimdeki üç kuruş parayı neye harcadığıma dikkat etmeliydim. Yine de elimdeki taçtan çelenge bakarken onu başıma geçirip festival alanına indiğimi, Rafe’in çiçeklere hayran hayran bakmak için ya da o güzel kokularını içine çekmek için bana gittikçe yaklaştığını hayal ettim. İç geçirdim. Bunun olası bir şey olmadığını biliyordum.

Başımla reddederek, “Çok güzeller...” dedim, “...ama bugün olmaz.”

“Her biri bir bakır sikke,” diye cevapladı.

Civica'dayken bir tekliği sadece dibe nasıl battığını görmek amacıyla eğlencesine fırlatırdım, ayrıca böyle şeker bir şey için bir sikke hiçbir şey değildi; festival de yılda sadece bir kere gerçekleşen bir olaydı. İki tane aldım; pembe çiçekliyi Pauline'in saçları, lavanta renkli olanı da kendim için seçtim.

Ellerim dolu, yüzümde gülümsemeyle hanın yolunu tuttum. Bu kadar neşeli bir şeyin Pauline'in saçlarına o kasvetli beyaz eşarpten çok daha fazla yakışacağını biliyordum, her ne kadar diğerini çıkartıp bunu takması için onu ikna edebileceğimden emin olmasam da. Gölgenin ve sükûnetin avantajından yararlanmak için geniş, kirli bir düzlükten başka bir şeyi andırmayan yukarı patikanın yolunu tuttum. Rüzgâr, çamların arasında huzur verici bir sessizlikle dans ederken şikâyetçi bir alakarga ve onunla atışmaya karar veren bir sincap cırlamalarıyla ara ara sessizliği delip geçiyorlardı. Bohçamda Walther ve Greta için de bir iki parça şey vardı. Tatlı, küçük ve işlenmiş bir şeyler. Bunları ağabeyime vermek için sabırsızlanıyordum. Walther'ın elleri vereceğim şeyi tedirgince tutmaya çalışırken onun yanında devasa bir hâl alacaklardı. Düşüncesi bile beni gülümsetmeye yetti. Sahi, tekrar ne zaman uğrayacağını söylemişti?

Dikkatli ol, kız kardeşim. Dikkatli ol.

Mideme soğuk bir his çöktü ve yürümeyi bıraktım. Uyarısı çok yakın, bir o kadar da uzaktı.

“Walther?” diye seslendim orada olamayacağını far-
kında olarak ama...

Ayak seslerini duymuştum fakat artık çok geçti. Göğ-

süme inen bir darbeyle sarsılana kadar dönüp o yöne bakmak için bile zamanım olmamıştı. Ellerim bohçaların üzerinde, arkaya doğru savruldu. Kaba bir el, bileğimi sıkıca yumruğunun içine aldı. Çığlık atar atmaz boğazıma dayanmış bıçağın sivri ucunu hissettim ve tek bir kelime daha etmemem konusunda bir uyarı aldım. Kokusunu alabiliyordum; çürük dişlerinin sıcak nefesiyle burnuma gelen leş kokusu, yıkanmamış yağlı saçlar ve terden sıırıslık- lam olmuş kıyafetlerinin bayıltıcı kokusu... Her biri beni sıkıca kavramış o kol kadar bunaltıcıydı. Bıçağın etime girdiğini ve kanımın boynumdaki delikten dışarı akarken gıdıklayarak geçtiğini hissettim.

“Hiç param yok,” dedim. “Sadece...”

“Sana bunu yalnızca bir kere söyleyeceğim. Çaldığın şeyi istiyorum.”

Bıçağım yeleşimin sol kısmının altında kılıfıyla duruyordu ama sol elimle uzanamıyordum, sağ elim ise yumruğunun içinde hareketsiz kalmıştı. Biraz zamanım olmuş olsaydı keşke.

“Birçok şey çaldım,” dedim. “Hangisi...”

“Bu bıçak Üstat’ın ve Başyargıç’ın selamlarını getirdi sana,” diye hırıldadı. “Anlamana yardımcı olmuştur.”

“Onlara ait hiçbir şey almadım.”

Elimi daha da sıkarak bıçağı o kadar bastırdı ki tenimi daha fazla delmemesi için karşı güç uygulamak zorundaydım. Sonrasında kolunu biraz gevşetmiş olsa bile nefes alacak veya kıpırdayacak yerim hâlâ yoktu. Bir kâğıt parçası çıkarıp gözlerimin önünde salladı. “Ama bu not öyle demiyor. Üstat hiç memnun *olmadığını* bildirmemi istedi.”

Notu tanımıştım. Kendi el yazımdı.

*Fazlasıyla ilgi uyandıran bir parça ama ne yazık
ki iyi saklanamamıs. Artık güvende. Umarım
aldırmazsın.*

“Eğer geri veririm beni öldüreceksin.” Vücudumun oynatabildiğim tek kısmı bacaklarımdı. Arkamdaki ayağının tam olarak nerede olduğunu saptayabilmek için sağ ayağımı çaktırmadan toprağın üzerinde kaydardım. Sonunda ayağım katı bir cisme dokunabildi. Tüm vücudum ateşler içindeyken kalbim kulağımda gümbür gümbür atıyordu.

“Seni her şekilde öldürmek için para aldım,” diye cevapladı. “Ama istediğin şey buysa ölümünü daha acılı bir hale getirebilirim. Ayrıca şu güzel arkadaşın da...”

Dizimi yapabildiğim kadar yukarı kaldırıp tüm gücümle ayağımı ezdim, aynı anda dirseğimle kaburgalarına sert bir darbe geçirdim. Aniden elinden kurtulup bıçağımı elime alarak ona doğru döndüm. Suratını acıyla ekşitmiş, üzerime yürüyordu ki bir anda durdu. Gözleri inanılmaz derecede büyüdü ve o pörtlek gözler dışında suratındaki bütün ifade silindi. Yere, dizlerinin üzerine düştü. Farkında olmadan ona saptamış olduğumu düşünerek elimdeki bıçağa baktım. Toprağın üstünde hâlâ hareket eden parmaklarıyla ayaklarımdan önüne yüzüstü devrildi.

Bir hareket gördüm. Elinde ok ve yayıyla Kaden sekiz metre ötede duruyordu, Rafe ise onun biraz daha arkasındaydı. Bana doğru koşup birkaç adım ötede durdular.

“Lia,” dedi Rafe eli önünde. “Bıçağı bana ver.”

Eğilip elimle sıkı sıkı kavradığım silaha baktım. Baş-

mı salladım. “Ben iyiyim.” Yeleğimi kenara çekip bıçağı kınına geri takmaya çalıştım ama parmaklarımın arasından yere düştü. Kaden onu yakalayıp ince, deri kılıfının içine benim için geri soktu. O hengâmede elimdeki taçlardan geriye ne kaldığına baktım, zeminin üstüne dağılmış pembe ve lavanta rengi onlarca yaprak.

“Boynun,” dedi Rafe. “Bakmama izin ver.” Çenemi kaldırıp başparmağıyla kanı sildi.

O an olan her hareket sanki bir rüyadaymışım gibi düzensiz ve hızlı geliyordu. Rafe bir parça kumaş çıkarak -bir mendil?- boynuma baskı uyguladı. “Bir Berdi’ye gösterelim. Şunu şöyle tutabilir misin?” Başımı salladım ve elimi kaldırıp parmaklarımı mendilin üzerinde sabitleyerek boynuma bastırttı. Ayağa kalkıp öldüğünden emin olmak için adamın omzuna bir tekme savurdu. Öldüğünü biliyordum. Parmakları artık hareket etmiyordu.

“Çılgılığını duydum,” dedi Kaden. “Ama sen adamı kendi üzerinden itene kadar sağlam bir hedef tutturamadım. Elimdeki ok, bu uzaklıktan onun içinden geçip sana da saplanabilirdi.” Yayını yerine koyarak cesedin üzerine eğilip arkasındaki oku çekip çıkardı. Rafe’yle beraber adamı iterek ters çevirdiler.

Hepimiz aynı anda gözleri açık giden adama doğru döndük. Ağzının iki tarafı da kanla dolup taşmıştı, çenesinden aşağı akan kanın etkisiyle korkmuş bir kuklaya benziyordu.

İkisi de ortaya çıkan manzaradan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Belki de daha önce fazlasıyla ölü görmüşlerdi. Fakat ben değil. Neredeyse ayaklarımın üzerinde duramıyordum.

“Tanıyor musun?” diye sordu Rafe.

Başımla reddettim.

Kaden doğruldu. “Ne istiyordu?”

“Para,” dedim kendimi şaşırtacak kadar hızlı bir refleksle. “Sadece para istiyordu.” Kim olduğumu onlara söylemeden gerçeği açıklayamazdım. Sonra elimdeki notu fark ettim, onun parmaklarından birkaç santim uzakta rüzgârdan çırpınıyordu.

“Polisi arayalım mı?” diye sordu Kaden.

“Hayır!” diye tepki verdim. “Lütfen, hayır yapmayın! Yapamam...” Öne doğru bir adım attım, dizlerimin bağı çözüldü. Gözlerimin arkasından sel gibi akan kanı hissederken her şey dönmeye başladı. Beni yakalayan bir çift el hissettim, dizlerimin arkasından kavradılar.

Sen onu götür. Cesetle ben ilgilenirim.

Başım dönüyordu, derin nefes almaya çalışırken kusaçağımdan korktum. Bir el boynumun üzerindeki kumaş parçasını tutuyordu. *Nefes al, Lia. Nefes al. İyi olacaksın...* Fakat başım o kadar dönüyordu ki duyduğum ses kendime mi, yoksa Kaden’a mı ait emin olamadım bile.

Bölüm Yirmi Altı

Rafe

Atımın tepesine çıkarmaya çalışırken cesetle âdeta güreştim. Kanı omzuma bulaşmıştı. Vücudu henüz çürümeye başlamamıştı, yine de adamın dışkıyla karışmış kokusunu içime çekmeden nefes alabilmek için başımı diğer tarafa çevirmem gerekiyordu. Ölüm böyle bir şey işte. Hiçbir haysiyet bırakmıyor.

Tepenin hemen yukarısında derin, bakımsız bir boğaz vardı. Yönümü o tarafa verip atımı sürmeye başladım. Bu dağ başındaki uçurumu herhangi biri fark etmeden önce hayvanlar ve doğa şartları cesedin icabına bakarlardı. Hak ettiği şey de buydu.

Kan revan içindeki boynunun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Daha önce onlarca kez kana bulanmış boyun görmüştüm ama... *Kendi babasının verdiği emirle mi?* Ona saldıran, sıradan bir haydut değildi. Bu adam kızı ararken yollarda haftalarını harcamıştı. Tutuklanması için teminat verildiğini ve geri getirilmesi durumunda ortaya bir ödül konduğunu biliyordum. Onu bizzat kendim

ararken Civica'nın yakınlarında bir kasabada durduğumda duymuştum dedikoduları. Tutuklanması için verilen teminatın Dalbreck Hanesi'ni yatıştırmak adına yapılmış küçük, bir jest olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi barbar kimdi? Vandalılar mı, Morrighanlılar mı? Ne tür bir baba kendi kızının ölüm emrini verebilirdi? Kurtlar bile kendi yavrularını her şeyden koruyorlar. Kaçtığına şaşırılmamak lazım.

Savaş adı altında öldürmek bir şeydi; birinin kendi yakınının canına kıyması bambaşka bir şey.

Bölüm Yirmi Yedi

“Bir tane, sadece tek bir izinli gün ve şu başına açtığın belaya bak!” dedi Berdi, boynuma kompres uygularken.

Olur da bir kez daha kusarsam diye, Kaden yanımdaki sandalyede elinde kovayla yanımda hazır bekliyordu.

“Dışarı haydut aramaya çıkmışım gibi konuşuyorsun,” diye tepki verdim.

Berdi dönüp imalı bir bakış fırlattı. Terravin’de haydut falan olmazdı. Özellikle de ara yollarda pejmürde kıya-fetli, parasız kızları avlamak için pusuda beklemezlerdi ama Kaden yanımda oturuyor olduğu için olayın üstünü kapatmaya devam etti. “Kasabada böyle bir yabancı akını varken daha dikkatli olman gerektiğini biliyorsun.”

Bıçak boynumu kesmeden sıyırmıştı. Berdi yaranın bir sinek ısırığından farksız olmasına rağmen boynun çok kan barındıran bir organ olduğunu belirtti. Kesiğin üstüne yakıcı bir krem sürünce irkilerek geri çekildim. “Rahat dur!” diye azarladı beni.

“İyiym ben. Küçük bir olayın üzerinde yaygara ko-parmayı...”

“Şu haline bir bak! Boynundaki kesiğin uzunluğuna...”

“Daha yeni bir sinek ısırığından farksız olduğunu söyledin.”

Dizlerimi göstererek, “Hâlâ bir yaprak gibi titrediğinin farkındasındır umarım!” dedi.

Eğilip dizlerime baktım, oldukları yerde tir tir titriyorlardı. Kendimi durdurmaya zorladım. “Bütün bir sabah öğününü kim atlarsa atlasın benim gibi halsiz hisseder.”

Neden kahvaltı yapmadığımı sormadı. Kan konusunda çok da hassas olmadığımın farkındaydı, yine de cesetten bahsederken konunun çok da fazla derinine inmeden konuştuk. Kaden, kısaca adamla Rafe’in ilgileniyor olduğunu belirtti. Berdi de ne demek istediğini sorup konuyu deşmedi. Ben de aynı şekilde. Cesedi polise götürmeyip ne yaptığını merak ediyorduk ve hepimiz konuyla ilgileniliyor olduğu için rahattık. Yine de beni Kaden’la gönderirken ona söyleyiş *şekli* hâlâ kulaklarımda. Konuyu yetkili mercilere taşımayacaktı.

Ölen adamın gaddar bir katil olduğu konusunda şüpheye yer yoktu. Belki bu da Rafe’in bilmesi gereken tek şeydi. Sonuçta adamın boğazıma bıçak dayadığına ve kanların nasıl aktığına şahit olmuştu. Kurtulmak için uygun bir delik aramak çok daha kolayken neden işi polislerle taşıyın ki? Belki de onun geldiği yer gibi isimsiz, uzak bölgelerde yaptıkları şey buydu. Eğer öyleyse sonuçtan memnundum.

“Sadece tek bir haydut gördüğünden emin misin?” dedi Berdi. “Bazen grup halinde dolaşırlar.”

Şifreleyerek anlatmak istediği şeyin ne olduğunu anlamıştım, bana saldıran kişiyle beraber gelmiş olabilecek ve günün sonunda hana baskın yapabilecek bir kraliyet ordusunun olup olmadığından emin olmak istiyordu.

“Tek başınaydı. Eminim. Başka kimse yok.”

Uzun, hırıltılı bir nefes verdi; bunun onun rahatlama şekli olduğunu biliyordum.

“İşte,” dedi boynuma küçük bir bandajla bastırırken. “Bitti.” Su dolu bir kabın içine bir çeşit pudra serpip bana uzattı. “İç şunu. Mideni kendine getirecek.” Gönlünü yatıştırmak için dediğini yaptım. “Şimdi yatağa, dinlen biraz,” dedi. “Az sonra çorbayla ekmek getiririm.”

Karşı çıkmak için hazırlanıyordum ki Kaden dirseğimden tutup kalkmama yardım etti ve ayağa kalktığım an o sert boğuşmanın etkilerini yeni yeni hissetmeye başladım. Yer yanıma ağrı içindeydi; omzum, kaburgalarına sertçe vurduğum dirseğim, tüm gücümle ayağına yüklenmiş bileğim ve topuğum, normalde bükülebileceğinden çok daha geriye zorlanan boynum.

“Sadece kısa bir süre,” dedim. “Gece olmadan çalışmaya yemek salonuna inerim.”

Berdi anlamadığım bir şeyler homurdanırken Kaden mutfak kapısından çıkmama yardım etti. Beraber tepeye tırmanırken o olmasaydı kesin ölmüş olacağımı söyleyerek teşekkür ettim ve nasıl olup da bir anda orada belirdiğini sordum.”

“Bir çığlık sesi duydum ve okumla yayımı hazırlayıp ormana doğru koştum. Pauline olduğunu ve tapınaktan dönerken bir hayvanla karşılaşmış olabileceğini düşündüm. Ayı ya da ne bileyim, bir panter. Boğazına dayanmış bir bıçakla beraber seni göreceğimi ummamıştım.”

O benim de aklıma gelebilecek son şeydi. “Hedefi tutturabildiğin için sana çok minnettarım. Ve ceset... On-
dan...”

“Ondan kurtulacağız,” dedi kendine son derece güvenli bir halde.

“Olay şu ki burada henüz yeniyim...” diye açıkladım, “...ve Berdi’nin başına problem olmak istemiyorum. Daha şimdiden bazı askerlerin dikkatlerini üzerime çektim.”

“Anlıyorum. Kimsenin ruhu bile duymayacak. O adam daha iyi bir sonu hak etmiyor.”

Bu karşılaşmanın yaratabileceği en küçük bir izi bile yok etme konusunda en az benim kadar istekliydi. Adamı beni kurtarmak için öldürmüştü, kimse onu bunun için suçlayamazdı, yine de belki polis sorgulaması ona en az bana geldiği kadar ağır geliyordu.

Kulübenin kapısına ulaştığımızda hâlâ destek olmak için beni kolumdan tutuyordu. “Seninle içeri girebilir miyim?” diye sordu. Her zamanki gibi temkinli ve istikrarlıydı. Rafe’in atının omzunu ısırdığı gün dışında hiçbir zaman onu bir şeyin telaşlandırdığını görmedim, bugün yaşanan korkunç olayın bile.

Gözleri -o iki kahverengi yuvarlak- ısrarcı bir şekilde bana bakarken aynı tanıştığımız gece olduğu gibi ona ihanet ettiler. Dışarıdan bakıldığında gayet sakin görünen o gözlerin içinde gizlenmiş bir fırtına esip gürlemeye devam ediyordu. Ağabeylerimin arasından en genç ve hoyrat olan Bryn’ı hatırlatıyordu bana. Bryn, uygunsuz hareketlerinin üstünü örtmek için babamın gölgesi altında her zaman o kendinden beklenen kraliyet havasını üstüne bir kıyafet gibi giymeyi başarmıştır ama annemin çenesinden aldığı bir çimdikle, gözlerinin içine bir kere bakmasıyla gerçek hep ortaya çıkmıştır. Ben ise henüz Kaden’in gerçeğini çözmemiştim.

“Teşekkür ederim ama ayakta durabiliyorum,” diye cevapladım. Ama onun yanında ayakta dururken bile yere yeterince sağlam basamıyordum. Bitkindim. Bir haftalık enerjim hayatta kalabilmek için sarf ettiğim birkaç hareketle bitip tükenmiş gibiydi.

“Kimsenin olmadığından emin misin?” diye sordu. “Gözüne çarpan hiç kimse?”

“Eminim.” Ödül peşindeki kelle avcılarının gruplar halinde aranmadıklarının ve bu karşılaştığımın özel bir görevde olduğunun bahsini açamazdım ona. Elini kolumdan çektiğine memnun olmuştum. Berdi haklıydı. Dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Kapıyı arkamdan kapattım, kanlı gömleğimi çıkartıp bir köşeye fırlattım. Yıkanması gerektiğini düşünecek halim yoktu. Omzumla boynum her hareketimde sızlayıp canımı yakarken yavaşça yatağa oturmaya çalıştım. Yastığımı kabartıp bıçağı altına yerleştirdim. Walther’a söz verdiğim gibi alıştırmaya yapmalıydım ve bunun için ne kadar erken kalkmam gerektiğinin bir önemi kalmamıştı artık. Kimsenin tuzağına bir kez daha düşmeyecektim fakat o an tek ihtiyacım olan şey güzel bir istirahatı. Göz kapaklarım ağırlaştı. Berdi o suya ne katmıştı ki?

Çok ağır uyudum; aralarda Berdi’nin kulübeye bana bir şey söylemek için girdiğini, yatağın kenarına oturup saçlarımı okşadığını ve sonra tekrar çıktığını hatırlar gibiyim. Masadan burnuma gelen tavuk suyuna çorbanın ve yeni fırınlanmış ekmeğin kokusunu aldım ama o kadar bitkindim ki kapı hafifçe tıklatılıp benim uyanmama neden olana kadar tekrar uykuya daldım.

Doğruldu, kafam kazan gibiydi. Güneş batıya bakan

pencereden içeri giriyordu. Tüm bir öğleden sonrayı uykuyla geçirmiştım. Kapı tekrar çaldı. “Berdi?”

“Benim. Şunu dışarı bırakıp gidiyorum.”

“Hayır. Bekle,” diye seslendim.

Ayağa kalkıp kapıya doğru topallayarak yürüdüm, bileğim daha fazla acıyordu. Parmağına geçirdiği iplerden sarkan iki adet düşürdüğüm bohçayla Rafe orada öylece dikiliyordu. Ellerindekini alıp yatağa koydum; tekrar ona döndüğümde biri pembe, diğeri lavanta rengi kırılğan iki çiçek tacını bana doğru uzatmış bekliyordu. “Sanırım bunlar almış olduklarının aynıları.”

O taçları elime verirken dudağımı ısırıp sessiz bir teşekkür fısıldayabildim sadece. İkimizin de bir birbirimize, bir uzaklara sonra tekrar birbirimize bakıp durduğu garip bir an geçip gitti.

“Boynun?” diye sorabildi sonunda başını yana eğip bandajlarımı kontrol ederken. Sadece birkaç saat önce mendilini yarama koyarken başparmağıyla nasıl tenime değdiğini hatırladım.

“Berdi yaranın bir sinek ısırığından daha fazla abartılacak bir şey olmadığını söyledi. Sadece kötü bir sıyrık-mış.”

“Ya topallaman?”

Omzumu ovaladım. “Her yerimi incitmişim.”

“İyi karşı koydun.”

“Başka seçeneğim yoktu,” dedim. Kıyaetlerine baktım. Üstünü değişmişti. Cesedin kanından veya ondan nasıl kurtulduğuna dair bir ipucundan eser yoktu. Sormaya korkuyordum, bir yandan da sormamaya. “Ceset?”

“Sormana gerek yok, Lia. Halledildi.”

Başımı salladım.

Tam ayrılıyordu ki tekrar durdu. “Özür dilerim.”

“Ne için?” diye sordum.

“Dilerdim ki...” Başını iki yana salladı. “Sadece üzgünüm,” diye tekrarladı ve arkasını dönüp yürüdü. Arkasından seslenecektim ki kulübeye doğru yürüyen Pauline’i fark ettim. Son hızla içeriye girip yerdeki kanlı gömleği saklayacak bir yer aradım. Minicik odamızda saklayabileceğim tek yer gardırobumuzdu. Kapağını hızlıca sonuna kadar açıp gömleği en ücra köşeye tıktım, üstüne de birkaç parça kıyafet attım. Nasıl olsa daha sonra yıkamak için geri alırdım. Pauline yeteri kadar dertle boğuşuyorken benim bir yenisini eklememin gereği yoktu. Banyodaki dağınıklığın arasında Walther’ın bana vermiş olduğu sepet gözüme çarptı. O gün bana ilettiği haberler beni o kadar fazla tüketmişti ki sepeti unutup bir köşeye tıkmıştım. Beni idare etmesi için dibine birkaç lokma bir şey bıraktığını söylemişti ama şimdiye çoktan bozulmuş olmaları gerekiyordu. Zıyan olmuş incirli keçi peynirini düşündüm ve kendimi kokuya hazırlayarak sepetin dibini örten peçeteyi elimle kenara iteledim. İçindeki şey peynir değildi.

Kapı aralandı ve Pauline’le yüz yüze geldim.

“Boynuna ne oldu?” diye sordu girer girmez.

“Yakmalık odun taşırken merdivenlerden düştüm. Sakarlık.”

Kapıyı çarpıp içeri girdi. “Onu yapmak Enzo’nun işi. Sen neden üstlendin?”

Ona baktım, kafam karışmıştı. İki haftadır benimle kurduğu en yakın ilişki bu olmuştu. “Hantal çocuk bugün

etrafta görünmüyordu. Eline iki kuruş para geçince hemen ortalıktan kayboluyor.”

Boynumdaki sargı hakkında usanmadan konuşmaya devam ederken onu susturup sepeti göstermek için yatağın yanına çağırdım. Beraber oturduğumuzda eşarbının gitmiş olduğunu fark ettim. Bal rengi saçları omuzlarını çevreliyordu.

“Matem eşarbın,” dedim.

“Önüme bakmam gerekiyor,” diye açıkladı. “Mikael’im için elimden ne geliyorsa yaptım. Şimdi ilgimi odaklamam gereken başka şeyler var. İlgilenmem gereken ilk şey de *sensin* gibi görünüyor.”

Uzanıp ona sıkı sıkı sarıldım. Acıdan kalp atışlarım hızlandı. Bir şey çıkarmamaya çalıştım ve kollarımın arasından kurtulana kadar sarılmaya devam ettim, geri çekildiğinde beni dikkatlice süzdü.

“Her şey yolunda mı?”

Haftalardır içimde sakladığım endişe ağzımdan döküldü, sesim titriyordu. “Ah, Pauline! Seni o kadar çok özledim ki. Sahip olduğum tek şeysin sen. Ailemsin artık. O kadar solgun ve acılıydın ki. Asla seni geri kazanamayacağımdan korktum. Gözyaşları ve sessizlikten başka bir şey yoktu. Sessizlik...” Durdum, dudaklarımın titremesinden kurtulmak için parmaklarımla dudaklarıma bastırdım. “Sessizlik en kötüsüydü. Bana yanından gitmemi söylediğinde Mikael için beni suçluyor olmandan korktum.”

Beni kendine doğru çekip sarıldı, ikimiz birden ağlamaya başladık. “Seni asla böyle bir şey için suçlamam,” dedi. Gözlerime bakabilmek için geri çekildi. “Fakat

yas tutmanın da kendine has bir yolu var, Lia. Kendimi kontrol edebilecek durumda değildim. Tam olarak atlata-
madığımı biliyorum ama bugün tapınakta...” Duraksadı,
gözyaşlarını tutmaya çalıştı. “Bugün bir şey hissettim.
İçimde bir şeyler kanat çırpı. *Burada.*” Elimi alıp karnına
bastırdı. “Yaşamaya devam etmem gerektiğini anladım.”

Gözleri ışıldadı. Gözlerinin içinde, acının arkasına
saklanmış umudu ve sevinci gördüm. Boğazım düğüm-
lendi. Bu ikimizin de aklının ucundan dahi geçemeyecek
bir yolculuk olmaya başlamıştı.

Gülümseyip yanaklarımdaki yaşları sildim. “Sana
göstermem gereken bir şey var,” dedim. Sepeti ortamıza
koyup peçeteyi kaldırdıktan sonra Morrighan parasından
oluşan kalın bir desteyi çıkardım içinden, beni bir süre
idare etmesi gereken birkaç lokma bunlardı. Ağabeyim
bu yaptığıma hak verirdi. “Walther getirmiş bunu. Mika-
el’den olduğunu söyledi. Ona bir şey olursa bunun sana
yollanmasını söyleyen bir mektup yazmış.” Pauline uza-
nıp kalın desteye dokundu. “İlk yılında olan bir nöbetçi er
için çok fazla değil mi bu?”

“Parasının hesabını iyi yapmış,” dedim Mikael’in ka-
rakteri hakkında yapacağım her iyi yorumun Pauline ta-
rafından sorgusuzca kabul edileceğinin farkında olarak.

İç geçirdi ve gülümseyince gözlerinin etrafı çizgi çizgi
oldu. “İşte Mikael böyle biri. Bu para bana yardımcı ola-
caktır.”

Uzanıp onu elini tuttum. “Hepimiz yardım edeceğiz,
Pauline. Berdi, Gwyneth ve ben; hepimiz senin için...”

“Haberleri var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil.”

İkimizin de farkında olduğu şey şuydu: gerçeği ya Pauline ya da zaman ortaya çıkaracaktı. Bazı gerçekler saklı kalmayı kabul etmiyorlardı.

Tekrar anlat bana, Ama. Sıcaklığı anlat. Eskiği.

Sıcaklık geldi çocuğum, bilmediğim diyarlardan.

Babam buyurdu ve işte oradaydı.

Baban Tanrı mıydı?

Tanrı mıydı? Öyle gibiydi.

Dışarıdan bakıldığında insana benzerdi.

Ama aklın alamayacağı kadar güçlü,

İmkânsızın ötesinde bilgili,

Bir ölümlümün olamayacağı kadar korkusuzdu.

Gücü tıpkı...

Sana anlatmama izin ver, çocuğum, babamın hikâyesini.

Bir zamanlar, tanrılar kadar muhteşem bir adam yaşarmış...

Ama en muhteşemimiz bile titrer korkudan.

Kayar düşer en kusursuzu zirvedeki karlardan.

-Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm Yirmi Sekiz

Pembe, şeker rengindeki sis gökyüzünü süslüyordu ve güneş dağların tepesine doğru yaptığı günlük tırmanışına başladı. Yolun iki tarafını dolduran yirmişer sıra insan, kutsal günlerin başlangıcını haber edecek tören alayının kendilerine öncülük etmesi için bekliyorlardı. Kalabalık saygı dolu bir havayla bezenmişti, etrafta dolanan kutsal hava elle tutulacak kadar hissediliyordu, sanki tanrılar da aramızda bekliyor gibiydi. Belki de gerçekten öyleydi.

Kurtuluş Bayramı sonunda başladı. Yolun ortasında, kenarda izleyenlere öncülük etmek için bekleyen genci yaşlısı demeden düzinelerce kadın eski paçavraları üstlerine geçirmiş, el ele tutuşmuşlardı.

Terravin'de doğan her İlk Kız Çocuğu.

Berdi ve Pauline de aralarındaydı.

Civica'da annemin öncülük ettiği alayın tıpatıp aynıydı, o da bugün orada aynı şeyi yapıyor olmalıydı. Annemin birkaç adım ötesinde yürüdüğm alayın aynısı. Alayın içindeydik çünkü biz de krallığın İlk Kız Çocukları'ydık, tüm zamanların en sağlam lütfunu içimizde taşıdığımız için herkesten daha fazla kutsanmış kabul edilirdik.

İster bir avuç inançlı insandan oluşsun, ister çok geniş kitleleri kapsasın; aynı alay, Morrighan'ın tüm kasabalarında, küçük mezralarında ve köylerinde gerçekleştirirdi. Yan yana sıralanmış İlk Kız Çocukları'nın yüzlerini inceledim; kimi sabırsız, kimi kendinden emin, kimi meraklı, kimi bıkkın... Bazıları lütfu içlerinde taşıyor olabileceklerini umuyordu, bazıları sahip olmadıklarının farkında, bazıları hâlâ gelmesini ümit ediyor, bazıları ise başka seçeneklerinin olmadığıın son derece farkında bir halde yolun ortasında öylece duruyorlardı. Bu bir gele-nekti sonuçta.

Rahipler, bütün İlk Kız Çocukları'nı alaya toplamak için son çağrışı yaptılar. Gwyneth kalabalığın içinde sıkışıp kalmış, yanımda dikiliyordu. İç geçirdiğini duyunca başımı sallayarak tepki verdim.

Sonunda ezgiler yükselmeye başladı.

Morrighan'ın şarkısı nazik ve mütevazı notalarla yükselmeye başladı, tanrılara yol göstermeleri için yalvarılıyor, gösterdikleri merhamet için şükranlar sunuluyordu.

Kalabalıktaki insanlar olarak alayın arkasına düştük. Bizim de üstümüzde kendi paçavralarımız vardı; herkes oruç tuttuğu için midelerimizin gurultusu eşliğinde kutsal tören, şükran ve dualar için tapınağın yolunu tuttuk.

Rafe ve Kaden'm gelmediğini düşünmüştüm. Bugün toplu oruç günü olduğundan Berdi sabah yemek çıkarmamıştı ve ikisi de tavan aralarından aşağı inmemişlerdi fakat tapınağa varılmadan önce kalabalıkta ikisini de fark edebildim. Gwyneth de aynı şekilde. Kafalar öne eğik, sesler ancak şarkılara eşlik etmek için yükseliyordu ama bana doğru eğilip, "Buradalar," diye fısıldadı sanki Kut-

sal Soy'u yıkıntıdan kurtarıp ışığa doğru yönlendiren tanrılar kadar mucizevi bir mevcudiyetleri varmış gibi. Belki de vardı kimbilir.

Gwyneth yerinden ayrılarak Simone'un ve ailesinin bulunduğu sıraya varana kadar yürüdü. Simone'un annesinin saçlarına tuzla karabiber serpiştirilmiş gibiydi, babasının da saçları kar gibi beyazdı. İkisi de böylesine küçük bir çocuğa sahip olabilmek için fazlasıyla yaşlılardı ama bazen kullara cennetten umulmadık hediyeler inebiliyordu. Simone'un eli elleri arasındayken kadın Gwyneth'e başıyla selam verdi ve birlikte yürümeye başladılar. Kasabaya her inişimde kusursuz giyindiğini gördüğüm küçük Simone bile kendi üstüne geçirecek birkaç parça paçavra bulabilmeyi başarmıştı. Kalabalıkla beraber adımlar atarken bir şeyi ilk kez fark ettim; Simone'un yaylanıp duran çilek rengi bukleleri, Gwyneth'in saçının yalnızca bir ton açığıydı.

Tapmağa vardık ve kalabalık dağıldı. İbadethanenin olduğu yer genişti ama kutsal günleri geçirmek için buraya gelen ziyaretçilerle beraber bütün bir Terravin'i içine alabilecek kadar büyük değildi. İlk Kız Çocukları'yla beraber daha büyük olanlara da ibadethanenin içinde yer vardı fakat kalabalığın geri kalanı; çevredeki merdivenlerde, meydanda, küçük yer altı odasında ya da bazı rahiplerin ayinleri *hepimizin* duyabilmesi için yer aldıkları mezarlıkta kendilerine yer bulmak zorundalardı. Kalabalık gittikçe azaldı, herkes günün geri kalanını geçirecek kendilerine göre bir yer bulmaya çalışıyordu. Ben içimde bir umut, olduğum yerde duruyordum ama Rafe ve Kaden'm izini kaybetmiştim. Sonunda mezarlığa yürüyüp geriye kalan son boş yere oturdum.

Örtümü altıma sererken tapmağın arka merdivenlerinde duran rahibin bakışlarını yakaladım. Bana baktı, *bekliyordu*. Tanıdığım biri değildi. Daha önce hiç karşılaşmamıştım kendisiyle, belki tapınakta geçirdiği o kadar gün içinde Pauline ona benim hakkımda bir iki bir şey söylemiş olabilir. Günah çıkarmak adına gerçekleri bile söylemiş olabilir, rahiplerin sessizlik yeminlerine bağlı olduklarını biliyordum. Ben yere diz çöker çökmez yıkım hikâyesiyle ayinine başladı.

Hikâyeye aşınaydım. Ezberlemiştim. Herkes gibi. *Tarih tekrarlanmasın diye, bir bir geçmeli hikâyeler babadan oğula, anadan kıza*. Bu hikâye her barınakta, her yıkık dökük kulübede, her köşkte, malikânede anlatılırdı. Yaşlılardan gençlere iletilirdi. Regan'ın bana anlatmayı çok sevdiği bir hikâyeydi bu, tabii içinde daha fazla kanla, savaşla ve vahşi yaratıklarla beraber. Annemin versiyonundan biraz daha süslü bir anlatımı vardı. Clo-
ris Teyzemin hikâyesi boyun eğme ve itaat eylemleriyle bezenmişti, Bernette Teyzemin kurtuluş serüveninin üstünde daha az durması dikkat çekerdik ama özünde hepsi de rahibin şu an anlattığıyla aynı hikâyeydi.

Kendilerini tanrıların yalnızca bir basamak altında gördüler, cennet ve yeryüzündeki güçleriyle övündüler. Parmaklarının ucunda günü ve geceyi çevirdiler, cennet göklerinde süzüldüler, tek fısıltıyla dağların zirvelerini yerle bir ettiler, gazaplarıyla sarsıntılara boğulurdu yeryüzü en derin korkular içinde...

Hikâyeye odaklanmaya çalışıyordum fakat *korku* söz-

cüğü dudaklarından döküldüğü an, kendiminkini tetikledi. Dün gece rüyama girip bana “*Tek bir kelime daha etme,*” diyen o bomboş gözlerle bakan kuklayı hareketsiz eklemleriyle birlikte kanlar içinde gözümün önüne getirdim. Rüyamda bile itaat etmeyip son ses bağıırıyordum. Sessizlik benim ustası olduğum bir konu değildi.

Üstat’ın ve Başyargıç’ın benden hoşlanmadıklarını bildirdim fakat beni öldürmek için birini tutacakları asla aklıma gelmezdi. Ödül avcısı, suçlunun yaptığı ihanetle yüzleşmesi adına adalet karşısına çıkmasını sağlamak için tutulurdu. Bu ödül avcısı falan değildi. Resmî idamım için beni canlı bir halde geri götürebilirdi. Babam da bütün bu olanların bir parçası olabilir miydi? Benden sessizce sonsuza dek kurtulmak adına bu kadar istekli olabilir miydi? *Kendi baban yapmaz*, demişti Pauline bir keresinde. Artık o kadar da emin değildim.

Üstat’ın çalışma odasına o gece sürünerek girdiğim anı hatırlayarak başımı salladım. O notu neden bırakmıştım ki? Notun tek amacının onu sinirden çıldırtmak olacağını bilmeme rağmen aldırmamıştım. Dün saldırganın elindeki notla karşılaştığım zaman hiç de eğlenmemiştim ama -tanrılar beni affetsin- onu Üstat’ın kendi mektup zarfını ve kalemını kullanarak yazarken kahkahalarımı engel olamamıştım. Not bırakmamış olsaydım bile kimin yaptığını anlayacaktı tabii ki. Kaledeki olası tek hırsızdım ve planımı benden duyması gerektiğini fark etmesini istiyordum.

Başyargıç’ın, Üstat kendisine notu gösterdiği anki suratını çok net hayal edebiliyordum. O kitapların hiçbir değeri olmasa bile notu oraya koyduğum zaman fazlasıy-

la değerlendiklerini biliyorum. Ayrıca kusursuz bir programla hazırladıkları o evlilikten kaçıp kurtularak resmen kendileriyle alay etmiştim. İnandırıcı gibi değil. Vekil’le beraber babamın kurulunun en güçlü üyelerindendiler; buna rağmen ellerinde tuttıkları pozisyona ve güçlerine aldırmadığımı, saygı duymadığımı açıkça göstermiştim. O notu oraya iliştiirmek bir şekilde bana güç katmıştı. Elim me koz geçmişti. Bu sır yalnızca kraliyet arşivine usulen geçirmeyi başaramadıkları eski bir kitaptan ibaret olsa bile, sırları artık güvende değildi.

Dün gece, Pauline uykuya daldıktan sonra sandalyeyi gardıroba doğru sürükledim. Bitmek bilmeyen yükseklikteki yığının tepesindeki kumaşa sarılı kutuyu elimle buldum. Onu neden oraya sakladığımdan pek emin değildim. Belki de Üstat’m saklamış olduğunu gördüğüm için aynı şeyi benim de yapmam gerektiğini düşünmüştüm. Bu kitaplar herkesin görmesi gereken şeyler değillerdi. Narin ciltleri dolaptan çıkartıp dikkatle masanın üzerine yerleştirdim. Masa lambası, zaten sarı renkte olan ciltlere altın sarısı bir ışıltı veriyordu.

İkisi de hasar gördüğüne dair işaret taşıyan yer yer kabarmış derilere sarılı ince, küçük kitaplardı; köşeleri, sanki daha önceden ateşe fırlatılmışlar gibi yanık izleriyle dolup taşmıştı. Aralarından bir tanesi daha fazla hasar görmüştü ve bir ara aceleyle yırtılmış gibi son sayfasının neredeyse tamamı üst sol köşede geriye kalabilmiş olan birkaç harf dışında kayıptı. Diğer kitap, daha önce görmediğim bir stilde yazılmış kargacık burgacık yazılardan oluşuyordu. İkisi de Morrighan diyalektlerinin hiçbirine benzerlik göstermiyorlardı fakat artık kullanımda olma-

yan bazı sözcükleri de barındırıyorlardı. Bu garip kelimelerin nesli tükenmiş dillerden birine ait olabileceğini tahmin ettim.

Narin sayfaları bir saat boyunca dikkatle inceleyip durdum, yine de dillere olan eğilimime rağmen hiçbir gelişme kaydedemedim. Kelimelerden bazıları, Morrighan diliyle benzer kökenden geliyorlardı ama bu benzerlik, sözcükleri anlamak adına gösterdiğim çabamın karşılığını verecek yeterlilikte değildi. Daha etraflı bir çözüm yolu düşünmem lazımdı ve Terravin'in sahip olduğu tek arşiv tapınakta bulunmaktaydı. Oradaki rahiplerle iyi geçinemem gerekebileceğini geçirdim aklımdan.

Rahip basamaklardan inerek ibadet edenlerin arasına karıştı, hikâyenin geri kalanına devam ederken sesi son derece istikrarlı ve coşkulu geliyordu.

Bilgiye göz koymuşlardı ve hiçbir gizem saklı duramazdı önlerinde. Bilgilerine bilgi katarken bilgeliklerini düşürdüler; fazla, daha da fazla güce hasretle savunmasızı ezdiler

Şahit oldu tanrılar yüreklerindeki boşluğa ve kibre ve gönderdiler bir melek Aster adında. Uzanıp kopardı gökyüzünden bir yıldız, fırlattı dünyaya; göğe yükseldi toprak, çalkalandı denizler, yuttu dalgalar bütün adaletsiz olanları. Kaldı geriye bir avuç insan. Güç ve zekâ değildi belki en önemli yönleri; kalpleri saftı, alçakgönüllülüktü erdemleri.

Pauline'i düşündüm; dünyanın en temiz kalpli, en mütevazı insanıydı ki bu da onun en kalpsiz insanların avı

olmasına neden oluyordu. Kutsal günler gelip çatmış olsa da kendimi tutamayıp dişlerimin arasından Mikael'e lanetler okudum. Yanımdaki kadın azimle mırıldandığımı görünce beni dindar sanıp gülümsedi. Ben de ona dönüp bir gülücük fırlattım ve dikkatimi tekrar rahipe yönlendirdim.

Bir avuç emanet soy kaldı koca dünyada geriye. Katlandılar üç nesil boyu sınanmaya, yargılanmaya yüzleri karanlık taraftan yana olanlardan ayrılmaya; en safları, temizleri ayıklanırken. Kalplerdeki karanlığı fırlatıp attılar kalan harabelere. Fakat Harik'in İlk Kız Çocuğu, alçak gönüllü ve bilge Morrighan, tanrılardan özel bir hediye aldı. Tahribe kurban olmayan Emanet Soy'a ışıksun diye dünyanın yaralarını sardığı diyara açılan güvenli yolu gösterdiler kendisine, yaratılış tekrar yolunu bulsun diye.

Morrighan sadıktı rehberliklerine ve tanrılar gizlemediler memnuniyetlerini. Evlendi Aldrid'le ve o günden bugüne Morrighan'ın kızlarıyla beraber nesilden nesile dünyaya gelen bütün İlk Kız Çocukları ödüllendirildi tanrıların bahsettiği lütufla; verilmiş bir söz olsun, hatırlatsın diye bir gerçeği. Yaşadıkça tanrılara kulak veren saf kalpler, yeryüzünde yol açmayacaktı yeni bir kıyamet ikinci bir tahribe.

Ayinler gün boyu sürdü ve sonunda tıpkı zamanında genç kız Morrighan'ın kendisini yeni dünyaya takip eden temiz yürekli insanları açlıktan bolluğa ulaştırdığı gibi İlk Kız Çocukları da oruçların açılış anında diğerlerine ön-

clk ettiler. Pauline'in kemeraltında inananlara ekmek dağıttığını gördüm, Berdi de tapınağın diğer tarafında aynı işlemi yapmaktaydı. Başka bir İlk Kız çocuğu da gelip bana bir parça ekmek verdi ve rahibin iradesinde son ekmek parçası da dağıldıktan sonra herkes tekrar bir araya geldi. Artık dizlerim sızlıyordu ve midem ekmeğin hakaret niteliğindeki küçüklüğüne lanetler yağdırırcasına gurulduyordu. Rahip bitiriş kelimelerini de sarf ettikten sonra, "Ve yle de olacak..." dedi. Herkes ayağa kalkıp *sonsuza kadar* diye eşlik etmeye başladı.

İnananlar, tüm gün edilen duaların verdiği yorgunlukla yavaşça ayaklandılar; artık evlerine gidip geleneğe dāhil olan iftarı yaparak oruçlarını tam anlamıyla aabilirlerdi. Kaden ve Rafe'in nereye gitmiş olabileceğini düşünerek tek başıma döndüm.

Omuzlarımı esneterek acı içinde gerildim. Handa, akşam yemeği için yapılacak pek iş yoktu aslında. Kutsal bir ziyafetti ve halkın çoğu kendi ziyafetini kendi evinde gerçekleştirirdi. Kasaba dışından gelen ziyaretçilerden inananların çoğu da tapınağın sunduğu halk yemeğe katılacaklardı, bu yüzden handa yemeğe inen çok sayıda kişi olmayacaktı. Yemekte güvercin kızartması, çerez, çalı fasulyesi, meyve ve yeşillik vardı ve bütün bunlar ortak tabaklardan yenilmek üzere hazırlanmıştı; tıpkı Morrighan'ın Emanet Soy'a sunduğu o sade ilk yemekte olduğu gibi. İlgilenilmesi gereken başka tören detayları da vardı tabii, özellikle yemek salonunun hazırlanış şekli gibi. Midem yemek için gmbrderken morluklar içindeki vücudum da sıcak bir banyonun hasretini çekiyordu ve ben hangisinin daha fazla burnumda tttğnden emin

olamıyordum. Hana yapılan o son tırmanış, âdeta bileği-me yapılan bir haksızlık gibiydi.

Yemek ve banyo hayalleri arasında Rafe'in ve aldığı çi-çek çelenklerinin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Yere dü-şürdüğüm demetleri bana getirmesi bir yana, o paramparça olmuş demetlerin tıpatıp aynılarını bulabilmek için çaba sarf etmesi beni hayretler içinde bırakmıştı; özellikle de bir yan-da onu bekleyen rezil bir görev dururken. Gerçekten anlaşıl-maz biriydi. Bir an geliyor gözleri sımsıcakken bir anda buz gibi bakışlarıyla içini soğutabiliyordu, çok nazik davrandığı bir anın hemen ertesi saniyede beni başından atıp yürüyüp gidebiliyordu. İçinde sürüp giden bu savaş neydi? O taçla-rın yenilerini bulup getirmek kibarlığın da ötesinde bir jestti. Bana onları uzattığı an gözlerinde kelimelerin ifade edeme-yeceği bir şefkat belirmişti. Ben neden...

“Topallamaya devam ediyorsun.”

Kan basıncımın yükseldiğini hissettim, bütün eklem-lerim kendilerini bıraktılar ve içim resmen kaynamaya başladı. Sesi kulağıma yumuşak bir iniş yaptı, omzuyla hafifçe benimkine değiyordu. Ona bakmak için dönme-dim, sadece yürürken bana ayak uydurduğunu ve oldukça yakınımda yürüdüğünü hissettim.

“Dindarsın demek,” dedim.

“Bugün tanrılarla konuşmam gerekiyordu,” diye cevap verdi. “Tapmak da diğer yerler gibi bu işe uygun bir yer sonuçta.”

“Şükranlarını sunmaya mı gittin?”

Boğazını temizledi. “Hayır, öfkemi kusmaya.”

“Yumruğunu tanrılara sallayabilecek kadar cesur mu-sun yani?”

“Tanrıların samimi yorumları onurlandırdığı söyleniyor. Ben de içten konuştum.”

Yan gözle ona baktım. “İnsanlar her günü yalanlarla geçiriyorlar. Özellikle de tanrılara söyledikleri yalanlarla.”

Sırıttı. “Daha doğru bir tespit olamazdı.”

“Peki ,dua ettiğin tanrı hangisiydi?”

“Bir önemi var mı? Hepsi duymuyor mu?”

Omuz silktim. “Capseius sıkıntıların tanrısıdır.”

“Beni kimin dinlediği anlaşıldı.”

“Kulaklarının şu an alevler içinde yandığına eminim.”

Rafe bir kahkaha patlattı, ben ise önüme bakmaya devam ettim. Capseius adında bir sıkıntı tanrısı falan yoktu. Tanrıların isimleri bile yoktu, yalnızca belirli nitelikleri vardı. Yaratılış Tanrısı, Merhamet Tanrısı, Kefaret Tanrısı ve Bilge Tanrı... Rafe inançlı biri değildi. Kutsal Morrihan Gerçekleri'nin en temel öğretilerini bile bilmiyordu. Tapmağı bile olmayan, bu derece gelişmemiş bir yerden mi gelmişti? Belki de köklerinden bahsetmek istememesinin sebebi buydu. Utanıyordu.

Bölüm Yirmi Dokuz

Prens

Kalabalıkla beraber tapınağa varmadan hemen önce durdurdum Enzo'yu. Bu kadar yakınına yaklaşp aniden kolunu tutunca irkildi. Bir baş işaretimle farklı bir yola doğru yürümemiz gerektiğini anlamasına sebep oldum. Konuşmamız lazımdı ve bunu söyler söylemez yüzünü ter bastığını gördüm. En azından endişelenmesi gerektiğini anlayabilecek kadar bir sağduyuya sahipti.

Şüphelendiğim kadar ağlak bir tip olmasından korktuğum için onu kalabalıktan oldukça uzağa götürdüm. Artık iyice gözden kaybolduğumuz zaman onu yakasından tutup demirci dükkânının duvarına doğru savurdum. Önce karşılık vermek için yumruklarını sıktı, sonra aklına daha iyisi gelmiş olacak ki öfkeli serzenişlerine başladı.

Tekrar tutup bu sefer o kadar sert şekilde çarptım ki duvar titredi. “Kapa çeneni! Ve dediğim her bir kelimeyi dikkate dinle çünkü bir daha bu şekilde buluşmak zorunda kalırsak aramızdan biri dili olmadan ayrılacak. Demek istediğimi anlıyor musun?”

Kafasını deli gibi sallayıp onlarca kez evet diye tekrarladı.

“Güzel. Birbirimizi anlıyor olmamıza sevindim.” Yüzünün dibine kadar yaklaşp her bir kelimeyi anlaşılır ve sakın bir sesle tükürüklerimi saça saça söyledim. “Dün sabah çatı katımda otururken birisiyle konuştuğunu ve ona üstteki ıssız yolun tarifini verdiğini duydum.” Gözlerinin içine sert sert uzun bir süre baktım. “Sonra da şıngırdayan paraların seslerini duydum.”

Gözleri korku içinde büyüdü.

“Lia’yla ilgili tek bir kelimenin daha dudaklarından geçtiğini görmeyeceğim. Eğer ki *kazara bile olsa* o ağzından tek kelime bile kaçarsa, dilini kesmeden hemen önce o doymak bilmeyen küçük avuçlarının arasındaki sikkeleri tek tek çekip gırtlığına sokarım. Anlıyor musun beni, Enzo?”

Başıyla anladığını bildirdi, olur da tehdidimi şimdi gerçekleştirmeye karar verirsem diye ağzını sımsıkı kapatmıştı.

“Ayrıca bu konuşma ikimizin arasında kalacak, *anlaşıldı mı?*”

Hızla başını salladı tekrar.

“İyi çocuk,” diyerek omzunu sıvazladım ve onu duvarın köşesine sinmiş bir halde orada bıraktım. Birkaç metre ilerledikten sonra tekrar arkamı döndüm. “Ve Enzo, billesin diye söylüyorum,” diye ekledim itina ile. “Eğer seni bulmayı aklıma koymuşsam, bu dünya üzerinde benden saklanabileceğin bir kıta henüz keşfedilmedi. Şimdi o sümüklerini sil. Törene geç kalacaksın.”

Ayağa kalktı, donakalmıştı. “Şimdi!” diye bağırdım.

Burnunu sildikten sonra bana değmeden viraj alarak koşup gitti. Geçitte gözden kaybolana kadar onu izledim.

İşleri daha kötü bir hale getirme.

Görünüşe göre işler çoktan kötü bir hâl almıştı. Eğer evliliği en başında reddedebilecek kadar cesur biri olsaydım asla kaçmak zorunda kalmayacaktı, o bıçak asla boğazına dayanmayacaktı, Enzo gibi iğrenç bir pislikle beraber bir handa çalışmak zorunda olmayacaktı. Yapmam gerekeni yapsaydım şimdi her şey çok daha farklı olacaktı.

Ne yaparsan yap ona kim olduğundan bahsetme. Dalbreck ve silah arkadaşların için durumu daha da kötüleştirme.

Burada biraz daha kalırsam herkes durumu öğrenebilirdi. Er ya da geç buradan uzaklaşmam lazımdı. Sven'in itibar ettiğimin de ötesinde bir zekâsı vardı. İşlerin kötüye saracağı zamanı anlardı fakat Lia'nın düşündüğümünden bu kadar farklı çıkacağını nereden bilebilirdim?

Bölüm Otuz

Katil

Onlarla karşılaşmamın çok öncesinde varlıklarını hissetmiştim.

Yerleşim diyordu annem buna; düşünce ve niyetin oluşturduğu denge yeni yerlere yelken açar, oradaki olan bitenin yerine geçerek yerleşecek bir yer bulurlar. Parmak uçların karıncalanır, ensedeki tüyler diken diken olur, kalp atışlarını ele geçirir ve eğer üstünde yeterince tecrüben varsa seninle konuşur. Düşüncelerin ve niyetin alışılmadık, uygunsuz veya kaçınılmaz olduğu zaman yerleşimin en güçlü hissedildiği zamandır ve Yerravin'de Griz, Malich, Eben ve Finch kadar uygunsuz veya kaçınılmaz olan başka bir şey daha yoktu.

Kalabalıktaki onca insana göz gezdirdim, Griz'in başı diğerlerinin arasından kolayca seçiliyordu. Yüzünü gölgelemek için o her zamanki şapkasını aşağı kadar çekmişti. Yaralarının, küçük çocuklara çığlık attıracak; hatta kocaman adamları bembeyaz bir hale getirebilecek kadar derin bir etkisi vardı. Onun da beni gördüğünden emin

olduğum an, yüksekten elimi sallayarak arkamdan geleceklerini bildiğim bir patıkaya doğru çevirdim yolumu.

Güvenli bir uzaklığa ulaştığımız zaman arkamı döndüm. “Delirdiniz mi? Ne işiniz var burada?”

“Küçük bir kızın vücudunu kellesinden ayırman daha ne kadar sürecektir?” diye homurdandı Finch.

“Erkencisiniz. Bazı pürüzler çıktı.”

“Lanet olsun!” dedi Griz. “Bu gece patlat şunun kafasını da gidelim buradan.”

“Ben yaparım!” dedi Eben.

Eben’e tehditkâr bir bakış fırlatıp Griz’e geri döndüm. “Hâlâ bilgi topluyorum. Komizar’ın işine yarayabilir.”

Griz şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Ne tür bir bilgi?”

“Bir hafta daha verin. İş hallolacak ve ben bana dediğiniz tarihte, belirttiğiniz yerde olacağım. Bir daha burarlarda görünmeyin.”

“Bir hafta,” diye sızlandı Finch.

Malich çarpıcı gözlerle etrafı inceliyordu. “Geceleri yatakta uyuyabilmek, gerçek bir tabaktan sıcak yemek yemek ve kim bilir daha ne tür zevkleri tadıyor olmak gayet makbul bir yaşam. Ben de birkaç gün...”

“Bir hafta,” diye tekrarladım. “Tabii isterseniz Komizar’a sizin sabırsızlığınızdan ve Venda’nın yararına olabilecek bir bilgiden feragat etmek zorunda kaldığımdan da söz edebilirim.”

Dik dik baktı Malich. “Aldığın tek şeyin bilgi olduğundan şüpheliyim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye azarladım.

Malich beni hor gördüğünü hiçbir zaman saklamamıştı. Duygularımız karşılıklıydı. Benim yararlandığım ay-

ricalıklardan ve onun kaldığı konsey binası yerine sahibi olduğum kalede kalmamdan hiçbir zaman haz duymamıştı. Fakat vazifelerini beceriyle yerine getiriyordu. Ölüm-cül, kurnaz ve sadıktı. Kaç kere arkamı kollamıştı, benim hatırıma olmasa da Venda'nın iyiliği için.

Griz bir kelime daha konuşmadan Eben'in ensesine bir şaplak atıp yürüyerek uzaklaştı. "Hadi gidiyoruz."

Finch tekrar homurdandı. Aramızda onu evde bekleyen bir eşe sahip tek adamdı. İşlerin azıcık bile sarkması durumunda söylenmek için bir nedeni vardı. Hepimiz de bir yıla yakın bir süredir yollardaydık. Malich özenle kesilmiş sakallarını ovaladı, diğerlerine katılmadan önce son bir defa beni dikkatlice inceleyip yanımdan ayrıldı.

Bir hafta.

Derin bir nefes çektim içime. Bir haftanın bana katabileceği hiçbir şey yoktu. Ortada önemli bir bilgi yoktu. Ertelememi gerektirecek hiçbir şey yoktu aslında. Yedi gün içinde Lia'nın boğazını kesmeliydim çünkü Venda'nın benim için önemi, onun sahip olduğu önemden daha fazlaydı. Çünkü kimse orada değilken bana yardım eli uzatan kişi Komizar'dı. Bu görevi tamamlamadan ayrılamazdım. Lia da onlardan biriydi ve bir gün onların yanına tekrar dönecekti.

Yine de şimdi, önümde yedi yeni gün daha vardı.

Bölüm Otuz Bir

“İçeride azıcık kıvırtmanın kimseye zararı olmaz,” dedi Gwyneth başıyla mutfak kapısını işaret ederek.

Pauline itiraz etti. “Bugün kutsal bir gün, Gwyneth.”

“Aynı zamanda bir kutlama,” diye karşı çıktı Gwyneth kayık tabakların içinden şişlenmiş altı güvercini çekip alırken. “Morrighan’ın o kadar İlk Kız Çocuğu’nu nasıl yaptığını sanıyorsun? İddiaya varım ki kalçalarını nasıl kullanacağını çok iyi biliyordur.”

Pauline gözlerini devirerek Gwyneth’in yaptığı kutsal saygısızlığın kefareti olarak parmaklarını öptü.

Usanmış bir halde iç geçirdim. “Kimseyle flört etmiyorum.”

“Bayadır yaptığın bu değil mi?” diye sordu Gwyneth.

Cevap vermedim. Mutfak kapısından içeri girdiğim an uğradığım hayal kırıklığına şahit olmuştu. Bir kere daha adımımızı hana atar atmaz Rafe’in ilgili sıcaklığı gitmiş, yerine soğuk ve ulaşılmaz bir adam gelmişti. Mutfak kapısını çarparak içeri girdim ve dişlerimin arasından, “Nesi var bu adamın böyle?” diye sordum. Gwyneth şikâyetimi duymuştu. Enzo’dan bahsettiğimi söyleyip üstünü örtmeye çalıştım ama dediğimin tek kelimesini yemedi.

“Peki, sarışın olan? Onun nesi var?”

“Hiçbir şeyi yok. Neden böyle...”

“Ben daha sıcak bakışları olduğunu düşünüyorum,” dedi Pauline. “Sesi de...”

“Pauline!” Şaşkınlık içinde ona baktım. Başımı eğip çalı fasulyelerini ayıklamaya devam etti.

“Bu kadar masum ayağına yatmayı kes, Lia! İkisini de çekici bulduğunun farkındayım. Kim bulmaz ki?”

Tekrar iç çektim. Gerçekten de kim bulmazdı ki? Ama hissettiğim şey basit bir ilgiden daha öteydi. Kuzu kulağını, kuşburnunu, kara hindibayı ve malta eriklerini güvercinlerin etrafındaki tabaklara rengârenk kuş yuvalarımıyş gibi yerleştirdim; dediklerine cevap vermiyor olmama rağmen Gwyneth ve Pauline, Rafe ve Kaden’in hünerleri ve onlarla nasıl iletişime geçmem gerektiği hakkında ileri geri konuşup durmaya devam ettiler.

“Arkadaşlıklarımın siz ikinizi bu derece eğlendiriyor olması adına mutluyum.”

Gwyneth devam ediyordu. “Arkadaşlıklar? Hah! Fakat tüm ilgini birine vererek diğerinin ilgisini elde etmek çok iyi bir yol.”

“Yeter!” dedim.

Berdi, döner kapıdan başını içeriye uzatıp, “Hazır mı?” diye sordu.

Her birimiz Berdi’nin mumlarla aydınlattığı tabaklardan birer tane alarak yemek salonuna doğru yol aldık. Salonda büyük bir masa oluşturabilmek için dört küçük masayı ortada birleştirdi. Konuklar çoktan etrafına yerleşmeye başlamışlardı: Kaden, Rafe ve onlarla beraber handaki diğer üç misafir. Geri kalan herkes toplu halk yemeğine katılmaya gitmişti.

Tepsileri ortaya yerleştirir yerleştirmez Pauline ve Gwyneth kalan boş sandalyeleri çabucak kaparak bana solunda Kaden'in sağında en köşede de Rafe'in oturduğu sandalyeyi bıraktılar. Ben yerime geçerken gülümsedi Rafe, tüm hayal kırıklığının yerini başka bir şey, sıcak ve beklenti içinde başka bir duygu aldı yine. Berdi masanın başındaki yerine geçerek ilahiler okumaya başladı. Hepimiz ona katıldık fakat Rafe'in sadece dudaklarını kıpırdattığını gördüm. Sözleri bilmiyordu. Hiçbir eğitim almamış mıydı? Bilinen dualardan en yaygın olanıydı bu. Küçücük çocukların bile ezberindeydi. Kaden'in diğer tarafında oturmakta olan Pauline'e bir bakış fırlattım. O da fark etmişti. Kaden ise oldukça düzgün ve anlaşılır bir şekilde eşlik ediyordu. Kutsal ilahiler konusunda eğitim aldığı belliydi.

İlahiler bitti ve Berdi tabaklardaki bütün yemekler için ayrı ayrı şükretti, yeni dünyaya adım attıklarında Emanet Soy'un bolluk içinde bulunduğu bütün yemekler adına. Her bir yemeğin teşekkürü sonlandığı vakit hepimiz ortadan bir şeyler almaya başladık.

Odadaki o hürmetkâr fısıltılar gitmiş, yerini neşeli muhabbetler almıştı. Geleneğin getirmiş olduğu kuralla tüm yemekler elle yeniliyordu, Berdi geleneği bozarak masadaki herkese böğürtlen şarabıyla dolu küçük bardaklar ikram etti. Koyu renkteki sıvıyı yudumlar yudumlamaz, o hoş tadının göğsümü ısıttığını hissettim. Rafe'e döndüm, beni izliyordu. Kızarmış güvercinden bir parça alıp ısırırken gözlerimi ayırmadan küstahça ona bakmaya devam ettim ve sonra da yağlı parmaklarımı teker teker yaladım.

Henüz hiçbir şey yememiş olmasına rağmen yutkundu.

Bir avuç dolusu çam fıstığını kapıp ağzına atıverdi. Bir tanesi parmaklarının arasından kayıp masaya düştü, yavaşça uzanıp onu da ben ağzıma attım. Yavaşça gözlerimi kırptım, Gwyneth'ten öğrendiğim her numarayı kullanıyordum; hatta daha da fazlasını. Bir yudum şarap aldıktan sonra parmağıyla yakasını gevşetti, göğsü derin nefes almaktan yavaş yavaş kalkıp iniyordu. Tekrar bir anda o buz gibi mesafe perdesini aramıza indirdi, şöyle bir karşıya baktıktan sonra dönüp Berdi'yle konuşmaya başladı.

Yaptığı bir kez daha zoruma gitmişti. Belki de flört etmeyi bilmiyordum. Ya da *yanlış* kişiyle şansımı deniyordum. Karşımda oturan Gwyneth'e baktım. Başıyla Kaden'ı işaret etti. Ben de dediğini yapıp ona doğru dönerek yeni bir konuşma başlattım. Beraber tören alayından, ayinlerden ve ertesi gün başlayacak olan oyunlardan bahsettik. Aramızda oluşan hevesli yakınlığın Rafe'i çığırından çıkardığını fark ettim. İlginin Berdi'yle başlattığı konuşmadan başka yerlere kayması parmaklarıyla masayı tıklatmasından belli oluyordu. İyice Kaden'a yaklaşp yarın hangi oyunlara katılacağını sordum.

“Daha seçemedim.” Gözlerini kıstı, arkalarında gizlenen bir soru vardı. Önünde duran masanın üzerindeki elime baktı ve aramızdaki sınırı aşarak bana doğru eğildi. “Aralarından özellikle denemem gereken bir tane var mı?”

“Kütük güreşinin oldukça heyecanlı olduğunu duymuştum ama belki de sen...” Kendisine iyice yaklaşp elimi omzuna attım. “Kolunu sardığımdan beri nasıl oldu?” Rafe, Berdi'yle devam ettiğı konuşmasını durdurarak bizden tarafa döndü.

“İyileşti,” diye cevapladı Kaden. “Bakımını iyi yaptın.” Rafe sandalyesini geriye itti. “Teşekkürler, Berdi, her şey...”

Şakaklarımda yükselen ateşi hissettim. Ne yaptığını biliyordum. Yine o dramatik soğuk çıkışlarından birini yapacaktı. Yaptığı şeyi yarıda kesip o daha ayağa kalkmadan ben fırlayıvermişim. Mendilimi masaya fırlatarak, “Pek aç değilim. İzninizle!” dedim.

Kaden arkamdan gelmek istedi fakat Pauline kolundan tutup onu yerine oturttu. “Daha ayrılamazsın, Kaden. Sana sormak istediğim...”

Dediklerinin geri kalanını duymadım. Çoktan kapıdan dışarı adımımı atmış, aşağılanmış, hayal kırıklıklarım yakıcı bir öfkeye dönüşmüş halde kulübeye doğru ilerliyorum. Yolda Rafe’in sesini duydum.

“Lia! Nereye gidiyorsun?”

“Yıkanacağım!” diye bağırđım. “İyi, soğuk bir duşaya ihtiyacım var!”

“Masayı o şekilde terk ederek büyük bir kabalık...”

Durup ona doğru döndüm, sinirim o kadar üst seviyeye ulaşmıştı ki yeleğimin iç tarafında o an bıçağımın olmaması büyük şanstı. “*Git buradan! Anlıyor musun beni? Git! Buradan! Hemen!*” Dinleyip dinlemediğini görmek için beklemeden arkamı döndüm. Beynim zonkluyordu. Tırnaklarımı avuç içlerime bastırıyordum. Kulübeye varınca kapıyı bir hışım açtım. Gardıroptan sabunu ve havluyu kapar kapmaz tekrar arkamı dönmüşüm ki Rafe’e çarptım.

Bir adım geri çekildim. “Derdin ne senin? Gözlerin bir şey, hareketlerin başka bir şey söylüyor! Aramızda bir bağ

oluşturduğunu hissettiğim her an basıp gidiyorsun! Her...” Gözyaşlarıma karşı koymaya çalışıyordum. Boğazım düğüm düğüm oldu. “Benden bu kadar mı öğreniyorsun?”

Ben orada durmuş *bir* şeyler bekliyorken o cevaplamadan bakmaya devam etti. Korkutucu gerçeğin etkisiyle çarpılmışım. Uzun ve acımasız bir sessizlik olmuştu. Orada ölmek istedim. Soğuk ve suçlayan bakışlarla izliyordu. “Sandığın kadar basit...”

Bu kaçamak palavraları daha fazla dinleyemeyecektim. “Git!” diye bağırdım. “Lütfen! Defol git! Temelli olarak!” Kendisini yana doğru iterek kendime yol açtım ve yatak tırabzanına doğru sendeleyişini zevkle izledim. Dereye doğru yol aldım.

Yarı çığlık, yarı hayvan hırıldaması birtakım sesler duyuyordum; kendi ağzımdan çıkıyor olmalarına rağmen kulaklarımın hiç aşına olmadığı seslerdi bunlar. Beni takip etmeye devam ediyordu, saldıracak gibi arkamı dönüp tükürüklerimi saça saça konuşmaya başladım.

“Tanrıların aşkına, neden bana bu işkenceyi ediyorsun? Ayrılmam seni neden bu kadar ilgilendirdi ki? Benden önce sen kalkıp gidecektin!”

Derin bir nefes aldı ama sözleri buz gibi soğuk ve sakindi. “Ayrılıyordum çünkü yeterince meşgul görünüyordun. Kaden’ı da ikinci sevgilin olarak mı almayı planlıyorsun?”

Beni midemden yumruklasa aynı şeydi, nefesim tamamen kesilmişti. Hâlâ sözcüklerini idrak etmeye çalışırken ağzım açık şekilde ona bakıyordum. “*İkinci sevgili?*”

“Gördüm seni,” dedi delici bakışları eşliğinde. “Ormandaki o gizli randevulaşmanı. Sanırım kendisine Walter diye sesleniyordun.”

Gerçekten dediği şeyi anlamam birkaç saniyemi aldı. Sonunda anlayabildiğimde sinirden beynimde kara şimşekler çakıyordu. “*Seni aptal, aptal budala!*” diye bağırdım tiz bir çığlıkla. “Walther benim *ağabeyim!*” İki elimle birden itmemle sersemledi.

Dereye doğru koşmaya başladım. Bu sefer arkamdan gelen ayak sesleri yoktu. Durmamı talep eden hiçbir ses. Hiçbir şey. Kendimi kötü hissediyordum, mideme indirdiğim yağlı güvercin geri çıkmak için savaşıyor gibiydi. *Sevgili.*

Büyük bir küçümseyişle söylemişti bunu. Gizliden gizliye beni mi takip etmişti? Sadece görmek istediği şeyi mi görmüştü? Benden ne bekliyordu? Nasıl bu kadar yanlış anlaşılabilirdiğini anlamak için Walther’la yaptığım buluşmanın her bir saniyesinin üzerinden geçtim. Eğer bir açık yakalamaya çalışmıyorsan, o şekilde anlaşılmasının imkânı yoktu. Walther’a doğru koşmuştum. İsmi yüksek sesle bağırdım. Sarıldım, yanaklarından öptüm, kahkahalar atarak etrafında döndüm, tek yaptığım bunlardı.

Ormanda yapılan gizli bir görüşme olması haricinde.

Dereye ulaştınca kendimi bir kaya parçasının üzerine bırakıp bileğimi ovdum. Özensiz yürüyüşüm yüzünden daha da sızlıyordu.

Ne yapmıştım ben böyle? Boğazımda acı verici bir düğüm oluştu. Rafe beni han konuklarıyla oynayıp duran, kararsız, şımarık bir kız olarak görmüştü. Ağrıyı dindirmek için gözlerimi kapatıp yutkundum.

Hatamı üstlenecektim ve bu yaptığım büyük bir taneydi. Çok fazla şey ummuştum. Rafe hanın bir misafiriydi. Ben ise oranın bir hizmetlisi. Hepsini buydu. Yemek salo-

nunda yol açtığım berbat görüntüyü düşündüm. Kaden’la utanmadan flörtleşmem ve Rafe’e söylediğim onca söz. Yüzüm alev alev oldu. Nasıl böyle bir hataya düşebildim?

Kayanın üzerinden yere doğru kayıp dizlerime sarılarak dereyi izlemeye başladım. Artık sıcak ya da soğuk hiçbir banyoya ilgim kalmamıştı. Tek istediğim şey yatağın içine girip sonsuza dek uyumak ve bugün hiç yaşanmamış gibi davranmaktı. Kalkıp kulübeye yürümeyi ve yatağıma kıvrılmayı planlıyordum fakat onun yerine gözlerim dereye kitlenmiş bir halde Rafe’i, yüzünü, sıcağını, küçümseyişini, alçak varsayımlarını düşünüp durdum.

Farklı biri olduğunu düşünmüştüm. Onunla ilgili her şey bana değişik geliyordu; yaptığı, bana hissettirdiği her şey farklıydı. Aramızda özel bir bağın oluşmuş olduğunu düşünmüştüm. Fazlasıyla yanıldığım çok açıktı.

Gün ışığı azaldıkça derenin ısıltılı renkleri yerini gölge bir griye bıraktı. Pauline’in endişelenip nerede olduğunu merak ederek beni aramaya başlamasından önce kalkıp geri dönmem gerektiğini biliyordum, yine de bacaklarım beni taşıyamayacak kadar yorgunlardı. Bir ses duydum, alçak bir ayak sürüme sesi. Pauline’in çoktan beni aramaya çıkıp buraya gelmiş olabileceğini düşünerek sese doğru döndüm, Pauline falan gelmemişti. Rafe’di.

Gözlerimi kapattım; uzun, kederli bir soluk çektim içime. *Lütfen, git.* Artık onunla daha fazla uğraşamayacaktım. Gözlerimi açtım. Bir elinde bir şişe, diğerinde küçük bir sepet, olduğu yerde durmaktaydı. Uzun, hareketsiz, rahatsız edici mükemmel güzelliğiyle olduğu yerde di-

kiliyordu. Hiçbir duygu ele vermeden bomboş gözlerle bakmaya devam ettim. *Git.*

Bir adım yaklaştı. Başımı sallayınca tekrar durdu. “Haklıydın, Lia,” dedi sessizce.

Sessizliğimi korudum.

“İlk tanıştığımız zaman benim terbiyeden yoksun bir serseri olduğumu söylemiştin.” Yüklendiği ayağını değiştirdi, yüzünde belirip kaybolan o garip endişeli ifadeyle yere bakmak için duraksadı. Başını kaldırıp tekrar bana baktı. “Bana söylediklerini, hatta daha fazlasını hak ediyorum. Özellikle o aptal budala lafını. Özellikle onu diyebiliriz.” Daha da yaklaştı.

Durması için tekrar başımı salladım. Durmadı. Ayağa kalktım, bileğime yüklenirken yüzümü ekşittim. “Rafe,” dedim sessizce. “Sadece git. Hepsi büyük bir hataydı...”

“Lütfen. Hâlâ cesaretim varken bunları söylememe izin ver.” Kaşlarının arasında tedirgin bir kıvrıklık belirdi. “Karmaşık bir hayatım var benim, Lia. Sana açıklayamacağım o kadar fazla şey var ki. Bilmek bile istemeyeceğin şeyler. Yine de bana söyleyemeceğin tek bir şey var.” Elindeki şişeyle sepeti yerdeki çimenlerin üzerine yerleştirdi. “O da senden öğrendiğimdir.”

Yutkundum. Aramızda kalan boşluğu da yaklaşarak kapattı, artık ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu. O da aşağı, bana doğru bakıyordu. “Çünkü seni gördüğüm o ilk günden itibaren her gecemi uyumadan önce seni düşünerek geçiriyorum, her sabah senin düşünceyle gözlerimi açıyorum.” Akıl almayacak kadar yaklaştı ve elleriyle yüzümü çevreledi. Dokunuşu o kadar nazikti ki neredeyse orada olduğunu hissedemiyordum. “Seninle

olmadığım zamanlar nerede olduğunu merak ediyorum. Ne yaptığını. Sana ne kadar fazla dokunmak istediğimi düşünüp duruyorum. Tenini, saçlarını hissetmek; saçının her bir koyu telini parmaklarımın arasından geçirebilmek istiyorum. Seni, ellerini, çeneni tutmayı arzuluyorum.” Yüzü benimkine fazlaca yaklaştı, nefesini tenimde hissedebiliyorum. “Seni kendime çekmek ve bir daha asla bırakmamak istiyorum,” diye fısıldadı.

Orada öylece dikiliyorduk, her bir saniye sonsuzluğa açılırken dudaklarımız birleşti; dudaklarımın üstündeki yumuşak, narin dudaklarının verdiği sıcaklık eşliğinde nefesi benimkine karışmıştı. Sonra başladığı kadar yavaş hareketlerle dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve o mükemmel an bitti.

Bana bakabilmek için geri çekildi. Elleri yavaş hareketlerle yüzümden saçlarıma doğru kaydı ve parmakları saçlarımin arasında kayboldu. Ellerimi başının arkasına doğru kaydırdım. Tutup onu kendime doğru çektim, birbirimizin sıcaklığını ve ürpertisini içimize doğru çekerken dudaklarımız birbirine zar zor değiyordu ve nihayet tekrar buluştular.

“Lia?”

Uzaktan Pauline’in endişeli sesi gelince birbirimizden uzaklaştık. Dudaklarımı silip gömleğimi düzeltirken yolu dolanarak geldiğini gördüm. Rafe’le yan yana iki acemi kurşun asker gibi bekliyorduk. Pauline bizi görünce aniden duruverdi. “Özür dilerim. Hava iyice karardı ve ben de kulübede seni bulamayınca...”

“Biz de tam geri dönüyorduk,” diye cevapladı Rafe. Dönüp birbirimize baktık, gözleriyle bir mesaj verdi. Sa-

dece kısacık bir saniye sürmüş olsa da bugüne kadar bizimle ilgili hissettiğim ve hayal ettiğim her şeyin doğru olduğunu bildiren tok ve bilge bir bakıştı bu.

Eğilip yerden sepetle şişeyi alıp bana uzattı. “İştahının yerine gelmiş olabileceğini düşündüm.”

Başım la onayladım. Evet, çoktan gelmiş görünüyordu.

Bölüm Otuz İki

Pauline arkamı liflerken küvetin içinde öne doğru eğildim. Kaygan banyo yağlarının tenimle buluşmasının zevkine varıyor, sıcak suyun incinen kaslarımı yatıştırmasının keyfini çıkarıyordum. Pauline, lifi suya fırlatarak yüzüme su sıçramasına neden oldu.

“Dünyaya geri dön, Lia,” diye seslendi.

“İnsan ilk öpücüğünü her gün yaşamıyor,” dedim.

“Bunun ilk öpücüğün olmadığını hatırlatma şansım var mı?”

“Hissettiği şey oydu. Önemi olan ilk öpücüğümdü.”

Banyomuz için kuyudan su çekerken Pauline bana tüm bağırış çağırışımızın yemek salonundan duyulabildiğini, bu yüzden Berdi ve Gwyneth’in seslerimizi bastırmak için tekrardan şarkılar söylemeye başladıklarını, buna rağmen kendisinin benim *git buradan* diye bağırdığımı duyabildiğini ve bu yüzden beni ararken öpüştüğümüz ana denk gelebileceğinin aklının ucundan bile geçmemiş olduğunu anlattı. O ana kadar binlerce kere özür dilemesine rağmen ona o anın sihrini hiçbir şeyin bozamayacağını anlattım.

Bir ibrik dolusu gül suyunu kaldırdı. “Peki ya bu?”

Ayağa kalktım ve mis kokulu suyu başımdan aşağı, oradan da vücudumdan küvete doğru akıttı. Havluya sarınıp küvetin dışına çıkarken hâlâ tekrar tekrar o anı yaşıyordum, özellikle birbirimizin gözlerinin içine baktığımız o kısa zamanı.

“Bir çiftçi,” diye iç geçirdim. “Sence de çok romantik değil mi?”

“Evet,” diye katıldı bana Pauline.

“Küf kokulu, yaşlı bir prensten çok daha sahici.” Gü-lümsedim. Toprağı sürüyor. *Bir şeyler yetiştiriyor* “Pauline? Ne zaman...” Aniden bunun açmamam gereken bir konu olduğunu hatırladım.

“Ne zaman ne?”

Başımı salladım. “Yok, bir şey.”

Yatağın ucuna oturup yeni yıkadığı bileklerine yağ yedirmeye başladı. Demin soracak olduğum yarıda kesilen sorumu unutmuş gibi görünüyordu ki birden, “Ne zaman Mikael’e âşık olduğumu anladım?” dedi.

Karşısına oturdum. “Evet.”

İç çekti, dizlerini kendine doğru çekip sarıldı. “İlkbahar mevsiminin başlarıydı. Mikael’e köyde birkaç kez denk gelmiştim. Yanında her zaman bir sürü kızla gezerdi, bu yüzden beni fark edeceğini hiç düşünmezdim. Ama farkıma varmıştı. Bir gün yürürken ondan tarafa bakmıyor olmama rağmen üstümdeki bakışlarını hissettim. O andan sonra oradan her geçişimde durdu, yanındakilerin ilgisini görmezden gelerek beni izledi ve sonra bir gün...” Gözleriyle karşı duvara baktığını, yine de asıl gördüğü şeyin bambaşka bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Mikael... “Bir gün terziye doğru yürürken bir anda yanımda beli-

riverdi. O kadar gergindim ki dönüp yanıma bakmadan dümdüz yürümeye devam ettim. Hiçbir şey söylemeden gideceğim dükkâna varana kadar yanımda yürüdü. Ben içeri girmeden önce, ‘Ben Mikael,’ diye kendini tanıttı. Tam cevap verecek olduğumda beni susturup, ‘Bana kim olduğunu söylemene gerek yok. Sen, tanrıların yaratmış olduğu en güzel yaratıksın,’ dedi.”

“Ona âşık olduğunu o dakika mı anladın?”

Güldü. “Oh, hayır. Hangi askerin cebinde sakladığı onlarca süslü lafı yok ki?” İç geçirip başını salladı. “Hayır, tam iki hafta sonrasıydı; artık beni tavlama için elinin altındaki her şeyi kullanmıştı ve öyle morali bozuk görünüyordu ki. Dönüp bana baktı. Sadece baktı.” Gözleri ışıldadı. “Ve sonra da en tatlı, aciz, dürüst sesiyle adımları fısıldadı, ‘*Pauline*.’ Sadece bu kadardı, tek kelimelik isimim. *Pauline*. İşte o an anlamıştım. Geriye hiçbir şeyi kalmamış olmasına rağmen pes etmemişti.” Gülümsedi, uzaklara dalıp gitmişti ve ayak bileklerine yağ sürmeye devam etmekteydi.

Pauline ve Mikael’in arasında gerçekten özel bir an geçmiş olmasının ihtimali var mıydı; yoksa Mikael’in tek yaptığı, numaralarla dolu yeni bir kuyudan bir kova dalavere mi çekmekti? Bu aralarında geçen şey her ne olursa olsun, Pauline ile yaşadığı her şeyi bir kenara itip onu unutarak dizlerini farklı farklı kızlarla ısıttığı o eski günlerine geri dönmüştü. Yine de bu Pauline’in *ona* olan aşkının gerçekliğini inkâr edemiyordu.

Öne doğru eğilip havluyu saçlarıma doladım. *Tenini, saçlarını hissetmek; saçının her bir koyu telini parmaklarımın arasından geçirebilmek istiyorum. Islak saçla-*

rımdan bir tutam alıp kokusunu içime çektim. Acaba gül kokusunu sevmiş miydi?

Rafe'le ilk karşılaşmam biraz tartışmalı olmuştu ve Walther'ın Greta'yı ilk gördüğü ana duyduğum hayranlığın yanından bile geçemezdi. Rafe, Mikael'in Pauline'e sarf ettiği o tatlı kelimelerle de donatmamıştı beni. Yine de bu aramızda olan şeyi daha değersiz kılacak diye bir kaide yoktu. Belki de âşık olmanın yüz farklı şekli vardı.

*Morrighan'ın rahminden,
Kasvetin en uzak köşesinden,
Hükümdarların entrikalarından,
Kraliçenin korkularından,
Doğacaktır umut.*

-Venda Ezgisi

Bölüm Otuz Üç

Pauline aldığı giysileri denerken sevinçten neredeyse ölecektim; bol, şeftali rengi bir iç gömleği ve son derece zarif bir çift yeşil sandalet. Civica'dan getirdiği o kalın kıyafetleri ya da o kasvetli yas giysilerini onca gün üstünden çıkartmadıktan sonra bu neşeli yaz renkleriyle âdeta çiçek açmıştı.

“Bu sıcakta ne de rahatlattı. Daha fazla sevmezdim, Lia,” dedi aynadaki değişimine hayran hayran bakarken. Kumaşın çevresini ölçmek için yan tarafını döndü. “Ve sonbaharın son demine kadar üstüme olacaktır.”

Pembe çiçeklerle dolu tacı da kafasına geçirince büyü-
lü bir orman perisine dönüştü.

“Senin sıran,” dedi. Benimki ise üzerinde dans eden lavanta rengi çiçeklerle bezeli beyaz bir iç gömlekti. Alıp üstüme geçirdim, etrafımda hızla dönüp aynada kendime bakarken bu dünyaya ait değilmişcesine bulut gibi hafif hissettim. İkimiz de durup omzumdaki pençeyi ve üzüm asmasını inceledik, ince kumaş kalan kına motifini tamamen sergiliyordu.

Pauline uzandı, pençeye dokundu ve derin derin düşü-

nürken başını yavaşça salladı. “Sana uyuyor, Lia. Nedenini gerçekten bilmiyorum ama sana uyuyor.”

Tavernaya vardığımızda Rafe ve Kaden yemek salonundan getirdikleri masaları ve Berdi’nin reçellerini, böğürtlen şarabıyla dolu varillerle beraber vagona yüklüyorlardı. Biz yaklaşınca ikisi de kaldırmış oldukları şeyleri yerlerine geri bıraktılar. Hiçbir şey söylemeden öylece bakıyorlardı.

“Daha sık yıkanmalıyız,” diye fısıldadım Pauline’e, ikimiz de kıkırdamamak için kendimizi zor tuttuk.

Yanlarından izin isteyerek içeride Berdi’nin yardımımıza ihtiyacı var mı diye bakmaya gittik. Kendisini, Gwyneth’le beraber sepetlere hamur işlerini doldururken bulduk. Pauline altın rengi böğürtlenli çöreklerin bir bir sepetin içinde kaybolmasını ağzının suyunu akıtarak izledi. Berdi en sonunda bir tanesini alıp kendisine uzattı. İçe kapanık bir tavırla çöreğini kemirip yutkundu.

“Size söylemek istediğim bir şey var,” deyiverdi nefes nefese.

Koşuşturma ve tava tencere sesleri bir anlığına durdu. Herkes Pauline’e bakıyordu. Berdi sepete koymak için eline almış olduğu çöreği tepsiye geri bıraktı.

“Haberimiz var,” dedi.

Gwyneth uzanıp Pauline’in kollarından tuttu. “Biliyoruz.”

Bu, bir şekilde hepimizin gidip köşedeki masanın etrafına anlaşılmış gibi oturmamıza yol açtı. Berdi’nin göz kapaklarındaki çizgiler belirginleşti, uzun zamandır Pau-

line'in bunu itiraf etmesini beklediğini söylerken gözleri dolu dolu oldu. Ben hepsinin yüzlerini merak içinde izlerken Gwyneth anlayışla başını sallıyordu.

Sözleri kesin ve ölçülüydü. Ellerimizi sıkmış; günleri bir bir geçirmiş; dertleri, üzüntüleri omuzlamıştık. Elleri mi olayın bir parçası olmak adına uzatmıştım. Anlaşma, dayanışma, Pauline'in başım Berdi'nin göğsüne yaslaması, Gwyneth'le anlık bakışmamız, onca duygu aramızda hiçbir kelime geçmeden yaşanmıştı. Aramızdaki ilişkilerin ölçüsü değişmişti. Ortak bir amaç edinmiş ve birbirimizi kardeş ilan etmiştik; kendi sınıfımızın, kendi birliğimizin bu olayı beraber aşmaya ant içmiş askerleriydik; Pauline'e yardım etmek için birbirimize söz verdik ve mutfak kapısı tıklatılana kadar yirmi dakikalık o özel anı paylaşmaya devam ettik.

Vagon yüklenmişti.

Morali yerine gelmiş Pauline'i de aramıza alıp görevlerimize geri döndük. Demin hafif bir bulut gibi hissediyorken artık cennette süzülen bir gezegen kadar hafiftim. Paylaşılan bu yük, artık altından kalkılamayacak kadar ağır değildi. Pauline'in rahat yürüyüşü, benim adımlarımın zeminin üzerinde kayarak uçmasına sebep olmuştu.

Berdi'yle Pauline geriye kalan sepetleri de yüklemek için gittiler. Gwyneth ve ben ise tezgâhlardaki kırıntıları silip yerleri süpüreceğimizi söyleyerek orada kaldık. Berdi'nin onları sonra elinde süpürgeyle kovalamasındansa tüylü ziyaretçilerimizi şimdiden engellemenin çok daha iyi bir fikir olduğunu biliyorduk. Çabucak bitecek basit bir işti ve ben işi bitirip mutfak kapısına yöneldiğim anda Gwyneth beni durdurdu.

“Konuşabilir miyiz?”

Dakikalar önce yaptığımız sıcak bir şerbet misali akıp giden konuşmamızdaki ses tonu değişmiş görünüyordu. Şimdi asabi bir ton kazanmıştı. Kapıyı kapattım, arkam hâlâ ona dönük bir halde kendimi hazırladım.

“Birtakım haberler duydum.”

Ona doğru dönüp bu ciddi ifadesinin beni telaşa düşürmesine izin vermeyi redederek gülümsedim. “Her gün çeşit çeşit haber duyuyoruz, Gwyneth. Bana bundan fazlasıyla gelmen lazım.”

Eline bir havlu alıp katladı ve tezgâhın üzerine özenle yerleştirdi; benimle göz temasından kaçınmak için gözü havluda düzeltmeye devam etti. “Bir söylenti dolanıyor. Aslında söylenti yerine gerçek bir haber, Venda seni bulması için bir katil yollamış.”

“Beni bulması için mi?”

Yukarı doğru baktı. “Seni öldürmesi için.”

Kendime gelmek için gülmeye çalışmama rağmen tek yapabildiğim kaskatı bir sırtıştı. “Venda neden böyle bir problemin altına girsin ki? Arkamda bir ordu taşıyamıyorum. Ayrıca o bahsedilen lütfâ sahip olmadığının farkında olmayan yok.”

Dudağını ısırdı. “O dediğini herkes bilmiyor. Aslında herkesin bu aralar konuştuğu şey lütfunun gayet güçlü olduğu ve kralın en iyi iz sürücülerinden bu yüzden kaçabiliyor olduğun.”

Gözlerimi tavana dikip bir iki adım attım. Söylentilerden o kadar çok nefret ediyordum ki. Durup Gwyneth’e baktım. “İz sürücülerden kaçabilmem, almış olduğum çok sağlam stratejik bir yardım sayesinde gerçekleşti ve

doğrusunu söylemek gerekirse kral beni bulma konusunda tembel davrandı.” Omuz silktim. “Yine de insanlar neye inanmak istiyorlarsa onun peşinden gidecekler.”

“Evet, yapacaklar,” diye cevap verdi. “Üstelik şu an Venda seni tehdit olarak algılıyor. Önemi olan tek şey bu. Bu yıkılan ittifakın tekrarlanma şansının ikinci bir kez su yüzüne çıkmasını istemiyorlar. Dalbreck’in Morrighan’a güvenmediğinin farkındalar. Hiçbir zaman güvenmediklerinin. Kralın İlk Kız Çocuğu’nun karşı tarafa verilmesi onlar için can alıcı bir önem taşıyor. O kaçtığın şey güven konusunda atılacak büyük bir adımdı ve o kurulacak güven şimdi yerle bir olmuş durumda. Venda’nın istediği şey ise bunun bu şekilde devam etmesini sağlamak.”

Şüphecililiğimi sesimle ele vermemeye çalıştım ama o her detayı teker teker anlattıkça yaptığı konuşma beni daha fazla etkiledi. “Bütün bunları nereden biliyorsun, Gwyneth? Bu tür konuşmaları yine hanın her zamanki müşterilerinden duyacak değilsin ya.”

“Benim bunları nasıl öğrendiğimin bir önemi yok.”

“Benim için var.”

Elindeki havluya baktı, kalan bir kırıksıklığı yavaşça düzeltip tekrar bana döndü. “Sadece kullandığım yöntemlerimin yapmış olduğum pişmanlık verici hatalarda büyük bir yeri var diyelim. Yine de ara sıra işe yarayabiliyorlar.”

Ona bakmaya devam ettim. Gwyneth’i çözdüğümü her düşünüşümde başka bir yanı su yüzüne çıkıyordu. Başımı salladım, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. “Berdin’in sana kim olduğumu söylemesinin nedeni sadece kasabada yaşıyor olman değil, değil mi?”

“Hayır. Fakat seni temin ederim ki olayları nasıl bildiğim seni ilgilendirebilecek bir şey değil.”

“*Tabi ki de beni ilgilendiriyor,*” dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. Çileden çıkmıştı, gözleri uzakta bir yere odaklanmıştı ve âdeta göz bebeklerinde sinirden şimşekler çakıyordu. Sonra bana döndü. Başını ağır ağır sallarken uzun, derin bir nefes verdi. Tam da önümde yapmış olduğu pişmanlık dolu hatalarla savaşıyor gibi bir hali vardı. “Her yerde ajanlar var, Lia.” Sonunda baklayı ağzından çıkarabilmişti. “Her kasabada, her köyde. Kasap kılığında dolanıyor olabilirler. Balıkçı olabilirler. Bir el, diğerine bilgiler karşılığında yardım eder. Ben de onlardan birisiydim.”

“Bir ajan mısın?”

“*Eskiden.* Hayatta kalmak için hepimiz ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz.” Savunmacı tavrı yerini içten bir havaya bıraktı. “Artık o dünyanın bir parçası değilim. Berdi için çalışmaya buralara geldiğim zamandan bu yana... Yani yıllardır ajan değilim. Terravin durgun bir kasaba, burada kimse birbirinin ne yaptığıyla ilgilenmez fakat yine de hâlâ kulaklarım açık ve duyduğum şeyler var. Hâlâ ara sıra bu taraflara uğrayan tanıdıklarla karşılaştığım oluyor.”

“Bağlantılar.”

“Aynen. Krallığın Gözleri diye de bilirler.”

“Tüm bu bilgi Civica’ya kadar gidiyor mu?”

“Başka nereye gidecek?”

Başımla anladığımı belirttim, derin bir nefes çektim içime. *Krallığın Gözleri?* Bir anda Gwyneth konusu, benim için beni arayan yabani bir katilden daha endişe verici bir hâl almıştı. Birden fazla hayatı aynı anda sürdürüyordu.

“Ben senin tarafındayım, Lia,” dedi aklımı okuyormuşçasına. “Unutma bunu. Sana bunu söylüyorum ki dikkatli olabilesin. Gözünü açık tut.”

Gerçekten de benim tarafımda mıydı? *Daha önce ajanlık yapmıştı.* Yine de bunu bana söylemek gibi bir zorunluluğu yoktu, ayrıca buraya ilk geldiğim günden beri bana karşı oldukça kibardı. Bir diğer yandan kaç defa Civica’ya, sorumluluklarımın başına dönmemi önermişti. Görev. Gelenek. Buraya ait olduğuma inanmıyordu. Şimdi yaptığı da beni korkutup kaçırmaya çalışmak mıydı yoksa?

“Bunlar sadece dedikodu, Gwyneth. Büyük ihtimalle bizimki gibi tavernalarda eğlenecek bir şey bulamayan insanların ortaya attıkları söylentilerdendir.”

Dudaklarının kenarları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sertçe başını salladı. “Muhtemelen haklısın. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Artık biliyorum. Hadi gidelim.”

Berdi, Rafe ve Kaden’la beraber vagona atlayıp masaları kurmak için önden gitmişti. Gwyneth, Pauline ve ben ise şenlik havasına bürünmüş Terravin’i görmek için sakın adımlarla kasabaya doğru yürüyorduk. Hâlihazırda bir ressamın paletinden fırlamış gibi görünmekte olan dükkân vitrinleri ve evler, onca çiçek demeti ve kurdelenin verdiği etkiyle artık kocaman bir şekerçi dükkânı gibi görünüyordu. Gwyneth’le yaptığım konuşma moralimi bozamamıştı. Hatta garip bir şekilde yükseltmişti bile. Kararım konusunda daha da azimliydim. Asla geri dön-

meyecektim. Ben buraya *aittim* ve kalmak için her zamankinden daha fazla sebebim vardı.

Meydana vardığımızda kasaba halkıyla ve dağıtacakları çeşit çeşit şeyleri dizdikleri masalarıyla onlarca tüccarı bir arada gördük. Paylaşım günüydü ve tek bir sikke bile elden ele geçmeyecekti. Kızarmış domuz eti kokuları meydanın kenarında kazılmış kocaman bir çukurun içinden her yere yayılmıştı; çukuru geçtikten hemen sonra bufa balıkları ve kırmızıbiberler ızgaraların üzerinde cızır cızır pişiyorlardı. Uzakta, kurmuş olduğu masalar için getirmiş olduğu rengârenk masa örtülerini seren Berdi'yi gördük. Rafe vagondan eline bir kasa geçirip taşımaya başladı, Kaden da arkasından elinde iki adet sepetle onu takip ediyordu.

“Dün gece iyi geçti mi?” diye sordu Gwyneth.

“Evet, muhteşemdi,” diy cevapladı Pauline benim yerime.

Benim verdiğim tek cevap hınzır bir gülücüktü.

Berdi'nin yanma gittiğimde Pauline'i bir masa dolusu tava kekine, Gwyneth'i ise kendisine binmiş olduğu minyatür bir midilliden seslenen Simone'a kaptırmıştım.

“Yardıma gerek yok,” dedi Berdi yaklaşır yaklaşmaz beni kovarken. “Git ve eğlen. Burada gölgede oturup etrafın tadına varacağım. Muhtemelen masalara bakıyor olacağım.”

Rafe elinde başka bir kasayla tekrar vagondan dönüyordu. Dik dik bakmamaya çalışsam da katladığı gömlek kollarının altında hareket eden kasları beni oldukça zorluyordu. Çiftçiliğin formunu korumasına yardımcı olduğunu tahmin ettim; çukur kazmak, toprak sürmek, hasat

zamanı... Ne olabilir? Arpa? Kavun? Bunları toplamak? Kalenin küçük bahçesi haricinde, aşına olduğum tek tarla geniş Morrighan üzüm bağlarıydı. Her sonbahar başlangıcında hasat öncesi ağabeylerimle beraber orayı ziyarete giderdik. Muhteşem bir manzaraydı, ayrıca oradan çıkan asmalardan Morrighan'daki en pahalı şaraplar üretilirdi. Aşağı Hükümdarlıklar bir varil için akla hayale gelmeyecek tutarlar öderlerdi. Bağları ziyaretimde Rafe gibi bir çiftçiyle hiç karşılaşmadım oysaki. Öyle birini görseydim, asmalara karşı daha büyük bir ilgim olurdu.

Berdi'nin yanında durup elindeki kasayı yere bıraktı. "Tekrar günaydın," dedi nefes nefese kalmış bir halde.

Gülümsedim. "Çoktan günlük işlere koyulmuşsun."

Gözleriyle beni baştan aşağı süzmeye başladı. Önce bulmak için onca zahmete girdiği tacıma baktı, oradan gözleri yeni aldığım kıyafetlere doğru indi. "Sen..." Yan tarafta sandığın birinin üstünde oturmakta olan Berdi'ye bir bakış attı. "İyi uyudun mu?"

Sırıtarak başımı salladım.

"Şimdi ne var?" diye sordu.

Rafe'in arkasından gelen Kaden, Berdi için getirdiği sandalyeyi kenara koyarken Rafe'e çarptı. "Kütük güreşi, değil mi? Lia kasabadaki herkesin büyük bir heyecanla izleyip katıldığı bir oyun olduğunu söylüyor." Sandalyeyi Berdi'nin istediği yere koyduktan sonra doğruldu, yaptığı getir götür ve taşıma işleri kendisine ısınma hareketleri gibi gelmişçesine kollarını başının üstünde germeye başladı. Hafifçe Rafe'in omzuna vurdu. "Sana uygun değilse bilemem tabii. Yürürken sana eşlik edebilir miyim, Lia?"

Ben kıvranırken Berdi soru karşısında gözlerini devir-

di. Dün gece Kaden’la yaptığım küçük flörtleşme mi beni bu çıkmaza sürüklemişti? Muhtemelen herkes gibi o da Rafe’e gitmesi için bağırdığımı duymuş, ondan da başka bir şey duymamıştı.

“Tabii,” dedim. “Hadi hep beraber yürüyelim, ne dersiniz?”

Rafe’in yüzünün bir anda düşmesine rağmen sesi istekli geliyordu. “İyi bir oyuna hiçbir zaman hayır demem, Kaden. Ayrıca düşerken iyi bir ses çıkarabilirsin. Hadi gidelim.”

Düşüşte çok büyük bir ses çıkacak gibi görünmüyordu. Kalabalığın arasında ilerlerken ileride halatlara asılı kü-tüğü gördük fakat düşündüğüm gibi suyun üzerinde asılı durmuyordu, onun yerine aşağısında yapış yapış bir çamur birikintisi vardı.

“Hâlâ istekli misin?” diye sordu Kaden.

Tepedeki kütüğün üstünde güreşmekte olan iki adam vardı, kalabalık da her itip kakmada çılgınlar gibi tezahürat ediyordu. Adamların ikisi de aynı anda sendeleyince izleyen herkes nefeslerini tuttu; kütüktekiler sallandılar, dengelerini geri kazanmaya çalışırken kollarını her yana sallarken sonunda beraberce yüzlerinin üzerine düşüp çamura bulandılar. Kalktıklarında ikisi de çikolataya bandırılıp çıkartılmış gibi görünüyordu. Adamlar çamurun içinde zar zor yürümeye çalışırken, yüzlerini silip çamur tükürürken kalabalık kahkahalarla gürlemeye devam etti. Sıra iki yeni yarışmacıdaydı, iki isim okundu, biri Rafe’di.

Rafe'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Belli ki yarışmacılar rastgele çağırılmaktaydı. Kaden'la dövüşmelerini ummuştuk oysa. Rafe gömleğinin düğmelerini birer birer açtı, pantolonunun içinden çekip üstünden çıkarttıktan sonra gömleği bana doğru uzattı. Çıplak göğsüne bakmamaya çalışırken boş boş göz kırptım.

“Düşmekten mi korkuyorsun?”

“Rakibim düştüğünde üstüme çamur sıçratmasını istemiyorum.”

Rafe ve rakibi olan uzun, kaslı bir tip kütüğe giden merdivenleri çıkarken kalabalık onları cesaretlendiriyordu. Oyun yöneticisi kuralları açıkladı: yumruk yok, ısır-mak yok, parmakların ve ayakların üzerine basmak yok, bunlar dışında her şey serbest. Bir boruya üfleyerek dövüşü başlattı.

Yavaş hareketlerle başladılar, birbirlerini ölçüp tartıyorlardı. Dudağımı ısırdım. Rafe böyle bir şeye girmek istememişti. Sonuçta güreşçi falan değildi; bir çiftçiydi, tarla insanıydı ve Kaden tarafından kışkırtıldığı için buradaydı. Rakibi bir hareket yaptı ama Rafe onu ustaca engelleyip sağ bileğinden tutarak adam dengesini kaybedene kadar büktü. Adam bir müddet sallanıp geriye doğru sendeleyince kalabalık maçın bittiğini düşünüp çığlıklar atmaya başladı ama adam düştüğü durumdan kurtularak dengesini geri kazanmayı başardı. Rafe'in adama zaman vermeye niyeti yoktu, yere doğru eğilerek dizinin arkasına sert bir şekilde vurdu.

İşte bitmişti. Adamın kolları uçmaya hazırlanan bir pelikan misali arkaya doğru sallanıp duruyordu. Rakibi havada taklalar atarken Rafe'in yaptığı tek şey eli belinde

olan biteni izlemekten artık. Çamur yukarı sıçrayarak Rafe'in pantolonunun paçalarını kirletti. Yüzünde gülümsemeyle kalabalığa doğru eğilerek selam verdi. Bu tiyatral şovundan sonra fazladan alkış eşliğinde hayranlıkla uluyorlardı.

Bize doğru dönerek bana başıyla selam verdi, Kaden'a ise büyüleyici olduğu kadar kendini beğenmiş bir sırıtmayla el sallayarak cevap verip yaptığıının kısa ve basit bir iş olduğunu vurgulamak için omuz silkti. İnsanlar tüm güçleriyle bağırıyorlardı. Rafe tam merdivenlerden inmeye hazırlanıyordu ki oyun yöneticisi onu durdurarak bir sonraki yarışmacının adını okudu. Görünen o ki Rafe'in halkı eğlendiren maskaralıkları, ona kütük üstünde bir tur daha kazandırmıştı. Omuzlarını tekrar silktikten sonra bir sonraki yarışmacının merdivenlere yaklaşmasını bekledi.

O merdivenlere yaklaştıkça ortalık iyice sessizleşti. Onu tanımıştım. Nalbantın oğluydu, en fazla on altısında olmasına rağmen iri yarı bir çocuktı. Rahatça Rafe'in iki katı ederdi, hatta belki de daha fazla. Merdiven onu taşıyabilecek miydi?

Dieci'ye nal akmak için babasıyla geldiği zaman çok az konuşup tamamen işine odaklandığını hatırlamıştım. Şimdi merdivenlere tırmanırken de en az o kadar odaklanmış görünüyordu. Şaşkın bir kaş çatış Rafe'in yüzünden geçip gitti. Yeni gelen rakip kendisinden iki baş daha kısaydı. Çocuk, merdivenin son basamağından da çıkarak Rafe'in karşısına kadar yürüdü; yavaş ama temkinli adımları vardı, dengesi bir kaya kadar sağlandı.

Rafe muhtemelen ilk ve son hareketi olacağını düşünerek uzanıp çocuğu omuzlarından itti. Çocuk yerinden

kıpırdamadı bile. Üstünde durduğu kütükle bir olmuştu sanki, kütüğün yukarı doğru büyümüş bir parçası gibiydi. Rafe çocuğun kollarını kavradı ve o da sakince karşılık verdi fakat kısa boyundan dolayı ağırlık merkezi aşağıdaydı, bu da bir santim bile yana eğilmemesini sağlıyordu. Rafe gittikçe daha da yaklaştı; itiyor, uğraşıyor, bükmeye çalışıyordu fakat odunların kolay kolay eğilip bükülmediği aşikârdı. Rafe'in göğsünde parlayan teri aşağıdan görebiliyordum. Sonunda bıraktı, geriye doğru bir adım attı, devam edemeyecekmiş gibi başını iki yana salladı ve aniden tekrar saldırıya geçerek çocuğu öne doğru çekti. Odun, sonunda koruduğu pozisyonu bozunca bu Rafe'in geriye doğru düşmesine sebep oldu, o da aşağıya kaymamak için kütüğe tutundu. Çocuk öne devrilip midesinin üzerinde sekti, tutunacak bir yer bulmak için çırpınırken kütükten iyice kaydı. Rafe tekrar ayağa kalkıp hâlâ tutunacak yer aramakta olan çocuğa doğru eğildi.

“İyi yolculuklar, dostum,” dedi çocuğun omzunu hafifçe ittirirken. Bu kadardı. Çocuk bir kaya parçası gibi düştü çamura. Bu sefer çamur daha yükseğe sıçrayıp Rafe'in göğsüne bulaşmıştı. Çamur damlaları, teriyle karışırken gülümsemeye kaldığı yerden devam etti. Kalabalık âdeta çıldırmıştı, yanımda dikilen birkaç kız birbirlerine fısıldayıp duruyordu. Artık gömleğini üstüne geçirme zamanının geldiğini düşündüm.

“Kaden!” diye seslendi oyun yöneticisi.

Rafe o kütüğün üstünde fazlasıyla zaman geçirmişti ama şimdi geri çekilmeyeceğini biliyordum. Kaden gülmüseddi ve o tiril tiril beyaz tişörtü hâlâ üzerindeyken merdivenlere tırmanmaya başladı.

O adımı kütüğe atar atmaz bu maçın diğerlerinden farklı olacağı belli olmuş gibiydi. İkisinin arasındaki gerilim halkın ilgisini çekince ortalık bir anda sakinleşti.

Kaden ve Rafe birbirlerine doğru ilerlemeye başladılar; ikisinin de elleri yanlarında, denge sağlamak için çökmüşlerdi. Sonra Kaden yıldırım hızıyla ileri doğru atılıp bacağı salladı. Rafe havaya sıçrayarak tekmeden kurtulduktan sonra müthiş bir zarafetle kütüğün üstüne geri indi. İleriye atılarak Kaden'in iki koluna birden asıldı, iki yarışmacı da sendelemeye başladılar. Dengelerini tekrar kazanmaya çalışırken dövüşüyorlar, birbirlerini denge ağırlığı olarak kullanmaya çalışırken etrafta sallanıp duruyorlardı ve ben bütün bu olan biteni zar zor takip edebiliyordum. Uzun bir çırpınmadan sonra ikisi de birbirlerinden uzaklaşıp başladıkları tarafın karşı kısmına geçtiler. Kulak tırmalayan çığlıklar nefessiz sessizliği delip geçti.

Ne Rafe ne de Kaden etraftaki coşkuyu duyuyor gibi görünüyordu. Rafe öne doğru atılınca Kaden ustsalıkla arkaya 'doğru birkaç adım attı ve bu da Rafe'in ivmesini kaybedip tökezlemesine sebep oldu. Bunu gören Kaden ilerleyerek ona çarptı. Rafe arkaya doğru bocaladı, yere sağlam basmaya çalışan ayakları birbirlerine dolanıp duruyordu, her ikisi de kendi dengelerini sağlayıp karşıdaki-ninkini bozmaya çalışırken dövüş devam ediyordu. Daha ne kadar izleyebileceğimden emin değildim. Yüzleri birbirine neredeyse değecek kadar yaklaştığı bir an duaklarının kımıldadığını gördüm. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama Rafe dik dik bakarken Kaden'm dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığına şahit oldum.

Ani bir enerji patlaması eşliğinde savaş narasına benzer bir haykırışla Kaden atılıp Rafe’i yana doğru eğdi. Rafe düşerken eliyle kütüğe tutunmayı başardı. Tehlikeye aldırmandan elleriyle asılmaya devam etti. Kaden’in tek yapması gereken parmaklarını gevşetmekti. Onun yerine tepesinde dikilip yüksek sesle, “Pes mi, dostum?” diye sordu.

“Ancak cehenneme gittiğimde,” diye hırladı Rafe. Asılırken sıkıdığı kasları konuşmasını zorlaştırıyordu. Kaden’m bakışları Rafe’den bana doğru kaydı. Ne gördüğünden emin değilim ama tekrar Rafe’e dönerek birkaç saniye boyunca sessizce onu izledi ve bir adım geriye atıp tırmanabilmesi için ona yeterli alanı sağladı. “Yukarı salan, hadi. Şunu hakkıyla bitirelim. Yüzünü çamura bulanmış bir halde görmek istiyorum, sadece poponu değil.”

Durduğum yerden bile Rafe’in yüzünden damlayan ter damlalarını görebiliyordum. Neden sadece bırakmıyordu ki? Eğer dengeli inebilirse sadece paçaları çamura batmış olacaktı. Derin bir nefes aldıktan sonra tek sallanmayla kütüğün tepesine çıkışını izledim. Kaden, Rafe’in denge-sini tekrar sağlayabilmesi için beklemeye devam etti.

Bu daha ne kadar sürecekti? Kalabalık tezahürat ediyor, bağırıyor, alkışlıyor ve tanrılar bilir daha neler yapıyordu; kulağıma gelen tek ses boğuk bir uğultuğuydu. Rafe’in teni parlıyordu. Üç rakiptir yakıcı güneşin altındaydı. Elinin tersiyle dudağının üstünü sildi ve tekrar birbirlerine doğru hareket etmeye başladılar. Avantaj önce Kaden’a, ardından Rafe’e geçti. Artık ikisi de birbirlerinin üzerine yığılmış halde nefeslerini düzenlemeye çalışıyorlardı.

“Pes mi?” diye sordu tekrar Kaden.

“Cehennemde,” diye tekrarladı Rafe.

Yine ayrıldılar ama Rafe’in dönüp bana baktığı bir anda Kaden son hareketini yaptı, bacağına geniş bir açıyla salladı ve Rafe’in ayakları şüpheye yer bırakmayacak şekilde yerden kesildi. Rafe düştüğü çamurdan çıkarken Kaden da midесinin üstüne düşmesinin ardından kütüğe tutunarak dengesini sağlamıştı. Rafe yüzündeki çamuru silerek yukarı baktı.

“Pes mi?” diye sordu Kaden.

Rafe zarif bir hareketle Kaden’a hakkını vererek onu selamladı, sonra tekrar gülümsedi. “Ancak cehennemde.”

Tüm kalabalık kahkahalara boğulmuştu; ben ise sonunda bitmiş olmasının verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. En azından bitmiş olduğunu umuyordum.

Onlar arenayı terk ederken ben de buluşmak için onlara doğru yürüdüm. Kaden dövüşü resmen kazanan kişi olmasına rağmen Rafe parmağıyla Kaden’ın gömleğine sıçramış olan çamuru işaret ederek baya eğlendi. “Sanırım en başında üstünden çıkarman gerekiyordu,” dedi.

“Bence de,” diye cevapladı Kaden. “Ne yalan söyleyeyim, senden bu derece müthiş bir düşüş beklemiyordum.”

Tekrar döneceklerine söz vererek yıkanıp üstlerini değiştirmek için hana geri döndüler. Arkalarından bakarken bunun kirli oyunların sonuncusu olmasını umdum.

Bölüm Otuz Dört

Geniş alanı tek başıma dolanarak diğer aktivitelere de göz gezdirirken Civica'da yapılanlardan ne kadar farklı olduklarına baktım. Bazı şeyler Terravin'e özgüydü, meydana-ki çeşmeden çıplak elle balık avlamak gibi ama yine de bütün bu oyunların kökü seçilmiş Soy'un hayatta kalma savaşıma dayanıyordu. Morrighan, geride kalanlara bolluk içinde yeni bir dünyaya kadar liderlik etmiş olmasına rağmen kolay bir seyahat değilmiş. Birçoğu ölmüş, sadece en becerikliler geride kalmış. Yani bu oyunlar o hayatta kalma becerilerinden ilham alınarak hazırlanmış, imkân varken fakat ağ ve olta yokken balık tutabilmek gibi.

İçinde genellikle tahta varıl, bir iki de vagonun olduğu çeşit çeşit engel bulunduran iplerle çevrili bir alanla karşılaştım. Soy'un kaderi, Morrighan'ın içinde yatan lütfa güvenmekten geçerken onun bu karanlık geçitte onlara liderlik etmesi anısına oynanıyordu. Yarışmacıların gözleri bağlanıyordu ve kendi etraflarında döndürülüyorlardı, sonrasında da alanın bir ucundan diğerine kadar kendi yollarını bulmak zorunda bırakılıyorlardı. Küçüklüğüm-den beri bu oyun Civica'daki favori oyunlarımdan biri

olmuştı. Ağabeylerimi her seferinde yenerdim ve herkes zevkle izlerdi, annem dışında herkes diyebilirim. Yarışmacı kuyruğunun arkasına doğru giderken birisi aniden yoluma çıkınca göğsüne çarptım.

“Pekâlâ... Çokbilmiş, kibirli taverna kızımız da buradaymış.”

Birkaç adım geriye attım, afallamış bir halde başımı yukarı doğru kaldırdım. Haftalar önce çocuk gibi azarladığım asker tam karşımda duruyordu. Görünüşe göre kelimelerimin zehri hâlâ etkisini göstermekteydi. Hak ettiğimi düşündüğü cezamı vermek için hazırlanarak kasıla kasıla bana doğru yürüdü. Nefretim tekrar gelmişti. *Babamın ordusundan bir asker...* Civica’yı terk ettiğim günden bu yana ilk kez kimliğimi açığa çıkarmak istedim. Yüksek sesle ve kendimden emin bir tavırla kim olduğumu söyleyip gittikçe sararmasını izlemek istedim. Makamımı kelimelerle ifade edip yerini sonsuza kadar bildirmek istiyordum fakat artık o makama sahip değildim. Tabii onun gibi tipler yüzünden yeni hayatımdan feragat de edemeyecektim.

İyice bana yaklaştı. “Eğer beni sindirmeye çalışıyorsan...” dedim yerimi koruyarak, “...bilmeni isterim ki mide parazitleri beni korkutacak türden yaratıklar değiller.”

“Seni küçük...”

Eli bana vurmak için hızla havaya yükseldi ama ben daha hızlıydım. Gözleri çoktan elime almış olduğum bıçağa odaklandı ve durdu. “O şehvet düşkününü parmaklarından birini bile bana sürecektir kadar büyük bir aptallık yaparsan eğer, korkarım ki bundan ikimiz de pişmanlık duyacağız. Etrafta dolanan bu şenlik havası anında sona

erer çünkü karşıma çıkacak en küçük şeyi bile parçalara ayırmaktan kendimi alıkoymam.” Kasıklarına doğru bakarken incelememe merakla devam ediyordum gibi bıçağı da bir yandan elimde çeviriyordum. “Bu karşılaşmamız daha çirkin bir hâl de alabilir.”

Suratı sinirden mosmor olmuştu. Bu beni daha da cesaretlendirdi. “Yine de korkma,” dedim yeleğimi kaldırıp bıçağı kalça kısmımda tekrar sabitlerken. “Eminim, yollarımız tekrar kesişecek ve aramızdaki fark kendini gösterip mesafemizi sonsuza dek koruyacak. Dikkatlice uzaklaş çünkü bir dahaki sefere seni şaşırtacak olan şey ben olacağım.”

Tiksintimin verdiği hızla ve çevredeki yüzlerce insanın verdiği güven duygusuyla sözlerim gittikçe pervasız ve fevri bir hâl almıştı. Umursamaz veya değil, tam da poposuna yediği bir tekme gibi yerli yerine oturmuşlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde yüzündeki öfke yerini gülümsemeye bıraktı. “Tekrar görüşene kadar diyelim o zaman.” Başıyla yavaş, temkinli bir selam verdikten sonra yanımdan geçip gitti.

Hançerimin verdiği rahatlıkla parmaklarımla onu yoklarken arkasından gidişini izledim. Ellerim belimin üstünde sabitlenmiş olsa da istediğim an kolayca ulaşabileceğim bir yerde duruyordu; ayrıca incecik yaz elbisemin altındayken kalça tarafımda daha iyi saklayabiliyordum. Kalabalığa karışıp gözden kayboldu. Yapabileceğim şey en yakın zamanda birliğine geri çağırılmasını ummaktı ve eğer tanrılar yeterince adilse belki bir atın çiftesiyle başından tepilebilirdi bile. Adını bilmesem de kendisinden Walther’a bahsedecektim. Belki askerî personelinin arasında gezinen bu yılan için bir şeyler yapabilirdi.

Sonradan başıma gelebilecek sevimsiz bir karşılaşmanın ön habercisi olan o gülümsemesine rağmen kendimi daha da güçlenmiş hissediyordum. Bazı şeylerin söylenmesi gerekiyordu. Bu yürekliliğim karşısında gülümse-dim ve oyun alanındaki engellerin yolunu tuttum.

Her yarım saatte bir çalan tapmak çanı tekrar çaldı. Rafe ve Kaden dönmek üzerelerdi ama benim ilgilenmem gereken bir şey daha kalmıştı ve bugün iyi bir fırsat yakalayabilirdim.

İbadethanenin merdivenlerinden yukarı çıktım. Çocuklar taş sütunların arasında kovalamaca oynarken anneler de kemeraltında gölgenin tadını çıkartıyorlardı. Tüm gün süren duaların ardından, tam da tahmin ettiğim gibi içe-ride çok az kişi vardı. İçeriye doğru isteksizce ilerledim ve gözlerim karanlığa alışıp oradakileri seçebilene kadar arka sıralardan birine oturup bekledim. Yaşlıca bir adam ön sıralardan birinde oturmaktaydı. İki yaşlı kadın orta sıralarda omuz omuza otururken koro şefi de mihrapta tanrıların lütuflarıyla dolu bir ilahi okuyordu. Hepsi bu kadardı. Rahipler bile şenliklere katılmak için kendilerini dışarı atmışlardı.

Gerekli anma hareketlerini gerçekleştirdim, parmak uçlarımda arkaya doğru ilerleyip sessizce karanlık merdiven aralığına doğru kaydım. Bütün tapınakların Mor-righan'a ve diğer hükümdarlıklara ait kitaplarla dolu rafları vardır. Tüm rahipler tanrıların hizmetlileri oldukları kadar bilgin birer üstattırlar da. Fakat yabancı dillerdeki yazıtlar; -krallığın emrinde- Civica Üstatları yazılanların

gerçekliğini ve değerin yüksekliğini teyit edene kadar vatandaşlara kapalıdır. Krallık Üstat'ı hepsini denetler.

Merdivenler dar ve dikti. Dikkatle yukarı çıkarken ellerim taş duvarlardan destek alıyorlardı. Gürültüleri dinledim. Sessizce giriş holünden içeri girerken kulaklarımın duyduğu bu derin sessizlik beni tapınağın genelde gözetimsiz olduğu konusunda temin etti. Kenarlarda birkaç tane kumaşla kaplanmış kapı boşluğu vardı, arkalarında duran boş odalara geçebilmek için kalm kumaşın kenara doğru itilmesi gerekiyordu. Koridorun sonunda çift kanatlı geniş bir kapı vardı.

Orası. Direkt oraya yürüdüm.

Oda genişti, fazlasıyla kitap içeride stoklanmış duruyordu. Kitaplar Civica'daki Baş Üstat'ın koleksiyonuyla yarışacak kadar çok olmasa da araştırırken insanın zamanını alabilecek kadar fazlalardı. Çıkabilecek sesleri yatıtmak için yerler halıyla ya da kadife kumaşlarla kaplanmamıştı, bu yüzden de üst raflara gürültü çıkarmadan ulaşabilmek için tabureleri sessizce hareket ettirmeliydim. Neredeyse hepsine bir bir göz atmış olmama karşın işime yarayabilecek hiçbir şeyle karşılaşmamıştım ki üst rafların birinden küçük bir cilt çekip aldım. Kitap yetişkin bir erkeğin avuç içinden daha büyük değildi. *Venda Dili Kullanım Kılavuzu*. Belki de bir rahip, ölülerinin ruhlarına barbarlara uygun dualar okumak için kullanıyordu bunu, kim bilir?

Kitabı çekip aldığım boşluğu kapatmak için yanlarındaki kitapları birleştirip kitabın sayfalarına göz gezdirmeye başladım. Üstat'tan çalmış olduğum Venda cildini çözebilmem için bana yardım edebilecek bir şeye ben-

ziyordu, yine de kitabı alıp başka bir yerde daha detaylı incelemeliydim. Eteğimi kaldırıp cildi iç çamaşırımın içine sıkıştırdım, çok rahat olmasa da en azından tapmaktan çıkana kadar güvenli bir yerdi. Eteğimi geri indirip düzelttim.

“İsteseydin sana verirdim, Arabella. Çalmanı gerektirecek bir nedenin yoktu.”

Arkamdaki davetsiz misafir eşliğinde donakaldım, ne yapacağımı düşünüyordum. Taburenin tepesinde yavaşça dönünce dün beni izleyen rahiple göz göze geldim.

“Eski becerilerimi yitirmeye başladım galiba,” dedim. “Eskiden istediğim odaya girer, kafama koyduğum şeyi içeriden yürütür ve kimsenin ruhu duymadan geri çıkabilirdim.”

Başını salladı. “Bize verilen lütufları kullanmadıkça bizi yavaşça terk ederler.”

Bu *lütuf* kelimesi beni yeterince sarsmıştı, neyi ima ederek kullandığı konusunda bir şüphem yoktu. Çenemi yukarı kaldırdım. “Hiç bana verilmediği için kaybetme gerek kalmayacak yetenekler de var.”

“O zaman sahip olduklarım kullanman bekleniyor.”

“Beni tanıyor musun?”

Gülümsedi. “Seni nasıl unutabilirim ki. O zamanlar gençtim, vaftiz ayininde görev alan on iki rahipten biri-ydim. Sense bir yere sıkışıp kalmış bir domuz gibi ciyaklıyordun.”

“Belki bebekken bile o bağıllık vaftizinin beni nerele-re sürükleyebileceğini farkındaydım.”

“Hiç şüphem yok. Farkındasıdır.”

Adamı inceledim. Şakaklarındaki griler siyah saçları-

na eşlik ediyordu, yine de müzelik rahiplere göre oldukça dinç ve görevine bağlı görünmekteydi. Şart koşulan siyah, uzun cüppeyi ve beyaz pelerini üzerine geçirmiş olmasına rağmen rahip olduğu zar zor belli oluyordu. Sohbetimize devam etmemiz için beni taburenin aşağısına davet ettikten sonra yuvarlak vitray camlı pencerenin altına konumlandırılmış iki sandalyenin olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

Oturduk, camdan geçen mavi ve gül rengi yansımalar omuzlarımıza vuruyordu. “Hangi cildi aldın?” diye sordu.

“Kapat gözlerini.” Kapattı, kitabı çıkarmak için eteğini kaldırdım. “İşte bunu,” dedim kitabı ona doğru uzatarak.

Gözleri kocaman açıldı. “Venda?”

“Dillerine merakım var. Konuşabiliyor musun?”

Başım iki yana salladı. “Yalnızca birkaç kelime. Hayatımda hiçbir barbarla karşılaşmadım fakat askerler zaman zaman hediyelik kelimeler getirirler. Tapmalarda konuşulmaması gereken kelimeler.” Uzanıp cildi elimden aldı ve sayfalarını çevirmeye başladı. “Hmm. Bak bunu gözden kaçırmışım. Görünüşe göre içindekiler sık kullanılan birkaç kelime kalıbından ibaret, bütünüyle Venda’ya ait diyemeyiz.”

“Buradaki rahiplerden dile aşına olan hiç yok mu?”

Yine başını iki yana salladı. Şaşırmamıştım. Barbar dili Morrighan’a ayın olduğu kadar uzak ve yabancıydı, ayrıca saygıyla bakılan bir dil değildi. Barbarlar çok zor yakalanırlardı ve yakalandıkları zaman da tek kelime etmezlerdi. Bir keresinde Regan’m ekibi yakaladıkları bir tutsağa karakola kadar eşlik etmişler ve adam tüm gün boyunca ağzından bir kelime bile çıkarmamış. Kaçmaya

çalışırken öldürülmüş ve ölmeden önce ağzından birkaç anlamsız ses çıkartmış. O son sözcükler anlamını bilmiyor olmasına rağmen Regan'm aklından bir türlü çıkmamış: *Kevgor ena te deos paviam*. Regan bunu anlattıktan sonra uzun bir sessizlik olmuştu ve bana adamın son nefesini verene kadar bunları tekrarlayıp durmasının fazlaca iç bunalımcı olduğundan bahsetmişti. Kelimeler, yarattıkları hüznle Regan'ı baştan aşağı ürpertmiş.

Rahip kitabı bana geri uzattı. "Neden bu kadar uzak bir diyarın dilini öğrenmek isteyesin ki?"

Kitaba bakıp parmaklarımı deri kaplamanın üzerinde gezdirdim. *Çaldığın şeyi istiyorum*. "Merak diyelim."

"Bir sorundan mı haberdar oldun?"

"Hiçbir şeyden haberim yok. Eminim ki Pauline'le yaptığın konuşmalardan benim kaçak hayatı sürdürdüğümü anlamışsmdır. Kraliyetle hiçbir bağlantım kalmadı."

"Bilginin birçok farklı çeşidi vardır."

Yine aynı palavra. Başımı salladım. "Ben..."

"Sahip olduğun lütuflara güven, Arabella; her ne olurlarsa olsunlar. Bazı lütuflar büyük fedakârlıklar gerektirir, yine de kalplerimiz atmaktan vazgeçene kadar onlara sırtımızı dönemeyiz."

Buz gibi bir ifade takındım. Daha fazla köşeye kısıtılamayacaktım.

Sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne attı, pek dinî bütün rahibe yakışacak bir hareket değildi. "Nöbet'in yolunun üstteki ana yoldan geçeceğinden haberin var mı?" diye sordu. "İki bin tabur güney sınırına doğru ilerliyor."

"Bugün?" dedim. "Dinî bayramlar sırasında mı?"

Başıyla onayladı. "Bugün."

Gözlerimi uzakta bir yere sabitleyim oturduğum sandalyenin kıvrılmış ucunu parmağım ile takip ettim. O yol birliklerin sürekli kullandığı bir yol değildi. Çok önemli bir mesele olmadığı sürece özellikle de dinî bayramlarda hiçbir asker görevlendirilmezdi. Walther'ın dediklerini hatırladım: *Yağmacılar ellerinden gelen her yoldan kargaşa çıkartıyorlar. Girmelerine izin vermeyeceğiz. Her zamanki gibi.*

Walther kendine oldukça güvenirdi. Muhakkak bu marş halindeki birlikler önlem amaçlı bir stratejiden başka bir şey değildi. Sayı ve zamanlama pek alışılmış değildi ama Dalbreck karşısında başını dik tutmaya çalışan babam, yumruğunu masaya vurarak güç gösterisi yapıyor olabilirdi ve iki bin tabur asker de yeterince ürkütücü bir yumruktu.

Ayağa kalktım. “Öyleyse kitap benim mi?”

Gülümsedi. “Evet.”

Bu muydu yani? Sade bir *evet*? İnanılmaz derecede yardımcı olmuştu. Hiçbir şey o kadar kolay elde edilemezdi. Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Peki, şimdi biz neyiz?”

Dudaklarının arasından kaçan kıkırdamaya engel olmadı. Karşılıklı durabilelim diye o da ayağa kalktı. “Eğer seni şikâyet edip etmeyeceğimi soruyorsan, cevap hayır.”

“Neden? Hain olarak damgalanabilirsin.”

“Pauline’in bana anlattıkları kutsal sırdır ve sen de dediğim hiçbir şeyi onaylamadan kitabı ödünç alıp çıktın. Ben ise Prenses Arabella’yı çığırtkan bir bebek olduğu zamanlardan beri görmedim. O zamandan bu yana birazcık değişmişsin, çığırtkanlığın dışında tabi. Kimse benden seni tanımamı bekleyemez.”

Hâlâ nasıl biri olduğunu anlamaya çalışırken gülümse-
dim. “Neden?” diye sordum tekrar.

Sırıtıp tek kaşını havaya kaldırdı. “On yedi yıl önce
avaz avaz bağırان minik bir kızı kucağıma aldım. Tanrı-
lardan koruma dilenip bir yandan da kendi korumam adı-
na söz verirken ellerimle kendisini tanrılara doğru kaldır-
dım. Ben aptal biri değilim. Yalnızca tanrılara verdiğim
sözleri tutarım, insanlara değil.”

Rahibi tereddüt içinde baştan aşağı süzdüm, bir yan-
dan dudağıımı ısıırıyordum. Bu kadar inançlı bir kul var
olabilir miydi?

Kolunu omzuma atıp benimle kapıya doğru yürürken
bir dahaki sefere kitap almak istersem yapacağım tek şe-
yin gelip ona sormak olduğunu söyledi. Koridorun ya-
rısına geldiğimizde eğilip kulağıma, “Bu konudan diğer
rahiplere bahsetmeyeceğim. Bağlılıkların nerede sona
ereceğı konusunda benimle aynı fikirde olmayabilirler.
Anlaşıldı mı?” diye fısıldadı.

“Açıkça.”

Tapınağın çanı bu sefer öğle arasının gelip çatıldığını bil-
dirmek için çaldı. Midem gurulduyordu. İbadethanenin
yanında, kuzey sütununun gölgelendirdiğı karanlık bir
köşede durup biraz kitabı inceledim.

Kencha tor ena shiamay? Adın ne?

Bedage nict. Dışarı çık.

Sevende. Çabuk.

Adwa bas. Otur.

Mi nay bogeve. Kıpırdama.

Askerlerin mahkûmları idare edebilmesi adına yazılmış basit emirlerle dolu bir kitaba benziyordu, yine de daha sonra üzerinde çalışacaktım. Venda'dan gelen küçük cildi anlamama yardım edebilirdi. Kapatıp elbisemin altına sakladım ve uzaklara bakıp festivalde gezinen insanları süzdüm. Pauline'in pembe çiçeklerle bezenmiş bal rengi saçlarını gördüm, tam ona seslenmek için hazırlanıyordum ki ensemdeki nefesi hissettim.

“Sonunda.”

Tüm vücuduma sıcak bir karıncalanma yayıldı. Rafe gövdesini arkadan bana yaslamış, parmaklarıyla kolumdan aşağıya inmeye başlamıştı. “Hiç yalnız kalamayacağımızı düşünmeye başlamıştım.”

Dudakları çenemdeydi. Gözlerimi kapattım ve güçlü bir ürperti hissettim. “Yalnız değiliz,” dedim. “Bütün kasabanın etrafımızda gezindiğini göremiyor musun?”

Eliyle belimi sıkıp başparmağıyla okşuyordu. “Bunun dışında görebildiğim bir şey yok...” Kulağıma ulaşana kadar dudaklarıyla tenimi gezdi. “Ve bunun... Ve bunun...”

Arkamı döndüm ve dudaklarım onunkilerle buluştu. Sabun kokuyordu. “Birine yakalanabiliriz,” dedim nefes nefese.

“Yani?”

Bunun gerçekten umurumda olmasını istemiyordum ama gün ışığının her yere vurduğu ve altında olduğumuz sütun gölgesinin oldukça dar bir alanı kapladığı düşünceyle nazik bir hareketle kenara çekildim.

Gönülsüz bir gülümseme kapladı yüzünü. “Zamanlamayı hiç tutturamıyoruz. Kasaba sakinleri etrafta olmadan bir dakika bile yalnız kalamıyoruz.”

“Bu gece yemek, dans ve arkasına saklanabileceğimiz çeşit çeşit gölgeler olacak. Yokluğumuzu kimse fark etmez.”

Yüzündeki ifade ciddi bir hâl aldı ve elleriyle belimi sıktı. “Lia, ben...” Ardından sözlerini yarım bıraktı.

Kafam karışmıştı, ona döndüm. Beraber ortalıktan kaybolma ihtimalimizin onu memnun edebileceğini düşünmüştüm. “Ne oldu?”

Gülüşü yüzünü tekrar aydınlattı ve başıyla onayladı. “Bu gece.”

Beraber koşup Pauline’e yetiştik, bir süre sonra Kaden da aramıza katılmıştı. Çamurlu dövüşten geriye hiçbir iz kalmamış olmasına rağmen balık yakalamadan ateş yakmaya, balta fırlatmaya kadar her yarışmada çekişmenin devam ettiği aşikârdı. Pauline her yeni etkinlikte *işte yine başlıyoruz* dercesine gözlerini devirip durdu. Bense ağabeylerimin rekabetçi ruhlarına alışık olduğum için ve iyi bir yarışmadan her zaman zevk aldığım için her seferinde omuz silkerek karşılık veriyordum fakat Kaden ve Rafe olaya yeni bir boyut kazandırmışlardı. Sonunda mideleri oyunlara galip geldi ve beraberce havada uçuşan tütsülenmiş et kokusunun izini sürmeye gittiler. Pauline’le beraber yanımızda taşıdığımız hamur işlerinden memnunduk, bu yüzden biz etrafta dolanmaya devam ettik. Bıçak fırlatma standına gelince elimdeki portakallı çöreği Pauline’e uzattım ki o da memnuniyetle aldı. İştahı geri gelmişti.

“Bu oyunda şansımı denemek istiyorum,” dedim giriş kapısına doğru ilerlerken.

Kapıda sıra olmadığı için diğer üç yarışmacıyla beraber yan yana dizildik. Tek kadın yarışmacı bendim. Beş metre öteye önceden boyanmış daireler konumlandırılmıştı, tam da sevdiğim türden olan hareketsiz hedeflerdendi bunlar. Her birimizin yanındaki masaya beşer bıçak dizilmişti. Ağırlıklarını tartmak için elime alıp şöyle bir baktım. Kendi hançerimden daha ağır, bir o kadar da denge-sizlerdi. Oyun yöneticisi, beş bıçağı bitirene kadar her işaretiyle aynı anda birer bıçak fırlatmamız konusunda bilgi verdi.

“Silahlarınızı kaldırın. Hazır...”

Beni izliyor.

Kelimeler üstümde soğuk su etkisi yaratmıştı. Bakışla-rımı halatlarla belirlenmiş sınırın etrafını dolduran seyir-cinin arasında dolaştırdım. İzleniyordum. Kim tarafından olduğunu bilmesem de izlendiğimin farkındaydım. Etkin-liği çevreleyen yüzlerce insanın değil, *bir kişinin* gözeti-mi altında izleniyordum.

“Fırlatın!”

Kısa bir tereddütün ardından fırlattım. Bıçağım hede-fin kulpuna çarpıp oradan yere düştü. Benim dışımdaki bütün yarışmacıların bıçakları hedefe saplanmıştı; biri-ninki en kenar kısıma, bir diğerininki en dıştaki beyaz hal-kaya, üçüncününki ise mavi halkanın oraya saplanmıştı ama hiçbirimiz ortadaki kırmızı daireyi tutturamamıştık. Oyun yöneticisi ikinci işareti verene kadar yeni bıçakları elimize alacak zamanı zar zor bulmuştuk. “Fırlat!”

Benimki delici bir *tak* sesiyle dışarıdaki beyaz çembe-re saplanıp orada kaldı. Daha iyi, yine de bunlar hantal bıçaklardı ve yeterince keskin değillerdi.

İzliyor. Bu kelime ensemın őrpermesine sebebiyet veriyordu.

"Fırlat!"

Bıçağım hedefe değmeden geçerek ilerideki çamurun üzerine düştü. Hissettiğim gerilim gittikçe artmaktaydı. Dikkatimi dağıtan şeyleri bir bahane olarak öne sunamazdım. Walther bana bunu binlerce kez söylemişti. Dikkat dağıtıcı şeyleri zihninde engellemek alıştırmamızın bir parçasıydı. Gerçek hayatta bıçağa ihtiyacın olduğu durumlarda dikkat dağıtıcı şeyler hamleni yapman için kenarda nazikçe beklemiyorlardı, seni silahsız bırakmak için zaman kolluyorlardı.

İzliyor... İzliyor.

Bıçağı ucundan sıkıca tuttum, omzumu durması gerektiği şekle sokup kolumun işini yapmasına izin verdim.

"Fırlat!"

Bu sefer beyaz çemberle mavi olanın arasındaki çizgiyi tutturmuştum. Derin bir nefes aldım. Geriye yalnızca bir bıçak kalmıştı. Tekrar kalabalığa baktım. *İzliyor.* O alaycı, küçümseyen bakışları, pek de etkileyici olmayan bıçak fırlatma yeteneğim karşısında oluşan o yapmacık gülümsemeyi hissediyordum ama yüzü göremiyordum, o yüzü göremiyordum.

İzle bakalım, diye düşündüm, öfkem hiddetlenmişti.

Eteğimi kenara çekip kendi bıçağımı aldım.

"Fırlat!"

Bıçağım havada o kadar hızlı ve net ilerledi ki zar zor görülebiliyordu. Ortadaki kırmızı noktanın tam merkezine vurdu. Dört yarışmacının toplamda yapmış olduğu yirmi atıştan sadece benimkinin yüzü kırmızı noktayı gö-

rebilmişti. Oyun yöneticisi inanamayarak ikinci bir bakış fırlattıktan sonra beni diskalifiye etti. Buna değmişti. Hatları çevreleyen izleyicilerin arasında son bir defa daha gözlerimi gezdirdim ve işte oradaydı, arkasını dönüp kalabalığa karışarak gitmekte olan o kişi. İsimsiz asker? Ya da başka biri mi?

Şanslı bir atıştı. Ben bunun farkında olsam da özel izleyicim değildi.

Hedefe doğru yürüdüm, mücevherlerle kaplı hançerimi çekip kalçamdaki kınına geri yerleştirdim. Walther'a söz verdiğim gibi antrenman yapacaktım. Şansa bırakılmış başka bir atış yoktu artık.

-

*Tac sahibi ve ezilenler,
Kılıcın ve dil,
Saldıracaklar beraber,
Gökyüzünden fırlatılan göz alıcı yıldızlar gibi.*

-Venda Ezgisi

Bölüm Otuz Beş

Kaşen

Ona güvenmiyordum. Olduğunu iddia ettiği çiftçiden daha fazlasıydı. O kütüğün üzerindeki hareketler oldukça eğitimliydi. Ama ne üzerineydi bu eğitim? Ayrıca o sürdüğü şeytani canavar; çiftlikte yetişen uysal, basit bir at değildi. Bir cesetten kurtulma konusunda da tam anlamıyla ustaydı, taşralı bir ahmağın yaşayacağı tereddütün onda birini bile yaşamamıştı, tabi eğer bu kırsal aktiviteler karanlık tarafa hizmet etmiyorsa. Bir çiftçi olabilirdi belki fakat olduğu tek şey o değildi.

Gögsümü sabunlayarak yıkadım. Lia'ya olan ilgisi fazlasıyla kötüydü. Daha dün gece gitmesi için ona çılglık çılgılığa bağırıldığını duydum. Berdilerin topluca ilahi söylemeye başlaması konuşmanın geri kalanını bastırmıştı ama duyduğum şey kızın yalnız bırakılmak istediğini tek başına açıkça yansıtıyordu. Gitmek istesem de Pauline kalmam için normalden fazla ısrarcıydı. Haftalardır taktığı o yas eşarblı olmadan ilk kez görmüştüm. O kadar kırılğan görünüyordu ki. Ne ben onu bırakabildim ne de o benim gitmeme izin verdi.

Başımı nehrin sularına daldırdım. O gün içinde yaptığım ikinci banyoydu bu. O kadar balık yakalayıp, balta fırlatıp, elimize tutuşturulan iki adet çubukla ateş yakmaya çalıştıktan sonra bu sözde oyunlar beni tekrar yıkanmaya zorlamışlardı. Özellikle de bu geceki dansda Lia'yla dans etmeye niyetim varsa ve niyetim vardı da. Bundan yeterince emindim.

Dün geceki bakışları, omzuma dokunuşu... Gerçekten de her şeyin daha farklı gelişmiş olmasını diledim. Belki de en azından bir geceliğine her şey farklı olabilirdi.

Bölüm Otuz Altı

Verandanın direğine yaslandım. Gece başlayacak olan şenlikler için Berdi'nin bize katılmasını ve beraberce meydana yürümeyi bekliyorduk. Yıkanıp üstünü değiştirmeye gitmişti. Uzun gün sona ermişti ve ben hâlâ bıçak fırlatma etkinliğinde en az yüz kişi tarafından izleniyor olmama rağmen hissettiğim o garip izlenme duygusunu kafamda evirip çeviriyordum. O bir kişi kimdi?

“Pauline,” diye sordum tereddütle. “Hiç ortada olmayan şeyleri bildiğin oluyor mu? Sadece *bildiğin*?”

Uzun bir süre sanki beni duymamış gibi sessiz kaldıktan sonra bakışlarını bana doğru kaldırdı. “Gördün, değil mi? O mezarlıktan geçtiğimiz gün, Mikael’in öldüğünü gördün.”

Yaslandığım direği bırakıp doğruldum. “Ne? Hayır, ben...”

“O zamandan bu yana birçok kez düşündüm bunu. O gün yüzünde oluşan o ifadeyi. Durmamız için sunduğun teklifi. Onu ölü gördün.”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Hayır. Öyle değil.” Yanına oturdum. “Ben bir Siarrah değilim. Annemin gör-

düğü gibi şeyleri görmüyorum. Bir histi yalnızca benim-kisi; belirsiz, yine de güçlü bir duygu. O gün hissettiğim tek şey bir şeylerin ters gittiği idi.”

Dediklerimi kafasında tartıp omuz silkti. “O zaman belki de lütuf değildir. Bazı zamanlar benim de olaylar hakkında güçlü duygular hissettiğim oluyor. Aslında Mikael hakkında ben de olumsuz şeyler hissedip duruyordum. Gelmeyeceğine dair bir his vardı içimde. Bu içimi kemirip dursa da inanmayı reddetmiştim. Belki de taverna kapısından içeri girmesi için gösterdiğim o aşırı istek bu yüzdendi. Kendime haksız olduğumu kanıtlamak için.”

“O zaman sen de lütuf olduğuna inanmıyorsun.”

“Annene verilmiş olan hediye gözünün önünde olaylar hakkında görüntüler belirmesini sağlıyordu.” Özür diler gibi aşağı baktı. “En azından eskiden öyleydi.”

Annemin önsezileri ben doğduktan sonra kesilmişti. Ara sıra bazı kötü niyetliler tarafından benim annemin önsezisini onun rahminde büyürken çalmış olduğum ima edilse de zaman geçtikçe bu iddia gülünç bir hâl almıştı. Bernette Teyzem bunun benimle ilgili olmadığını, annemin kendi topraklarını bırakıp kaleye taşınmasından sonra lütfunun azalmaya başladığını ve en sonunda kaybolduğunu söylüyordu. Bazıları da asla öyle bir lütfu sahip olmadığını iddia ederlerdi ama yıllar önce, ben çok küçükken birkaç olaya şahit oldum. Dönem dönem o gri gözlerinin odaklarını kaybettiğini, dikkatinin bir yere yoğunlaştığını görürdüm. Bir keresinde bizi aceleyle yolun kenarına çekmişti ve saniyeler sonra panikten deliye dönmüş bir at tam da annemin bizi çektiği yolu toynaklarıyla ezip geçmişti. Yerin salladığı başka bir zaman da taşlar te-

pemize yıkılmadan önce bizi dışarı çıkartabilmişti ve genellikle babam kötü bir tavırla içeri girmeden önce bunu hissedip bizi odadan dışarı kovalardı.

Her seferinde atm sesini önceden duyduğu, biz hissetmeden önce sallantıyı hissettiği gibi bahanelerle bizi başından savıp durdu; yine de o zamanlar bu olayların tanrıların ona bağışladığı lütuf sayesinde olduğundan emindim. Yüzündeki değişikliği görmüştüm. Olacakları henüz gerçekleşmeden önce görüyordu, çok uzaklarda yaşanıyor olsalar bile. Mesela tam da kendi babasının öldüğü gün, olaydan haberi olmasa bile keder içinde kendini odasına kapatmıştı; haberin kendisi ise iki hafta sonra bir ulak tarafından ulaştırılmıştı. Son birkaç yıldır bu tür hiçbir olay olmadı.

“Bir şeyleri direkt olarak görmesen de...” dedi Pauline, “...bu hâlâ sahip olduğun lütfun habercisi olabilir. Bilginin birçok çeşidi var.”

Bir ürperti gelip bütün omurgamı sardı. “Ne dedin?”

Kelimelerini tekrarladı, rahibin bu sabah kullandığı kelimelerin neredeyse aynılığıydı.

Yüzümdeki gerginliği görmüş olmalı ki güldü. “Lia, endişelenme! O lütfâ sahip olan kişi benim! Sen değilsin! Aslında tam da şu an bir şeyler görüyorum!” Bir anda havaya sıçradı, ellerini başının üstüne götürerek konsantrasyonunu topluyormuş gibi bir iki hareket yaptı. “Bir kadın görüyorum. Üstündeki yeni elbisesiyle yaşlıca, güzel bir kadın. Ellerini kalçalarına götürüyor. Dudaklarını büzmüş. Sabırsız gibi bir hali var. Kadın...”

Gözlerimi devirdim. “Arkamda duruyor değil mi?”

“Evet, arkandayım,” dedi Berdi.

Arkamı dönünce tam da tasvir edildiği şekilde tavernanın kapısında beklediğini gördüm.

Pauline sevinçle bağırdı.

“Yaşlı ha?” dedi Berdi.

“Muhterem,” diye düzeltti Pauline, Berdi’yi yanağından öperken.

“Siz ikiniz hazır mısınız?”

Ah, ben hazırdım. Bu geceyi tüm hafta boyunca beklemiştim.

Cırcır böcekleri gelen geçen gölgeleri selamlarcasına cırlıyorlardı. Koyun üzerindeki gökyüzü, kobalt mavisi rengin hâkim olduğu fonun üzerine pembe ve morun iç içe geçtiği ince şeritlerle kaplanmıştı. Orak şeklini almış bronz ay, iğne başı büyüklüğünde bir yıldızı içine almıştı. Terravin büyülu bir manzara çizmişti bize.

Sakin ve ılık hava bütün bir kasabayı görevinden uzaklaştırmıştı. *Güvenliydi*. Ana yola vardığımızda çaprazlama asılmış kâğıt fenerlerle karşılaştık, tepemizde ışıltıyorlardı. Sonra sanki manzara yeterli değilmiş gibi *müzik başladı*.

Bir ilahi daha önce hiç duymadığım türden bir melodiymiş gibi söylenmeye başladı. Bir taraftan, sonra başka bir taraftan yükselen dualar. Birleştiren, bir araya getiren, bağışlayan ayrı ayrı sesler bütünüyle bir melodi oluşturuyorlardı. Akıcı bir korodan çıkıyormuş gibi gelen sesler, farklı tempolarda, farklı sözcüklerle dalga dalga çıkıp iniyordu; hüznü ve fazlasıyla gerçekte.

“Lia, ağlıyorsun,” diye fısıldadı Pauline.

Ağlamış mıydım? Yanaklarıma dokundum, ıslanmışlardı. Ağlamak değildi bu. Başka bir şeydi. Kasabaya yaklaştıkça Berdi'nin dünyanın en güzel ses rengiyle şarkılardan selamlaşmalara geçtiğini gördük, anmalar eriyerek o ana karışıyordu.

Demirciler, şarapçılar, balıkçılar, zanaatkârlar, terziler, esnaflar, Berdi'ye denemesi gereken yeni kokuların geldiğini haber veren sabuncular, hepsi teker teker selamlarını sundular Berdi'ye.

Pauline'le beraber, sandalyelerini yarım daire şeklinde ortaya yerleştiren ve müzik aletlerini kurmakla meşgul olan müzisyenleri izledik. Enstrümanlarını -bir gitar, bir keman ve bir adet darbuka- sandalyelerin üzerine yerleştirip müziklerine başlamadan önce biraz içki ve yemek bulmaya gittiler. Pauline yumurta turşularından tatmaya gidince ben de gitarı yakından incelemek istedim. Üzerinde beyaz meşe odunundan yapılmış ince işlemeler olan, koyu kırmızı renkteki kiraz kerestesinden yapılmıştı ve yüzlerce şarkıya eşlik eden ellerin sürtündüğü yerlerde yıpranma izleri vardı.

Uzanıp bir telini çektim. Duygusuz bir tınlama tüm bedenime yayıldı. Annem ve kız kardeşleri nadir durumlarda kendi gitarlarını ellerine alıp çalarak insanın içine işleyen bir müzik çıkarırlardı, annemin sesi yaratılışa şahit olan bir melekmiş gibi buruk ve kelimelerin ifade edemeyeceği kadar güzel çıkardı. Çalmaya başladıkları an bütün kale ürperti içinde susardı. Babam bile. Üst balkonda gizlenerek olan biteni uzaktan izleyip dinlerdi. Hep kendi vatanının müziklerini söylerdi ve her seferinde Morrighan'a gelip kraliçe olmak için ne tür fedakârlıklar

yapmış olduğunu merak edip dururdum. Onunla beraber olabilmek için iki yıl sonra kız kardeşleri de gelmişlerdi ama geride bıraktığı daha kimler vardı? Kim bilir, belki onları dinlerken babamın da aklından aynı şeyler geçiyordu.

Akşam şenliklerine gelen insan sayısı arttıkça muhabbet sesleri yerini yatıştırıcı bir uğultuya bıraktı. Kutlamalar başladı, müzisyenler koltuklarına oturarak etrafa samimi melodiler yaymaya başladılar ama bir şeyler hâlâ eksikti.

Pauline’e, “Onu hiç gördün mü?” diye sordum.

“Merak etme. Gelecek.” Meydandaki mumların titrek ışıklarını beraberce izleyebilmemiz için beni kolumdan tutup götürmeye çalışsa da kendisine sonra katılacağımı söyledim.

Eczanenin gölgesinin altında oturup gitaristin telleri itip çeken ellerini izledim, başlı başına büyüleyici bir danstı. O an, annemin bana nasıl çalınacağını daha önce öğretmiş olmasını diledim. Yakından izlemek için bulunduğum yerden ayrılacaktım ki belimdeki eli hissettim. *Gelmişti*. Tüm vücudumu yine o sıcaklık kapladı ama arkamı dönüp baktığımda gördüğüm kişi Rafe değildi.

O anki şokla almak üzere olduğum nefesi âdeta yuttum. “Kaden.”

“Seni korkutmak istememiştim.” Gözlerini üzerimde gezdirdi. “Bu gece ısl ıslsın.”

Utanmıştım, başımı öne eğdim. Dün geceki cömert ilgimin vermiş olduğu suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. “Teşekkür ederim.”

İnsanların dans ettiği sokağa doğru ilerledi. “Müzik de var,” dedi.

“Evet. Daha yeni başladı.”

Nemli sarı buklelerini arkaya doğru taramıştı ve tenindeki sabun kokusu hâlâ tazeydi. Kendisinde çocuksu olan başka hiçbir şey olmamasına rağmen kendine ait olmayan garip bir çocuksulukla müziğin geldiği yönü işaret etti. “Dans edebilir miyiz?” diye sordu.

Daha hızlı bir şeyler çalıyor olmalarını umarak tereddüt ettim. Kendisine umut vermemem gerekiyordu ama basit bir dansı da reddedemezdim. “Tabii, elbette,” diye cevapladım.

Elimden tutup bizi müzisyenlerin çaldığı yerin önündeki sahneye götürdü. Bir eli sırtıma doğru kayarken diğeri de kendi tarafındaki elimi kavradı. Etkinlik gününden bahsederek konuşmayı canlı tutmaya çalışıyordum ama sohbet kısa bir süre sonra tıkanıp ve beni kendisine doğru çekti. Asil fakat sert bir dokunuşu vardı, tenime değen teni sıcacıktı.

“Bana hep çok nazik davrandın, Lia,” dedi. “Ben...” Uzun bir sessizliğin ardından dudakları aralandı. “Burada seninle geçirdiğim zamandan çok keyif aldım.”

Ses tonu ciddileşmişti, gözlerindeki o ciddiyeti gördüm yine. Tavrındaki ani değişim kafamı karıştırmış bir halde ona baktım.

“Senin için çok fazla bir şey yapmadım, Kaden ama sen benim hayatımı kurtardın.”

Başını salladı. “Ondan kurtulmayı sen başardın. Bıçağını kullansaydın da aynı şekilde başarılı olabileceğine dair hiçbir şüphem yok.”

“Belki evet,” dedim. “Belki de hayır.”

“Nasıl farklı geliştirdi asla bilemeyiz.” Parmaklarını

sıkılaştırdı. “Belkiler üzerinde çok fazla kafa patlatamayız.”

“Evet... Sanıyorum ki yapamayız.”

“Önümüze bakmalıyız.”

Her lafını tartarak söylüyordu, sanki her seferinde aklında başka bir şey varmış da farklı bir şekilde söylüyormuş gibiydi. Gözlerinin arkasında sürekli gizlenen o fırtına bugün daha da şiddetlenmişti.

“Burayı bırakıp gidecekmiş gibi konuşuyorsun,” dedim.

“Yakında. Evdeki görevlerimin başına dönmem gerekiyor.”

“Evinin neresi olduğundan hiç bahsetmedin.”

Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. “*Lia*,” dedi boğuk bir sesle. Müzik ağırlaştı, kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ve sırtımdaki elini daha da aşağı kaydırды. O sevecen ifade yerini karışıklığa bıraktı ve yüzü benimkine gittikçe yaklaştı. “Dilerdim ki...”

O sırada ikimizi de şaşırtan bir şekilde bir el omzuna dokundu. Rafe’in eliydi.

“Böyle açgözlü olma, dostum,” dedi neşeyle gözlerindeki parıltıyla beraber. “Diğerlerine de bir şans ver.”

Sanki Rafe gökten inmiş gibi Kaden’in yüzündeki şaşkınlık devam ediyordu. Saniyesinde o şaşkınlık yerini somurtmaya bıraktı. Gözleri Rafe’den bana kaydı ve ben de herkesle nezaket kuralları gereği dans ettiğimi belirten bir omuz silkme hareketiyle bakışlarına karşılık verdim. Başıyla onaylayıp bir adım kenara çekildi.

Rafe, kolunu etrafıma dolarken dışarıya astığı kıyafetlerinin bir şekilde ayaklanıp orayı terk ettiklerini anlatarak bana geç kalışının açıklamasını yapıyordu. En sonun-

da üstünde sadece küçük bir havluyla ahırın tavan arasına hızlı bir koşu yapmak zorunda kalmış. Kısa bir arama sonucu kaçak elbiseleri Otto'nun bölmesine fırlatılmış halde bulmuş. Kendisini üzerinde havluyla tavan arasına koşarken hayal edince gülmek için kendimi zor tuttum.

“Kaden?”

“Başka kim olabilir?”

Beni kendisine doğru çekti ve parmaklarıyla sırtımda ritim tutmaya başladı. Midemdeki kelebekleri hissettim. Müziğin temposu hızlanmadan önce sadece birkaç saniye dans edebilmiştik. Pistteki tüm partnerler eş değiştirdi ve ayrılmak durumunda kaldık. Hareketler canlanmıştı. Gözümün önünde fırıl fırıl dönen parlak ışıklar; müziğe daha fazla eşlik edenler; Pauline; Berdi; Gwyneth; rahipler; nalbant; babasının elinden tutan küçük Simone; tanımadığım yabancılar; şarkı söyleyen, bağırان insanların oluşturduğu dairenin ortasına çılgın dans figürlerini göstermek için giren onca insan; gitar; keman; şakaklarımızda tıngırdayan darbuka...

Yüzüm terlemişti, nihayet kendimi nefes nefese kenara atıp oradan izlemeye devam ettim. Ortalıkta renk ve hareket cümbüşü sürüp gidiyordu. Rafe Berdi'yle, terziyle, öğrenci kızlarla dans etmeye devam ediyordu. Kaden, Pauline'in elinden tutmuş figürler yapıyordu; Gwyneth bulaşıkçıdan değirmenciye geçmişti; kutlamalar ve teşekkürlerle devam eden bu sonsuz daire durmadan dönmeye devam ediyordu. İşte, olan biten buydu, yarının ne getireceğini düşünmeden yaşadığımız an için şükretmek.

Rafe'in söylediği sözler kulağımı tekrar çınlattı. *Bazı şeyler sürer... Önemli olan şeyler.* Daha birkaç hafta önce

gölüp geçtiğim sözler şimdi beni düşündürmekteydi. Bu gece, o bitmeyecek; sürüp gidecek şeylerden bir tanesiydi. Tam da o anda şahit olduğum her şey... Aniden geçmişten bir görüntü belirdi gözlerimin önünde: çok eskiden ataların, tam da bulunduğumuz sokakta nefes nefese, aynı neşeyi hissederek dans ettiklerini gördüm. Tapmaklar, o harikulade köprüler, tüm o azamet sonsuza kadar sürmezdi ama bazı şeyler sürerdi. Bunun gibi geceler, ayın bile ömrünü ikiye katlayacak türdendi çünkü başka bir şeyden yapılmışlardı, bir kalp atışı kadar sessiz ve geçip giden rüzgârlar kadar nefes kesici bir şeyden. Benim için bu gece sonsuza dek sürecekti.

Kalabalığın kenarında beni gören Rafe de o hengâmeden sıyrılıp yanıma geldi. Suda yüzen mumların aydınlattığı meydanı geçtik, gittikçe silinen müzik sesini arkamızda bırakıp Kaden'in, Pauline'in, hiç kimsenin bizi bulamayacağı uzak orman gölgeliklerinin içerisinde kaybolduk.

Bölüm Otuz Yedi

Bacaklarım serin çarşafın arasından kayarken yatağın içinde gerilerek gülümsedim. Yarı uyumuş, yarı rüya görmüş, biraz da dün geceki her anı baştan aşağı yaşamıştım; bir geceye sığdıracak bir sürü yarım biriktirmiştım.

Aramızda adını koyamayacağım bir bağ oluşmuştu. Hüzün, pişmanlık, yetersizlik, *geçmiş*... Gözlerindeki özlemi gördüm, sadece bana duyulan değil; huzura, bütünlüğe duyulan bir özlemimdi ve onu ona verebilmek istedim.

Şefkatiyle sarılmıştım tekrar... *Omzumun aşağısına doğru çizgiler çizen, sırtımı öpebilmek için elbisemin kayışını serbest bırakan o parmağı, kınama hafifçe dokunan dudakları, tek bir dokunuşuyla tir tir titreyen vücudum, tekrar tekrar buluşan dudaklarımız...*

İlk günden beri Lia, bunu istiyordum, seni...

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, yaprakların üzerinde yuvarlanıp durduk; başım göğsünün üstünde ben onun kalp atışlarını dinlerken o da saçlarımı okşuyordu.

Biraz uykuya ihtiyacım vardı ama dün geceyi düşünmekten gözlerimi kapatamıyordum bile. Bu şekilde olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hiç. Hiç kimseyle.

Saatlerce konuştuk. Nehir kenarında balık tutmaktan

hoşlanıyordu ama yapacak zaman bulamıyordu. Ailesini sorduğum zaman tereddüde düşse de bana o küçükken ikisinin de öldüğünden bahsetti. Hiç kimsesi yoktu ki bu da Kutsal Kitap üzerine neden eğitim almadığını açıklıyordu. Çiftlikte çalışarak atlara ve diğer besi hayvanlarına bakmak zorunda kalmış ama tarlada da insanlara yardım etmiş. Evet, tam da düşündüğüm gibi yetiştirdikleri ürünler arasında kavun da varmış. Güvercin etinden nefret edermiş, bu yüzden de geçen gece yemeği erkenden terk etmemize memnun olmuş. Ben de kendi hikâyelerimden bahsettim, genelde isimlerini vermediğim ağabeylerimle beraber çıktığım dağ ve orman gezilerini anlattım. Krallıkla ilgili ayrıntıları elemeye özen gösteriyordum. Kılıç oyununu dikişe, arka odalarda oynadığımız kart oyunlarını müzik derslerine yeğleyişime şaşırdı. Bir gün bana bir oyunda meydan okumaya söz verdi.

Beni kulübeye bıraktığı zaman geç olmuştu. Pauline feneri benim için dışarıda bırakmıştı. Kelimelerimiz ağızımızdan çıkmaya devam edip durdu; ayrılmamak için anlatacak, paylaşacak şeyler bulmaya devam ediyorduk. Sonunda kendisini son bir kez öpüp iyi geceler diledim ama tam elim kapı kulpuna gittiği an beni durdurdu.

“Lia, söylemem gereken bir şey daha var...”

“Yarın, Rafe. Yarın tüm gün yine bizim. Geç oldu.”

Başıyla onayladı, ellerimi dudaklarına götürdükten sonra ayrıldı.

Kusursuz bir gece... Kusursuz bir ebediyet.

Sabahın erken saatlerinde ilk güneş ışınları pencereden kendilerini gösterene kadar tüm gece yarı uykulu bir halde yaşadığım masal âleminde gezip durdum, ortalık aydınlanınca nihayet hayallerim yerini uykuya bıraktı.

Bölüm Otuz Sekiz

“Lia.” Biri omzumu dürtüyordu.

“Lia, uyan.” Bir dürtük daha.

“Lia! Uyanman lazım!”

Bir anda ayağa sıçrayıp yerimde doğruldum. Pauline ayakucuma oturdu. Oda aydınlanmıştı. Tüm sabah uyumuştum.

“Ne var?” dedim gözlerimi ışığa alıştırmaya çalışırken. Hemen sonra Pauline’in yüz ifadesini fark ettim. “Ne?”

“Walther. Buz deposunun arkasında. Ters giden bir şeyler var, Lia. O...”

Yataktan fırladım, uyku sersemi üstüme geçirecek bir şeyler ararken pantolon, gömlek ne varsa karıştırdım. *Walther buz deposunun arkasında mıydı?* Avuçlarım terden nemlenmişti. Pauline’in sesi fazlasıyla tiz çıkmıştı. *Ters giden bir şeyler var* Avuçladığım ne varsa fırlatıp geceliğimle çıplak ayak kulübeden aşağı koşmaya başladım.

İlk önce tüm gece koşturmuş gibi homurdanan köpükler içindeki atını gördüm. “Ahıra götürüp yıkasana şunu,” diye seslendim arkamdan koşmakta olan Pauline’e. Buz

deposunun köşesini döner dönmez yerde oturan Walther'la karşılaştım; kullanılmayan kasalar ve diğer döküntülerle beraber depolamış olduğumuz baş aşağı dönmüş el arabasına yaslanmış oturuyordu.

“Lia,” dedi beni görünce.

Nefesim kaburgalarımın arasına sıkışmış kalmıştı. Alnında derin bir yarık vardı. Daha kötüsü, deliye dönmüş gibi bakıyordu; ağabeyim gibi davranmaya çalışan vahşi adamın teki gibiydi sanki.

“Walther, ne oldu?” Yanına koşup dizlerimin üzerine çöktüm. Elim alnındaki yaraya gidince bana dönüp adımı ilk kez söylüyormuş gibi tekrar, “Lia,” dedi.

“Walther yaralanmışsın. Nasıl oldu?”

Gözleri bomboş bakıyordu. “Bir şeyler yapmam lazım, Lia. Bir şeyler yapmam lazım.”

Yüzünü ellerimin arasına alarak bana bakması için onu zorladım. “Walther, lütfen,” dedim sertçe. “Bana ne olduğunu anlatmalısın ki sana yardım edebileyim.”

Küçük bir çocuğun ifadesiyle bana baktı. “Sen güçlüsü, Lia. Her zaman aramızda en güçlüsü sendin. Annemi endişelendiren şey de buydu.”

Dedikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bakışlarının ifadesi kalmamıştı, gözleri donuk ve kıpkırmızıydı. “Yapabileceğim hiçbir şey yoktu,” dedi. “İkisi için de.”

Gömleğinden tutup sallamaya başladım. “Walther! Ne oldu?”

Tekrar bana baktı. Dudakları çatlamış; pis, yağlı saçları yüzüne dökülmüştü. Sesi ruhsuzdu. “Öldü. Greta öldü.” Başımı salladım. Böyle bir şeyin mümkünatı yoktu.

“Bir ok boğazını delip geçti.” Bakışları hâlâ ifadesiz-

di. “Bana baktı, Lia. Biliyordu. Gözleri. Konuşamıyordu. Öylece baktı, biliyordu, dizlerimin üstüne yığılıp kaldı. Öldü.”

Hafızasındaki parça parça görüntüleri bana anlatırken onu dinledim. Sıkıca sardım, sarstım, o pislğin ve çamurun içinde onunla beraber yere kıvrıldım. Pauline’le Berdi’yi buz deposunun köşesinde gördüğümde elimle gitmelerini işaret ettim. Ağabeyim, güçlü kuvvetli asker ağabeyim kollarımın arasında ağladı. Gözyaşlarının ve hissiz bakışlarının arasında gidip gelerek, yaşananları mantıksız hikâyelerden ayıramadan açıklamaya çalışmaya devam etti. Elbisesi maviydi. O sabah saçlarını örerek başının tepesinde çevrelemişti. Bebek hareket ediyordu. Greta’nın teyzesinin evine doğru yola çıkmışlardı. Ailesinin malikânesine at arabasıyla yalnızca bir saatlik mesafedeydi. Greta’nın kız kardeşi ve ailesi bir arkadaki vagondaydılar. Öğle yemeğine gidiyorlardı. Duraksamadan, art arda sadece bir saat olduğunu tekrarlayıp durdu. *Bir saat.* Bir de gün ışığı. *Gün ışığı vardı.* Chetsworth’u Briarglen’e bağlayan köprüden geçmek üzerelerken o heybetli kükremeyi duymuşlardı. Şoförün çığlık atışını, ardından darbe seslerini duymuşlardı ve sonra da vagon sallanmaya başlamıştı. Tam ne olduğunu anlamak için dışarı çıkıp bakacaktı ki başka gümler duydu; *güm, güm, güm* gelen ok sesleri. Greta’yı aşağı çekmek için döndüğünde artık çok geçti.

“Köprüyü yıkmak için oradalardı,” dedi. Gözleri kocaman açılmış, sesi olan biteni daha önce binlerce kez kafasında döndürüp durmuş gibi uyuşmuştu. “Tam da köprünün yıkılmak üzere olduğu ana denk gelmiştik. Şoför

dönüp onlara bağırınca onu öldürdüler. Sonra da dörtlüye koşup gitmeden önce bizi ok yağmuruna tuttular.”

“Kim Walther? Kim yaptı bunu?”

“Onu ailesine geri götürdüm. Olmak isteyeceği yerin orası olduğunu biliyorum. Onu geri götürdüm, Lia. Yıkadım. Bir battaniyeye sarıp kucakladım. Onu ve bebeği. Ailesi elimden zorla almadan önce onu iki gün boyunca yanımda tuttum.”

“*Kim yaptı bunu?*”

Gözleri aniden odaklarını geri kazandılar, sanki onu dinlemiyormuşum gibi iğrenmiş bir ifadeyle bana baktı. “Gitmem lazım.”

“Hayır!” diye fısıldadım yavaşça onu sakinleştirmeye çalışırken. “Hayır.” Uzanıp saçını yana ayırarak yarasını kontrol ettim. O yaranın nasıl olduğunu anlatmamıştı bana. Onca heyecanın arasında yaralandığını büyük ihtimalle fark etmemişti bile.

Elimi itti. “Gitmem gerekiyor.”

Kalkmaya çalışınca onu tutup el arabasının iskeletine doğru geri ittim. “Nereye? Bu şekilde hiçbir yere...”

Beni sertçe itince yere düştüm. “Gitmem lazım!” diye bağırdı. “Birliğim! Onlara yetişmem lazım.”

Arkasından koşup durması için yalvardım. Paçalarına asıldım durması için, en azından yaralarını temizlemek, ona yiyecek bir şeyler vermek, kana bulanmış giysilerini yıkayabilmek için yalvarıp durdum ama beni duyuyor gibi davranmıyordu. Tabianosunun dizginlerini avuçlayıp ahırdan dışarı çıkardı. Bağurdım, ayaklarını bırakmadım. Dizginleri elinden almaya çalıştım.

Dönüp iki kolumu sıkıca kavradıktan sonra beni sarsa-

rak bağırdı. “Ben bir askerim, Lia! Kimsenin kocası değilim artık. Kimsenin babası değilim. Ben bir askerim!”

Hiddeti onu tanımadığım birine dönüştürmüştü fakat sonra beni göğsüne doğru çekip bana sımsıkı sarıldı, saçlarımı okşamaya başladı. Kollarının arasında kaburgalarımın çatlayacağını düşünüyordum ki beni tekrar itip, “Gitmem gerek,” dedi.

Gitti de, onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı çok açıktı.

Bölüm Otuz Dokuz

Bir hayali gerçekleştirmek yıllar sürebilir. O gerçekleşen hayali yıkmak için ise saniyenin onda biri yeterlidir. Walther'ın tuzla buz olmuş hayalinin parçaları elimde, mutfak masasının başına oturdum. Gwyneth, Berdi ve Pauline de benimle birlikte oturdular.

Olan biten hakkında bildiğim ne varsa çoktan anlatmıştım onlara. Walther'ın tekrar iyi olacağıyla ilgili, önünde yas tutması gereken bir zaman olduğuna ve artık dinlemeye gücümün kalmadığı birçok şeye dair bana teselli vermeye çalıştılar. Ama tüm o tesellileri düşünmek yerine başım ağabeyimin hıçkırıklarıyla zonkluyordu. *Bir ok boğazını delip geçti.*

Bana bunu atlatmam için destek olurlarken sesleri yumuşak, çekingen ve sakın çıkıyordu. Ama Walther'm tekrar iyi hissetmesinin ihtimali neydi ki? *Greta ölmüştü.* Gözlerini bile kapatamadan Walther'm dizlerinin üstüne yığılmıştı. Walther burayı bir asker olarak terk etmedi, kafayı sıyırmış bir adamdı buradan giden. Birliğine katılmaya da gitmedi, intikamını alacaktı.

Gwyneth uzanıp elime dokundu. "Senin suçun değil bu, Lia," dedi sanki düşüncelerimi okuyabilmiş gibi.

Elimi geri çekip aniden ayağa sıçradım. “Tabii ki de benim suçum! Başka kimin olacak ki? O sırtlan sürülerinin Morrighan’a doğru ilerlemelerinin sebebi artık ondan korkmadıklarını gösteriyor! Bütün her şey ben *âşık olmadığım* birisiyle evlenmeyi reddettim diye oldu.” Aşk kelimesini duyduğum bütün tiksintiyi kusarcasına tükürerek vurguladım.

“Ortada gerçekten kurulabilmiş bir ittifak olsaydı bile kimse bunun onları yüzde yüz durdurabileceğini söyleyemezdi,” dedi Berdi mantıklı düşünmeye çalışarak.

Ona baktım, o belirsiz kesinliğin artık hiçbir anlam ifade etmediğini düşünürken başımı iki yana salladım. Garantiler artık benim dünyamın bir parçası değillerdi. Greta ve bebeğin kurtulacağına dair elime küçücük bir şans bile geçseydi gidip şeytanın ta kendisiyle gözümü kırpmadan evlenirdim. Sırada kim vardı?

“Bir avuç işe yaramaz insan bunlar, Lia. Bir ordudan bahsetmiyoruz. Bu adamlar her zaman ortalıktaydı. Ayrıca bu saldırı uzak bir sınırdaki gerçekleşti,” diye karşı çıktı Pauline.

Ocağa doğru yürüyüp zar zor yanan ateşe baktım. O konuda haklıydı. Fakat bu sefer olay daha farklıydı. Hissedebiliyordum. İçime dolan kurşunu ve gaddar havayı hissedebiliyordum. Walther’ın sesindeki tereddüt geldi aklıma. *Girmelerine izin vermeyeceğiz. Her zamanki gibi.*

Hazır olmak için mayalanıyorlardı sadece. Bu gerçeği görememiştim. *Mühim bir ittifak*, demişti annem. Kendi kızını feda etmek miydi bunu başarmanın tek yolu? Ortada böyle yüz yıllardır kümelenmiş bir güvensizlik söz konusu olduğunda evet, belki de öyleydi. Bu ittifakın ya-

kıp kül edilecek bir parça kâğıttan daha büyük bir önemi vardı. Soyları birleştirip birlik olmak adına bir ittifak olacaktı bu.

Başımı eğip ellerimin arasında tuttuğum ufacık dantel şapkaya baktım, Walther ve Greta'ya verecektim. Alırken hissettiğim mutluluğu düşünerek danteli okşadım. Greta ölmüştü. Bebek ölmüştü. Walther çıldırmıştı.

Ellerimin arasından ateşe fırlattım; arkamdan gelen fısıltılar eşliğinde kumaşın eğilip, bükülüp simsiyah oluşunu, yavaşça alevlerle bir bütün olup küle dönüşmesini seyrettim. Hiç var olmamışçasına.

“Gidip yıkanmalıyım.” Bacaklarım hâlâ çamur içindeydi.

“Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu Pauline.

“Hayır,” diye sessiz bir cevap verdikten sonra kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

*Tükenişin uzak köşesinde,
Ölümü görünce,
Açlığın ruhları yiyip bitirdiği yerde,
Onların gözyaşları göğe yükselecek.*

-Venda Ezgisi

Bölüm Kırk

Tak! Tak! Tak! Tak!

Saatlerdir çimenlikte dikilmiş bıçağımı art arda fırlatıp duruyordum. Küçük bir kütüktü ve artık neredeyse hiç kaçırmıyordum. Bıçağı sapladığı yerden almak için gide gele yerdeki yabancı tarla hardalı ayaklarımın altında ezilerek pestil halini almıştı. Yalnızca kafama takılan şeyleri düşündüğüm anlarda hedefi kaçırdığım oluyordu.

Tak! Tak!

Hedefi kaçırdığım zaman çıkan *vın, klink* ve ıslık sesleri ve arkasından kütüğün ardındaki çimenlerin arasında gözden kaybolan bıçağım. Beni bir türlü yalnız bırakmayan Walther'ın sözleri, Walther'm yüzü, Walther'ın ızdırabı... Tüm olan biteni mantıklı bir kalıba oturtmaya çalışsam da konu cinayet olduğunda olan hiçbir şey mantığın yakınından geçemiyordu. Greta bir asker değildi. Bebek daha ilk nefesini içine çekmemişti. *Yabaniler*. Çimenlerin arasında bir yerde kaybolan bıçağımı aramaya gittim.

“Lia?”

Arkamı döndüm. Kaden'dı. Atından aşağı indi. Tavırlarından birilerinden bir şeyler duymuş olduğunu anlamıştım, muhtemelen tavernadaki fısıltılardan.

“Beni nasıl buldun?”

“Zor olmadı.”

Bulduğumuz çayır, kasabanın çıkışına giden yolun yan sınırındaydı. Sanırım oradan geçenlerin manzarasına kolayca yakalanıyordum.

“Berdi sabahın erken saatlerinde Rafe’le çıktığını söyledi. Güneş doğmadan önce.” Sesimdeki tekdüzeliği dinledim. Başka birisine ait gibi çıkıyordu.

“Rafe’in nereye gittiğinden haberim yok. İlilenmem gereken birkaç iş var.”

“Şu bahsettiğin görevler.”

Başıyla onayladı.

Ona baktım. Saçları hafif rüzgârın etkisiyle uçuşuyor, beyaz altın rengiyle öğle güneşinin altında parılıyordu. Gözlerini kesin ve istikrarlı bakışlarla bana odaklamıştı.

Onu yanağından öptüm. “Sen iyi birisin, Kaden. Kararlı ve görevine bağlısın.”

“Lia, acaba...”

“Git, Kaden,” dedim. “Git. Kendi görevlerimi düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

Dinleyip dinlemediğini kontrol etmeden arkamı dönüp çayırdaki ilerlemeye başladım ve arkasından atının yola koyulduğunu duydum. Yerden bıçağımı alıp bir kez daha fırlattım.

Elbisesi maviydi. Bebek hareket ediyordu.

Bir şeyler yapmam lazım, Lia. Bir şeyler yapmalıyım.

Bu sefer gördüklerim Walther’ın yüzünden fazlaydı. Greta’ninkinden de.

Bryn’ı gördüm. Regan’ı gördüm.

Pauline’i.

Bir şeyler yapmalıyım.

Bölüm Kırk Bir

Rafa

Döndüğümde alacakaranlık zamanıydı. Tüm gün bir lokma bir şey yememiştim ve başım çatlıyordu. Bütün gün at sürmenin ardından tenimdeki rüzgâr ve güneş yanmasının ağırlığını hissederek atımı ahıra götürüp eyerini çıkarttım. Yorgundum, hâlâ olan her şeyin zamanlamasını kafamda oturtmaya çalışıyordum. Bu işi nasıl halledecektik? Saçlarımı parmaklarımla geriye taradım. Yolculuğumu yeterince iyi planlamamıştım ama Lia'yla geçirdiğim gece sonrası çok az uyuyabilmişim.

“Konuşmamız gerekiyor.”

Omzumun üzerinden arkaya baktım. O kadar dalgındım ki geldiğini fark etmemiştim. Eyerimi askıya fırlatıp ona döndüm. “Lia...”

“Nereye gittin?” Omuzları dimdik, ses tonu da fazlasıyla sertti.

Ona doğru tereddütlü bir adım attım. “Halletmem gereken işler vardı. Bu bir sorun mu?”

“İşsiz bir ırgatın ilgilenmesi gereken işleri mi var?”

Neyi vardı böyle? “İşsizliğimin geçici olduğundan sana bahsetmiştim. Malzemelerin tedarikinin sağlanması lazımdı.” Elimdeki eyer battaniyesini ahır duvarının üzerine fırlatıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Gözlerine baktım, bunun bana nasıl olduğunu merak ederken bir yandan da her bir siyah kirpik telinden öpmek istiyordum. Uzanıp yüzümü kendininkine doğru çekti, dudaklarını benimkilere sıkıca bastırırken ellerini boynumdan göğsüme indirip tenimi sıkmaya başladı. Nefes alış verişinden anladığım, hissettiği şey arzu değil; çaresizlikti. Kendimi geri çektim. Ona bakarken elimi dişleriyle delmek üzere olduğu dudağıma götürdüm.

“Ters bir şeyler var,” dedim.

“Gidiyorum buradan, Rafe. Yarın.”

Gözlerine baktım, ne dediğini anladığımdan emin değildim. “*Gidiyorum* derken ne demek istiyorsun?”

Ahırdaki boş bölmelerden birinin oraya doğru yürüyüp gözleriyle çatı kirişlerini incelerken oradaki saman yığınının üzerine oturdu. “Eve gitmem gerekiyor,” dedi. “Tamamlamam gereken bir görevim var.”

Ev? Şimdi? Düşünceler kafamın içerisinde birbirleriyle yarışıyorlardı. “Ne tür bir görev?”

“Daimi türden bir şey. Geri dönmeyeceğim.”

“Hiç mi?”

Boş bakışlarla bana döndü. “Hiç,” diye cevapladı. “Ailem hakkındaki her şeyden bahsetmedim sana, Rafe. Tüm hayatım boyunca kukla gibi oynatıldım, yalanlarla yaşadım. Oraya öyle istediğim için geri dönmüyorum ama bir gerçek var ki bu sadakatsizliğim yüzünden birçok kişiye acı çektim. Eğer geri dönmezsem bunun çok daha fazlası yaşanacak. Geri dönüp bana sunulan şarta uygun yaşamam lazım.”

Sabit ve duygusuz bir ses tonu vardı. Bugüne kadar tanıdığım Lia'dan çok farklıydı. *Kukla gibi oynatılıp yalanlarla yaşamak*. Bakışlarımı uzağa yönlendirdim, gözlerim istemsizce titriyordu, hiçbir yere odaklanamadım. Bana dedikleri ve önü kapatılmış planlarım arasında gide gele olanları kafamda oturtmaya çalışıyordum. Tekrar ona baktım. “Peki, ailen sana bu şansı geri verecek mi?”

“Bilmiyorum. Yine de denemem gerekiyor.”

Yarın. Daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. Henüz çok erkendi. Planlar...

“Rafe?”

“Bekle,” dedim. “Düşünmeme izin ver. Bunun çaresine bakmam lazım.”

“Çaresine bakılacak bir şey yok.”

“Yarın olmak zorunda mı? Birkaç gün daha bekleyemez misin?”

“Hayır. Bekleyemem.”

Taş kesmiş oturuyordu. Ben yokken neler olmuştu böyle? Son kararını vermiş olduğu açıktı.

“Görev işini anlayışla karşılarım, Lia,” dedim düşünmek için zaman kazanmaya çalışırken. “Görev önemlidir.” Sadakat de öyle. Yutkundum, boğazım yolda yuttuğum onca tozla kupkuru kalmıştı. “Yarın ne zaman ayrılacaksınız?” diye sordum.

“Sabah. Erkenden.”

Beynim karmakarışık olmasına rağmen başımı salladım. Bu bana çok az zaman kazandırmıştı. Yine de bildiğim tek bir gerçek vardı ki Civica'ya geri dönmesine izin veremezdim.

Bölüm Kırk İki

Toplayacak pek bir şeyim yoktu. Sahip olduğum her şey çift taraflı bir eyer çantasına içini tam dolduramadan sığacak kadardı. Aldığım yeni giysileri yanımda götürmeyecektim. Burada, Pauline’le bırakacaktım; zaten Civica’da giyebileceğim türden şeyler değillerdi. Yanıma biraz yiyecek de alacaktım fakat bu sefer yol boyunca hanlarda dinlenerek gidecektim. Bu, Pauline’e ona vermiş olduğum bir kese mücevheri sinirle suratıma fırlattıktan sonra vermiş olduğum bir tavizdi. Tüm öğleden sonra boyunca tartışmıştık. Berdi’yle de birkaç kelime konuştuk ama o gitmem gerektiğini kabul etti. Gwyneth’e gelince o bunu yapacağımı benden önce biliyordu sanırım.

Ancak Pauline daha önce onu hiç görmediğim bir sertliğe bürünmüştü. Dolaptan çantamı çekip aldıktan sonra ayaklarını vura vura tavernaya doğru yol aldı. Ona çayırılıkta gözümün önüne gelen yüzlerden bir tanesinin de kendisine ait olduğunu söyleyemedim. Greta’nın bomboş bakan gözleri... Eğer bir şeyler yapmazsam kaybedeceğimiz bir kurban daha...

İttifak işe yarayacak olsa da olmasa da elimde bunu

önlemek için fırsat varken sevdiğim bir kişinin bile zarar görmesini şansa bırakamazdım. Unuttuğum bir şey kaldı mı diye kulübenin etrafına bakarken yatağın başına astığım lavanta rengi çiçek tacım ilişti gözüme. Yanımda götüremezdim. Çoktan kurumuş çiçekleri eyer çantasında ezilirdi. Yatağın başından elime alıp kaybetmekte olduğu kokusunu içime çektim. *Rafe.*

Batma hissini engellemek için gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Beni davamdan geri döndürmek adına yapabileceği hiçbir şey olmadığını çok iyi bilsem de en azından fikrimi değiştirmem için bir şeyler yapmaya çalışmasını umardım. Çalışmaktan daha çok *zorlamasını...* Bana burada kalmam adına yüzlerce sebep sunmasını isterdim. Bir tanesi için bile ağzını açmadı. Beni bırakmak bu kadar kolay mıydı?

Görev işini anlayışla karşılarım.

Yanaklarımdan süzülen yaşları sildim.

Belki de yüzümden anlamıştı. Sesimdeki kararlılığı duymuştu. Gidişimi zorlaştırmamak adına yapmıştı bunu. Belki de kafamda onun adına bahaneler üreten bendim.

Lia, erkenden halletmem gereken birkaç işim var ama yine de kuşluk vakti seni mavi su deposunun orada son bir veda için bekliyor olacağım. O saatte daha ileri gitmiş olamazsın zaten. Benimle söylediğim yerde buluşacağına söz ver

Son bir hoşça kalın ne yararı olacaktı ki? Acıyı daha da derinleştirmeyecek miydi? Hayır demem gerekiyordu ama onu da yapamadım. Büyük ve zalim bir şeyle savaşıyormuşçasına yüzüne oturmuş kederi gördüm. Bu haber karşısında âdeta sarsılmıştı. Belki de ihtiyacım olan tek şey buydu, gitmememi istediğine dair bir işaret.

Beni kollarının arasına çekip ilk öpüştüğümüz zaman yaptığı gibi nazikçe, kırılgan bir edayla öptü, o geceki gibi çekingendi.

“Lia,” diye fısıldadı. “*Lia.*” Ve o kelimeler geldi kulağıma, *seni seviyorum*, her ne kadar dudaklarından dökülmemiş olsalar da.

Bölüm Kırk Üç

Berdi'ye sarıldım. Onu yanağından öptüm. Tekrar sarıldım. Herkese çoktan veda etmiş olmama rağmen Berdi ve Gwyneth ellerinde iki kişiye yetecek yemek dolu çuvalarla taverna verandasının önünde erkenden dikilmişlerdi.

Rafe'le Kaden ben daha uyanmadan gitmişlerdi. Kaden'a en azından bir hoşça kal bile diyemediğim için üzgündüm ama Rafe'le daha sonra su deposunun orada buluşacaktım. Halletmesi gereken bu ani iş de nereden çıkmıştı böyle? Belki de bugün herkesin geçmişteki yaşamlarına ve görevlerine dönme günüydü. Uyumadan önce Pauline'le yaptığımız gece konuşmaları son gecemde üç katına çıkmıştı, sabah ise ben çıkmadan çok önce kulübeyi terk etmişti. Birbirimize veda etmemiştik.

Gwyneth'e sarıldım. "Pauline'e göz kulak olacaksın, değil mi?"

"Tabii ki," diye fısıldadı.

"Artık ağzından çıkacaklara dikkat ediyorsun, duydu mu beni?" diye ekledi Berdi. "En azından gideceğin yere varana kadar. Sonrasında istediğine patlayabilirsin."

Ağzımı açmama bile izin verilmeyeceği çok büyük

bir olasılıktı. Hâlâ bir kaçaktım. Bir hain. Buna rağmen bu noktada babamın kurulunun bile Dalbreck'in gönlünü sayemde geri kazanma şansını bir avantaj olarak görüp yaptığım suç ihlalini bir kenara bırakacaklarından neredeyse emindim.

Gülümsedim. "Patlayacağım," diye söz verdim.

İki çuvalı birden sırtlayınca bunları Otto'nun sırtına nasıl yerleştireceğimi düşünmeden edemedim.

"Hazır mıyız?"

Arkamı döndüm.

Pauline peşine taktığı Nove ve Dieci'yle beraber koşum takımlarının içinde bana bakıyordu.

"Hayır," dedim. "Benimle gelmiyorsun."

"Bu üst tabakadan gelen bir emir mi? Ne yapacaksın? Sözü nü tutmazsam boynumu mu vuracaksın? Prenses hazretleri unvanını geri almaya bu kadar hevesli miydin?"

Elimdeki duran iki adet çuvala kısaca göz gezdirdikten sonra kısık gözlerle Berdi ve Gwyneth'e baktım. İkisi de aynı anda omuz silktiler.

Başımı salladım. Pauline'le artık daha fazla tartışacak gücüm kalmamıştı. "Hadi gidiyoruz."

Koşum takımlarımız ve bizi buraya taşıyan üç eşek eşliğinde tam da buraya geldiğimiz günkü gibi yine aynı şekilde ayrıldık. Yine de her şey aynı kalmamıştı. Artık daha farklı insanlardık.

Terravin arkamızda mücevher gibi görünüyordu. Cennet gibi değildi. Kusursuz değildi. Yine de benim için mükemmeldi. *Bizim için*. Tepeye tırmanınca ardıma baktım,

körfezin sadece çok küçük bir parçası ağaçların arasından göz kırpyordu. Terravin... Anıtların anlamını şimdi kavramıştım. Bazıları taş ve terle, bazıları ise hayallerle inşa edilirdi ama hepsi de unutmak istemediğimiz şeylerden yapıldı.

“Lia?” Pauline, Nove’yi durdurmuş bana bakıyordu. Otto’yu hafifçe dürtüp ona yetiştim. Yeni bir umuda tutunmamın zamanı gelmişti. Etten, kandan ve verilmiş bir sözden yaratılmış yeni bir umut. Bir ittifak. Eğer bu, Walther’ın gözlerinde gördüğüm intikamı almama yardım edebilecekse çok daha iyi olacaktı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum Pauline’e.

Yan yan bakıp ardından gözlerini devirdi. “İyiyim, Lia. Buraya gelirken onca yolu şimşek hızında koşan bir Ravian’ın sırtında gelebildiysem, kaplumbağayla yarışabilecek Nove’nin üstünde sallanmayı çok rahat kotarabiliyorum. Şu an beni en çok zorlayan şeyi üstümdeki koşum takımları. Artık daralmaya başladılar.” Kemerini eliyle gevşetmeye çalıştı.

“Luiseveque’e vardığımızda onun icabına bakarız,” dedim.

“O arka sokak tüccarlarıyla tekrar karşılaşırız belki,” dedi fesat bir ses tonuyla.

Gülümsedim. Moralimi düzeltmeye çalıştığını biliyordum.

Ana yol yoğunlu. İnsanlardan ucu ucuna saklanarak ilerliyorduk. Bir düzinelik, hatta bazen daha da az askere sahip ayrı ayrı üç farklı birlik geçmişti önümüzden. Ayrıca yalnız dönen ya da gruplar halinde evlerinin yolunu tutan festival sakinlerini de sık sık görüyorduk. Yol arkadaşına

sahip olmak rahatlatıcı bir duyuydu. Hâlâ tanınmayacak halde olsam da Gwyneth'in uyarısını yapmış olduğu katille karşılaşma olasılığım artık daha fazlaydı. Güneşin altında geçirdiğim onca haftayla beraber bulaşğın içinden çıkmak bilmeyen ellerimi de hesaba katarsam, alelade bir kasaba kızına bundan daha da fazla benzeyemezdim herhalde. Özellikle de bu paspas yeleli eşeğin üzerindeyken. Yine de ihtiyacım olabilecek zamanda altındaki bıçağa kolayca erişebileyim diye yeleğimin iplerini çok sıkı bağlamıştım.

Walther yakalaması gereken birlikten bahsettiğinde birliğin tam olarak nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ Civica'da olmalarını, dışarı karakollardan birine henüz atanmamış olmalarını diledim. Belki Bryn ve Regan'ı yanıma alırsam, kendisiyle konuşarak daha mantıklı bir çerçevede buluşabilirdik; tabii oraya zamanında varabilirsem. Walther hiçbir yere gidecek bir ruh halinde değildi. Greta'nın intikamının alınmasını ben de istiyordum fakat Walther'ı kaybetme pahasına değil. Hâlâ kimseyle konuşmama izin verileceğini zannetmiyordum. Civica'da beni neyin beklediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Su deposuna hâlâ bir saatlik yolumuz vardı. Onu ilk gördüğüm anı hatırlıyorum, tepelerin üzerine kondurulmuş bir taca benzetmişim. O zaman benim için yeni bir başlangıcın temsilcisi olmuştu, şimdi ise bir sonun habercisiydi; Rafe'yi son görüşümün.

Rafe hakkında düşünmemeye çalıştım. Her düşündüğümde cesaretim ve kararlılığım benimle savaşıyor olsa da onu düşüncelerimden uzak tutmak imkânsızdı. Hak-kımdaki gerçekleri ona söylemem gerektiğinin farkınday-

dım, neden Terravin’le beraber ona da veda etmem gerektiğini. En azından bu kadarını ona borçluydum. Belki bazı noktaları çoktan anlamıştı. Benimle konuşmaya çalışmamasının nedeni buydu. *Görev işini anlayışla karşılarım.* Keşke karşılaşmasaydı.

“Su?” Pauline elindeki matarayı bana uzattı. Sıcaktan yanakları al al olmuştu. Körfezin serin meltemini şimdi-den nasıl da özlemiştim.

Elinden alıp bir yudum içtim, sonra da biraz serinlemek için birazını gömleğimden aşağı boşalttım. Hâlâ sabahın erken saatleri olmasına rağmen yoldaki sıcaklık korkutucuydu. Koşum takımları fazlasıyla boğuyor olsa da en azından güneşle tenimizde bariyer görevi görüyorlardı. Eğilip pantolonumdaki aşınmalara ve yırtıklara baktım, kumaşın artık soyula soyula dizimi açıkta bırakıyor olduğunu görünce gülmeye başladım. O kadar fazla güldüm ki nefesimi düzenleyecek halim kalmamıştı. Gözümden yaş geldi.

Pauline korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Gülme-mi bastırabildiğim bir an, “Şu halimize bak! Akıl alıyor mu?” dedim.

O da dayanamayıp gülmeye başladı. “Her şeye değebilir,” dedi. “Bizi gören herkesin ağzının bir karış açık kalışına şahit olmak...”

Herkesin ağzı şaşkınlıktan kapanamayacaktı. Özellikle de Üstat’la Başyargıç’inkiler.

Çevremizde bir şeyler ortaya çıkmak için pusuya yatmışçasına garip bir his bastırdı ve kahkahalarımız gittikçe silikleşti, saniyeler sonra tüm dünya da bizimle beraber susmuş gibi her yer sessizleşti.

Dinle.

Yolun bomboş olduğu bir anı yakaladığımızı fark ettim, dönüp arkama baktığımda orada kimsenin olmadığını gördüm. Çok fazla uzağı göremiyordum. Tepelerin arasına düşen bir havzanın üstündeydik. Sanırım bu da etrafa aniden çöken huzursuz sessizliğin nedenini açıklıyordu.

Toprakta ağır ağır ilerleyen toynak sesleri duydum. Eyer takımlarının şangır şungur sesleri geliyordu. *Sessizlik.*

“Bekle,” dedim Pauline’i susturmak için elimi havaya kaldırarak. Ardından bir kez daha fısıldadım. “Bekle.”

Orada sessizce durmuş, kulaklarımdaki kan basıncını hissederek bekliyordum; başımı yana eğdim. *Dinle.* Pauline bir şeyler dememi beklerken tek kelime etmiyordu. Dişlek Dieci arkamızda homurdanınca başımı salladım. “Yanlış duydum, sanırım. Ben...”

Ve gördüm onu.

Yolun yirmi adım ötesinde duran bodur meşenin ardında bir figür duruyordu. Nefesimi tuttum. Güneş ışınları gözlerimin içine vuruyor olduğu için ancak gölgelerin arasından dışarı çıktığı zaman kim olduğunu görebilmiştim. Tuttuğum nefesi rahatlamış bir halde geri bıraktım.

“Kaden,” diye seslendim. “Burada ne işin var?” Yanına gitmek için eşeklerimizi yol kenarına çektik. Aramızda bir kol uzunluğu mesafe bırakana kadar o da atını sakın adımlarla bize doğru sürdü. Kendisine bu derece yaklaşan atın karşısında gerilen Otto dizginlerine asılarak arka ayağıyla yeri tepti. Kaden daha bir farklıydı, eyerin üstünde daha uzun ve katı görünüyordu.

“Gitmene izin veremem, Lia,” dedi.

Bunca yolu bana bunu söylemek için mi gelmişti? İç

geçirdim. “Kaden, biliyorum ki...”

Uzanıp dizginleri ellerimin arasından aldı. “Eşeklerinizden inin.”

Kafam karışmış ve sinirli bir ifadeyle ona baktım. Pauline de bakışlarını ondan bana doğru çevirdi, aynı kafa karışıklığı onda da mevcuttu. Dizginlerimi elinden geri kapmak için öne doğru uzandım. “Gitmemi kabul etmek...”

“*Bedage. Ges mi nay akuro fasun!*” diye bağırdı. Bana değildi bu, demin kendisinin içinden çıktığı ormanlık alana doğruydı. Daha fazla atlı ortaya çıkıp kendini gösterdi.

Şaşkınlık içinde Kaden’a bakıyordum. *Bedage?* Haretle içinde geçen o kısa, bir iki saniyelik sürede yerimden kıpırdayamadım. Ardından gerçek, bana korku silahıyla saldırdı. Hâlâ ellerinin arasında duran dizginlerimi hızla kendime çektim. Hiddet tüm bedenimi bir saniyeden kısa bir sürede ele geçirdi ve Pauline’e kaçmaya başlaması için tüm gücümle bağırdım. Atın eşeğine sertçe çarptığı ve Kaden’ın beni kollarımdan yakaladığı o an âdeta bir kaostu. Kendimi geri çekince Otto’nun üstünden yere yuvarlandım. Tek şansımız eşekleri arkada bırakıp koşarak saklanacak, sık bir çalılık bulmaktı. Tabii elimizden gelirse...

Diğer atlılar üzerimize çullanana kadar hareket edecek zamanı bile bulamamıştık. İçlerinden bir tanesi Pauline’i Nove’nin üstünden kaptı. O çılgılık atarken başka bir kol da bana doğru savruldu. Sessizlik yerini adamlarla canavarların yarattığı, âdeta gürültüden yapılmış bir alev topuna bırakmıştı. Kaba bir el saçımı kavradığı bir an kendimi yerde buldum. Kenara yuvarlandığım zaman Pauline’in,

peşindeki adamın kolunu dişleyip ondan kaçmaya başladığını gördüm. Elime ne zaman aldığımı hatırlamadığım bıçağımı tereddütsüz fırlatmamla beraber adamın omzunun ortasına köküne kadar saplandı. Attığı çığlık eşliğinde dizlerinin üzerine yığılır yığılmaz bıçağı saplandığı yerden çekip çıkardı. Yaradan kanlar fışkırıyordu. Kaden, Pauline’i sırtından yakalarken diğer bir çift kol da benim etrafıma dolandı. Yaralanan adam Venda dili olduğundan neredeyse emin olduğum kelimeleri resmen kükreyerek lanetler yağdırırcasına sıralamaya devam ediyordu.

Gözlerimi Kaden’a kilitledim.

“Böyle yapmamalısın, Lia,” dedi. “Finch’in kötü tarafıyla tanışmak istemezsin.”

Tüm öfkemle ona bakıyordum. “Cehenneme kadar yolun var, Kaden! Cehenneme git!”

Değişmez tavrıyla gözlerini bile kırpmadı, azmi yerini araya koyduğu korkutucu bir mesafeye bırakmıştı. Odağını benim üzerimden toplayıp yanındaki adama doğrulttu. “Malich, bunu senin ata al. Gelebileceğini hesaba katmamıştım.”

Adı Malich olan adam suratına yayılan gülümsemeyle bir adım öne atarak Pauline’i bileğinden sertçe kavrayıp Kaden’dan teslim aldı. “Memnuniyetle.”

“Hayır!” diye bağırdım. “Onun bununla hiçbir ilgisi yok! Bırakın gitsin!”

“Yapamam,” diye cevapladı sakince Kaden, Finch’e yarasına bastırması için kirli bir paçavra fırlatırken. “Daha ıssız bir yere vardığımız zaman gitmesine izin veririz.”

Pauline adamı tekmeleyip tırnaklamaya çalışırken Malich onu sakince tutup atma doğru çekti.

“Kaden, hayır! Lütfen!” diye çığlık attım. “Tanrılar aşkına, karnında çocuk taşıyor!”

Kaden bir anda yürümeyi bıraktı. “Bekle,” diye seslendi Malich’e. Numara yapıp yapmadığımı anlamak için beni inceliyordu.

Pauline’e baktı. “Doğru mu?”

Pauline gözyaşları yanaklarından süzülürken başıyla onayladı.

Tüm sertliğiyle baktı Kaden. “Bebeği karnında bir dul daha,” dedi alçak sesle. Bana döndü. “Onu serbest bıraksam sesini çıkarmadan bizimle gelecek misin?”

“Evet,” dedim hiç düşünmeden, fazla hızlı verilmiş bir cevap olmuştu.

Gözleri kısıldı. “Söz veriyor musun?”

Başımı salladım.

“*Kez mika ren,*” dedi.

Beni sıkıca kavramış olan kollar gevşedi ve ayaklarımın yere zar zor değdiğini daha öncesinde fark etmemiş olduğum için öne doğru tökezledim. Sözümde durup durmadığımı kontrol etmek için hepsi bakışlarını bana çevirmişti. Nefesimi düzenlemeye çalışırken hareket etmeden öylece duruyordum.

“Lia, hayır!” diye haykırdı Pauline.

Başımı iki yana sallayıp parmaklarımı dudaklarıma doğru götürdüm, öpüp elimi hafifçe havaya doğru kaldırdım. “Ne olursun, Pauline. Tanrılara güven. Şşşt. Hepsi geçecek.” Gözleri korkudan delirmiş gibi bakıyordu ama yine de başıyla dediklerime onay verdi.

Pauline hâlâ Malich’in kolları arasındayken Kaden ona doğru yaklaştı. “Eşekleri çalılıkların oraya götürüp

içlerinden bir tanesine sıkıca bağlayacağım. Güneş karşı tepelerin arkasından batana kadar orada onlarla bekleyeceksin. Dediğimden bir dakika bile erken ayrılmaya kalkarsan ölürsün. Arkamızdan birini gönderecek olursan Lia ölür. Anlıyor musun beni, Pauline?”

“Kaden, bunu...”

Ona daha fazla yaklaşıp eliyle çenesini kaldırdı. “Anladın mı, Pauline?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Güzel.” Atının dizginlerini eline alıp daha önce dikkatimi çekmeyen ve diğerlerinden daha küçük duran atlıya birkaç talimat verdi. Daha çocuktü. Otto’nun üzerinden içinde mataramın da olduğu eyer çantasını alıp atlardan birine kayışla bağladılar. Kaden, Finch’in yere fırlatmış olduğu bıçağını yerden alıp kendi çantasının içine yerleştirdi.

“Neden kızı sadece öldürmüyorum ki?” diye sordu çocuk.

“*Eben! Twaz enar boche!*” diye bağırıdı yara izi olan cüsseli adam.

Aralarında hararetli bir konuşma geçiyordu, sanırım beni ne zaman ve nerede öldüreceklerine dair bir tartışmaydı bu fakat konuşurken bile eşekleri ve bizi çalılıklara doğru son sürat götürmeye devam ediyorlardı. Finch sinirle bana dönüp bozuk Morrighan aksanıyla omzunda-kinin sadece basit bir sıyrık olduğu için şanslı olduğumu söyledi.

“Hedefimi tutturamadım,” dedim. “O kötü kalbini hedef almıştım ama olsun, nasıl olsa hançerime buladığım zehir zamanla etkisini gösterip acı içinde kıvranarak ölmeni sağlayacaktır.”

Gözleri kocaman açıldı, tam bana saldırmaya kalkış-

mıştı ki Kaden adamı geri itip bağıra bağıra Venda dilinde bir şeyler söyledikten sonra beni kolumdan tutarak iyice kendisine yakınlaştırdı. “Körüklenme şunları, Lia!” diye fısıldadı dişlerinin arasından. “Hepsi de seni öldürmek için can atıyor ve bunu yapmaları inan bana bir saniyelerini almaz.” Dillerini bilmiyor olsam da ne dediklerini anlamıştım.

Kuş elması çalılarıyla ve meşelerle sıkıca işlenmiş ağaçlık arazinin derinliklerine kadar yürüdük ve ana yol artık gözden tamamen kaybolduğunda eşekleri buldukları ağaçlara bağladılar. Kaden, Pauline’e verdiği talimatları tekrarladı.

Beni bineceğim ata doğru sürükledi.

Pauline’e baktım, kirpikleri sırlıslıklamdı, yüzü ise kirden görünmüyordu. “Unutma, dostum; zamanın daha hızlı geçmesi için *say*; tıpkı buraya gelirken yaptığımız gibi.” Başını salladı, ben de onu yanağından öptüm.

Kaden şüpheyi beni süzüyordu. “Kalk ayağa.”

Atım kocamandı, neredeyse onunki kadar büyüktü. Eliyle kalkmama yardım etti ama dizginleri elinde tutmaya devam ediyordu. “Bana verdiğin sözü çiğnersen bundan fazlasıyla pişman olacaksın.”

Sert sert baktım. “Başkasının sözüne güvenmek isteyen kurnaz bir yalancı ha? Sanırım buradaki muazzam ironiyi ayakta alkışlamalıyım.” Dizginleri ondan almak için elimi uzattım. “Yine de sana çoktan söz verdim ve tutacağım da.”

Şimdilik.

Nihayet dizginleri elime verebildi ve diğerlerini takip etmek için atımı döndürdüm.

Pauline’le beraber Ravianlarımızı son derece tehlikeli bir hızda sürdüğümüzü düşünmüştüm ama bu kara yaratıklar şeytan tarafından kovalanan kanatlı iblisler gibi âdeta uçuyorlardı. Sağım la soluma bile bakmaya cesaret edemiyordum çünkü yaparsam eyerimden aşağı yuvarlanı r ve arkamdaki Kaden’ m atının ayakları altında pestile dönerdim. Ağaçlık arazi yi arkamızda bırakınca -bir tarafımda Kaden, diğ er tarafımda Eben- hepimiz aynı hızda ilerlemeye başladık. Yalnızca yabancıler bir çocuğ a öldürmeyi öğretebilirdi.

Tıpkı Pauline’e yapmasını söylediğ im gibi saymaya çalıştım ama bir süre sonra sayılar aklımda tutulması zor bir hâl almaya başlamışlardı. Tek bildiğ im yüzlerce kilometre katetmeye devam ettiğ imizdi ve güneş hâlâ tepemizdeydi. İkimiz de biliyorduk ki iki yüze kadar sayınca yaklaşık bin altı yüz metre yola eş it oluyordu, en azından Ravianlarımızı sürerken öyleydi. Saydığında barbarların onu yakalamak için artık çok geride kaldıkları zamanı anlayabilecekti. Güneş in tepelerin arasında kaybolduğ u zamanı beklemek zorunda kalmayacaktı. Bir saat içinde hantal eş eklerimizin güçlerinin yettiğ i hızda Terravin’e geri dönmeye başlardı herhalde. Ondan bir süre sonra da barbarların ulaşamayacağı Terravin’e güvende varabilecekti ve benim de sözümün değ eri geç miş olacaktı. Fakat henüz değ il. Şansımı denemek için henüz çok erkendi, deneyecek bir şansım varsa bile.

İzlediğ imiz yolda hiçbir patika izi olmadığı için manzara resimlerini aklımda tutmaya çalışıyordum. Issız bir arazide sürüyorduk; nehir yataklarından, dağlık bölgelerden, kı t ağaçlı bir ormandan ve dümdüz bir ovad an

geçmiştik. Dağların sıralamasını, her birinin kendine has şeklini, büyük ağaçların tepelerini, geri dönüş yolunda bana yardımcı olabilecek her şeyi aklıma kazıdım. Yüzüm rüzgârın ve güneşin etkisiyle yanıyor, parmaklarım da acıyordu. Bu hızda daha ne kadar gidebilirdik?

“*Sende akki!*” Nihayet Kaden’dan bir ses çıktı ve herkes aynı anda dizginleri çekip hızlarını düşürdüler.

Kalbim hâlâ dörtнала koşuyordu. Amaçları öldürmekse bunu yapmak için neden beni buralara kadar getirmişlerdi ki? Belki de bu benim son şansımdı. Dört atı birden geride bırakabilir miydim ki?

Kaden atını benimkine yaklaştırdı. “Ellerini uzat,” dedi.

Önce onun üstünde, sonra diğerlerinin arasında kararsızlık içinde göz gezdirdim. “Mücevher bulabilirim,” dedim. “Ve her birinize hayatınız boyunca durmadan harcasanız bile bitiremeyeceğiniz bollukta para bulabilirim. Gitmeme izin verin ve...”

Gülmeye başladılar. “İki krallık bir araya gelip tüm hazinelerini dökse de Komizar’ın hainlere yaptığı şeyin bedeline erişemezler,” dedi Malich.

“Altının bizim için zerre kadar değeri yok,” dedi Kaden. “Ellerini uzat şimdi.”

Uzattım ve Kaden etrafına kalın bir iple düğüm attı. İki ucundan tutup açılmasını diye hızla çekince canım yandı. Finch olan biteni izledikten sonra onayladığını gösteren garip bir ses çıkardı.

“Şimdi bana doğru eğil.”

Sıkıca bağlanmış ellerime baktım. Bu şekilde at sürebilir miydim? Ayaklarım, atımın yanını hafifçe tekmele-

yip uzaktaki ağaçlıklara doğru son hız gitmeye hazır halde titriyorlardı.

“Aklından bile geçirme,” dedi Kaden. Gözlerini benimkilerden bir saniye bile çekmeden ölümcül bir soğuklukla bana bakıyor olmasına rağmen bir şekilde ayaklarının üzengilerin üstünde hazır vaziyette beklediğini fark edebilmişti.

Dediğini yapıp ona doğru eğildim. Siyah bir kapüşon çıkardı. “Hayır!” Geri çekilir çekilmez sırtımda beni öne doğru iten bir el hissettim. Kapüşon başımın üzerinden geçti ve tüm dünya bir anda kapkaranlık oldu.

“Yalnızca birkaç bin kilometre bu şekilde gideceksin,” dedi Kaden. “Önümüzde görmemen gereken yollar var.”

“Bu şekilde ata binebileceğimi mi umuyorsunuz?” Sesimdeki paniği işittim.

Bağlanmış ellerimin üzerinde Kaden’inkileri hissettim. “Nefes al, Lia. Atına ben rehberlik edeceğim. Sağa ya da sola doğru hareket etmemeye çalış.” Bir anlık duraksadı, sonra ellerini geri çekip ekledi. “Yol çok dar. Tek bir yanlış hareketle sen de atın da ölürsünüz. Ne dediysem onu yap.”

Başlığın altında verdiğim nefes fazlasıyla sıcaktı. Daha gireceğimiz ilk yolun sonuna varmadan boğularak öleceğimi düşündüm. İlerlemeye başladıktan sonra ne sağa ne sola bir milim kıpırdamadan yavaş yavaş alıp verdiğim boğucu nefeslerime odaklandım. *Bu şekilde ölemezdim.* Uçurum kenarlarından yuvarlanan kayaların seslerini duydum, yankıları sonsuza dek sürecek gibi tekrarlanıyordu. Etrafımızdaki ne tür bir uçurumsa dibi yok gibiydi; ilerlediğimiz her bir adımda, eğer yolun sonunu

görebilirim ve ellerimle gözlerim serbest kalırsa ikinci bir şansı asla kaçırmayağım dair yemin ediyordum. Öleceksem, o hain Vandalı Kaden'in kaburgalarının tam ortasına hançerimi saplarken gözlerinin içine baktıktan sonra olmalıydı bu.

Bölüm Kırk Dört

Rafe

“Görünüşe bakılırsa aynı şeyi bir kez daha yaptı. Minik güvercinin seni yanına almadan uçup gitti.”

“Hayır.” Yola baktım, sırtımdan ter akıyordu. “Geleceğine söz vermişti. Az sonra burada olur.”

“Daha önce de sözler verdi ve onları bozmaya çekinmedi.”

Sinirle Sven’e baktım. “Kapa çeneni. Sus! Yalnızca sus!”

Bir saati geçkin süredir orada bekliyorduk. Güneş tam tepemizdeydi. Planı alelacele yapmıştık ama öğleden önce orada olacağımı şüpheye yer vermeden belirttiğime emindim ki onu kaçırmayayım. Eğer planladığımızdan daha erken yola çıkmadıysa yolda beni geçmiş olmasına imkân yoktu. Acaba Terravin’den daha ayrılmamış mıydı? Bir şeyler gecikmesine neden olmuş olamaz mıydı? Ana yol yolcularla kaynıyordu, asker bölükleri bile vardı. Yolculuk için güvenliydi. Hiçbir haydut yolunu oraya çevirmeyi göze alamazdı. Tepelerin ardından gördüğüm

her yeni yolcu başının eyerimde dikleşip kim olduğunu kontrol ettim ama hiçbir Lia değildi.

“Kapa çeneni demek. Yapabileceğinin en iyisi bu mu?”

Dönüp eyerinde kibirli ve soğukkanlı bir halde oturan Sven’e baktım. “Çeneni parçalara ayırmak isterdim ama yaşlılara ve güçsüz insanlara vurmuyorum.”

Boğazını temizledi. “İşte bu alışılmışın dışında. Senin için bile. Bu kızı gerçekten önemsiyor olmalısın.”

Uzaklara, yolun tepelerle sonlandırıldığı noktaya baktım.

Bakışlarımı ani bir hareketle tekrar ona çevirdim. “Diğerleri nerede?” diye emrettim. “Neden hâlâ gelmediler?” Ukala bir baş ağrısı olduğumun farkındaydım ama bu bekleyiş oldukça yıpratıcıydı.

“Atlarının kanatları yok, prensim. Eğer gidebilirsek bizimle ilerideki ana yolda buluşacaklar. Mesajlar belli bir hızda ulaşıyor, aciliyeti olanlar bile.”

Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Ona kötü haberleri vermek, onu ikna etmek, yolculuğunda ona eşlik edebilmek için. Onu Dalbreck’e, para avcılarından ve ölüm saçan babasından uzakta güvende olacağı yere... Tabii ki Terravin’den ayrılmaya ikna etmek kolay olmayacaktı. İmkânsız demek daha doğru olur. Ayrılmak benim için çok zor olacaktı ve bir önceki gece uzun süredir yaptığım onca plan yanıp kül olmuştu. Civica’ya geri yerleşmeye karar vermişti, gitmesi gereken son yere. Kararından caydırmak adına onunla konuşmayı planlamıştım, onu ikna edemeyecek olsam bile Civica’nın kapılarından beraberce geçene kadar tüm yol boyunca kendisini koruyacaktım.

Ona kimliğimi açıkladığım zaman tabi ki önce kendimi *ondan* korumam gerekecekti. Bu zamana kadar gerçekleri

açıklamaktan fazlasıyla korkmuştum. Onu ustalıkla idare etmiştim. Ona yalan söylemiştim. Onu kandırmıştım. Bana anlattığı hiçbir şey affedilir değildi. İttifakın tekrar kurulmasına yardım için gittiğinde evleneceği kişi *ben* olmayacaktım, bir gram bile saygı duymadığı bir adamla evlenmeye gidiyordu. Evet, ben o adamdım. Yapmış olduğum şeyi geri saramazdım. Babama bu evliliği ayarlaması için gereken izni vermiştim. *Babacığım*. Bu sözcüğü söylerken sesinde oluşan o şiddetli küçümseme tonu hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Mideme kramp girmesine sebep olmuştu.

“Her şeyi berbat ettim, Sven.”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Sen yapmadın, evlat. İki krallık yaptı. Aşk, genç kalplere bırakılması gereken karmaşık bir ilişki. Kullanma kılavuzu yok. Askerliği seçmemin nedeni de bu. Anlaşılması daha kolay.”

Ama kurallar vardı. En azından Lia’ya göre vardı ve ben en önemli kuralı çevirdiğim dalavereyle çiğnemiştım.

Eğer sevgisine güvenilemeyecek biri varsa, ona geri kalan hiçbir konuda da güvenilmez.

Onun da bir yalanı sürdürdüğü konusunda karşı çıkabilirdim, yine de ikisinin aynı şey olmadığını bilincindeydim. O, *artık* bir taverna hizmetçisiydi. Olmak istediği tek şey. Ben ise maske olarak kullandığım kimliği yalnızca ihtiyacım olan şeyi elde etmek adına kullanıyordum. Sadece buraya gelmeden önce ihtiyacım olan şeyin Lia olduğunu biliyordum.

Tepelerin ardından bir binici daha başını gösterdi. Yine o değildi. “Belki de artık gitme zamanı gelmiştir?” diye önerdi Sven. “Civica yolunu çoktan yaralamıştır ki bu da kendini yeterince iyi kollayabildiğimi açıkça gösteriyor.”

Başımı iki yana salladım. Ters giden bir şeyler vardı. *Gelmesi lazımdı.* Atımı sola doğru çektim. “Onu bulmaya Terravin’e gidiyorum. Hava kararana kadar geri gelmem, diğerleriyle beni bulmaya oraya gelin.” Topuklarımla atı dürtükleyip yola koyuldum.

Bölüm Kırk Beş

Arazi çorak ve sıcaktı. Yolculuk boyunca gözlerimi iki kere daha bağladılar. Başlığı kafamdan her çıkarışlarında gözümün önünde yepyeni bir dünya belirliyordu. Şimdi gördüğüm kuru ve insafsız bir manzaraydı. Yoğun sıcaktan dolayı ilk kez atlarını yavaşlatmış ve kendi dillerinde de olsa kendi aralarında sohbet etmeye başlamışlardı.

Rafe’le buluşmam gereken zaman çoktan geçip gitmişti. Ona söylemek istediğim o kadar fazla şey vardı ki. Artık asla öğrenemeyeceği, söylemeye *ihtiyacım olan* onca şey. Ona verdiğim sözü tutmayışım aklının bir köşesinde, çoktan kendi çiftliğinin yoluna koyulmuştur.

Uzaklardaki alçak ve sisli dağlara şöyle bir göz gezdirip arkama baktığımda orada da aynı manzarayla karşılaştım. Pauline, Terravin’e ne kadar yaklaşmış olabilirdi?

Kaden manzarayı incelediğimi görünce, “Sessizleştin,” dedi.

“Gerçekten mi? Ah! Çok özür dilerim. Nelerden konuşmak istersin? Hava durumu?”

Cevaplamadı. Cevaplamasını da beklemedim ama yine de uzun ve sert bir bakış fırlattım. Direkt önüne bakarak

ilerliyor olsa da haşlayıcı bakışlarımın üzerinde olduğunu fark ettiğini biliyordum.

“Biraz su ister misin?” diye sordu bana bakmadan.

Suya âdeta aş eriyor olmama rağmen onun elinden içmek istemedim. Diğer tarafımda at sürmekte olan Eben’e döndüm. “Çocuk, mataramı geri alabilir miyim?” En son ellerimle gözlerimi çözdüklerinde elimdeki matarayı Kaden’in kafasına doğru salladığım için mataraya el koymuşlardı. Eben gözleri Kaden’in üstünde, karar vermesi için ona bakıyordu. Kaden onay verdi.

Büyük bir yudum aldım. Bir tane daha... Manzaranın kuraklığına bakılırsa gömleğimi ıslatmak için bir damla su bile harcamamalıyım. “Hâlâ Morrighan sınırları içinde miyiz?” diye sordum.

Kaden yarı gülümseme, yarı homurdanmayla karışık bir tepki verdi. “Kendi ülkenin sınırlarını bilmiyor musun? Ne kadar da asil.”

Dikkatim dağılmıştı. Kaçmak için seçebileceğim en riskli zamandı ama altımdaki atı topuklarımla tepip kurak arazinin üstünde uçarcasına gitmeye başladım. Atın nalları o kadar süratli ve istikrarlıydı ki ortaya çıkan ses yüzlerce davulun çıkardığı kesintisiz vuruş seslerini andırıyordu.

Kaçamayacaktım, bu boş havzada gidecek hiçbir yer yoktu. Bu hızda koşmaya devam edersem bu merhametsiz sıcak atımı öldürecekti. Nefesini ve temposunu ayarlayabilmesi için dizginlerini çektim. Elimle yelesini okşayıp serinlemesine yardımcı olabilmek için ağızlığının üzerine birazcık su döktüm.

Hemen arkamda koşturuyor oldukları korkusuyla dö-

nüp arkama baktım fakat kendini beğenmiş edalarını takınmış, atlarım yavaş yavaş ilerletiyorlardı. Benim bu tanrıların bile unutmuş olduğu çölde kısıtılmış olduğum bilincinde olduklarından atlarını yormaya yeltenmemişlerdi bile.

Şimdilik.

Bu kelime benim sessiz yakarışım haline gelmişti.

Bana yetiştiklerinde Kaden’la birbirimize sert birer bakış fırlattık ama kimsenin ağzından tek bir söz çıkmadı.

Bu yolculuğun sonu yok gibiydi. Güneş arkamızda kayboldu. Sırtım ağrıyordu. Boynum tutulmuştu. Giysilerim aşınmıştı. Yanaklarım yanmıştı. Tahminime göre yaklaşık yüz bin kilometreyi geçmiştik.

Sis, güneşin nihayet gökyüzünü turuncu parıltılarla renklendirmesiyle kaybolmuştu. İleride, her biri en az birer köşk büyüklüğünde devasa kaya parçaları, sanki gökyüzünden bu çorak araziye gelişigüzel fırlatılmışlarcasına konumlanmışlardı. Aralarında tekrar telaşlı bir konuşma başladı, Griz böğürüyormuş gibi sesler çıkarıp eliyle etrafı gösterip duruyordu. Aralarında Morrighan dilini bilmeyen tek kişiydi. Malich ve Finch’in kaba aksanları vardı, Eben ise Kaden kadar pürüzsüz konuşabiliyordu.

Atlar buranın gece kamp geçireceğimiz yer olduğunu sezmişler gibi hızlarını ayarladılar. Yaklaştıkça kayalar-
dan birinin dibinde bir kaynakla küçük bir havuz olduğunu gördüm. Burası rastgele seçilmiş bir dinlenme yeri değildi. Yollarını, çöldeki akbabalar kadar iyi biliyorlardı.

“Burası,” dedi Kaden atından inerken.

İnerken ürktüğümü belli etmemeye çalıştım. *Fazla asil* görünmek istemiyordum. Hangi bölgenin daha çok ağrı-

dığını anlamak için gerildim. Dönüp gruptakilere sinirli sinirli baktım. “Kişisel işlerimi halletmek için şu kayalardan birinin arkasına gidiyorum. Arkamdan gelmeyin.”

Eben çenesini kaldırdı. “Daha önce bir bayanın poposunu görmüştüm.”

“Güzel, benimki göreceklelerinin arasında değil. Kal burada.”

Malich gülerek tepki verdi, aralarından birinin güldüğüne ilk kez şahit olmuştum. Finch de omzunu ovalayıp ters ters bakmasının ardından kurumuş kanla kaplı paçavrayı gömleğinin altından çekip bir kenara fırlattı. Bana olumsuz duygular beslediği kesindi ama yaranın temiz bir yara olduğu aşikârdı, diğer türlü çok daha kötü durumda olurdu. Bıçağımı gerçekten zehre *batırmış olmayı* diledim. Griz’in çevresinden geniş bir manevra alarak tuvaletimi yapabileceğim karanlık bir köşe bulabilmek için diğer tarafa yürüdüm.

Gölgelerin arasından çıktım. Amaçları gerçekten öldürmek olsaydı o ana kadar çoktan yaparlardı. Kafalarındaki şey eğer beni ortadan kaldırmak değilse neydi? Alçak bir kayanın üzerine oturup ilerideki dağların eteklerine göz gezdirdim, en az bin kilometre ötedelerdi. Ya da üç bin? Bunaltıcı sıcakların yapışıp kaldığı bu dümdüz arazide uzaklık aldatıcı olabiliyordu. Hava karardıktan sonra kaçmak için önümü görebileceğim kadar ışık olacak mıydı? Ya sonra? Hayatta kalmak için en azından su mataramla bıçağıma ihtiyacım vardı.

“Lia?”

Kaden devasa kayalardan birinin etrafından dolanmış, aylak aylak bana doğru yürüyordu. Olduğum yeri tespit

edene kadar gittikçe azalmakta olan gün ışığında gözle-riyle etrafı tarayıp durdu. Adımlarını atmaya devam eder-ken dik dik bakmaya devam ettim. Bu ikiyüzlülüğü beni büyük bir şiddetle derinden etkilemişti; bu sabahki delici öfkem kadar şiddetli olmasa da ruhumu sıkıntılı ağrılar giriyordu. Ona güvenmiştim.

Attığı her adımla hakkındaki düşüncelerim yeni bir şekle giriyordu, duvar kiliminin arkası çevrildiğinde mo-tifinin kaybolması ve karşılaşılan şeyin atılmış onca dü-ğümle çirkinlikten başka bir şey olmaması gibi. Daha bir-kaç hafta önce omzuna pansuman yapmışım. Birkaç gece öncesinde Pauline bana yumuşak bakışlara sahip oldu-ğu söylemişti. Henüz iki gece önce onunla dans etmiş ve daha dün çayırıktayken onu yanağından öpmüştüm. *Sen iyi birisin, Kaden. Kararlı ve görevine bağlısın.*

Bunun Kaden'a ne ifade ettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş meğer. Başımı başka tarafa çevirdim. Nasıl beni böyle büyük bir üçkâğıda getirebilmişti? Kuru kum, bot-larının altında çıtırdıyordu. Ölçülü ve yavaş adımları var-dı. Birkaç adım ileride durdu.

Boğazıma bir acı oturdu. “Bana sadece şunu söyle,” diye fısıldadım. “Venda’nın beni öldürmesi için gönder-diği katil sen misin?”

“Evet.”

“O zaman neden hâlâ hayattayım?”

“Lia...”

“Yalnızca gerçeği istiyorum, Kaden. Lütfen. Sözümü tutup zorluk çıkarmadan sizinle buraya kadar geldim. Bana en azından bu kadarını borçlusun.” Ölümünden daha da kötü bir gerçeğin hazırda bekliyor olduğunu hissediyordum.

Tam önümde durabilmek için bir adım daha attı. Yüzü daha mülayim ve anlaşılır bir hâl almıştı. Bunun nedeni dostlarının yanımızda olmayışı mıydı?

“Dirinin, Venda için ölünden daha işe yarar olduğuna karar verdim,” dedi.

Karar vermiş. Yüce tanrılardan biri gibi. Lia bugün de yaşamalı.

“Stratejik bir hataya düşmüşsün o halde,” dedim. “Hiçbir devlet sırrını bilmiyorum. Askerî stratejileri de. Fidyeye istemek için de artık değerim kalmadı.”

“Hâlâ bir değer var. Diğerlerine taşıdığın lütuftan bahsettim.”

“Ne yaptın?” Başımı iki yana salladım. “Demek diğerlerine yalan...”

Bileklerimden tutarak beni havaya kaldırdı, yüzüne sadece birkaç santim uzaktaydım. “Seni kurtarabilmemin tek yolu bu.” Sesini kısık tutmaya çalışarak resmen tısladı. “Anlıyor musun? O lütfu sahip olduğunu *asla* yalanlamayacaksın. Ne onlara ne başka birine. Seni hayatta tutan tek şey bu.”

Yere zar zor değen bacaklarım felç olmuş gibiydi. “Beni öldürmek istemediysen neden Terravin’i öylece terk edip gitmedin? Onlara işin bittiğini söyledin, yaşadığımdan da haberleri olmazdı.”

“Sen de Civica’ya geri dönüp Dalbreck’le kurulacak ittifakı tamamlardın ha? Seni öldürmek istememem kendi türüme sadık olmadığım anlamına gelmiyor. Asla aklından çıkarma bunu, Lia. Venda her zaman önceliklidir. Senden bile önce.”

Vücudumu, kanımı, kemiklerimi akıl almaz bir ateş

sardı; dizlerim tekrar hissedilir hale gelmişti; sinirler, kaslar, etim, her yerim kaskatı kesilmişti. Bileklerimi ellerinin arasından kurtardım.

Aklımdan çıkarmak mı? Asla.

Bölüm Kırk Altı

Rafe

Oradan geçmiş olduğuna dair küçücük bir iz bulabilmek adına tüm ana yol boyunca bütün yerleri inceledim, sırf belki onu oradan geçerken görmüş olanlar vardır ya da içlerinden herhangi birine uğramış olabilir diye iki çiftlik evinin etrafında dolanmadık yer bırakmadım. Görmemişlerdi. Artık Terravin'in ana caddesine vardığımda hâlâ handa olduğundan emindim.

Yokuştan çıkarken eşeklerin çözülmüş halde taveranın etrafında dolanıyor olduklarını gördüm. Ön kapı açıktı, içeriden gelen kargaşa seslerini duydum. Atımı bulduğum yere bağlar bağlamaz veranda merdivenlerini ikişer üçer tırmandım. Pauline masaya oturmuş, hıçkırıklarının arasında nefesini düzenlemeye uğraşıyordu. Berdi ve Gwyneth iki yanında durmuş onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

"Nesi var?" diye sordum.

Berdi elini bana doğru salladı. "Sessiz! Daha yeni geldi. Konuşmasına izin ver."

Gwyneth biraz su vermeye çalışsa da elinin tersiyle itti.

Pauline'in önünde dizlerimin üzerine çökerek onu ellerinden tuttum. "Lia nerede, Pauline? Neler oldu?"

"Onu aldılar."

Hıçkırıkların arasında bana anlatabildiklerini dinledim. Beş kişilerdi. Biri Kaden'di. Sinirlenmeye bile zaman bulamamıştım. Korkuya düşmeye de zamanım yoktu. Sadece dinledim, her bir kelimeyi ezberleyip vermeyi unuttuğu önemli detaylar hakkında sorular sordum. *Atların cinsleri neydi, Pauline?* İkisi koyu kahveydi. Üçü siyahtı. Hepsisi de aynı cinsti. İzleri yoktu. Kaden'mkiyle aynı cinsten. *Dayanıklı yetiştirilen haberci atlardan.* Yine de tam emin değildi. Fazla hızlı gelişmişti her şey. Adamlardan birisi büyüktü. Çok büyük. Biri daha çocuktu. Başka bir dil konuşuyorlardı. Venda dili olabilir. Lia onlara barbarlar diyordu. *Tam olarak ne zaman oldu?* Emin değildi. Belki üç saat. Doğuya doğru gitmişlerdi. *Sizi nerede durdurdular?* Sarı çiftlik evinin hemen kuzeyinde ana yolun kenarında. Küçük, ağaçlı bir alan var. Çalılarının arkasından çıktılar. *Bilmem gereken başka bir şey var mı?* Arkalarından birinin geldiğini görürlerse Lia'nın öleceğini söylediler. *Ölmeyecek. Hayır*

Berdi'ye birkaç talimat verdim. Kurutulmuş balık, çabucak hazırlanabilecek kurutulmuş ne varsa. Gitmem gerekiyordu. Mutfağa girip saniyeler içinde geri döndü.

Beş kişilerdi. Sven'i ve diğerlerini bekleyecek zamanım yoktu. Her saniye daha da uzaklaşıyorlardı.

"Dikkatlice dinle," dedim Pauline'e. "Akşam olduktan sonra beni bulmaya buraya bazı adamlar gelecek. Dikkat-

le bekle ve bana anlattığın her şeyi onlara da anlat. Nereye gitmeleri gerektiğini tarif et.” Berdi’yle Gwyneth’e döndüm. “Gelenler için hazırda yemek bulundurun. Avlanmak için zamanımız olmayacak.”

“Sen çiftçi falan değilsin,” dedi Gwyneth.

“Her ne iş yapıyorsa umurumda değil,” derken elime dolu bir çuval bezi ilıstırdı Berdi. “Git hadi!”

“Liderleri Sven. Arkasında kendisiyle beraber en az bin tane adamla gelecek,” diye ekledim kapıdan çıkarken. Hâlâ altı saatlik gün ışığı vardı. Pompadan şişemi ağzına kadar doldurup atım için bir çuval yulaf topladım. Açık ara öndelerdi. Yakalamam biraz zamanımı alacaktı. Fakat başaracaktım. Onu geri getirmek için elimden gelen ne varsa yapacaktım, onu bir kere bulmuştum. Tekrar kazanacaktım.

Bölüm Kırk Yedi

Sabah gözlerimi boğazıma dayalı bıçak eşliğinde sırttan bir surata doğru açtım.

“Lütfu içinde taşıyorsan eğer, neden geldiğimi rüyada görmedin?”

Küçük çocuk Eben’di. Kız gibi sesi ve meraklı hayvan bakışları vardı. *Çocuktu*. Ama deneyimli bir hırsızın amacını taşıyordu. Hayatımı çalmaya niyetliydi. Eğer beni hayatta tutan şey o lütufsa Eben bunun taşıdığı manayı tam olarak anlamışa benzemiyordu.

“Geldiğini gördüm,” dedim.

“Öyleyse neden uyanıp benden kaçmadın?”

“Çünkü aynı zamanda...”

Uçarcasına havaya kaldırılıp birkaç adım öteye geri kondu.

Doğrulup Eben’in omuzlarının üzerinden ters ters bakan Griz’le göz göze geldim. Bana çok bayılmasa da bağımsız kararlara toleransı yoktu. Kaden çoktan Eben’in tepesine çullanmış, çocuğu ensesinden tutup savuruyordu.

“Ona zarar vermeyecektim,” diye sızlandı Eben kızaran çenesini ovuştururken. “Sadece oynuyordum.”

“Bir dahaki oyununda atın elinden alınmış halde yol kenarına bırakılacaksın,” diye bağırdıktan sonra Eben’i yere doğru itti Kaden. “Unutma, o Komizar’ın ödülü. *Senin* değil.” Yanıma gelip kendi deyimiyle gece kaçmayı denemeyeyim diye önlem olarak aldığı ayaklarımı eyere bağlama işlemini sona erdirmek için düğümleri çözüp beni serbest bıraktı.

“Şimdi de ödül mü oldum?” diye sordum.

“Savaş ganimeti,” diye cevapladı duygusuzca.

“Savaşta olduğumuzu biliyordum.”

“Biz her zaman savaştayız.”

Ayağa kalkıp son zamanlarda fazlasıyla hırpalanan boynumu tuttum. “Ne diyordum, Eben? Kalkmaya yeltenmeyişimin nedeni o kuru kemiklerinin akbabalar tarafından didiklendiğini ve benim bir atın üstünde dönüş yolunu tuttuğumu görmemdi. Böyle bir sonla karşılaşmamız olası görünüyor, sence?”

Dediklerimin gerçeklik yüzdesini kafasında tartarken gözleri bir iki saniyeliğine kocaman açıldı, ardından bana hiddetle baktı, yaşadığı bir avuç yıla sığamayacak kadar büyük bir öfkeyle çevrelediği bir hiddetle.

O gün de tıpkı bir önceki gün gibi geçiyordu: sıcak, kuru, eziyetli ve monoton... Dağların eteklerini geçince cehennem sıcaklarıyla kaplı başka bir havza, ardından başka bir tane... Bu yol cehennemin kendisine açılıyordu ve kaçmam için elime geçebilecek her şansı yalayıp yutuyordu. Tepeler bile bereketsizdi. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Yolda kimseyle karşılaşmıyor olmamamıza şaşılacak bir şey yoktu. Bu çöle başka kim adımını atardı ki?

Üçüncü gün artık Griz kadar kötü kokuyordum ama

etrafımda fark edecek kimse yoktu. Hepimiz kokuyorduk. Yüzlerinin kir tabakasıyla örtüldüğünü gördüğüm için kendiminkinin de öyle olduğuna şüphe yoktu, git-tikçe çizgili hayvanları andırmaya başlamıştık. Kum tadı alıyordum, kulaklarımın içine dolduğunu hissediyordum; baktığım, dokunduğum her şey kumdu. Sıcak rüzgârlar cehennemden bize kuru parçalar estiriyordu, ellerim diz-ginleri tutmaktan su toplamıştı.

İlerlerken konuşma esnasında çıkardıkları homurdan-maları dinleyip ne demek istediklerini anlamaya çalışı-yordum. Bazı sözcükler anlaşılırdı. *At. Su. Kapa çeneni! Kız. Öldür* Dinlediğimi açığa vurmamam gerekiyordu. Akşamları çantamdan Venda dili basit konuşma kılavuzu-nu çıkarıp dağarcığıma birkaç kelime katmaya çalışıyor olsam da kitap basit ve inceydi. *Ye. Otur. Dur Kıpırdama.*

Finch zamanının çoğunu ıslık çalarak veya melodiler mırıldanarak geçiriyordu. İçlerinden bir tanesi ilgimi çek-mişti, bu ezgiyi hatırlamıştım. Çocukluk zamanlarımdan bildiğim saçma bir şarkıydı ve anlayabildiğim kelimeleri kendi dilime çevirmek, konuştukları Vendanca kelimeler-in alıştırmasını yapmak için başka bir yoldu.

*Bir aptal ve serveti,
Sikke sikke birikmiş,
Yığa toplaya üst üste,
Gökyüzüne yükselmiş,*

*Ama tek bir sikke bile,
Harcamıyormuş aptal,
Kendisi küçülmüş gitgide,
Yığınlar büyürken göğe.*

*Ne içkiye vermiş,
Ne de yemeğe bir damla,
Ve güneşli bir günde,
Yummuş gözlerini hayata.*

Bu geri zekâlılar tek bir sikkenin bile değerini biliyor olsalardı şimdi bu kahrolası sıcaklığın altında eriyor olmazdım. Zenginlere karşı bağıllık yemini ettiren Komizar da kimdi? Peki ya hainlere ne yapıyordu? Bu kavurucu araftan daha acımasız bir şey olabilir miydi yaptığı? Elimle alnımı sildim, tek hissettiğim yapış yapış kum taneleriydi.

Finch de sonunda sustuğunda annemin Aşağı Hükümdarlıklar'dan biri olan Gastineux'dan başladığı uzun yolculuğunu düşündüm. Oraya hiç gitmemiştim. Kışın mevsiminin üç sezon boyunca sürdüğü, beyaz kurtların ormanlarda hüküm sürdüğü ve kokusu kış mevsimi boyunca çıkmayacak kadar tatlı kokulu yazın göz kamaştırıcı yeşil rengini çok kısa bir süre gösterebildiği, kuzeyin çok uzak bir bölgesindeydi. En azından Bernette Teyze'min anlattığı kadarıyla bildiklerim bunlardı. Annemin tasvirleri çok daha kısa olurdu, yine de Bernette Teyzem evlerinden bahsederken annemin gözlerinin etrafındaki çizgiler hüznü bir gülümsemeyle derinleşirdi.

Kar. Nasıl hissettirdiğini merak ediyordum. Bernette Teyze aynı zamanda hem yumuşak hem sert, hem sıcak hem soğuk olabileceğini anlatmıştı. Rüzgârın hızıyla yakıcı taşlara dönüşüp rüzgârsız bir havada ise daireler çizerek kuş tüyü gibi gökten nazikçe yeryüzüne inebiliyordu. Bu kadar zıt onca özelliği barındırabilecek bir şey

hayalimde canlanamadığı için teyzemin, babamın iddia ettiği gibi anlatırken hikâyelerine olmayan şeyler katıp katmadığını merak ediyordum. Düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Kar.

Belki de hikâyeleri dinlerken karı bir kere daha hissedebilmek, ona dokunmak, tatmak isteyen annemin gözlerinde aynı anda beliren sevinç ve hüznün gibi bir şeydi. Tıpkı benim Terravin'i bir kez daha yaşamak istediğim gibi. Benim yaşlarımda kendi memleketini terk ederek yüz binlerce kilometre yol katetmişti. Yine de emin olduğum bir şey varsa yaptığı yolculuğun benim şu an tecrübe ettiğimle uzaktan yakından alakası yoktu. Âdetâ haşlanan renksiz manzaraya baktım. Hayır, asla böyle bir yolculuk yapmış olamazdı.

Mataramı açıp bir yudum aldım.

Uygar topraklara tekrar ayak basabilme şansım var mıydı emin değildim ama bildiğim bir şey varsa o da Vendalı hayvanların teşhirine sunulacağıma ölmeyi yeğleyeceğimdi, gerçek anlamda *hayvanlardı*. Gece olduğunda Kaden dışındakiler kendilerini rahatlatmak için bir kayanın arkasına yürümeye bile zahmet etmiyorlardı. Bakmamak için başımı başka yöne çevirdiğimde ise gülüyorlardı. Bir önceki gece Malich'in küçük baltasıyla öldürdüğü yılanı kızartıp yerken yem kabının etrafında toplanmış domuzlar gibi ağızlarını şaplatarak geçirip durdular. Kaden yilandan bir parça koparıp bana vermek isteyince reddettim. İştahımı kapatan şey parmaklarından damlayan kanlar ya da yarı pişmiş yılan falan değildi, yontulmamış görgüsüzlükleriydi beni çileden çıkaran.

Yine de Kaden'm farklı olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Onlarlaydı ama onlardan *biri* değildi. Hâlâ saklamakta olduğu gerçekleri vardı.

Sohbetlerinin bitmesiyle kilometreler boyu tek duyduğum şey at nallarının kum üzerinde durmadan çıkardığı o çıldırtıcı ses ve Eben yerine yanıma geçen Finch'in zaman zaman vücudundan çıkardığı garip sesler oldu.

“Venda'ya *bunca* yol boyunca size eşlik mi edeceğim?” dedim Kaden'a.

“Yarısına kadar eşlik etmenin hiçbir manası var mı?”

“Kıtanın diğer tarafı resmen.”

“Ah, demek siz asiller coğrafya derslerinizi iyi alıyorsunuz.”

Mataramı kafasına tekrar geçirmek için enerjimi harcamaya zahmet edemeyecektim. “Bildiğim birçok şey var, Kaden. Ticaret konvoylarının Cam Lanteux'dan geçtiğini bilmem de dâhil bunlara.”

“Previzi karavanları mı? Şansının sıfır olduğunu söyleyebilirim. Taşımacılık yaptıkları bölgenin yüz adım ötesine kadar yaklaşan kimse hayatta kalamaz.”

“Kraliyet devriyeleri de var.”

“Bizim gittiğimiz yönde değil.” Her umut kırıntımı ezerek yok etme konusunda oldukça hızlıydı.

“Venda'ya daha ne kadar sürelik yolumuz var?”

“Elli gün. Bir ay daha erken, bir ay daha geç, belli olmaz. Tabii seninleyken dediğimin de iki katı.”

Mataram elimle beraber kurşun hızıyla kafasına çarptı. O kafasını tutarken bir kez daha vurmaya hazırdım. Bana doğru fırlayarak beni atımdan aşağı çekti. Boğuk bir çarpma sesiyle yere düştük, yumruğumu bir kere daha

sallayarak tam çenesine indirdim fakat sırtımdan aldığım darbeyle yüzüstü kumlara yaptım.

Bu boğuşmamızdan büyük bir zevk alan diğerlerinin çılgınlar gibi gülüp bağırdıklarını duyuyordum.

“Derdin ne senin?” diye tısladı kulağıma. Bütün ağırlığını üstüme vermişti. Gözlerimi kapattım; yutkunmaya, nefes almaya çalışırken kapattığım gözlerimi tüm gücümle sıkıyordum. *Derdin ne?* Bunu sorarken ciddi anlamda bir cevap beklentisine girmiş miydi acaba?

Kızgın kumlar yanaklarımı yakıyordu. Yanmanın kar yüzünden olduğunu farz etmeye çalıştım. Islaklığını kirpiklerimde hissettiğimi, tüy gibi hafif dokunuşunun burnumu gıdıkladığının düşündüm. Derdim neydi ki? Hiçbir şey.

Rüzgâr en sonunda yatışabildi. Ateşin çıtırtılarını dinliyordum. Başka bir tepe grubunun ayaklarında kurduğumuz kamp bu gece erken başlamıştı. Yüksek bir kayalığa tırmanıp güneşin kayboluşunu izledim, gökyüzü hâlâ sıcaklıkla kavruluyordu ve bir damla nem bile kıyımıza köşemize uğramamakta ısrarcıydı. Kaden’la o olaydan bu yana aramızda tek kelime geçmemişti. Diğerleri, yolculuğun geri kalanını yapmacık bir dehşet havası içinde mataramı birbirlerine fırlatırken kahkahalar içinde geçirdiler; ta ki Kaden durmaları için onlara bağırana kadar. Ben ise durana kadar ne sağıma ne soluma dönmeden dümdüz önüme baktım. Karları, evi, hiçbir şeyi düşünmeden. Islanmış yanaklarımı görmelerine izin verdiğim için kendimden nefret ederek. Kendi babam bile beni ağlarken görmemişti.

“Yemek,” diye seslendi Kaden bana. Bir yılan daha.

Duymazdan geldim. Nerede olduğumu biliyorlardı. Kaçamayacağımı. Buradayken asla. Onların muhtemelen kumlarla kaplı, kıpır kıpır yılanlarını mideme indirmek istemiyordum.

Onun yerine gökyüzünün değişimini izlemeyi tercih ettim, beyaz eriyerek yerini siyaha bırakıyordu. Yıldızlar o kadar sık ve büyüktü ki uzansam dokunabileceğimi düşündüm. Belki anlamama yardımcı olurlardı. Beni buralara neyin getirdiğini?

Tek isteğim çoktan yapmış olduğum hatayı geri çevirmektir; görevimi yerine getirmek, Walther’a kötü hiçbir şey olmadığından emin olmak, Greta ve bebeğin başına gelen şeyin başka tek bir masuma bile ulaşmasına engel olabilmek. Bunları başarmak için sevdiğim her şeyi geride bırakmışım: Terravin, Berdi, Pauline, *Rafe*. Şimdiyse tam buradaydım; hiç kimseye, kendime bile yararım yoktu. Çöl zeminine yüzüstü çarpılmış, bir sürü kum yutmuştum. Alay edilmişim. Aşağılanmışım. Güvendiğim birinin ihanetine uğramışım. Sadece güvendiğim değil, aynı zamanda önemsedğim.

Daha fazla gözyaşı akıtmamak için kendimi sıkarken yanaklarımı sildim.

Yıldızlara baktım; parlak, canlı, beni gözeten yıldızlara. Bu durumdan bir şekilde kurtulmam gerekiyordu. *Kurtulacaktım*. Kendime tek bir hakarete bile karşılık vermek için söz verdim. Enerjimi daha önemli amaçlar için saklamalıydım. Onlara kendi oyunlarıyla saldırmalıydım, daha da iyi oynayarak. Öğrenmek zaman alabilirdi ama önümde daha elli günlük zaman dilimi vardı ve Venda’ya

adımıımı attığım anda bir daha eve dönme şansını yakalayamayacağım aşikârdı.

“Biraz yemek getirdim.”

Elinde tuttuğu bıçağa saplanmış koca bir parça yemekle yanımda duran Kaden’ı gördüm.

Bakışlarımı tekrar yıldızlara çevirdim. “Aç değilim.”

“Bir şeyler yemek zorundasın. Bütün gün tek lokma yemedin.”

“Unuttun galiba. Öğle yemeğinde bir avuç kum yedim. Yeterince iyi tutuyor.”

Bıkkın bir nefes verdiğini duydum. Yanıma gelip oturduktan sonra elindeki etle bıçağı yavaşça kayanın üzerine bıraktı. O da başını kaldırıp yıldızlara baktı. “Bu işte iyi değilim, Lia. İki farklı hayat sürdürüyorum ve genelde birinin yolu, bir diğeriyle asla kesişmez.”

“Kandırma kendini, Kaden. Kendine ait bir tane bile hayatın yok. Sen bir katilsin. Başkalarının ızdırabıyla beslenip sana ait olmayan hayatları çalıyorsun.”

Öne doğru eğilip ayaklarına baktı, ay ışığında bile çenesinin kasılıp yanaklarının seğirdiğini görebiliyordum.

“Ben bir askerim, Lia. Hepsî bu.”

“Peki, o zaman Terravin’deki Kaden kimdi? Berdi’ye yardım etmek için vagonlara öteberi yükleyen kimdi? Omzuna pansuman yaptığım adam nerede? Beni kendine çekip dans eden adam? Çayırılıkta yanağını öptüğüm adam kimdi Kaden? Kimdi *bunlar*?”

Gözlerimin içine bakmak için tekrar bana döndü, ağzı açık bakıyordu. O koyu renk gözleri kısıldı. “O zamanda yalnızca bir askerdim. Olduğum tek şey bu.”

Gözlerimin içine daha fazla bakamayacak duruma gel-

diğinde ayağa kalktı. “Ye, lütfen,” dedi sessizce. “Güce ihtiyacın olacak.” Eğilip bıçağı yerinden alarak kalın yılan eti dilimini kayalığın üzerinde bırakıp yanımdan ayrıldı.

Eğilip ete baktım. Dediğı şeyde haklı olması sinirlerimi bozmuştu. Güce ihtiyacım *vardı*. Her kumlu ısırıkta boğulacak gibi olsam da o yılanı yiyecektim.

Nereye gitti o, Ama?

Artık yok, çocuğum.

Zorla götürüldü o da, çoğu herkes gibi.

Fakat nereye?

Çocuğun çenesini tutup kaldırdım. Açlıktan gözleri çökmüştü.

Hadi, beraber yiyecek bir şeyler bulalım.

Fakat çocuk büyüdükçe soruları kolayca geçiştirilemez bir hâl aldı.

O nerede yemek bulabileceğimizi biliyordu.

Ona ihtiyacımız var

Gitmiş olmasının nedeni de bu. Onu alıkoymalarının nedeni.

Sen de içinde o hediyeyi taşıyorsun, çocuğum. Dinle. İzle.

Geri dönecek mi?

Duvarın ötesinde. Bizim için artık ölü biri.

Hayır, dönmeyecek.

Kız kardeşim Venda da artık onlardan biri.

-Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm Kırk Sekiz

“Buraya Kara Büyüler Şehri derler.”

Kumların üzerinde yükselen, dökük köpek dişlerini andıran kalıntılara baktık.

En azından artık Morrighan’da olmadığımızı biliyordum. “Ne olduğunu biliyorum,” dedim Kaden’a. “Asillerin de hikâye kültürleri vardır.” Bu yıkık dökük şehri ilk gördüğüm an neresi olduğunu anlamıştım. Buranın tasvirini en az yüz kere duymuşumdur. Morrighan’ın sınırlarının hemen dışında yer alıyordu.

Diğerlerinin sessizleşmesi dikkatimi çekti. Griz kalın kaşlarının altından ileriye bakıyordu. “Sorunları ne?” diye sordum.

“Şehir. Büyü. Tüylerini diken diken ediyor,” diye cevapladı Kaden. Cevabım omuz silkmekten ibaretti ve onun bu tür çekinceleri olmadığını biliyordum.

“Ruhların karşısında kılıcın hiçbir gücü yoktur,” diye fısıldadı Finch.

“Ama şehirde su var,” dedi Malich. “Bizim de ona ihtiyacımız var.”

Bu kara büyülerle çevrilmiş şehir hakkında çeşit çe-

şit hikâyeler duydum. Şehrin hiçliğin ortasına kurulduğu ve ataların gizli zevk vaadeden büyülerini belli bir bedel karşılığında uyguladıkları söyleniyordu. Sokakların altındanmış, çeşmelerden meyve ve bal özleri akarmış ve her türlü büyü bu şehirde bulunabilirmiş. Ruhların hâlâ kıskançlıkla kalıntıların nöbetini tuttuklarına inanılıyor, çoğunun yıkılmamış olmasının sebebi bu derler.

Dikkatli adımlarla ilerlemeye devam ettik. Yaklaştıkça kumlar birçok rengin üstüne örtü olmuş olsa da yer yer bazı bölgelerin kapanmadığını gördüm. Kenarda bir parça kırmızı, küçük bir boşluktan parlak altın rengi ile ride kumların altından göz kırıyor; bir duvarın kenarına kazınmış birkaç antik harf yerinde duruyordu. Şehrin bir bütünlüğü kalmamıştı. Geçmişte göklere değen büyülü kulelerin her biri belli ölçülerde ufalmıştı ama bugüne kadar gördüğüm kalıntılar arasından zamanının ruhunu en güçlü hissettireni buydu. Neredeyse etrafta dolanıp duran uygarlıkları görebiliyordum.

Eben kocaman açtığı gözleriyle ileriye baktı. “Geçerken seslerimizi alçak tutalım ki kara büyülerle ruhları uyularından uyandırmayalım.”

Ruhları uyandırmak mı? Dönüp beni esir alan sert adamların suratlarına baktım, hepsi de eyerlerinin üzerinde dümdüz ileriye odaklanmışlardı. İçimde, derinlerde bir yerde küçük bir kıvılcım, *bir umut*, o dakika geri kazandığım bir parça güç hissettim. Böyle silahsız bırakılmışken hayatta kalmak için elime ne geçerse kullanmalıyım ve er ya da geç onları gerçekten içimde tanrıların lütfunu taşıdığımı ikna etmeliydim.

Atımın dizginlerini çekerek hafif bir dürtmeyle atımı

durdurdum. “Bekleyin!” dedim ve çenemi hafifçe yukarı kaldırıırken gözlerimi kapattım. Diğerlerinin durduklarını, kesik kesik aldıkları nefeslerini, ardından gelen sessizliği ve o ümitli bekleyişi gördüm.

“Ne yapıyorsun?” dedi Kaden sabırsızca.

Gözlerimi açtım. “*Lütuf*, Kaden. Ne zaman gelmesi gerektiğini kontrol edemiyorum.”

Dudaklarını sımsıkı kapatıp kısık gözlerle bana baktı. Ben de kendi kısık bakışlarımla karşılık verdim.

“Ne gördün?” diye sordu Finch.

Başımı iki yana sallarken yüzüme endişeli bir ifade verdim. “Çok net bir görüntü değildi. Ama problem olduğunu anladım. Gittikçe yaklaşan bir sorunumuz var.”

“Ne tür bir sorun?” diye sordu Malich.

İç geçirdim. “Bilemiyorum. Tam o sırada Kaden araya girdi.”

Diğerleri Kaden’a dik dik baktılar. “*Idaro!*” Griz homurdandı. Konuşamasa da Morrighan dilini anlayabildiği çok açıktı.

Kaden atını dizginledi. “Endişelenmemiz gereken bir durum olduğunu...”

“Kızın güçleri olduğunu söyleyen sendin,” diye belirtti Eben.

“Orası doğru, var,” dedi Kaden zar zor dişlerinin arasından. “Yine de bizi bekleyen bir problem olduğunu düşünmüyorum. Adımlarımızı dikkatle atacağız.” Bana ani ve öfkeli bir bakış fırlattı.

Pişmiş kelle gibi sırtarak cevabını verdim. Bu oyunun bir parçası olmayı isteyen ben değildim. Kendi belirlediği kurallara göre oynamamı bekleyemezdi. Şehrin ortasın-

dan geçen ana yoldan aşağı devam ettik. Görülecek ne bir sokak ne altın ne de başka bir şey vardı; göze çarpan tek şey, şehri sahiplenmiş tonlarca kum yığınıydı fakat yine de görkemle yükselen kalıntılara bakınca iinin saygıyla karışık korkuyla dolmasına engel olamıyordun. Morriġhan'daki kalemiz devasaydı. İnşası yarım asır, sonra eklenen bölümlerle genişletilmesi ise onlarca yıl sürmüştü. Zamanında bildiğim en büyük yapı olmasına rağmen bu sessiz, yüce devin yanında cüce gibi kalıyordu.

Kaden bana kalıntılardan birinin iç kısmında doğal kaynak suyunun oluşturduğu bir havuz olduğunu, orada yıkanabileceğimi diğerlerine belli etmeden söyledi. En azından banyomu yapana kadar gelecekte gördüğüm ulvi haberlere ara vermeye karar verdim. Gidebildiğimiz kadar yola atlarımızla devam ettik, yolumuzu tıkayan mermer stnlarla karşılaştıktan sonra da atları onlara bağlayıp yolun geri kalanını yürüdük.

Havuzdan daha fazlasıydı. Gördüğüm şey âdeta bylyd, neredeyse hâlâ atalar tarafından gözetildiğine inanacaktım. Su, kırık mermerin geniş aralıklarından fokur fokur çıkıp aşınmış taşın üzerinden akarak kırık dökük duvarların  tarafını çevrelediği ışıltılı havuza dökülüyordu.

Gözlerimi oradan alamadım, daha önce hiç bu kadar arzulamadığım suyun hasretini çekiyordum. Ellerimi daldırıp yüzümü yıkamakla yetinemeyecektim. İçine düşüp her bir tatlı su damlasının tenimin her karışını pmesini istiyordum. Kaden havuzdan gözlerimi alamadığımı fark etti.

“Mataranı ver. Doldurup atma vereyim. Sen yapacağını yap.”

Boyunlarını ve yüzlerini kana kana yıkayan Griz’le diğerlerine baktım.

“Endişelenme,” dedi. “Bundan daha fazla yıkanmazlar. Havuz senin.” Gözlerini üzerimden alıp tekrar Malich’e baktı. “Yine de ben olsam kıyafetlerimi çıkarmazdım.”

Bu sağduyulu önerisini tek bir baş hareketiyle kabul ettim. Zorunda kalsaydım o an kalın kışlık bir paltoya bile yıkanabilirdim. O mataraları doldurmaya giderken ben de botlarımı çıkarttım. Adımımı atmamla ayaklarım suyun dibini kaplayan serin, beyaz kumların içine gömüldü; cennet gibi bir histi. Dibe daldım, yüzeyin altından suyun taşların arasından tıpkı bir şelale gibi fişkırdığı karşı tarafa kadar yüzdüm. Diğerlerinin atlarını sulamaya gittiklerini görür görmez tüm hızımla gömleğimin düğmelerini açıp pantolonumla beraber üzerimden çıkarttım. Sadece iç çamaşırlarım ve iç gömleğimle kaldım, vücudumdaki her bir gözeneğe itinayla işlemiş kumdan ve kirden ovalayarak kurtulmaya çalıştım. Bir kez daha daldım, kafa derimi ovalarken kumların saçlarımı terk ettiğini hissedebiliyordum. Yüzeye çıktığımda derin, ferahlatıcı bir nefes aldım. Daha önce hiç suyun arındırıcı etkisini bu kadar fazla hissetmemiştim. Bana göre cehennem, ateş yerine rüzgârın uçurduğu tozlar ve kumlarla doluydu.

Pantolonumu seri bir şekilde suya vurarak onun da benim gibi üstündeki kumlardan arınmasını sağlayıp geri giydim. Tam gömleğime de aynı işlemi uygulamak üzereydim ki gürültülü bir ses duydum. Sesin ne olduğunu ve nereden geldiğini algılamak için başımı yana doğru çevirdiğimde uzaktan gelen o tempolu sesi işittim. *Atlar.*

Kafam karışmıştı. Bizim atların çıkartabileceğinden

daha fazla toynak sesi vardı. Bunu düşünürken yüksek bir borazan sesi kulaklarımı tırmaladı. Bir anlığına buz kesilmiştim. *Oh, kutsal tanrılar adına! Nöbet takımı!*

Kayalıklar ve kalıntılar arasında düşe kalka havuzdan çıkıp koşmaya başladım. “Buradayım!” Çığlıklar atıyordum. “Burası!” Gürültü daha da yükselmişti, enkazda ufalanan taşların ayaklarımı kesip biçmesine aldırmandan dar yollardan koşmaya devam ettim. “Buradayım!” Art arda çığlıklar atarak şehrin ortasından geçen ana yola doğru ilerliyordum. Geldiğimiz yere kadar yolların labirentten farkı yoktu, yine de gürültü arttıkça daha fazla yaklaştığımı fark ediyordum ki atların dörtnele koştuğu dar patikayı görebildim. “Buradayım!” Tekrar bağırdım. Yola o derece yaklaştığım o anda ağzımın üstüne kilitlenen elin kuvvetiyle karanlık bir köşeye doğru geri çekildim.

“Sessiz ol, Lia. Hepimizi öldüreceksin!”

Kaden’in elini ısırmak için âdeta güreşiyordum ama çenemi sıkıca sarmıştı. Beni yere doğru çekip sıkıca göğsüne bastırdı, yumak gibi birbirimize dolandık. Ağzım kapalıyken bile çığlık atabilmiş olsam da onca atın çıkardığı nal seslerinden duyulmasının imkânı yoktu.

“O gördüğün nöbet Dalbreck’e ait!” diye fısıldadı. “Senin kim olduğunu bilmiyorlar! Önce bizi öldürürler, sorularını ondan sonra sormaya başlarlar.”

Hayır! Kollarının arasından kurtulmaya çalıştım. Bu geçen Walther’in bölüğü olabilirdi! Ya da başka bir Morrighan taburu! Beni öldürmelerinin imkânı yoktu! Neden sonra uçarcasına geçen atların üzerlerindeki renk gözümün önünde şimşek gibi çaktı. Mavi siyah, Dalbreck’in sancak rengi.

Gürültünün zayıf bir kanat çırpma sesini andırana kadar aşama aşama azalmasını dinledim ve işte sonunda bitmişti.

Gitmişlerdi.

Kaden'in üzerine yığılıverdim. Ağzımın üstündeki eli gevşedi.

"Gittiklerinden emin olana kadar burada biraz daha kalmalıyız," diye fısıldadı kulağıma. Atlar ortadan kaybolduktan sonra da kollarının beni sımsıkı sarmaya devam ettiklerini fark ettim.

"Beni öldürmezlerdi," dedim sakince.

İyice yaklaştı, dudakları konuşurken kulaklarımı okşuyordu. "Emin misin? Artık bizden biri gibi görünüyorsun -kadın ya da erkek- hiçbir farkı yok, yaptıkları şey bizi öldürmek. Onlar için birer barbarız."

Emin miydim? Hayır. Dalbreck ve ordusu hakkında çok az bilgim vardı, yalnızca Morrighan'la yüzyıllar süren bir çatışma halinde olduklarını biliyordum, yine de şu içinde bulunduğum durumdan daha kötüsü olamazdı.

Kaden ayağa kalkmama yardımcı oldu. Saçımdan hâlâ sular damlıyordu. Bacaklarıma yapışan ıslak pantolonum yine kuma bulanmıştı. Dönüp kan ve morluktan görünmeyen ayaklarıma baktığımda ise iki şeyde teselli buldum.

Birincisi, devriyeler zaman zaman da olsa bu kadar ileri gelebiliyorlardı. Henüz ulaşamayacakları topraklara kadar gitmemiştik ve ikincisi, *gerçek bir problemle karşılaşmıştık*, tam da olacağını öngördüğüm gibi.

Ah, tam da şimdi elime geçen bu güç...

Bölüm Kırk Dokuz

Rafe

Eğilip yerdeki koyu lekeye baktım. Kiri parmaklarımın arasında ufaladım. Kan... Onları öldürecektim. Eğer ona zarar verdilerse her birini çıplak ellerimle tek tek öldürecektim, Kaden'ı da en sona saklayacaktım.

Gittikleri yolun izinden devam etmeye çalışarak gün ışığı henüz kaybolmamışken iki katı hızlı ilerlemeye başladım. Etraf kayalıklarla dolmaya başladığı için izlerini sürmek zorlaşmıştı. Hızımı yavaşlatmak zorundaydım ve görünüşe göre güneşin havada kızgın bir alev topuna dönüşmesinden önce yalnızca birkaç dakika daha yol alabilmıştim. Çok hızlı batıyordu. Elimden geldiğince hızlanmama rağmen karanlıkta iz sürmeyi başaramazdım.

Küçük bir tepenin üzerinde durdum. Sven ve diğerlerinin gece de yollarına devam edebilme ihtimaline karşı ateş yaktım. Öyle olmasa bile sönmüş kamp ateşimin izleri sabah da aynı şekilde yardımcı olurdu. Elimdeki çubukla ateşi eşelerken Lia'nın o an ne yapıyor olduğunu düşündüm; üşümüş müdür, iyi midir, yarası var mıdır,

hiçbir şey bilmiyordum. Babamın evlilik bahsiyle varlığından haberim olduğu ilk günden bu yana ilk kez bahsedilen lütfu gerçekten içinde taşıyor olmasını ve benim gelişimi görmesini diledim.

“Dayan,” diye fısıldadım yükselen alevlere ve biz oraya ulaşana kadar hayatta kalabilmek için elinden ne geliyorsa yapması için dua ettim.

Onları bulsam bile benimkiler gelene kadar kendimi göstermemem gerektiğinin bilincindeydim. O güne kadar sayısız askerî taktik öğrenmiştim ve beş kişiye karşı bir kişinin galip gelme ihtimalini gayet iyi biliyordum. Elime geçebilecek kesin sonuçlu bir pusu tekniği ihtimali dışında kafalarını vücutlarından ayırmak için aralarına dalıp Lia’nın güvenliğini tehlikeye atamazdım.

Acaba şimdi ne yapıyordu? Kaden ona zarar vermiş miydi? Onu incitmiş miydi? Ona...

Elimdeki dalı ikiye ayırdım.

Kütüğün üzerinde güreşirken bana tükürükler saçarak söylediği o sözleri hatırladım. *Pes et artık, Rafe. Düşmek üzeresin.*

Hayır, Kaden.

Bu sefer değil.

Bölüm Elli

Ayağımın altında kayan serin, beyaz kumlar gitmiş; yerine yanık gökyüzünün rengini almış kumlar, toprağın her tonu gelmişti. Hâlâ çok yoğun bir sıcak vardı ve gökyüzü dalga dalga parlıyordu; tek bir farkla, artık manzaranın içine aldığı kayalar çeşit kazanmıştı ve etrafta ürkünç oluşumlar mevcuttu.

Sanki dev bir yılan içlerinden geçip gitmiş gibi üstlerinde delikler bulunan devasa kaya parçalarını geçtik. Yanımdakiler hâlâ dağ gibi bir el tarafından bir araya yığılmışlar gibi yapışık bir halde yavaş yavaş ilerliyorlardı. Büyünün ve devlerin yaşadığı bir dünyaya inancım olacak olsaydı, o dünya tam da burası olurdu. Burası bahsedilen güçlerin krallığı gibiydi. Zaman zaman yüksek bir bayır sırtına denk geldiğimiz oluyordu ve binlerce kilometre boyunca devam eden rengârenk kanyonlar o kadar derin olabiliyordu ki aralarından akan sular incecik, yeşil kurdeleleri andırıyorlardı.

Bu olay tıpkı serpilmiş yıldızlarla dolu siyah gecenin üzerimde yarattığı etki gibiydi, içimde ince bir sızıyla merak duygumu kabartmıştı. Bu olağan dışı dünya hakkında

bugüne kadar hiçbir bilgim olmamıştı. Morrighan'ın sınırları dışında o kadar çok şey vardı ki.

Başımdaki adamların hâlâ kaba ve düşmanca tavırları vardı, yine de ne zaman başımı yana çevirip bir şey görüyormuşum gibi kirpiklerimi kırıştırmaya başlasam o an dikkatlerini çekiyor olmam beni büyük bir hazza boğuyordu. Eyerlerinin üzerinde doğrulup ufka doğru dalgın, karamsar bakışlar atıyorlardı. Kaden'in karamsar bakışları ise benim üzerimdeydi. Onların korkularıyla oyuncak gibi oynadığımı farkındaydı, hatta belki de elime vermiş olduğu bu güçlü kozdan korkmuştu ama bu konuda yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey yoktu. Elime geçen bu gücü tutumlu bir şekilde kullanıyordum çünkü geriye başka bir kaçışın kalmayacağı uzun boşluklarda daha fazla işime yarayabilirdi. Bir noktada bana kaçış kapısını bile aralayabilirdi.

Bulduğum keskin bir kaya parçasıyla deri eyerimin üzerine çizgiler atarak geçen günlerin hesabını tutuyordum. Eyer takımları umurumda falan değildi, tek düşündüğüm şey ellerinin arasından kurtulma şansım kaçmadan önce geriye kaç günümün kaldığıydı. Görünüşe bakılırsa beni akla gelebilecek en yalnız, en تنها yerlerden kasten geçiriyorlardı. Tüm Cam Lanteux bunun gibi miydi gerçekten? Ama Kara Büyüler Şehri'nde bir hesap hatasına düşebildilerse, bunun bir kere daha yaşanma şansı olasıydı ve ben bir dahaki sefere hazır olacaktım. Gözleri ortaya çıkabilecek davetsiz misafirler için hep ufuk çizgisini tarıyordu, benimkiler de.

Rafe'yi aklıma getirmemeye uğraşıyordum fakat saatler boyu süren monotonluk, saatler boyu Pauline hak-

kında endişelenmem, onun iyi olduğu konusunda kendimi avutmaya çalışmam, Walther'in nereye gitmiş olduğunu düşünerek onun da iyi olması için dua etmem, Greta ve bebeği yüzünden boğazıma oturan o düğümle yine saatlerce savaştıktan sonra aklım kaçınılmaz bir şekilde Rafe'e kaydı.

Muhtemelen artık evine varmış, arkasında bıraktığı hayatına devam ediyordu. *Görev işini anlayışla karşılarım*. Hâlâ beni düşünüyor muydu? Onu gördüğüm gibi o da beni rüyalarında grüyor muydu? Yaşadığımız anları benim yaptığım gibi kafasında tekrar tekrar yaşıyor muydu? Ardından diğer düşünceler iyice derine yerleşmiş, büyük bir parazit gibi içimi yiyip bitirmeye başlıyordu; merak ediyordum, *neden hiç fikrimi değiştirmek için uğraşmadı?* Nasıl gitmeme bu kadar çabuk izin verdi? Yolda karşısına çıkabilecek o sıradan kızlardan sadece biri miydim? Midesine indirdiği koca bir bardak biranın üzerine iyi gelecek, hakkında tavernalarda böbürlenilecek başka bir yaz oyuncağı mıyım? Pauline'in kandırıldığı gibi ben de aptal yerine konulabilir miydim?

İçime oturan şüpheyi söndürmek için başımı iki yana salladım. Hayır, Rafe yapmazdı. Yaşadığımız o şey gerçikti.

“Şimdi ne var?” diye sordu Kaden. Diğerleri de onunla beraber bana bakıyorlardı.

Ben de ona baktım, kafam karışmıştı. Hiçbir şey söylemedim.

“Başını sallıyordun.”

Umduğumdan daha büyük bir dikkatle izliyorlardı beni artık. İç çektim. “Yok, bir şey.” Korkularının üzerine gidecek bir durumda değildim.

Kırmızı uçurumlar ve dik kayalar sonunda tekrar yerlerini dağ eteklerine bırakmışlardı fakat bu sefer iki dağın arasına konumlanmış uzun ve rüzgârlı bir vadiden geçiyorduk ve aşağı indikçe çimenler gittikçe daha uzun, daha yeşil bir hâl alıyorlardı. Uzakta bir orman belirdi, başka bir dünya peçesini önümüzde yavaşça yukarı kaldırıyordu. Dünyanın sonuna gelmişim gibi hissediyordum, önümüzde hâlâ bir aylık yol kalmış olmalıydı. Terravin koyunda uzaklara, denizi gökyüzünden ayıran çizgiye bakıp şunu düşündüğümü hatırlıyorum: *İnsanlar gerçekten de bir daha evlerini bulamayacakları kadar uzaklara seyahat edebilirler mi?* Kıyıdaki parlak renkli evler, sevilenlerin denizde kaybolmasını engelliyordu. Benim olası sonumu ne engelleyecekti peki? Geri dönüş yolunu bir daha nasıl bulacaktım?

Hava gittikçe kararıyordu. Dağlar iki tarafımızda gittikçe daha fazla yükseliyor, ormandaki ağaçlar daha çok sıklaşıp uzuyordu ki vadinin sonuna doğru ileride en az karşıma çıkabilecek bir devriye kadar muhteşem bir şey gördüm.

Bulutlar... Karanlık, öfkeli ve çekici... Çalkalanan karanlık, adımları gök gürültüsü gibi yankılanan koca bir ordu gibi yaklaşmaktaydı. O insafsız güneşten sonunda kurtulacaktık.

“*Sevende! Ara te mats!*” Griz büyük bir feryatla bağırıp atını dörtnele koşması için topuğuyla tekmeledi. Diğerleri de aynısını yaptı.

“Bir avuç yağmurdan mı korkuyorsunuz?” dedim Kaden’a.

“Bu yağmurdan,” diye cevapladı.

Ağaçların ve harabelerin gölgesinde atlarımızı ormanlık alana doğru kışkırtırcasına sürüyorduk. Ne yaptığımızı görebilmek için gözlerimi ovalayarak akan yağmuru sildim. “Diğerleriyle beraber içeriye gir!” diye bağırdı Kaden kükreyen rüzgârdan ve sağır edici orman hışırtısından sesini duyurabilmek için. “Ben atların eyerlerini çıkartıp senin eşyalarım getireceğim!”

Gök gürültüsü dışlerimin arasında yankılanıyordu. Daha şimdiden sıırıslıkam olmuştuk. Dağın dibinde saklanmış karanlık harabelere doğru giden diğerlerini izlemek için o tarafa yöneldim. Fırtına saçılarını yolarcasına esiyordu, önümü görebilmek için elimle müdahale etmem gerekiyordu. Yağmur, dökük yapının her yerini ıslatmıştı olsa da çakan şimşek, bu kemikli iskeletten geriye kalan kuru birkaç köşe bucağı aydınlatıyordu. Griz, büyük mağaranın uzak köşesinde bulunan taşlı girintilerden birinde çoktan ateş yakma çalışmasına başlamıştı. Finch ve Eben ise dinlenmek amacıyla bir diğerine girmişlerdi. Bulduğumuz yer bir zamanlar devasa bir yapı, ağabeylerim ve benim deyişimle bir tapınakmış ama o gece kutsal hiçbir his yansıtmıyordu.

“Buradan,” dedi Malich ve beni taştan oluşmuş bir tentenin altına doğru çekti. “Burası kuru.”

Evet, kuruydu fakat aynı zamanda fazlasıyla kuru ve dardı. Kolumu bırakmadı. Onun yerine elini kolumdan omzuma doğru kaydırdı. Adımımı yağmurun sızdığı yere doğru geri atmak istediğimde ise saçımı kavrayıp çekti.

“Kıpırdama!” diyerek beni hızla geri çekti. “Artık bir prenses değilsin. Tutsaksın. Unutma bunu.” Diğer elini kaburgalarımın üstünde hissettim.

Kanım donmuştu. Ya ben kafatasımdan koca bir parça kaybedecektim ya da o erkekliğinden feragat etmek zorunda kalacaktı. İkincisi tercihimdi. Parmaklarım gergin, sakatlamak için hazır bekliyorlardı ki Kaden içeri girip bana seslendi. Malich saniyesinde beni bıraktı.

“Buradayım,” diye cevapladım.

Griz’in mağaranın uzağında yakmaya çalıştığı ateş tutmuştu, bulunduğumuz bu ruhani oyuk artık o kadar karanlık değildi. Kaden, Malich’le benim karanlık oyuğun içerisinde olduğumuzu fark etti. Yanımıza gelip eyer çantamı bana uzattı.

“Bu gece benimle burada uyuyabilir,” dedi Malich.

Kaden dönüp ona baktı, altın rengi ışık elmacık kemiklerini ve su damlatan saçım aydınlatıyordu. Şakağındaki damar belirginleşmişti. “Hayır,” dedi basitçe.

Uzun, sessiz bir anın ortasında kalmıştık. Kaden göz bile kırpmıyordu. Malich, Kaden’la aynı irilikte ve güçte olmasına rağmen korku demesek bile ona büyük bir saygı besliyor gibi görünüyordu. Katiller, barbarların hiyerarşik ilişkilerinde üst sıradalar mı diye merak ettim ya da konu başka mıydı?

“İstedğin olsun,” dedi Malich ve beni Kaden’a doğru itti. Yerde duran bir enkaz parçasına takılarak Kaden’ın göğsüne düştüm. Beni yakalayıp ayağa kaldırdı.

Diğerlerinden daha uzakta başka bir girinti buldu ve birkaç kaya parçası tekmeleyerek uzanmak için yer açtı. Sırt yataklarıyla çantasını yere bıraktı. Bu gece akşam ye-

meği yenmeyecekti. Hava şartları bir şeyler toplamak için de, avlanmak için de uygun değildi. Midemin guruldama-sını bastırmak adına bir yudum su içtim. Atlardan birini kolaylıkla mideme indirebilecek haldeydim.

Arkası bana dönükken ıslak gömleğinin düğmelerini açarak üstünden çıkardı ve kuruması için taş çıkıntının birine astı. Dönüp sırtını inceledim. Loş ışıktaki bile üzerindeki yara izlerini görebiliyordum. Kürek kemiklerin-den beline kadar uzanan izlere sahipti. Arkasını dönün-ce benimle göz göze geldi. Panikle içime derin bir nefes çektim. Göğüs kısmında çok daha fazlası vardı. Birbiri üzerinden çarprazlama geçen onca uzun yara.

“Sanırım bunları er ya da geç görecektin,” dedi.

Yutkundum. Güreş oyununda gömleğini çıkartmayı reddediş gelmişti aklıma. Nedenini şimdi anlayabiliyordum.

“Kurbanlarından bazıları karşı koymuş anlaşılan.”

“Sırtımdan mı? Zor. Endişelenme, yara izlerim gayet eski ve hepsi de iyileştiler.” Sırt yataklarını yuvarlayarak açtıktan sonra yerime geçmem için kenara çekilip beni bekledi. Sakar hareketlerle ilerleyerek duvar tarafındaki yatağıma geçtim ve duvara yanaşabildiğim kadar yanaş-tım.

Yanımda gerildiğini ve gözlerini sırtımda gezdirdiğini hissettim. Ona doğru döndüm. “Eğer o yaralara işinden dolayı sahip değilsen onca yaranın nedeni ne?”

Tek dirseğinin üzerine doğruldu, diğer eli istemsizce kaburgasının üzerindeki izlere gitti. Gözleri her bir dar-benin anısını kafasında ayrı ayrı canlandırıyormuşçasına tedirgin bakıyor olsalar da çok iyi sır saklayabilen yüzü

oldukça sakindi. “Uzun zaman önceydi. Artık bir önemi yok. Uyu artık, Lia.” Sırtüstü uzanıp gözlerini kapattı. Yavaş, temkinli nefeslerle kalkıp inen göğsüne bakakaldım.

Önemi vardı.

İki saat sonra hâlâ Kaden’ı ve sürdürdüğü bu vahşi hayatı düşünüyordum, tahmin ettiğimden de zorlu çıkan hayatını. Yara izleri beni ürkütmüştü. Görüntüleri değil, nasıl oluştukları. Oldukça eski olduklarını ve hepsinin de iyileştiğini belirtmişti. Ne derece eski olabilirlerdi ki? Benden yalnızca bir iki yaş büyüktü. Eben de gömleğinin altında yaralar taşıyor mu diye merak ettim. Vendalılar çocuklarına neler yapıyorlardı böyle? Ya bana ne yapacaklardı?

Bana sonsuz bir zaman dilimi gibi gelen uzun bir süreden sonra ilk kez üşümüştüm. Sırılsıklamdım ve üstüme giyecek başka bir şeyim de yoktu. Civica’dan Teravin’e yaptığım o zorlu yolculuk bunun yanında lüks kalırdı. Göğün hâlâ yarılacakmış gibi gürlüyor olmasına rağmen Kaden bütün bunlardan habersiz mışıl mışıl uyuyordu. Muhtemelen yara bere içindeki ayaklarımın beni çok uzağa götüremeyeceklerinin hesabını yapmış olduğu için Kara Büyüler Şehri’nden ayrıldıktan sonra beni hiçbir yere bağlamamıştı. Haklıydı, tabii bu yaralar ilk oluştuğunda. Artık çoğu yaram iyileşmiş olsa da onun bu düşüncesini devam ettirmek için abartarak topallamaya devam ediyordum.

Yağmurlu fırtınanın hiddeti hâlâ dinmemişti, gök gürlütüsünün titreşimini bünyemde hissedebiliyordum. O kadar sağır edici bir sese sahipti ki Griz’in hortultularım rahatça bastırıyordu. Yattığım yerde yuvarlanıp Kaden’m

ayaklarının oradaki eyer çantasına göz gezdirdim. Nabzım yükseldi. Bıçağımın orada olması gerekiyordu ve ona ihtiyacım vardı. Bu çılgınca gök gürültüsü bir horlamadan çok daha fazlasını bastırabilecek güçteydi.

Yavaş hareketlerle yerimde doğrulurken kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Artık ormanda olduğumuz için saklanabileceğim birçok gölge vardı ama eyersiz hırçın bir atla bu fırtınada baş edebilecek miydim? Üzengiler olmadan sırtına çıkabilmem bile başlı başına bir başarı sayılırdı. Tabii eğer bir tanesini devrilmiş bir kütüğe kadar yürütürsem...

Önce emekleyerek ilerleyip sonra ayağa kalktım, kimse kalktığımı fark etti mi diye anlamak için duraksayıp etrafıma baktım. Herkesin uykuya devam ettiğinden emin olunca yavaşça Kaden'm ayakucuna ilerleyip gözlerimi onun üzerinden ayırmadan yavaşça eyer çantasını kaldırmaya başladım. Yutkunmaya bile çekiniyordum. Fırtına mağarada çıkabilecek her türlü sesi bastırıyordu, yine de eyer çantasının içini dışarı çıktıktan sonra karıştırma kararı aldım. Titrek bacaklarımla tedbirli bir adım attım...

Gitme. Henüz değil.

Durdum. Boğazım heyecandan kupkuru olmuştu. Ayaklarım gitmeye hazır olsalar da kendi sesimmişçesine net gelen bir ses bunu yapmamamı söylüyordu. Çantayı tüm gücüyle sıkın yumruğum tir tir titriyordu.

Şimdi değil.

Bir milim kıpırdayamadan olduğum yere çivi gibi çakılmış halde Kaden'a bakıyordum. *Benimle konuşan her neyse lanet olsun!* Ciğerlerimi havayla doldurduktan sonra kafamın içinde çığlık çığlığa bağırın onca uyarıyı göz

ardı ederek santim santim emeklemeye devam ettim fakat bu sefer eyer çantasını Kaden'in ayaklarının dibine geri koyup aynı yavaşlıkta onun yanındaki yerime geri uzandım. Gözlerim tepemizdeki taşın sarkıtları süzerken bir yandan da yaşadığım hüsrânın etkisiyle sırılsıklam olmuşlardı.

“Zekice davrandın,” diye fısıldadı Kaden tek gözünü bile açmadan.

Bölüm Elli Bir

Rafe

Sven bana iz sürmeyi öğretmeye başladığında on iki yaşımdaydım. O yaşta kılıç kullanmak veya at üstünde manevra yapmak gibi şeyler öğrenmek istediğim için hep için için şikâyet ediyordum. Bir izcinin sessiz, temkinli işi konusunda eğitim alarak zamanımı harcayamazdım. Ben bir askerdim. Yani bir asker olacaktım.

Bir keresinde düşmem için beni yere itmişti. *Düşman, her zaman arkasında koca bir orduyla yaklaşmaz, çocuk, demişti küçümseyici bir tavırla. Bazen tek başına gelip koca bir krallığı da yıkabilir* O uzun, sivri burnunun üzerinden ayağa kalkmam için bana meydan okumuştı. *Sence babana uzun, metalden bir sopayı elinde sallamayı istediğin için krallığın yok olmasına yardım eden o kişi olmayı yeğlediğinden bahsetmeli miyim?* Gözlerimi sinirle kısmama rağmen başımı iki yana sallamıştım. O adam olmak istemiyordum. Erken yaşta beni gerçek bir erkeğe dönüştürmek için görevlendirilmiş Sven'in ellerine fırlatılmıştım. Büyük bir tutkuyla görevine bağlanmıştı. Bana

elini uzatıp kalkmama yardım ettikten sonra dediklerini dikkatle dinlemeye başlamıştım.

Sven'in yaban hayat, toprak, kayalar, çimen hakkın-da ve düşmanın ardında bıraktığı izleri okumak üstüne derin bir bilgisi vardı. Bahsettiği ipuçları yakılmış ateş izlerinden veya vücut dışkılarından çok daha geniş bir konuyu kapsıyordu. Toprağa damlamış kandan çok daha fazlasıydı. Ayak ya da toynak izlerinden daha da ötesiydi. Eğer bahsettiklerimi bulabilirsem şanslıydım. Eğitimde aynı zamanda çiğnenmiş otlar da vardı. Kırılmış dallar. Bitki örtüsünün üzerinde bir asker veya bir at tarafından açılmış küçücük bir değişiklik. Taşlıklı yollar bile ipuç-ları taşıyabiliyordu. Toprağa saplanarak girmiş minik bir çakıl taşı. Normalde göze çarpmayacak tepecikler oluştu-rup düzlüğü bozan taşlar. Üzerine basılmış taşın üzerinde oluşabilecek çamur izi. Rüzgârla veya toynak yardımıyla ait olmadığı yerlere sıçrayan kir, toz. Fakat şimdi uzun zaman önce öğrettiği bir şey üzerinde kafa yormaktay-dım: *Yağmurdan dost da olur düşman da, her şey ne za-man yağacağına bağlı.*

Sven, özellikle Dalbreck güç gösterisi adına Azentil mevziinde toplanıyor olduğu için çok kısa bir sürede üç kişiden oluşan mütevazı bir takım oluşturmuştu. Çıktığı-mın üçüncü gününde bana yetişmişlerdi. Benim harcadı-ğımdan çok daha kısa bir süre harcamışlardı çünkü yolun bol taşlıklı olduğu bölgelerde taşlardan tepeler oluştura-rak her yere görebilecekleri izler bırakmıştım.

Tahminime göre artık Lia'yla aramızda iki koca gün vardı. Belki de fazlası. Yollar gittikçe incelmeye başla-mıştı. İz bulamadığımız zamanlarda dağılmak veya belli

bir yolu geri dönmek zorunda kalıyorduk ama Kara Büyüler Şehri'nin hemen dışında izleri tekrar yakaladık. Alana iyice yaklaşıncı izlerin ters yöne giden binlerce atlı tarafından bozulmuş olduğunu fark ettik. Bir devriye, fakat kimin? Büyük duvarların arasındaki dar bir patikanın aşağısına doğru bir kaybedip bir yakaladığımız izler devam etmeye başladı. Patikanın sonunda şu an tam da üzerinde kamburumu çıkarmış halde oturduğum enkaz vardı. Bir şeylere zarar vermek istiyordum ama çevremdeki her şey çoktan yıkılmıştı. Havuzun yanında duran mermer bir levhanın üzerinde kanlı bir ayak parmağı izi fark ettikten sonra o an her bir damlası bana dost yerine düşman olan yağmurun kulak tırmalayan sesini dinledim.

Sven tam karşımdaki tepetaklak olmuş bir sütun parçasının üstüne oturdu. Kafasını iki yana sallarken ayaklarını inceliyordu. Bizden en az iki gün uzaktaki insanların izlerini sürme durumunun gerçekliğini biliyordum. Taze izlere rastlayana kadar önümüzde daha en az yüz elli bin kilometre olmalıydı. Tabii oraya kadar gidebilirsek. Bu bardaktan boşanırcasına yağın yağmur aradığımız insanlarla bizim aramızdaki her izi silip süpürmeye ant içmiş gibilerdi.

“Baban bunun için kellemi alacak,” dedi Sven.

“Bir gün ben de kral olacağım, yardım etmediğin takdirde de o kelleyi ben alacağım.”

“O zamana baya yaşlanmış olurum.”

“Babam şimdiden baya yaşlanmış. Beklediğinden daha erken olabilir.”

“İz sürmeye devam ediyor muyuz?”

“Hangi yöne, Sven? Durduğumuz yerden seçebilecekleri bir düzine yol farklı yerlere açılıyor.”

“Ayrılabiliriz.”

“O zaman olası yolların yarısını elerken birimiz doğru yolu seçip beş adamla karşı karşıya kalır.”

Sven’in sıraladığı önerileri ciddi anlamda yapmadığını ve babamın boynunu vurması hakkında endişelenmediğini biliyordum. Yaptığı şey, son kararı vermem için beni zorlamaktı.

“Belki de artık onları bulamayacağımızı kabullenmenin vakti gelmiştir.”

“Bana gaz vermeyi keser misin, Sven!”

“O zaman şu kararını ver ve onunla yaşamayı öğren!”

Onu barbarların ellerine bu kadar uzun bir zaman dilimi boyunca bırakmış olmaya katlanamıyor olsam da yapabileceğimin en iyisi buydu. “Hadi atlara. Venda’ya onlardan önce varacağız.”

Bölüm Elli İki

KaŞen

Terravin'den ayrıldığımızdan bu yana midemde bir yanma hissediyordum. Bunca yaptığımdan sonra bana yakın olmasını beklemiyordum. Nasıl anlayabilirdi ki? Soylu insanlara tanınmış o seçenek bana tanınmamıştı. Seçeneklerim sınırlı, sadakat ise aralarındaki en yüce şıktı. Bugüne kadar beni hayatta tutan tek şeydi.

Onu yanımızda getirerek sadaketime ihanet etmiş olsam bile benim bitiremediğim işi başkasının yapmasına yol açıyordum. Daha istekli birinin, Eben gibi. Ya da daha kötüsü, Malich.

Şüphesiz ölümü ben de tadacaktım, ihanetimin bedelini ödemem gerekiyordu. Bugüne kadar hiç kimse Komizar'a yalan söylemeye cüret etmemişti.

Tam da ona Lia'nın olayları görme yeteneği olduğunu söylediğim an, yaptığım şey bu olacaktı. Belki diğerlerini kandırabilmişti. Griz ve Finch, ruhlara ve görünmeyen yaratıklara hâlâ inanmakta olan eski dağ köylerinde yetişmişlerdi fakat Komizar'ın ve inançlarının büyüyle bir alakası yoktu.

Lütfun somut bir kanıtını görmedikçe kızın varlığını gereksiz bulacaktı. Lia da bu oyunu bitirmek zorunda kalacaktı. Her şeye rağmen Komizar'ın kızı öldürmek yerine bunca yol bizimle getirme kararımı bir seferliğine affedeceğine emindim. Benim bağlarımdan ve gözle görülmeyen şeylerin hayatımdaki yerlerinden haberdardı. Diğer birçok Vandalının da hâlâ inanıyor olmasını anlayışla karşılıyordu. Bu zaaflarını kendi amacı için kullanabilirdi çünkü.

Üzerindeki yara izlerini tekrar hissetmek için göğsümü sıvazladım, bu izlerin onun gibi birine nasıl göründüklerini merak ediyordum. Belki de bu tür yaralar, onlara sahip olan kişiyi bir hayvan gibi gösteriyorlardı. Onun gözünde bu rütbeye düşme ihtimali beni korkutmuştu.

Bölüm Elli Üç

Henüz öğle zamanında olmamıza karşın bir şeylere yaklaşıyor olduğumuzu hissetmiştim. Finch durmadan ısıklık çalarken Eben de atını bizden ileriye sürüp sonra yanımıza geri dönüyordu. Belki de havanın değişimi onları dinçleştirmişti. Hava fark edilir derecede sakinleşmiş ve dün geceki yağmur bir tabaka kiri üstümüzden akıtıp götürmüştü.

Malich her zamanki suratsız havasını takınmıştı, yalnızca bana imalı bakışlar atmak için ifadesini değiştiriyordu fakat Griz'den hiç ses çıkmıyordu. *Venda'ya varmamız için daha çok erkendi.* Aradaki onca günün hesabını tutmamış olamazdım.

Eben ileriden tekrar dörtlüye yanımıza geldi. *“Le fe esa! Te iche!”* diye bağırdı art arda.

Paniklememi gizlemeye uğraşmadan, “İleride bir kamp yeri mi gördü?” diye sordum.

Kaden garip bakışlarla beni süzdü. “Ne dedin?”

“Eben ne kampından bahsediyor?”

“Nasıl anladın? Venda dilinde konuştu.”

Vendacamı ne kadar geliştirdiğim konusunda bilgi sa-

hibi olmasını istemiyordum ama *kamp* kelimesi Venda dilinde öğrendiğim ilk kelimelerden biriydi. “Griz her gece kendini dinlenmek için hazır hissettiğinde *iche* kelimesini homurdanıyor,” diye açıklama yaptım. “Eben’in coşkusunu da bana geri kalanı hakkında fikir verdi.” Kaden hâlâ sorumu cevaplamamıştı ki bu da beni gittikçe geriye götürdü. Barbarların toplu kaldığı kamplardan birine mi giriyorduk? Artık etrafımda yüzlerce Vendalı mı gezinecekti?

“İleride birkaç gün boyunca dinleneceğiz. Atların dinlenip enerjilerini tekrar toplayabilecekleri çok güzel bir çayırılık var. Tek kilo kaybeden biz değiliz ve önümüzde daha gidecek uzun bir yol var.”

“Ne tür bir kamp?” diye sordum.

“Varmak üzereyiz, kendin görürsün.”

Görmek falan istemiyordum. Bilmek istiyordum. Hemen şimdi. Kampların olası iyi yönlerini düşünmek için kendimi zorladım. Yıldırıcı sıcaklardan korunmanın yanı sıra bu ejderha atının günlerce üzerinden inmeme zorunluluğu da ortadan bir süreliğine kalkacaktı. Bu taş gibi semsert eyer dışında başka bir şeyin üzerine oturabilecek olma ihtimali öylesine zevk veriyordu ki aklımdan bir süre çıkartmadan hayalini kurdum. Hatta günde bir öğünden fazla yemek de yiyebilirdik. Gerçek yemek. Kokuşmuş ayakkabı gibi tadı olan, bol kemikli, yarı pişmiş bir kemirgen değil. Dolu bir midenin nasıl hissettirdiğini unutmuştum. Doğruydum, yalnızca atlar değil; hepimiz kilo vermiştik. Pantolonumun artık kalçalarıma oturmadığını, onu orada tutacak bir kemerim olmadığından gün geçtikçe daha aşağı kaydığını gözlemleyebiliyordum.

Belki Üstat’tan çaldığım kitaplara çalışmak için ken-

dime ait bir zaman dilimi yaratma şansım bile olabilirdi. Eyer çantamın en dibinde duruyorlardı ve ben hâlâ Üstat'ın beni öldürmek isteyecek kadar değerli gördüğü kitapların ne anlam ifade ettiklerini öğrenmek istiyordum.

Eben suratında kocaman bir gülümsemeyle bir kez daha etrafımızda dolandı. “Kurtları görebiliyorum!”

Kurtlar? Kampla ilgili kurduğum bütün hayaller bir anda yok oldu ve ileride ne olduğunu görmek için bu sefer Eben'le ben de atımı sürdüm. Kaçınılmaza yaklaşmanın iki ayrı yolu vardı: elin kolun bağlı kaderine sürüklenmek ya da taaruza geçmek. Karşılaşacağım kişi her kim olursa olsun korkumu hissetmelerine izin vermeyecektim. Bu kuralı önceden saray hiyerarşisinde öğrenmiştim. *Belliedersen seni canlı canlı yerler*, demişti Regan. Annem bile kurulla sertçe yüzleşebilmeyi bir sanat haline getirmişti, kullanabildiği en kibar dil eşliğinde tabii. Benim henüz kibarlık konusunda çalışma şansım olmamıştı.

Eben yanında benim de dörtnala koşturduğumu görünce sanki çok eğlenceli bir oyun oynuyormuşçasına kahkaha attı. *Daha çocuk*, diye düşündüm tekrar. O kurtlardan korkmuyorsa benim de korkmamam gerekiyordu fakat kalbim bana tam tersi yönünde işaret veriyordu.

“Tam şu ağaçları geçince işte,” diye seslendi bana. Bizi çevreleyen dik dağlar biraz daha genişledi ve orman, içinden yavaşça akan bir derenin kıvrılarak geçtiği geniş çayıra oda açarcasına bir adım geri çekildi. Sık koruluğun etrafından geçerken Eben daha hızlı at sürmeye başladı, ben ise dizginleri çekerek durdum. Midem altüst olmuştu. *Gördüğüm şey de neydi böyle?* Göz kırpıttım. Kırmızı, turuncu, sarı, mor, mavi, hepsi de rüzgârın dalgalandırdığı yeşilliğin

içine yer yer serpiştirilmişti. Dokumalarla işlenmiş duvarlar, rüzgârda uçuşan kurdeleler, sakın sakın fokurdayan tencereler, kazanlar, canlı renklerden oluşmuş yamalı bir örtü gibiydi. *Terravin*. Terravin’in capcanlı renkleri.

Çimenleri yalayarak geçen hafif meltem, kavak ağaçlarını huzur verici bir sesle hışırdatarak oradan yüzümü çevreliyordu. *Burası*. Mideme sıcak ve güvenilir bir duygu oturdu.

Kaden da yanımda durdu. “Gezgin kampı.”

Daha önce hiç görmemiş olsam da *carvachi* ismini verdikleri bol detaylı rengârenk vagonlarını; duvar kilimlerinden, halılardan ya da hoşlarına ne giderse ondan yaptıkları çadırlarını; renkli cam parçalarından yaptıkları çanları vagonlarının köşe bucağına astıklarını; atlarının boncuklarla süslenmiş yelelerini; bakır ve gümüşün süslediği iç açan renklerdeki kıyafetlerini; hiçbir kuralla sınırlandırılmamış o gizemli yaşam tarzlarını duymuştum.

“Çok güzel,” diye fısıldadım.

“Hoşuna gideceğini düşünmüştüm, Lia.”

Adımı söyleyiş şekli ilgimi çekti, ona doğru döndüm. Terravin’den ayrıldığımızdan beri ilk kez adımı ızdırap dolu bir ses tonuyla söylememişti. “Bu kamp hep burada mı?” diye sordum.

“Hayır, mevsimsel olarak yer değiştiriyorlar. Kışlar bu bölgede çok şiddetli geçiyor. Ayrıca yerleşik hayat onlara göre değil.”

Griz, Malich ve Finch yanımdan geçerek kampa doğru devam ettiler. Kaden’in atı da onları takip etmek istediğini belli edercesine nallarını yere vurup başıyla dizginleri çekmeye başladı.

“Gidelim mi?” diye sordu Kaden.

“Keçileri de var mı?” diye karşılık verdim soruya.

Gözlerinin içi güldü. “Sanırım bir iki tane bulabiliriz.”

“Güzel,” diye cevap verirken düşündüğüm tek şey, eğer keçi peynirleri yoksa benim onlara yapacağımdı. *Keçi peyniri*. Şu an önemi olan tek şey oydu. Mideme indirebilmek için kurtlara bile razı olabilirdim.

Etrafta beş *carvachi*, üç küçük çadır yarım ay halinde yana dizilmişlerdi ve tam karşılarında da büyükçe başka bir çadır vardı. Küçük kamplarındaki tek muntazam şey, çadır düzenlemesiydi. Her renk, her doku, değişik şekillerde her *carvachi*, ağaçlardan sarkan her ıvır zıvır anlık heveslerle saniyesinde oldukları yerde çıkmış gibi gelişigüzel bir hava yansıtmaktaydı.

Diğerleri atlarından çoktan inmişlerdi, diğer kampçılar da onları karşılamaya yanlarına yürümeye başlamışlardı. Adamın biri Griz’in sırtına sertçe vurup ona küçük bir şişe ikram etti. Griz şöyle bir hareketlenip verilen ikramdan lıkır lıkır içti, öksürdüktan sonra ağzını kolunun tersiyle sildi, sonra ikisi de gülmeye başladılar. Griz *gülmüştü*. Büyüklü küçüklü on on beş kampçı, diğerlerinin etrafını çevirdi. Gümüş rengindeki örgülerinin boyu belini aşan yaşlı bir kadın, büyük çadırın içinden çıkarak yeni gelenlerin yanına doğru yürümeye başladı.

Kaden’la beraber atlarımızı tam arkalarında durdurduk. Beni görünce yüzlerdeki gülümsemeler anlık olarak silindi.

“In aşağı,” diye fısıldadı Kaden. “Yaşlı olana temkinli yaklaş.”

Canilerin elinde tutsakken dikkat etmem kişi yaşlı bir kadın mıydı? Ciddi olamazdı.

Atımdan inip Griz’le Malich’in ortasına doğru yürüdüm. “Merhaba,” dedim. “Ben Lia. Tam anlamıyla Prenses Arabella Celestine Idris Jezelia, Morrighan Hanesi’nin İlk Kız Çocuğu. Buraya isteğim dışında kaçıırılıp getirildim fakat benimle paylaşabileceğiniz bir tekerlek keçi peyniriniz ve bir kalıp sabununuz varsa bütün bu yaşadıklarımı bir süreliğine bir kenara bırakabilirim.”

Ağızları bir karış açık kalmıştı, ardından gümüş örgülü yaşlı kadın diğerlerinin arasından kendini gösterdi.

“Kızı duyduunuz,” dedi baskın aksam ve sabırsız ses tonuyla. “Kıza biraz keçi peyniri getirin. Sabun bir süre bekleyebilir.”

Kendimi tanıtmama mükemmel bir hikâye anlatmışım gibi katıla katıla gülmeye başladılar; ardından omzumda, dirseğimde, sırtımda arkadaşça eller hissettim. Küçük bir çocuk bacağıma asılmış çekiştiriyordu. Hepsi birden kampın merkezindeki büyük çadıra doğru bana eşlik ettiler. Bunlar göçebeler, diye hatırlattım kendime; Vendalı değiller. Hiçbir krallığı tanımıyorlardı. Buna rağmen bu barbarlardan çok daha fazla arkadaş canlısıydılar. Yanımdakileri iyi tanıyor olmalarına rağmen hikâyeme inanıp inanmadıklarından emin olamamıştım. Gülmüş olabilirlerdi ama kahkahalar yükselmeden önceki o uzun bekleyiş de fark edilmeyecek gibi değildi. Bu konuyu belirtmiş olduğum gibi şimdilik bir kenara bırakabilirdim. Yemek önce gelirdi. Gerçek yemek. *Tanrılar aşkına, keçi peynirleri vardı.* Parmaklarımı öpüp elimi göğe kaldırdım.

Çadırın içi de dışı gibiydi. Duvarlarda, yerlerde halı-

lar ve çiçekli kumaşlar, her yere gelişigüzel konmuş boy boy, renk renk, desen desen yastıklar vardı. Çadır direklerinden sarkan fenerler, kumaş duvarları boylu boyunca çevrelemiş çeşit çeşit süslemeler her yere yayılmıştı. Beni yumuşacık pembe bir yastığa oturttuklarında gözlerim ışıldadı, sırtım konforun ne demek olduğunu gerçekten unutmamıştı. İç geçirirken gözlerimi bir süreliğine kapatarak bu hissin tüm vücudumu ele geçirmesine izin verdim.

Saçımın hafiflediğini anlayınca ister istemez gözlerim açıldı. İki kadın, buklelerimi ellerinin arasına almış inceleyen sempatik bir biçimde başlarını sallıyorlardı.

“*Neu, neu, neu,*” dedi bir tanesi sanki ortada işlenmiş ağır bir haksızlık varmış gibi bir tavırla.

“*Cha lou utor li pai au entrie noivoix,*” dedi diğeri bana dönüp.

Tam Venda dili konuşmuyorlardı, Morrighanca da değildi. Diğer diyalektlerin de katkısıyla beraber, ikisini de küçük küçük andıran bir yapısı vardı konuştukları dilin. Sonuçta bunlar göçebe insanlardı, çadırlarına bakarak bir yargıya varılacak olursa aynı zamanda toplayıcılar da. Görünüşe göre eşyaları gibi dilleri de oradan buradan toplayıp kendilerine ait bir dil elde etmişlerdi.

Başımı iki yana salladım. “Özür dilerim. Anlayamıyorum.”

Hazır bekliyormuş gibi kanal değiştirerek hiç duraksamadan, “Saçların. Bakıma ihtiyacı var,” dediler.

Elimi uzatıp bir zamanlar saçım olan karman çorman süpürge otunda gezdirdim. Günlerdir tarak yüzü görmemişlerdi. Bu zorlu yolculuğumda pek bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Vahşi bir hayvan gibi görünüyordu.

ğumu düşünerek yüzümü buruşturdum. *Bir barbar gibi.*

İçlerinden bir tanesi elini omzuma atıp sarıldı. “Merak etme. Saçınla daha sonra ilgileneceğiz, Dihara’nın dediği gibi önce yemek yemelisin.”

“Dihara?”

“Yaşlı olan.”

Başımı salladım ve onun bize çadıra kadar eşlik etmemiş olduğunu fark ettim. Kaden ve diğerleri de aynı şekilde içeri girmemişlerdi; nedenini sorduğumda ise güzelce, şişman bir kadın, “Ah, erkekler, onlar önce Tahıl Tanrısı’na saygılarını sunacaklar. Bir süre onları göreceğimizi sanmıyorum,” dedi.

Diğer herkes güldü. Griz’i, Malich’i ve Finch’i herhangi birine saygı sunarken hayal etmek benim için zordu. Bir diğer yandan Kaden ise hile ve aldatmaca konusunda daha deneyimliydi. Önce istediği tanrıyı tatlı sözleriyle kolayca kandırır, bir sonraki adımda da tanrının gözetken gözlerini çalmak için kurduğu komployu başarıyla tamamlayabilirdi.

Çadır içeri rüzgâr girmiş gibi aniden açıldı ve Eben’le aynı yaşlarda küçük bir kız elinde geniş bir tepsiyle içeri girip ayaklarımın dibine oturdu. Yutkundum. Yemeğe bakarken bile çene kaslarım kasılıyordu. *Bir sürü tabak. Gerçek, bakır tabaklar.* Ek olarak da gördüğüm en küçük, en şeker çatallar saplarının etrafına işlenmiş o güzel çiçek desenleriyle bana göz kırpyorlardı. Şaşırtıcı şekilde güzel bir sunumdu. Bir tabak dolusu keçi peynirine, küçük porselen yüksükteki bala, üç tereyağlı turtayla gelen süslü sepete, koca bir çanak dolusu havuç çorbasına ve tuzlu gevrek patates dilimlerine bakakaldım. İlk ben başlama-

mak için insanları bekledim ama herkes gözlerini dikmiş beni izliyordu. Tam da o an anladım ki bu kadar şey sadece benim için hazırlanmıştı.

Pek saygı çerçevesinde olmayan çabucak bir yemek duası ettikten hemen sonra tepsiye âdeta balıklama daldım. Ben yerken bazen kendi dillerinde, bazen benim dilimde sohbet etmeye devam edip durdular. Yemeği getiren genç kız bana adının Natiya olduğunu söyledi, bir yandan yerken yarım ağız cevaplamaya çalıştığım düzinelerce soru sorup durdu. Saklamaya zahmet etmediğim açgözlülüğümle beraber parmaklarımı yalaya yalaya, her bir ısırıkta iç geçirerek son hız yemeye devam ediyordum. Bir ara içimdeki bu minnet duygusuyla neredeyse ağlayacağımı düşünsem de ağlamak bu nefis şöleni yarıda bırakırdı.

Natiya'nın soruları, kaç yaşında olduğumdan hangi yemeği en çok sevdiğime kadar uzanıyordu; fakat “Sen gerçekten prenses misin?” diye sorduğu an çadırdaki bütün uğultu bir anda kesildi ve herkes cevabı bekler gibi gözlerimin içine baktı.

Öyle miydin?

Haftalar önce Civica'yı terk ettiğim zaman o unvanıdan feragat etmiş, “Prenses Hazretleri” kalıbını da kendi sözlüğümden çıkarmıştım. İçinde bulunduğum durumda ne öyle görünüyor ne de o şekilde davranıyordum. Buna rağmen daha birkaç dakika önce yalnızlığa terk ettiğim unvanımı sürgünden çekip kullanarak kendimi insanlara öyle tanıtmıştım. Walther'ın sözleri geldi aklıma: *Sen her zaman kendin olarak kalacaksın, Lia.*

Eğilip hafifçe çenesinden tutarak başımla onayladım.

“Yine de bana bu yemeği getiren senden daha fazlası değilim. Gerçekten minnettarım.”

Gülümseyerek o uzun, siyah kirpiklerini yere indirdi; yanakları kıpkırmızı olmuştu. Çadırdaki muhabbet kaldığı yerden devam ederken ben de kalan son tereyağlı tartı elime aldım.

Karnımı tıka basa doyurduktan sonra söz verdikleri üzere beni başka bir çadıra götürüp orada saçlarımla ilgilendiler. Yaptıkları işlem kayda değer bir zaman dilimi boyunca devam etti, yine de oldukça nazik ve sabırlı davrandılar. Kadınlardan ikisi her bir tutamı tek tek tararken diğerleri bakır bir küveti ateşte ısıtılmış suyla doldurmaya başladılar. Bana yan yan baktıklarını fark edebiliyordum. Onlar için başlı başına bir merak unsuruydum. Muhtemelen hiç kadın ziyaretçilere rastlamıyorlardı. Küvet hazır olduğunda çıplak görölme konusunu hiç umursamadım. Soyunup küvete girdikten sonra onlar yağlarını ve otlarını tenimle saçıma yedirirken gözlerimi kapatıp eğer bu yolculukta öleceksem onun tam da bu an olması için dua ettim.

Kınam ilgilerini çekmişti, kendilerince dövme diye tasvir ediyorlardı ki bu noktada gerçekten öyle olduğunu fark ettim. Geçici olmadığı onca zaman sonra artık kanıtlanmıştı. Dizaynı parmaklarıyla incelerlerken büyüleyici güzellikte olduğundan bahsettiler. Gülümsedim. Birilerinin böyle düşünüyör olmasına memnundum.

“Ve bu renkler,” dedi Natiya. “Çok güzeller.”

Renkler? Kınamın renkleri yoktu ki. Modeli oluşturan

pas renkli çizgilerden ibaretti sadece ki renk derken anlatmak istediği şeyin de o olduğunu farz ettim.

Çadırın dışından bağırış çağırış sesleri gelince oturdum yerde doğruldum. Reena denen kadın beni nazikçe geri itti. “Erkekler geldi. Sıcak kaplıcalarda Tanrı’ya şükranlarını sunup geri döndüler. Daha gece boyunca çadırda aynı şeyi yapmaya devam edecekler.”

Düşündüğümde daha saygılı ve daha inançlılardı. Çıkardıkları yaygara sona erince rahatlatıcı banyoma geri döndüm. Küvetten çıktıktan sonra o pis paçavraları üzerime geri geçirme fikri bile beni iğrendiriyordu. Fakat kadınlar rengârenk etekleri, şalları, bluzları ve boncukları her yerime tutarak beni bir çocuğu süslercesine giydirmeye başladılar. İşlerini bitirdikleri zaman kendimi tekrar bir prenses gibi hissettim, berduş bir prenses. Son olarak Reena kenarları ayrıntılarla dolu, gümüş boncuk işiyle süslenmiş, mavi bir şalı başıma sardı; boncuklardan oluşan V deseni alnımın ortasına gelsin diye de tam ortalamaya özen gösterdi.

Ortaya çıkardığı yapıtı incelemek için bir adım geri çekildi. “Artık dişi bir kurdu andırmak yerine Gaudrel Kabilesi’nin gerçek bir üyesi gibi görünüyorsun.”

Gaudrel Kabilesi mi? Çiçek işlemeli halıyı tekrar incelemek için başımı o yana çevirdim. *Gaudrel*. O kadar tanıdık gelmişti ki bizzat kendim daha önce bu ismi ağzıma almış gibiydim. “Gaudrel,” diye fısıldadım geldiği yeri hatırlamak için ve sonunda oldu.

Ve Feray Daclara au Gaudrel.

Üstat’tan çaldığım kitaplardan birinin başlığında geçiyordu.

*Seslendim ona;
gözlerinde yaş, dudaklarında dua, duydu sesimi,
Korkma, çocuk,
Hikâyeler asla silinmez.
Rüzgâr taşır gerçeği,
Açarsan kulaklarını bulur seni.
Benim bulacağım gibi.*

-Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm Elli Dört

Çayırılığa yüzüstü uzanıp tarihî el yazılarıyla dolu, kırıl-gan sayfaları dikkatle çevirmeye başladım. Eben'i ölüm tehditleriyle başımdan savmışım. Şimdi belirttiğim me-safeyi aşmadan kurtlarla oynuyor, bir yandan da onları sahip olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeye boğuyor-du: şefkat.

Belli ki Kaden Tahıl Tanrısı'na şükranlarını sunma-ya gittiği için o beni izlemekle görevlendirilmişti. Beni Eben'in ellerine teslim ettiğine göre bu tanrının ne kadar yüce olabileceğini sorguladım kafamda, tabii Kaden'in benim aptal olmadığımı bildiğinden de emindim bir yan-dan. Yolumu onlarla ayırmadan önce biraz güç toplamak zorunda olduğumu o da tahmin ediyor olmalıydı. Uygun zamanı kollayacaktım. Şimdilik.

Aynı zamanda beni buraya çeken bir şey de vardı.

Yemek ve dinlenmekten daha da ötesi de lazımdı bana.

Bu eski el yazısından oluşan sözcükler hakkında kulla-nım sıklıklarına ve kullanıldığı yerlere göre kafamda belli tahminler belirliyor olsa da benim için gizemini koruma-ya devam ediyorlardı. Kelimelerin bazıları Morrighan

dilindeki belli kelimelerle aynı kökleri taşıyorlardı fakat bazı harflerin farklı olduğu gerçeği, anlamlarından emin olmamı engelliyordu. Basit bir ipucu yakalasam bana sonsuz yardımı olacaktı, Üstat'a yardım ettiği gibi. Kitabı Reena ve diğerlerine göstermiş olsam da dili en az bana olduğu kadar onlara da yabancıydı. Antik bir dildi bu. Sayfalarda gördüğüm kadarıyla bu kabilenin konuşma tarzından daha farklı bir yolla yazılmıştı. Reenaların kelimeleri vurgulu, bir o kadar da düzgündü. Kitabın ise daha sert bir ses ahengi vardı. Kelimelerle konuşulan diller de buna dâhil olarak her şeyin ne kadar da çabuk yok olduğu gerçeği karşısında oldukça şaşırdım. Bu kitapların atalarından biri tarafından yazılmış olma ihtimali yüksek olsa da günümüzdeki Gaudrel Kabilesi'ne hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Düzgün bir el yazısıyla sayfalara işlenmiş harflere dokundum. Bu kitap onlarca asır boyunca elden ele dolaşmış olmalıydı. Üstat'a ne yararı olabilirdi? Saklamasının nedeni neydi? Parmak uçlarımı harflerin üzerinde bir tur daha dolandırdım.

Meil au ve avanda. Ve beouvoir Ve anton.

Ais evasa levoire, Ama. Parai ve siviox.

Ei revead aida shameans. Aun spirad. Aun narrahen.

Aun divesad etrevaun.

Ei utan petiar che oue, bamita.

Gaudrel'in kendi insanlarına bile yabancı gelen bu kitapta yazılanları ben nasıl öğrenecektim ki? *Gaudrel Kabilesi*. Bu kitap hakkında daha önce hiçbir şey duymayışımın nedeni neydi? Bize göre bu insanlar hiçbir tarihi

gerçek barındırmayan başıboş gezginlerdi fakat belli ki Üstat'ın gizli kalmasını istedikleri bir tarihleri vardı. Kitabın kapağını kapatıp ayağa kalktım. Güneş tepelerinin ardında son pozunu verirken ben de eteğimdeki çimenleri temizleyerek yeşilden altın rengine dönen çayırı seyrediyordum.

Rahatsız edici sessizliğin ezici baskısını üstümde hissettim. *Burada.*

Tanıdık bir sızıyı hissederken gözlerimi kapattım. Buruk bir açlık kabardı içimde. Bir anlığına çocukluğuma dönmüştüm; ulaşamadığım, her şeyi içinde barındıran o parlak yıldızlı gökyüzüne dalıp giden çocuk olmuştum.

“Demek tanrı seni ödüllendirmiş ha?”

Saniyesinde arkamı dönünce yaşlı kadının derin çizgilerle dolu yüzüyle karşı karşıya geldim, Dihara'nm. Boş bir anımda yakalandığım için gözlerimi kırpıştırdım. “Kim söyledi bunu?”

Omuz silkti. “Hikâyeler... Gezinip dururlar.” Bir elinde çığırık, diğerindeyse omzunun üzerinden sarkıttığı bir çuval bez taşıyordu. Yanımdan geçip çayırın nehirle buluştuğu noktaya doğru yürümeye devam ederken geçtiği bölgedeki uzun çimenler dalgalanıyordu. Bir şey dinliyormuş gibi önce bir yöne, ardından tam tersi yöne başını çevirdikten sonra çığırığını çimenlerin daha kısa olduğu boş bölgenin üzerine bıraktı. Omzundaki çuvalı da aynı yere fırlattı.

Varlığımın onu rahatsız edip etmeyeceğinden emin olamadığım için aradaki mesafemi koruyarak sallana sallana arkasından gittim ben de. Oturduğu zaman yere degecek kadar uzun olan gümüş rengi örgülerini uzun uzun inceledim.

“Yaklaşabilirsin,” dedi. “Çıkrığın bugüne kadar kimseyi ısırıldığını görmedim. Ben de aynı şekilde.”

Yaşlı bir kadına göre oldukça iyi duyuyordu.

Birkaç adım ötesine çömeldim. Sözüm ona lütfumu nereden duymuş olabilirdi? Finch’ten mi, Griz’den mi? “Lütfum hakkında ne biliyorsun?” diye sordum.

Homurdandı. “Bizzat senin, onun hakkında çok az şey bildiğini.”

Bu bilgiyi Griz’den veya Finch’ten almış olamazdı çünkü kendileri yeteneklerim hakkında yeterince ikna olmuşlardı, yine de vardıgı sonucu tartışamazdım tabii. İç çektim.

“Bu senin suçun değil,” dedi ayağıyla çıkrığın pedalını çevirirken. “Duvarın çevreledikleri, en az Eski Uygarlıklar kadar onun açlığını çekerler.”

“Duvarın çevreledikleri? Ne demek istiyorsun?”

Pedaldaki ayağını durdurdu ve dönüp bana baktı. “Senin türün. Çevrenizde yalnızca size ait şeylerin barınmasına izin veriyor, yalnızca gözünüzle görebildiğiniz şeylere bakıyorsunuz fakat bu lütuf o şekilde işlemez.”

Çukurlaşmış gözlerinin içine baktım, mavi irisleri o kadar solmuştu ki neredeyse gözünün beyaz kısmıyla aynı renkteydiler. “*Sende* tanrıların hediyesinden var mı?” diye sorguladım.

“Şaşırmana gerek yok. Bu dilden dile dolanan lütuf o kadar büyümlü veya nadir bulunan bir şey değil.”

Omuz silktim, yaşlı bir kadınla tartışacak değildim ama Morrighan’ın öğretileri ve kendi tecrübelerim ağzından çıkanların tam tersini kanıtlıyordu. *Tabii ki de* büyümlüydü, tanrılar tarafından seçilen belli bir Soy’a ve onun

nesline armağan edilmişti. Bu Aşağı Hükümdarlıklar'ın da çoğunu kapsıyor olsa da köksüz göçebelerle bir alakası yoktu.

Tek kaşını kaldırıp beni mercek altına aldı. Ayağa kalkıp çıkırıktan uzaklaşarak yüzünü kampa doğru döndü. “Ayağa kalk,” diye buyurdu. “Bak şu tarafa. Ne görüyorsun?”

Dediğini yapınca kurtlarla güreşircesine oynayan Eben'i gördüm. “Kurtlar diğerlerini Eben'e izin verdikleri kadar yanlarına yaklaştırmıyorlar,” dedi. “Onun gereksinimi fazlasıyla derin ve bu da hayvanlar tarafından fark ediliyor. O gereksinimini beslemeye devam ediyor, bu da onun güçlenmesini sağlıyor ama bu yaşanan şeyin belli bir adı yok. Aralarındaki bir nevi güven ilişkisi diyebiliriz. Gizemli denilebilir ama büyülü değil.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken Eben'e bakıyordum.

“Farklı türden bir gözün görebileceği, olağan dışı bir kulağın duyabileceği birçok farklı şey var. Senin deyişinle lütuf, Eben'in sahip olduğu şey.”

Çok detaylı bir açıklama yapmış gibi yarım kalan işi ne geri döndüğünde benim kafam karışmıştı. Çantasından önce bir parça işlenmemiş yün, ardından da daha uzun lif iplerini çıkarttı.

“Ne eğiriyorsun?” diye sordum

“Koyun yünü, deve kürkü, keten lifi. Doğanın hediyeleri. Birçok renkte, birçok kudrette gelirler. Kapat gözlerini. Dinle.”

“Eğirmeni mi dinleyeyim?”

Omuz silkti.

Burada.

Güneşin son ışıkları da kaybolunca dağların tepesindeki gökyüzü mora çalan bir renge büründü. Gözlerimi kapatıp yünleri eğirmesini, çığırın dönüşünü, pedalların tıkırtısını, çimenlerin hışırtısını, nehrin şırıltısını, çamların arasından esen rüzgârın vızıltısını dinledim; tek duyduğum bunlardı. Huzur verici olmasına rağmen yoğun bir ses duyamayınca sabırsızlanmaya başladım. Gözlerimi geri açtım.

“Hikâyelerin dolanıp durduklarını söyledin. Benim hikâyemin de buraya, senin yanma kadar seyahat ettiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“İstedğin şeye inanmam bekliyorum. Ben yün eğirme işine dönmesi gereken yaşlı bir kadından başka bir şey değilim.” Yüzünü rüzgâra dönüp bir şeyler mırıldandı.

“Eğer bu tür olaylara ve hikâyemin gerçekten buralara kendi başına geldiğine inanıyorsan buraya isteğim dışında zorla getirildiğim gerçeğini de biliyorsundur. Sen Vandalı değilsin. Onlardan kaçmama yardım edecek misin?”

Omzunun üzerinden dönüp tekrar kamp tarafına ve vagonun dışında oynayan çocuklara baktı. Alacakaranlığın gölgeleri yüzündeki kırışıklıkları belirginleştirmişti. “Haklısın, bir Vandalı değilim. Aynı zamanda Morrighanlı da değilim,” dedi. “Erkeklerin savaşlarına karışıp gençlerin ölümüne neden olmamı ister miydin?” Başıyla çocukların olduğu tarafı işaret etti. “Biz bu şekilde hayatta kalırız. Bir ordumuz yoktur, silahlarımın tek işe yaradığı zamansa av zamanıdır. Yalnız bir yaşam sürüyoruz çünkü hiçbir tarafı seçmedik; her gelene kollarımızı yiyeceklerle, içeceklerle, iç ısıtan ateşimizle açarız. İstedğin şey sana verebileceğim bir şey değil.”

Yemek ve temiz kıyafetler için minnettardım ama daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*. Ben uzun yolculuğa çıkmış bir yolcu değildim. Tutsaktım. Omuzlarımı dikleştirip bulunduğum yerden ayrılmak için arkamı döndüm. “O zaman senin yollarının bana bir yararı yok demektir.”

Tekrar bana seslendiğinde birkaç metre ilerlemiştim. “Yine de sana diğer yollarla yardım edebilirim. Yarın buraya gel ve tanrıların lütfu hakkında daha fazla konuşalım. Dediklerimi yararlı bulacağına söz veriyorum.”

Yaşlı bir kadının hikâyeleri için zamanım var mıydı? Morrighan’da öğrendiğim tonla hikâye vardı zaten. Yarın aynı yere geleceğimden şüpheliydim. O zamana kadar daha fazla dinlenerek buradan ayrılma şansımı yükseltmiş olacaktım. Bu kuş uçmaz kervan geçmez yere kadar sürüklenmeyi ben istememiştim. Onun yardımını alsam da almasam da bu şansı yakalayıp kullanacaktım.

“Bakarım,” deyip kampa doğru ilerlemeye devam ettim.

Daha yumuşak bir sesle beni ikinci kez durdu. “Diğerleri okuma bilmedikleri için kitabın hakkında sana yardım edemezler. Bu gerçeği söylemeye utandılar.” Soluk gözleri kısıldı. “Biz de kendi lütuflarımızı beslememeye devam ettiğimiz için suçluyuz, onlar da her şey gibi iyice körelip yok olmuşlar.”

Kampa geri döndüğümde Eben kurtların arasında onlardan biriymiş gibi yatmaya devam ediyor da olsa görevine bağlı bir halde beni izlemeye devam ediyordu. Büyük

çadırın içinden sohbet ve kakhaha sesleri geliyordu kısık kısık. Sunulan *saygıların* yerini neşeli kakhahalar almıştı. Reena ve Natiya beni görünce selam verdiler.

“Önce dinlenmek için kendi *carvachine* gitmek mi, yoksa diğerlerine yemekte eşlik etmek mi istersin?” diye sordu Reena.

“*Carvachi*? Nasıl yani?”

Natiya sabırsız, minik bir kuş gibi cıvıldamaya başladı, “Sarışın olan sen gerçek bir yatakta uyuyabil diye Reena’nın *carvachisini* satın aldı.”

“*Ne yaptı?*”

Reena, Kaden’in *carvachi*yi benim burada olduğum süre boyunca kiraladığını, kendisinin ise başka bir çadırdaki veya *carvachide* rahatça uyuyabileceğini açıkladı. “Benimki en iyisiydi. Yumuşak ve yüksek bir yatağı var. Gayet rahat uyursun.”

Aldığı sikkelerin güneye göçtükleri zaman işine yarayacağını açıklayarak başlamak üzere olduğum itirazı susturdu. O paraya kendi *carvachisine* olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı ve önünde tekrar yalnız uyuyabileceği daha birçok gece onu bekliyordu.

Hangisini daha çok istediğime emin olamıyordum: o muhteşem yemekten bir öğün daha mı, yoksa onca adamın vücut faaliyeti sesleri ve horultuları olmadan başımın üzerindeki çatı eşliğinde huzur içinde uyuyabileceğim konforlu bir yatak mı? Güç toplamamın gerekli olduğunu hatırlayınca önce yemeği seçtim.

Yanımızda ateşten yeni çıkardıkları kaburgaları taşıdıkları tepsilere yerleştirmiş üç diğer kadınla beraber sırayla çadıra girdik. Vendalı refakatçilerim yanlarında beş

adamla beraber çadırın tam ortasındaki yastıkların üzerinde yerlerini almışlardı. Sıcak kaplıcalarda geçirdikleri zaman üzerlerindeki kirden kurtulup kendi ten renklerini geri kazanmalarına yardımcı olmuştu. Griz'in yanakları pespembe olmuştu. Kullanabilecekleri yemek takımlarını önlerinde görüyor olsam da içkilerini koç boynuzundan içip yemeklerini elleriyle yiyorlardı. Bir barbarın ayaklarına kadar uygarlık getirebilirdin ama onu yaşam tarzı edinmesini sağlayamazdın.

Kimse içeri girdiğimi fark etmedi, sonra anladım ki aralarından hiçbirini beni tanıyamamıştı. Yıkanmamın ardından başıma boncuklu bir eşarp, üzerime rengârenk kıyafetler geçirince bu sabah kampa gelen yabani, pis kızıdan eser kalmamıştı. Kadınlar iki tepsiyi adamların önüne koyup son tepsiyle beraber yastıkların dağ gibi üst üste dizilmiş olduğu köşe tarafına geçerek beraberce oturdular. Ben hâlâ ayakta, kral sarayındalarmışçasına kafalarına hiçbir şey takmadan böğüre böğüre gülmekte ve afiyetle yemek yemekte olan adamları izliyordum. Bu durum eyerimle arama sıkışmış ısırgan otu misali rahatsız ediciydi. Benim umursadığım bir şey vardı: *hayatım* diyebileceğim o küçücük ayrıntı. Bir şeylerin onların da umurunda olmasını istiyordum.

Ben sızlanınca gülme sesleri kesildi. Başlar bana doğru döndü. Bir şeyler görüyormuşum gibi kirpiklerimi titrettim. Kaden büyük bir dikkatle bir süre beni inceledikten sonra sonunda oradağinin ben olduğuma karar verdi. Yüzü kıprkırmızı oldu ve bakmakta olduğu kişiyi gerçekten ben olduğuma kesin karar vermeye çalışırcasına başını yana doğru eğdi.

“Ne var?” diye sordu Finch.

Gözlerimi devirip yüzümü ekşittim.

“*Osa azen te kivada,*” dedi Griz yanında oturan adama. *Lütuf.*

Malich ise hiçbir şey demeden gözleriyle yeni kıyafetimi baştan aşağı süzmekle meşguldü.

Kaden kaşlarını çatı. “Yine ne var?” diye sordu sabırsızca.

“Hiçbir şey,” dedim pek ikna olmayacakları bir havayla ve kenara geçip kadınların yanına oturdum. Tavernaya geri dönmüşüm ve yeni edindiğim becerilerle başa çıkılmaz müşterileri oyalyormuşum gibi hissediyordum. Eminim ki Gwyneth bu numaraya bayılırdı. Performansım bir süreliğine de olsa morallerini alaşağı edebildiği için benim de moralim biraz yerine gelmişti. Ağzıma attığım her bir lokmanın buradakilerden kurtulup kendimi ıssız yollara attığım zaman beni ayakta tutabilecek o son lokma olacağını hayal ederek tika basa yedim.

Kulağım kadınların yaptığı muhabbetteymiş gibi görünüyor olsa da yan tarafta oturan adamların konuşmaları beni daha fazla ilgilendiriyordu. Yiyip içmeye devam ettikçe -ki bunun çoğunluğu içmekti- ağızlarının yayı iyice gevşedi.

“*Ade ena ghastery?*”

“*Jah!*” dedi Malich ve başıyla benim olduğum tarafı gösterdi. “*Osa ve verait andel acha ya sah kest!*”

Buna hepsi birden güldü. Sonrasında seslerini alçalttıkları için fısıltılar arasında duyabildiğim çok az kelime seçebildim.

“*Ne ena hachetatot chadaros... Mias wei... Te ontia lo besadad.*”

Yollardan ve devriyelerden bahsetmeye başladıklarında daha iyi duyabilmek adına iyice oldukları tarafa doğru eğildim.

Kaden beni dinlerken yakaladı. Bakışlarını bana odaklayarak herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, *“Osa’r enand vopilito Gaudrella, Shias wei hal...le di-ama camman ashea mika e kisav,”* dedi. Etrafindakiler kahkahalarla gülerek boynuzlarını Kaden’in şerefine kaldırdıktan sonra kendi sohbetlerine geri dönseler de Kaden gözlerini tek bir kez bile kırpmadan vereceğim tepkiyi ölçmek için bana dikmişti.

Kalbim tekledi. Öncesinde etrafa atıyor olduğum saf bakışları ne dediğini anlamamışım gibi o şekilde tutmaya ve ani bir tepki göstermemeye uğraşırken en sonunda dayanamayıp kıpkırmızı bir halde gözlerimi uzaklara çevirdim. Birisi sizin çok güzel bir gezgin haline geldiğinizi ve sizi öpmek istediğini yüksek sesle açıklayınca bunu anlamamış numarası yapmak oldukça zorlaşıyor tabii. Şüphelerini tasdiklemek adına seçebileceği en iyi kelimeleri seçmişti. Yanağımdaki pembelikten kurtulmak için yemeğime geri döndüm. Başımı o yöne bir kez bile çevirmeden yemeğimi bitirdikten sonra Reena’dan bana vagonumu göstermesini rica ettim.

Beraber benim carvachime doğru yaklaşırken içinden Dihara’nın çıkıyor olduğunu fark ettim. Basamaklarda çok eski ve küçük bir kitap duruyordu, saniyelik bir göz atışla tüm kitabın el yazılarından oluştuğunu anladım. Olduğu yerden hızla kaldırdıktan sonra Reena’ya bana rengârenk vagonun içini göstermesi için yol verdim.

İçerisi, dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Bana içerideki bütün şartları gösteriyor olmasına rağmen tüm ilgimi çeken şey arkadaki yataktı. Rengârenk yastıklarla, örtülerle, püsküllü süslerle beraber masallardan fırlamış gibi görünmekteydi. Döşeği kontrol ettiğim zaman dokunduğum elim yumuşacık, sihirli bir bulutun içine gömüldü sanki.

Reena sıırttı. Tepkim karşısında memnun kalmıştı. Tepeden sarkan altın rengi püküllerin arasında elimi gezdirmekten ve her dokunuşumla küçük küçük titremelerini izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Gözlerim, yoncalarla dolu bir otlağa başıboş salınmış bir koyunun gözleriymişlercesine yatağın her bir detayının arasında acele etmeden gezindiler.

Giyinmem için gecelik verdikten sonra ayrıldı, dışarıdaki basamaklara vardığında kapı kenarına tıklatarak o benzersiz iyi geceler duasını bırakmayı da ihmal etmedi. “Tanrılar kalbine sükûnet, gözlerine ağırlık, kapma da koruyucu melekler bıraksınlar.”

O adımını dışarı atar atmaz yatağın üzerine külçe gibi düştüm ve bir daha asla yumuşak bir yatağı ve başımın üstündeki çatıyı olağan ve gereksiz bir detay olarak görmeyeceğim konusunda kendi kendime söz verdim. Oldukça yorgun olmama karşın hemen uykuya dalmak istemiyordum, onun yerine *carvachinin* konforuna kendimi bir süre kaptırmayı yeğledim. Reena’nın duvarlara asmış olduğu, günümüzde hâlâ bollukla bulunabilen Eski Uygarlıklara ait kabartmalı kulplu sürahileri de içine alan sayısız süs eşyasına göz gezdirdim.

Şimdiye kadar kıtanın yarısını gördüğümü düşünsem

bile bu küçük grubu oluşturan göçmenlerin dolaştıkları benim aklımın ucundan bile geçemeyecek onca yeri merak ettim. Civica'yı bir kere bile terk etmemiş olan babamı düşündüm. Sarayın az ilerisindeki dış bölgeler şöyle dursun, kendine ait Morrighan Krallığı'na ait yerlerin yarısını bile ziyaret etmemişti. Tabii ki emrinde çalışan Krallığın Gözleri dünyayı onun ayaklarının altına getirmekteydiler. *Ajanlar Her yerdeler, Lia.*

Burada değiller. Bu kadar uzak bir yerde bulunmakla ilgili iyi sayılabilecek bir şey varsa o da Başyargıç'ın ve Üstat'ın pençelerinin buraya uzanamadığıydı. Herhangi bir ödül avcısının beni bulmak için buralara gelmesi olası değildi. Fakat aynı şey Rafe için de geçerliydi.

Onu bir daha asla göremeyecek olduğum gerçeği tekrar üstümde soğuk su etkisi yaratmıştı. *İyiler asla kaçıp gitmez, Lia.* Tam olarak kaçtığını söyleyemesem de kendi hayatına devam etme konusunda hazırды. Gitmem gerektiği konusunda onu ikna etmem çok zamanımı almamıştı. Mantık ötesi bu davranışı üstüne uzun süre kara kara düşündüm. O an durumu anlamak için fazla uyuşuk ve yas içinde olsam da olanları tekrar tekrar düşünmek için sonrasında çok zamanım oldu. *Yansıma*, diye adlandırırdı annem işlediğimiz bir suçun açığa çıktığı ve bizim bunun karşılığında yatak odalarımıza kilitlendiğimiz zamanları. Benim yansımalarım ise bana onun da verdiğim haberle kedere boğulduğunu söylüyordu. *Düşünmeme izin ver.* Fakat sonrasında çabucak, “*Son bir veda için bekliyor olacağım,*” demişti. Acısı kısa ömürlüydü anlaşılan. Benimki değil.

Terravin'den ayrıldığım zamandan bu yana onun hak-

kında bir şeyler düşünmemek için kendimi zorlasam bile rüyalarımı kontrol edemiyordum. Bazı zamanlar gecenin bir yarısı dudaklarıma değen dudaklarını, vücuduma sımsıkı sardığı kollarını, kulağıma fısıldadıklarını, tek vücut olduğumuzu, dünyadaki tek önemli şey benmişim gibi gözlerimin içine bakışını hissediyordum.

Başımı sallayıp doğruldum. Kaden'm da dediği gibi belkiler üzerinde çok fazla kafa yormamak lazımdı. Belkiler, hiç var olmayan ve olmayacak yollara da bükülebilirlerdi. Muhtemelen Rafe'in kafasında şimdi yalnızca uzak bir anıydım.

Artık şimdiye, gerçeklere ve doğrulara odaklanmam gerekiyordu. Reena'nın bana ödünç verdiği yumuşacık geceliği elime alıp üstüme geçirdim. Gecelik, bir daha asla sıradan bir şeymiş gözüyle bakmayacağım şeylerden bir diğeri idi.

Dihara'nın benim için bıraktığı kitabı ellerimin arasına alıp yatağın üzerine kıvrıldım. Morrighan ve Venda dillerinin de dâhil olduğu bazı hükümdarlık dillerini öğretmek amaçlı Gaudrian dilinde çocuklar için yazılmış bir ilk okuma kitabına benziyordu. Üstat'tan çalmış olduğum kitapla karşılaştırdım. Tam da düşündüğüm gibi diller arasında çok büyük benzerlikler yoktu. *Ve Feray Daclara au Gaudrel* elimdekiden yüzlerce, hatta binlerce yıl eski olsa da bu okuma kitabı, diğer kitapta anlamadığım bazı garip harfleri açıklıyordu; üstüne üstlük bu kitap, içinde tereddüt etmeden çevirebileceğim kelimelerden barındırdığını da varsayarsak günümüz dillerine daha yakındı. Ben gelip geçmiş onca yüzyılı içimde hissedercesine okurken parmaklarım nazikçe sayfaları süpürüyordu.

Yolculuk sonu... Verilmiş bir söz... Umut...

Tekrar anlat bana, Ama. Işığış anlat.

Hatıralarımı yokluyorum. Bir düş. Bir rüya. Bulanık bir anı.

Senden daha da küçüktüm çocuk.

Hakikat ve yaşam arasındaki ince çizgi kayboluyor. Gereksinim... Umut...

Büyükannemin hikâyeleri beni besleyen tek şeydi, kısa bir an için yiyecek hiçbir şeyimizin olmadığı zamanları hatırlıyorum. Sonra bu çocuğa kayıyor gözüm; çöp gibi ince, dolu bir mide rüyalarını ziyaret bile edemez gibi sanki. Umutlu. Bekliyor. İncecik kollarını çekiyorum, tüy gibi derisinin altından kemiklerini hissederek bu kolları dizimin üstünde birleştiriyorum.

Bir zamanlar, çocuğum... Tam da senin yaşlarında bir prenses yaşarmış. Dünyanın parmaklarının ucunda olduğu bir prenses. O emredermiş ve ışık yerine getirirmiş. Ay, güneş ve yıldızlar bir dokunuşuna muhtaç kölelmiş. Bir zamanlar..

Ve gitti. Gözümün önünde kalan tek şey kollarımın arasındaki bu altın gözlü çocuk tekrar. Önemli olan tek şey. Bir de yolculuğun sonu. Verilmiş bir söz. Umut.

Gel benimle, çocuğum. Gitme vakti geldi.

Leş yiyiciler gelmeden önce.

Süregelen şeyler. Geriye kalan şeyler. Bu küçük kızla konuşmaya cesaret edemeyeceğim şeyler...

Yürüdükçe sana daha da anlatacağım. Geçmiş.

Bir zamanlar..

Daha çok bir günlüğe ya da kamp ateşi etrafında anlatılabilecek türden bir hikâyeye benziyordu. Işığa emreden bir prensesin ayrıntılarla renklendirilmiş hikâyesi? Fakat aynı zamanda açlıktan da bahseden hüznü bir hikâyeydi de. Gaudrel ve bu çocuk misafirler miydi? Yoksa gezgin mi? Ya bu leş yiyiciler kimdi? Üstat hikâye anlatan birinden neden bu kadar korkuyor olsun ki? Tabii Gaudrel'm bu çocuğa anlattığı şeyler hikâyelerle sınırlı değilse. Bu soruların cevabını kitabın geri kalanı verebilirdi.

Anlaşılmaz kelimeler üzerinde çalıştıkça gözlerimin kapanmasına karşı koyamamaya başladım. Kitapları kenara koydum, feneri söndürmek için kalkacakken dış basamaklarda bir gürültü duydum ve Kaden düşercesine içeri girdi. Bir iki saniye sallandıktan sonra dengesini sağlamak için duvara tutundu.

“Ne yapıyorsun?” diye çıktım.

“Rahat olduğundan emin olmaya çalışıyorum.” Başını dik tutamıyor, cümlelerini yavaş ve bozuk kuruyordu.

Onu kapının dışarısına geri itmek için ayağa kalktım, basit bir eylem gibi görünse de önce kapıyı sertçe kapattı, ardından beni de tutup onun üzerine savurdu. Beni kollarının arasında sıkıştırırken kapıya doğru eğildi, büyük göz bebekleri ve koyu irisleriyle bakışlarım üzerimde sabitlemeye çalışıyordu.

“Sarhoşsun,” dedim.

Göz kırptı. “Belki.”

“Pek belkiye yer kalmış gibi görünmüyor.”

Sırıttı. “Bu bir *gelenek*. Ev sahiplerini aşağılayamam sonuçta. Gelenekleri hoş karşılıyorsun, değil mi, Lia?”

“Buraya her geldiğinde leş gibi kokana kadar içer misin?”

O kontrolüz sırtışı aniden kayboldu, daha da fazla yaklaştı. “Her zaman değil. Asla.”

“Sorun ne? Suçlu hissediyorsun ve Tahıl Tanrısı’nın seni affetmesini mi ümit ediyorsun?”

Kaşlarını çattı. “*Hiçbir şey* hakkında suçlu hissetmiyorum ben. Ben bir askerim, sen de... Sen... ise... Onlardan birisin. Bir soylu. Hepiniz aynısınız.”

“Çok fazla soylu *tanıdın* demek.”

Dişlerinin arasından hırladı. “Sen ve şu öngörülerin. Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun?”

Benim durumuma düşseydi aynılarını onun da yapacağı şeyleri yapıyordum: hayatta kalmaya çalışıyordum. O beni kıtanın bir köşesine sürüklerken benden kibarca onu takip etmemi mi bekliyordu gerçekten?

Gülemedim. “Onlar anlamıyor. Önemli olan da bu. Sen de onlara söylemeyeceksin.”

Yüzünü benimkine iyice yaklaştırdı. “O kadar emin olma. Sen *onlardan* birisin. Ben Vendalıyım. Bunu unutma.”

Nasıl unutabilirdim acaba? Şu an onunla tartışmak oldukça gereksizdi. Dili sürçmeden tek kelime çıkaramıyordu ağzından, yüzü de artık benimkinin fazla yakınına gelmişti.

“Kaden, gitmen...”

“Başını belaya sokacak kadar zekisin, biliyorsun değil mi bunu? Orada ne dediğimi anladın. Hepimizin dediklerini...”

“Şu çıkardığınız kaba saba anlamsız sesleri mi? Nereden anlayacağım? Umurumda olsa bari. Çık dışarı, Ka-

den!” Tekrar onu itmeye çalıştım ama o üzerime yığıldı. Yüzü saçlarımın arasında, vücudundaki her bir kas üzerimde baskı uyguluyordu. Nefes alamıyordum.

“Seni duydum,” diye fısıldadı kulağıma. “O gece, Pauline’e beni çekici bulduğunu söyledin.”

Elini kaldırıp saçlarıma dokundu. Saçlarımı ellerine dolayıp sıkarken bir yandan da çadırda söylediklerini fısıldayarak tekrarlıyordu, hatta daha fazlasını. Şakaklarım patlayacak gibiydi. Konuşurken sıcak nefesi yanağıma çarpıyordu, dudakları acele etmeden boynumda dolanıyordu.

Kendini geri çekince derin bir nefes aldım. “Sen hiç de...” Sallandı, gözleri odaklarını kaybediyorlardı. “Kendin için fazla...” Kenara yığılırken duvara tutundu. “Şimdi uyumak zorundayım. Nöbet uykusu,” diye zırvaladı beni kenara iterken. “Vagonun hemen dışında uyuyacağım. Sana güvenmiyorum, Lia. Sen fazla...” Göz kapakları daha fazla dayanamadı. “Şimdi de Malich.”

Kapının üzerine doğru düştü, gözleri kapandı, oturur vaziyette düştüğü yerden yere doğru kaydı. Geriye doğru yuvarlanması için tek yapmam gereken şey dışarı doğru kapımı açmaktı ama tabii bendeki bu şansla adam boynunu kırar, beni de Malich’le uğraşmak zorunda bırakırdı.

Kendinden geçmişti, yana doğru düşen başına baktım. Malich’le aramda iyi bir duvar olurdu, gerçi şimdiye hepsi en az bunun kadar sarhoş olmuş olmalıydılar.

Dantel perdeyi kenara çekip pencerenin kepengini kaldırarak açtım. Eğer hepsi bu şekilde zil zurnaysa kaçmak için mükemmel bir zamanlama yakalamış olabilirdim;

tam bunları düşünürken Malich, Griz ve Finch'i atların hemen yanında gördüm. Hâlâ oldukça dinç görünüyorlardı. Belki de Kaden doğruyu söylemişti, bu kadar içmeye alışkın değildi. Tavernadayken iki kadehten fazla içmezdi, o konuda dikkatini hep korumuştı. O kadarını ben de bir tık bile etkilenmeden içebilirdim. Bu gece bu kadar içmesine neden olan şey neydi?

Pencereyi geri kapatıp ağzı bir karış halde uyuyan Kaden'a baktım. Sabaha başının nasıl ağrıyacağını düşünerek gülümsedim. Reena'nın yatağından bir yastık alıp onun yanına doğru fırlattıktan sonra omzundan iteledim. Bir milim hareket etmeden yastığın üzerine düşüverdi.

Doğruydı. Pauline'e onu çekici bulduğumdan bahsetmiştim. Atletikti, kaslıydı ve Gwyneth'in birden çok kez belirttiği gibi oldukça göz okşayıcı bir tipi vardı. Aynı zamanda tavırlarını çekici, ağırbaşlı ve dinlendirici bulduğumdan da bahsetmiştim. Gerçekten ilgimi çekmişti. Fakat Pauline'le bunları kulübenin içindeyken konuşmuştuk. Bizi mi gözetlemişti? Pencere tarafından mı duymuştu? *O bir katil*, diye hatırlattım kendime. Ne bekliyordum ki? Pauline'le konuştuğumuz diğer şeyleri hatırlamaya zorladım kendimi. *Tanrılar aşkına, başka neler duymuştu?*

İç geçirdim. Endişelenmem gereken şey şimdi bu değildi.

Yumuşacık yatağın üzerinde âdeta sürünerek yerime geçerek Reena'nın renkli yorganlarından birini üzerime çektim. Kaden'a bakmak için yan tarafıma dönüp onun soylulardan bu derece nefret ediyor olmasının nedenini

merak ettim. Açık olan şey şuydu ki nefret ettiği kişi ben değildim, tıpkı benim onun aslında kim olduğu fikrinden nefret etmem gibi o da benim kimliğimden tiksiniyordu. Bu gerçek, beni eğer ikimiz de Terravin’de doğmuş olsaydık her şey nasıl farklı olurdu diye düşünmeye zorladı.

Bölüm Elli Beş

Hâlâ uyumakta olan Kaden'in üzerinden atlayıp dışarı onun yanına çıkana kadar yarım saati aşkın bir süre boyunca pencereden Dihara'yı izlemişimdir. Kamp merkezinde yakılmış ateşin yanma yerleştirilmiş bir tabureye oturmuş; uzun, gümüş saçlarını tarayarak tekrar ördü. Ardından dirseklerine, ellerinin üst kısmına sarı renkte bir krem sürdü. Hareketleri, bin yıl boyunca her sabah aynı şeyi yapmış gibi yavaş ve sistemliydi. Tam da o kadar yaşamış gibi gösteriyor olsa da ne kamburu çıkmış ne de gücünden bir şeyler kaybetmişti. Daha dün elinde çıkırıla tek başına çayırı yarılamıştı. Çiğnediği ot sapından bir parça dudaklarının köşesinden fırladı.

Onu izlerken düşündüğüm tek bir şey varsa o da onunla ilgili farklı bir şeyler olduğuydu. O *farklı* şeyler, Kaden ve Rafe'i tavernaya ilk kez girerlerken gördüğüm zaman hissettiklerimin aynılarıydı. Üstat'a baktığım zamanki hissettiğim farklılıktandı. İyi ya da kötü, bir şeylerin tam olarak saklanamadığı hissi. İçine dolan tüy kadar hafif, bazen de midene oturan ağır bir taş gibi benzeri bir his; iki türlü de onun orada olduğunu bilirsin. Dihara'yla ilgili, beni onun lütuf hakkında daha fazla şey bildiğine inandıran bir şeyler vardı.

Ben yanma yaklaşırken gözlerini bana çevirdi. “Kitap için teşekkürler,” dedim. “İşime yaradı.”

Ellerini dizlerine bastırarak ayağa kalktı. Benim gelmemi bekliyormuş gibi idi. “Hadi çayırılığa. Ne biliyorsa sana öğreteceğim.”

Yoncaların toplandığı küçük bir bölgede durduk. Saçımndan bir tel koparıp yere düşürdüktan sonra etrafımda çember çizmeye başladı. Havayı kokladıktan sonra başını iki yana salladı. “Yeteneğin güçlü değil ama köreltmek için oldukça uğraşmışsın.”

“Bunu koklayarak mı anladın?”

Gölümsediğini gördüğüm ilk seferdi, kırışıklıklarla dolu büzüşmüş dudaklarının arasından nefesle gülücük karışımı bir ses bile kaçırdı. Elimi tuttu. “Yürüyelim.” Çayırılık, üstünde bulunduğumuz vadi boyunca uzanırken belirlememiş olduğumuz, bilinmeyen bir varış noktasına doğru yürümeye devam ettik. “Daha gençsin, çocuk. Diğer yeteneklerinde oldukça verimli olduğunu hissediyorum, beslemeyi yeğlediğin yeteneklerinde diyelim. Yine de bu, bahsettiğimiz lütulla ilgili yeni bir şeyler öğrenmeyeceğin anlamına gelmiyor. İnsanın çeşitli yönlerle sahip olması iyidir.”

Yürürken eliyle dağ zirvelerinin üzerinden ağır ağır ilerleyen ince bulutları gösterdi. Nehir kıyısında sıra sıra dizilmiş, uzun bacaklı söğütlerin parlak renklerini gösterdi; ardından beni etrafımda döndürerek sanki görünmez bir el çoktan faaliyete geçip geçtiğimiz yerleri süpürmeye başlamış gibi şimdiden kaybolmakta olan ayak izlerimizi görmemi sağladı.

“Bu dünya önce seni içine çeker, burun dolusu kokunu alırken seni *tanır*, sonra geri nefes verirken de seni payla-

şır. Bu yegâne yerde tek başına değilsin. Rüzgâr, zaman döner durur; tekrar eder; öğretir; açığa vurur; bazı tarlalar diğerlerinden daha derin sürülür. Evren hep farkındadır. Evrenin güçlü bir hafızası vardır. Lütfun işleyiş yöntemi de bu. Bazıları bu paylaşıma diğerlerinden daha açıktır.”

“Dünya birini nasıl içine çekebilir ki?”

“Bu dünyanın bile paylaşmayacağı bazı gizemler mevcut. Hepimizin kendi sırları yok mu? İki kişinin neden birbirine âşık olduğunu biliyor muyuz? Bir ailenin çocuğunu neden kurban ettiğini? Genç bir kadının düğün gününde neden kaçtığını peki?”

Durdum, kesilen soluğumda boğulacak gibi hissettim, beni tutup kendine doğru çekti. “Dünyanın gerçekleri aslında bilinmek isteseler de yalanların yaptığı gibi senin üzerine tüm ağırlıklarıyla yüklenmezler. Seninle kur yapar, sana fısıldar, göz kapaklarının arkasında kıpırdar, kanına girip vücudunu ısıtır, omurganda dans eder ve kalp atışların dörtnele koşana kadar boynunu okşarlar.”

Elimi alıp yumruk haline getirdikten sonra tam kaburgalarımın altındaki bölgeye doğru bastırdı. “Bazı zamanlarda da tam burada sinsi sinsi dolanır, bağırsaklarının olduğu yerde.” Elimı bırakıp yürümeye devam etti. “Bu, ortaya çıkmak isteyen bir gerçek.”

“Fakat ben İlk Kız Çocuğu’yum, Kutsal Kitap’a göre...”

“Gerçeklerin senin doğum sıranı ya da kâğıt üstüne çiziktirilmiş kelimeleri umursadığını mı zannediyorsun?” diye sordu. Pauline şimdi yanımızda olsaydı, Dihara’nın bu kutsal saygısızlığından dolayı kefaret duası ederdi. Üstat ise böyle bir şeyi aklından geçirdiği için bile elinin üstüne bir tane vururdu. Bahsettiği lütfun benim duymuş olduğumla alakası yoktu.

“Beni kendisinin bulması gerekiyor, değil mi?”

“Okuma yazma yetin seni gökten inip mi buldu? Yoksa kendi çaban mı gerekti? Evet, bu yeteneğin tohumu bizzat kendisi gelip seni bulur fakat beslenmeyen, güçsüz bir fidan çok fazla yaşamaz.” Arkasını dönüp nehre doğru önümden yürümeye başladı. “Lütuf bir şeylerden haberdar olmanın kırılğan yoludur. Kulakları olmadan duyar, gözleri olmadan görür, bilgi kendisine ulaşmadan onu alır. Atalardan çok azının hayatta kalma şekliydi bu. Hiçbir şeyleri kalmadığı an, içlerinde yatan o bilgi diline tekrar başvurmaları gerekti. Bu, evren kadar eski bir yol.”

“Ya tanrılar? Bütün bu olan bitenin içinde onlar nerede?” diye sordum.

“Etrafına bak, kızım. Bu ormandaki ağaçlardan onların yaratmadığı bir tane bile var mı? Sen nerede görmek istersen, onlar oradadır.”

Nehrin dağ tarafına doğru keskin bir kavis aldığı bölgeye doğru inip bol taşlıklı kıyıya oturduk. Bana lütuf ve kendisi hakkında daha fazlasını anlatmaya devam etti. Hayatını hep başboş bir gezgin olarak sürdürmemiş. Bir zamanlar ok üretilip satan bir adamın kızı olarak Candora Aşağı Hükümdarlığı’nda yaşarmış fakat ablasıyla beraber bütün ailesi ateşlenip ölünce şartlar değişmiş. Korktuğu amcasıyla yaşamaktansa kaçmayı tercih etmiş. Daha yedi yaşında olduğu için ormanın derinliklerinde kaybolmuş. Eğer gezgin ailelerden biri onu bulmamış olsaymış, muhtemelen kurtlar tarafından mideye indirilirmiş.

“Eristle ağladığımı duyduğunu söylemişti ki yolun o kısmından sesimin duyulması imkânsızdı. Farklı bir şekilde duymuş.” Dihara o gün onlarla beraber ayrılıp bir daha hiç geri dönmemiş.

“Eristle bana şimşekler çakarken, kalbim korkuyla atarken, kafam günlük kaygılarla boğuşurken bile dinlemeyi öğrenmeme yardım etti. Sessizce bekleyip dünyanın ne paylaşmak istediğine kulak açmayı öğrenmeme yardım etti. Öylece durup *haberdar olmayı*. Bakalım ben sana yardım edebilecek miyim?”

Çayırdaki kollarımı gıcıklayan bir omuz boyu çimenlerin arasına oturup Dihara'nın öğretileri üzerinde alıştırmaya başladım. Düşüncelerimi devre dışı bıraktım. Griz'in atı kovalarken çıkardığı gürültüyü, çocukların oyun oynarken attıkları çığlıkları, kurtların ciyaklamalarını zihnimde bloke ederek çayırılıkta dalgalanan otları, havayı, neyle çevrelendiysem onu içime çekmeye uğraştım. Tüm bunlar hemen hafif bir rüzgâra kapılıp gitti. *Dinginlik*.

Düşüncelerim gibi nefes alış verişim de yavaşladı. Yalnızca sessiz bir sabah. Dinleyerek geçirdiğim bir sabah. Dihara, lütfu çağıramayacağımdan bahsetmişti. Bu tam da bahsedilen şeydi, *lütuf*. Hazırlıklı, tedarikli olmayıydın. Dinlemek ve güvenmek üstünde çalışarak gelişen şeylerdi.

Üstünde çalıştığım yetenek bana çok belirgin bir şekilde gelmedi ve kafamda da oldukça fazla soru vardı fakat bugün çayırdaki otururken parmak uçlarımla bir yıldızın kuyruğuna dokunabilmişim gibi hissettim. Bu olanağın düşüncesi bile tüm tenimi ürpertmeye yetmişti.

Kampa dönmek için ayaklandığımda hissettiğim o güzel ürpertinin yerini boynumu kavrayan buz gibi parmak-

lar alınca adımlarımın hızı bir anda kesildi. Dihara'nın söylediği bir şey beni hızla yakalayıp etkisi altına almıştı. *Köreltmek için oldukça uğraşmışsın.* Durdum; sözcükleri, tüm ağırlığıyla üstüme çöreklenmişti.

Haklıydı. Lütfu hiç ciddiye almadım. Fakat bunu tek başıma yapmamıştım.

Bilecek hiçbir şey yok, çocuğum. Gecenin ürpertisidir o.

Göz ardı etmek için eğitilmiştim.

Kendi annem tarafından.

Bölüm Elli Altı

KaSen

Lia'nın vagonunun zemininde doğrulmaya çalışırken sonunda bir balta bulup kafama geçirmiş gibi hissediyordum. Dün geceden birkaç görüntü hatırlayınca başım daha fazla ağrımaya başladı. Ayağa kalkmaya uğraşmamla saniyesinde bunun gezginlerin içkisinden denemem kadar büyük bir hata olduğunu fark ettim.

Dünya kör edici bin ışık huzmesine bölündü, midem ağzıma doğru hızlı bir yolculuğa çıkmışa benziyordu. Destek almak için duvara tutunurken Reena'nın asıldığı perdelerini de aşağı indirmiş oldum. Vagondan çıkıp bana Lia'nın çayıra gittiğini haber veren Dihara'yı buldum. Beni bir kenara oturtup o iğrenç ilaçtan verdikten sonra bir kova dolusu suyla yüzümü yıkadı.

Griz ve diğerleri durumuma gülmekle meşgullerdi. Aldığım eğitimle olmam gereken kişiye dönüştüğüm için genelde bir iki yudumdan fazla içmediğimi biliyorlardı, *tedarikli bir katile*. Dün gece sağduyumu kaybetmeme neden olan şey neydi? Cevabını biliyordum gerçi: *Lia*.

Bugüne kadar Cam Lanteux’a yaptığım yolculukların hiçbiri bana bu derece acı vermemişti.

İyice temizlenip onunla yüzleşmeye gittim. Geldiğimi görünce ayaklandı. Baktığı şey ben miydim? Dün geceden daha fazla şey hatırlayabilmeyi diledim. Üstünde hâlâ gezginlerin giysilerinden vardı. Ona o kadar yakışmışlardı ki...

Birkaç adım ötesinde durdum. “Günaydın.”

Başı yanda, tek kaşını havaya kaldırıp bana baktı. “Artık sabah olmadığının farkında mısın?”

“Tünaydın,” diye düzelttim.

Ben onun boşluklarını doldurmasını umarken dik dik bakmaya devam etti. Boğazımı temizledim. “Dün geceyle ilgili...” Konuya tam olarak nasıl gireceğimden emin değildim.

“Evet?” diye kesti lafımı.

Bir adım yaklaştım. “Lia, umarım vagona beraber olmak için girmedığımı biliyorsundur.”

Hâlâ bir şey demiyordu. Diline sahip çıkma yetisini kazanmasını istediğim günlerden birinde değildik. Sonunda söyledim. “Yaptığım yanlış bir şey...”

“Öyle bir şey yapmış olsaydın hâlâ vagonun zemininde yatıyor olurdun, nefes almadan.” İç geçirdi. “Genel olarak centilmenliğini korudun, Kaden. Şey, davetsiz bir misafir gibi içeriye dalan aptal bir sarhoşun olabileceği kadarını başarmış olsan da.”

Derin bir nefes aldım. Garip bir kaygım vardı. “Bir şeyler saçmalamış olabilirim.”

“Yaptın.”

“Bilmem gereken şeyler mi?”

“Ağzından çıktığını düşündüğün şeyleri biliyor olmalısın.” Omuz silkerek bakışlarını nehre çevirdi. “O Venda sırlarından hiçbirini açığa çıkarmadın, merak ettiğin şey buysa eğer.”

Yanma kadar gidip elini benimkinin içine aldım. Gözlerime baktı, şaşırmıştı. İsterse elini çekebilirsin diye nazik bir şekilde kavramış olmama rağmen çekmedi. “Kaden, ne olursun sadece...”

“Venda sırlarıyla ilgili bir endişem yok, Lia. Bunun farkında olduğunu düşünüyorum.”

Dudaklarını sımsıkı gerdi, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Anlayabileceğim tek bir kelime bile etmedin. Tamam mı? Sarhoş saçmalıkları diyelim.”

İnanıp inanmama konusunda kararsızdım. Bu içtiğim içkinin insanın dilinin bağını nasıl kolayca çözebildiğini ve gün içinde ona her baktığımda aklımdan yüzlerce kez geçirdiğim kelimelerin neler olduğunu biliyordum. Ayrıca kendi hakkımda da kimsenin bilmesini istemediğim şeyler vardı.

Bakışlarımı bir kez daha yakaladı; gözleri cesur bakıyor, çenesini kafasının her dolu oluşunda yaptığı gibi yukarıda tutuyordu. Beraber aştığımız binlerce kilometre boyunca onun her mimiğini, her göz hareketini, onunla ilgili her ayrıntıyı ezberlemiştim; tüm gücümü toplayarak elimi eski yerine geri indirdim. Şakaklarımdaki nabız dayanılacak gibi değildi, acıdan gözlerimi kısıtım.

Hızır bir gülücük dudaklarının köşesine yerleşti. “Güzel. Yaptığın ölçüsüzlüğün kahrını çekiyorsun demek.” Başıyla nehir kıyısını işaret etti. “Gidip sana biraz şiga otu toplayalım. Nehir kıyısında yetişirler. Dihara ağırlara

iyi geldiğini söyledi. Bu, benim için kiraladığın *carvachi* için teşekkür yerine geçsin. Yaptığın incelikti.”

Dönüşünü, rüzgârın yakaladığı saçlarının uçuşunu izledim. Yanımdan ayrıldıktan sonra yürüyüşünü izledim. Tüm soylulardan nefret etmiyordum. Ondan değil.

Gittiği yere doğru onu takip ettim. Önce nehrin bir tarafında ilerledik, dar kısmındaki kayalıklara basarak diğer tarafa geçtikten sonra da diğer tarafındaki kıyı boyunca yürüdük. Bana şiga otunu gösterip birkaç sap topladıktan sonra dış yapraklarını soyarak içindeki on santimlik kısmı parçalara ayırdı.

“Çiğne,” dedi bana uzatarak.

Şüphayle baktım.

“Verdiğim şey zehir değil,” diye beni ikna etmeye çalıştı. “Seni öldürmek isteseydim daha acılı bir yol seçerdim.”

Gülümsedim. “Evet, eminim ki yapardın.”

Bölüm Elli Yedi

Rafe

“Söyleyecek misin, söylemeyecek misin?” Jeb günler sonra elimize geçen ilk taze eti tadım sonuna kadar çıkarmak adına kemirdi. Bittiğine ikna olunca ateşe fırlattı. “Tanrıların vergisine sahip mi?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorum da ne demek? Koca bir yazın yarısını onunla geçirdin ve hâlâ bilmiyorsun öyle mi?”

Orrin kahkaha attı. “Kısa sorular sormak yerine dilini boğazından aşağı sokmakla meşguldü.”

Hepsi birden gülse de Orrin’e delici bir bakış fırlattım. Bunun şaka amaçlı söylendiğinin farkındaydım, kızın birini avlayıp istediğim şekle sokabildiğim için yaptığım şeyi kendi tarzlarında onaylıyorlar ve beni bu yüzden gerçek bir erkek olarak görüyorlardı. Fakat gerçeği biliyordum. Olaylar öyle gelişmemişti. Eğilip kırılarak istenilen şekle giren biri varsa o da bendim. Onun hakkında bu şekilde konuşmaları hoşuma gitmemişti. Konuştukları kişi bir gün kraliçeleri olacaktı. En azından benim isteğim o yöndeydi.

“Neye benziyor, şu geri alacağımız kız?” diye sordu Tavish.

Onlara en azından bu kadarını borçluydum; birkaç cevap, Lia’nın kısa bir tasviri. Aldıkları çok az bilgiyle hayatlarını riske atarak geçirdikleri ve dayanabilecekleri en meşakkatli yolculuğa çıkarılmışlardı. Bu sorunun cevabını aldılar. Tavish’in cümlesini kurma şekline de minnettardım: *geri almak*. Amacımıza ulaşp ulaşamayacağımızı sorgulamamıştı. şu an ihtiyacım olan şey buydu. Sayıca az olsak da Sven bir düzine alayın içerisinde en iyilerini seçmişti. Her türlü silahta çok iyi eğitim almışlardı, bundan ayrı olarak hepsinin kendisine ait ayrı ayrı özel yetenekleri vardı.

Orrin bugün nezaketsizi oynasa da yay konusundaki yetenekleri sorgulanamazdı. Uzaklık ve rüzgâr, atışını on ikiden tutturmasına engel değildi ve üç donanımlı adamın şiddetli hamleleriyle tek başına başa çıkabilirdi. Jeb sinsi saldırılarda çok iyiydi. Dikkat çekici bir gülümsemesi ve gösterişsiz tavırları olmasına rağmen karşıdaki bunun farkına varana kadar kırık bir boyna sahip oluyordu. Tavish tatlı dilli ve kendinden emin bir tipti. Diğerleri bol bol böbürlenirken o gerçekleştirdiği sayısız başarıyı önemsiz bir şeymiş gibi lanse ederdi. Aralarında en güçlüsü veya en hızlısı olmasa da hesabını en çok bilen kişi oydu. Zafere giden her bir adımı ince eleyip sık dokurdu. Her birimiz çaylaklıktan itibaren beraber yetiştirilmiştik.

Benim de kendime göre numaralarım vardı fakat onlar sahada pişerken benim kendimi yalnızca eğitimlerde gösterebildiğime şahitlerdi. Tavish dışında. Onunla ortak bir sırrı paylaşıyorduk: meydandaki sekiz adamı on dakika

içinde öldürdüğüme bizzat şahitti. Sekizinin içinden kalçamda Tavish'in bizzat dikmek zorunda kaldığı kocaman bir yarıkla çıkabilmişim ki bu yarığın da aramızda sır olarak kalması şarttı. Hakkımda neredeyse her şeyden haberi olan Sven'in bile o geceden hâlâ haberi yoktu.

Bir şeyler demem için bön bön yüzüme bakan dört suratı ağır ağır inceledim. Bizden otuz yaş büyük olan ve kamp ateşi çevresine sıralanmış askerlerin yaptığı laklakla genelde pek alakası olmayan Sven bile Lia hakkında vereceğim bir iki detay için oturmuş bekliyordu.

“Saraydaki diğer hanımlarla pek bir ilgisi yok,” dedim. Kıyafetler kafasına pek taktığı şeyler değil. Zamanının çoğunu, eğer taverna sınırları içinde değilse pantolon giyerek geçirirdi. Delik deşik bir pantolundu.”

“Pantolon mu?” dedi Jeb duyduklarına inanamayarak. Annesi bizzat kraliçenin özel terzisiydi ve üniforması üzerinde değilken o bile giyeceği kıyafetleri özenle seçerek modanın tadını çıkartırdı.

Sven öne doğru eğildi. “Tavernada mı çalışıyordu? Bir prenesten bahsediyoruz değil mi?”

Gülümsedim. “Masalara servis yapıp bulaşık yıkıyordu.”

“Bundan daha önce neden bahsetmedin?” diye sordu Sven.

“Hiç sormadın ki.”

Sven kendi kendine bir şeyler mırıldanıp arkasına geri yaslandı.

“Kızı sevdim,” dedi Tavish. “Biraz daha anlat.”

Onlara ilk buluşmamızı, ondan nefret etmek istediğim o ilk zamanları, ardından beraber geçirdiğimiz zamanları

anlattım. *Hepsini* değil tabii. Minyon bir tip olduğundan, benden bir baş daha kısa olmasına rağmen sinirli biri olduğundan, sinirlendiğinde gerilmekten ortalama bir adam kadar uzayabildiğinden ve bir keresinde bir Morrighan askerini sert sözleriyle dizlerinin üzerine çöktürdüğünden bahsettim. Böğürtlen topladığımız zaman benimle nasıl flört ettiğinden, ondan hâlâ nefret ettiğimi düşünürken bile yapmak istediğim tek şeyin onu öpmek olduğundan ve sonra nihayet öpüştüğümüz zaman... Betimlememe ara verip derin bir nefes çektim içime.

“İyi miydi?” diye atıldı Jeb tüm sabırsızlığıyla.

“İyiymi,” diye sade bir cevap verdim.

“O zaman neden ona kim olduğunu açıklamadın?” diye sordu Tavish.

Bunu da çok geç olmadan bilmek istediklerini umuyordum, en azından onu geri almadan önce. “Size söyledim, en başında o kadar iyi anlaşılamadık. Sonrasında ise onun Dalbreck’ten ve orayla bağı olan kimseden çok fazla hoşlanmadığını öğrendim. Onlara katlanamadığını demek daha doğru olur.”

“Bize yani,” dedi Jeb.

Omuzlarımı silktim. “Geleneklere pek de hayranlıkla bağlı bir tip değil, ayrıca bu anlaşmalı evlilikten Dalbreck’i sorumlu tutuyor.” Şişemden bir yudum aldım. “Ek olarak, bu evlilik adına *babacığın*a izin verdiği için Dalbreck Prensi’ni hor görüyor.”

Tavish’in irkildiğini gördüm.

“Yani seni,” dedi Jeb.

“Jeb, kimin kim olduğunun farkındayım! Her seferinde açıklamana gerek yok,” diye patladım. Arkama yasla-

nıp sesimi tekrar alçaltarak, “Öyle bir adama asla saygı duymayacağından bahsetti,” dedim. İşte şimdi ayrı ayrı benim neyle uğraştığımı ve kendilerini nasıl bir şeyin bekliyor olduğunu biliyorlardı.

“Ne çok biliyor,” dedi Orrin elindeki tavuk bacağına sallayarak. Dişlerinin arasına sıkışmış et parçasını diliyle temizlemeye çalışıyordu bir yandan da. “Küçücük kız sonuçta. Bu işler hep böyle olur yani.”

“Peki seni kim olarak biliyor?” dedi Tavin.

“Festival için kasabaya uğramış bir çiftçi.”

Jeb güldü. “Sen? Çiftçi?”

“Aynen... Tatlı, çiftçi çocuk yıllık tatilinin tadını çıkarmaya kasabaya uğrar,” dedi Orrin. “Karnına bebek yerleştirdin mi bari?”

Çene kaslarımın kasıldığım hissettim. Asker arkadaşlarımın üzerinde rütbemi bugüne kadar hiç kullanmamış olsam da tereddüte mahal vermeden, “Adımını *dikkatle* at, Orrin. Gelecekteki kraliçen hakkında konuşuyorsun,” dedim.

Sven bana dönüp yaptığımı tek baş hareketiyle çaktırmadan onayladı. Gözlerindeki o sahte korku ifadesiyle arkasına yaslandı. “Güzel, as bari beni. Prensimiz sonunda taht görevlerini düşünüyor.”

“Geç bile kalmıştı,” diye ekledi Tavish.

“Onu kaçırın Vendaliya acıyorum,” diye lafa girdi Jeb.

Görünüşe göre rütbemin ağırlığını ortaya koymama kimse aldırmamıştı. Hatta o anı bekliyor gibiydiler.

“Anlamadığım şey...” dedi Jeb, “...bu katil neden ödül avcılarından birinin kızın boğazını kesmesini beklemedi, o parmağını kıpırdatmadan iş hallolurdu.”

“Çünkü o sırada tam arkasında duruyordum. Oku fırlatmasını ben söyledim.”

“Peki o zaman Venda’ya kadar bunca yolu neden kızla beraber gittiler? Fidyeye?” diye sordu Tavish. “Kızı yanma almasındaki amaç ne?”

Kaden’in, Lia’yı gördüğümüz ilk gece ona nasıl avına odaklanmış panter gibi baktığını ve o geceden sonraki her gün boyunca o bakışlarındaki ifadeyi bir kere bile değiştirmediyi hatırladım.

Tavish’e istediği cevabı vermedim; sessizliğim vermişti zaten.

Uzun bir sessizlikten sonra Orrin geçirdi. “Gidip gelecekteki kraliçemi geri alalım,” dedi. “Sonra da kan revan içindeki ganimetlerini şişe geçiririz.”

Orrin’in o kaba saba konuşmasının kulağa diğer herkesinkinden daha tatlı ve anlamlı geldiği zamanların da olabileceğini anlamıştım.

Bölüm Elli Sekiz

Nehrin bol çimenli kenarına oturup kızgın akıntıyı seyrederken düşüncelerim bir geçmişe, bir geleceğe atlayıp durdu. Son birkaç gündür bir yandan kilo almaya çalışarak depolayabildiğim kadar fazla enerji depolamıştım. Zamanımın çoğunu Eben ve Kaden'in hapsedici bakışları eşliğinde çayırılıkta geçiriyordum, Dihara'nın bana gösterdiği gibi *dinlemeye* çalışırken onların varlığını zihnimde bloke ediyordum. Eve dönüş yolunu geri bulabilmem için edebileceğim tek dua şekliydi bu.

Başımı yana eğdiğimde, gözlerimi kapattığımda ya da çenemi havaya kaldırdığımda Kaden yine o sahte performanslarımdan birini gerçekleştirdiğimi düşünüyor; Eben ise merakla beni inceliyordu. Bir gün yanıma gelip akbaların onun kemiklerini didiklediğimi gerçekten görüp görmediğimi sordu. Omuz silkerek cevap verdim. Merakını ve mesafesini korumasını istiyordum. Bıçağını boğazımda bir ikinci kez hissetmek istemiyordum ve Kaden'in kendi ağzından çıkan sözlerle bakılırsa hayatta kalmamı sağlayan tek şey bana bağışlanan lütuftu. Bu daha ne kadar böyle sürebilirdi?

Bu sabahki kahvaltıdan sonra Kaden buradan ayrılmak için üç günümüzün olduğunu söylediğinde ayrılma zamanımın yakın olduğunu anladım. Kampta kaldığımız süre zarfında bir kere bile kaçmaya çalışmadığım için bakışlarındaki kelepçeleri artık iyice gevşetmişlerdi. Kaçış olanağımı ince ince işliyordum. Gezginsizden yürütebileceğim silahlar için kampın etrafında günlerce daireler çizmiş olsam da aradığım şey *carvachilerde* saklanmıyordu. Ağır demir bir şiş, balta ve büyük bir kasap bıçağı, kampın bana sunabileceği en iyi olanaklardı; hepsi de eteğimin kıvrımlarına sıkıştırmak için fazla ağır ve büyüktü. Kaden'ın yayı ve kılıcıyla beraber benim hançerim ise onun çadırında bulunabilecek tek silahlardı. Oraya sızmak imkânsızdı.

Silahın yanında kaçmak için ihtiyacım olacak bir diğer şey attı ve adım gibi emindim ki Kaden'ın atı hepsininkinden daha hızlıydı. Bu da alacağım atın o olduğunu gösteriyordu. Tam bu konuda ortaya başka bir problem çıkıyordu tabii. Adamlar atları eysersiz ve dizginsiz bırakmışlardı. Zorunda kaldığım için eysersiz de at sürebilecek durumda olsam da eyer hızımı iki katma çıkartırdı ve hız da o sırada ihtiyacım olabilecek en gerekli şeylerden biriydi.

Ötede atını fırçalamakta olan Kaden'ı fark ettim, işini özenle yapıyor gibi görünse de benim olduğum tarafa ne sıklıkla baktığını merak etmiştim.

Dün gece bana söylediği bir şey hâlâ kafamı kurcalıyordu. Dünün büyük bir kısmını eski Venda dilini anlamaya çalışmakla geçirdim, ona da Venda Ezgisi hakkında bir bilgiye sahip mi diye sordum. Bana şarkıyı bildiğini

ama aynı şarkının çeşit çeşit bir sürü versiyonu olduğunu söyledi. Her birinin sözlerinin krallığın adıyla aynı ismi taşıdığı söylenirmiş.

Venda'nın ilk hükümdarın karısının adı olduğundan bahsetti. Kadın delirmiş; her gün şehir duvarının tepesine oturur, gelen geçene şarkılar söylemiş. Birkaçını bir kenara yazmış olsa da çoğu halk tarafından zamanla ezberlenmiş. Nezaketi ve bilgeliğinden ötürü saygı görüyormuş, delirmiş olsa bile insanlar ağrıtlarını dinlemeye yanına gitmeye devam ederlermiş, ta ki bir gün o duvardan düşüp ölene kadar. Bazıları saçmalıklarını dinlemeye dayanamayan kocasının kadını arkasından ittiğine inanırmış.

Hükümdarın koymaya uğraştığı yasağa rağmen deli saçmalıkları dilden dile dolaşmaya devam etmiş. Yazılan bütün şarkıları toplayıp yakmış olsa da geri kalanı günlük yaşamına devam eden insanların ağızlarından düşmüyormuş. Kaden'a benim için bir Venda paragrafı okuyup okuyamayacağını sorduğumda bana okuma bilmediğini söyledi. Hatta kendisiyle beraber oradakilerden hiçbirinin okuma yazması olmadığından, Venda'da okur oranının oldukça düşük olduğundan da bahsetti.

Bu bende kafa karışıklığına neden olmuştu. Terra-vin'de onun bir şeyler okuduğuna kaç kere şahit olmuş-tum. Menü olmadığı için yemekleri masalara ezberden söylesek de tavernanın dışına ilâştirilmiş notlar vardı ve yazılanları incelemek için durduğunu gördüğüme emin-dim. Bunun gördüğünü anlayacağı anlamına gelmediğini biliyor olsam bile oyunlarda da levhaları bizimle beraber inceleyip kütük güreşini bizzat kendi göstermişti. Neden okuma kabiliyeti hakkında yalan söylediydi?

Çayırda diğerleriyle beraber otlaması için atının poposuna hafifçe vurduktan sonra çadırına doğru gidişini izledim. Dikkatimi tekrar nehre yönlendirdim; düz bir taş alıp nehre fırlatarak dibe, bir diğerinin yanma yerleşmesini izledim. Kaden’la kampta geçirdiğim zaman garip bir hâl almıştı ya da ben daha da bilinçlenmiştim.

Beni önemseddiğini biliyordum. Bu bir sır değildi. Hayatta olmamın nedeni tam olarak buydu ama tam olarak *ne kadar* önemsendiğimi kavrayamıyordum ve biliyordum ki ben de onu bir şekilde önemsiyordum. Katil Kaden’ı değil, Terravin’de kalan diğer Kaden’ı, taverna kapısından içeri adımını atar atmaz ilgimi çekmeyi başarabileni. Sakin olanı, gizemli fakat kibar bakışlara sahip olanı.

Dans ettiğimiz geceyi düşündüm, beni kendine doğru çekişini, kafasındaki düşüncelerle savaştığını. Sarhoş olduğu gece kendini zaptetmemişti. Alkol dilini içeride tutamamıştı ve kafasında ne varsa hepsini apaçık söylemişti. Bozuk kelimeleriyle zil zurna sarhoş bir halde de olsa ifadeleri netti. *Beni seviyordu*. Beni öldürmek için gönderilmiş bir barbardan bunu duymak...

Uzandım, dünden biraz daha parlak bir maviye bürünmüş bulutsuz gökyüzünü izledim.

Aşkın ne demek olduğundan haberi var mıydı? Peki ya benim? Annemle babam bile daha aşkın anlamını çözememişlerdi. Kollarımı yastık gibi başımın altına koydum. Belki de aşkı tasvir etmek için tek bir yol yoktu. Belki gökyüzündeki onlarca farklı mavinin tonu gibi aşkın da tonları vardı.

Bana olan ilgisi ben omzuyla ilgilendiğim zaman mı ortaya çıkmıştı? Sanki daha önce kimse kendisine iyilik

yapmamış gibi ona dokunduğum zaman bakışlarının aldığı o tuhaf ifadeyi hatırladım. Eğer Griz, Finch ve Malich'in geçmişinden yansımalar olduğunu varsayarsak belki gerçekten de iyiliğin anlamını bilmiyordu. Aralarında çelik gibi sağlam bir bağ oluşmuş olsa da bunun kibarlıkla veya iyilikle pek bir alakası yoktu. Bir de göğsündeki ve sırtındaki yara izleri vardı tabii. Onları ancak acımasız bir yabani yapabilirdi. Yine de o yaşadığı hayatta Kaden'in nezaketten bir şekilde haberi olabilmşti. Şefkatten hatta. Bunların minik aralıklarla kısa süreli yüzeye çıktığı oluyordu. İçinde barındırdığı iki ayrı insan var gibiydi: biri Vendalı, işine sadık katil; diğeri ise seneler önce içine hapsedmiş olduğu bir öncekinden çok daha farklı, benim gibi bir tutsaktı.

Kampa dönmek için ayaklanıp eteğimi süpürürken bana doğru yürümekte olan Kaden'i gördüm. Elinde bir sepet taşıyordu. Onunla ortada buluşmak için ben de o tarafa yürümeye başladım.

"Reena bunları bu sabah yaptı," dedi. "Sana da bir tane getirmemi söyledi."

Reena, Kaden'i postacı gibi kullanacaktı öyle mi? Hiç de değil. Gayet de izinsiz *carvachime* girdiği ve zil zurna sarhoş bir halde köşede bayıldığı için gönlümü almak istiyordu. Bu yaptığı için utanmış bile olabilirdi.

İçinde çıtır çıtır üç adet tatlı bulunan sepeti uzattı.

"Yaban elması," dedi.

Tam içlerinden bir tanesini almak için elimi uzatmıştım ki otlamakta olan atlardan biri bir diğerine saldırdı. Kaden aniden kolumdan tutup atın yolundan kenara çekti beni. Dengemizi toparlayamadığımız için arkaya doğru sendeleyip aynı anda yere yuvarlandık. At yanımıza iyice

yaklaşır diye önlem olarak üzerime kapandı fakat ortada at falan kalmamıştı.

O an dünya sessizliğe büründü. Etrafımızdaki upuzun çimenler bizi kimsenin göremeyeceği bir dünyanın içine saklamış gibiydi. Kolları iki yanımda, bedeni ve gözleri üzerimde, yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

Gözlerinde o bakışı gördüm. Kalbim kaburgalarımın çıkacak gibi atmaya başladı.

“İyi misin?” Sesi alçak ve boğuktu.

“Evet,” diye fısıldadım.

Yüzünü daha da yaklaştırdı. İtmek, uzağa bakmak, bir şeyler yapmak istesem de yapamadım ve ben daha ne olduğunu anlamadan aramızdaki mesafe kayboldu. Dudakları benim dudaklarımın üstünde sıcacık ve temkinliydi, nefesi kulaklarımda yankılanıyordu. Bütün vücudum yanıyor gibiydi. Her şey tam da o gece Pauline’le konuşurken hayal ettiğim gibiydi. Fakat...

Onu tutup üzerimden ittim.

“Lia...”

Ayağa kalktım, nefes nefese bir halde açılan düğmemle ilgilenmeye başladım. “Böyle bir şey yaşanmadı, Kaden.”

O da ayağa kalktı. Ona bakmam için elimi tuttu. “Beni öpmek isteyen sendin.”

Yalanlamak için başımı iki yana sallasam da gerçek buydu. Onu öpmek istemiştim. *Ne yapmıştım böyle?* Kendimi çekip beni *carvachime* girene kadar takip ettiğini hissettiğim bakışları eşliğinde tüm çayır boyunca yürümeye devam ettim.

Bölüm Elli Dokuz

Kamp ateşinin etrafında ay ışığı altına toplandık. Hava ılıktı, çamlar daha çok hışırdıyor, çimenler daha güçlü dalgalanıyordu. Yemeklerimizi çıtırdayan ateşin etrafında yiyebilelim diye içeriden yastık ve battaniye getirmişlerdi. Son ada çayı keklerini de bitirdiğimiz zaman parmaklarımı yalamaktan çekinmedim. Bu gezginler müthiş şeyler yiyorlardı.

Karşımda oturan Kaden'a baktım, saçları alev ışığı altında sıcak bal rengine bürünmüştü. Onu öpmekle korkunç bir hataya düşmüştüm. Hâlâ neden böyle bir şey yaptığımı konusunda emin değildim. Hasretini çektiğim bir şeyler vardı. Belki sadece dokunulmak, rahatlatılmak, daha az yalnız hissetmek hissediyordum. Belki de bu bir bahaneydi. Neyin bahanesi? Her şey çok mu güzel gitmişti? Hayır.

Belki sadece meraktandı. Bilmem gerekiyordu.

Sıcak alevlerin yansıttığı ışık, çene çizgisini ve şakağındaki damarı vurguluyordu. Öfkeli gibiydi. Gözleri benimkilerle buluştu, sinirli bir halde bakışlarımda bir şeyler yakalamaya çalışıyor gibiydi. Başka tarafa baktım.

“Uyku vakti, benim küçük meleğim,” dedi annelerden bir tanesi Tevio adındaki oğluna. Aramızdakilerden çoğu çoktan yataklarına gitmişti. Tevio yorgun olmadığı konusunda itiraz edince ondan yalnızca bir iki yaş büyük olan Selena sıra ona da geleceğini anlayınca Tevio’ya katıldı. Gülümsedim. Bana o yaştaki halimi hatırlatmışlardı. Yatak odama gitmek için hiçbir zaman kendimi hazır hissetmezdim, belki de oraya sıklıkla gönderildiğim içindi.

“Eğer sana hikâye anlatırsam...” dedim, “...yatağa gitmeyi kabul edecek misin?”

İkisi de hevesle başlarını salladılar, ardından Natiya’nın da dinlemek için onların yanlarına yerleştiğini gördüm.

“Bir zamanlar...” dedim, “...uzun uzun zaman önce devlerle, tanrılarla, ejderhalarla dolu ülkenin birinde tıpkı size benzeyen küçük birer prens ve prenses yaşamış.” Ağabeylerimin, teyzelerimin, annemin bana hikâye anlatırken yaptıkları gibi asıl hikâyeyi değiştirerek Morrighan hikâyesini anlattım onlara. Tanrılar tarafından seçilen cesur, genç bir kızın mor *carvachisiyle* bilinmeyen yerleri aşarak, seçilen Soy’a güven dolu bir yaşama giden yolda liderlik ettiğini anlattım. Evcilleştirdiği ejderhalardan, kandırdığı devlerden, ziyaret ettiği tanrılardan, avucunun içine toplayıp tek bir nefesiyle uzaklaştırdığı ölümcül fırtınalardan bahsettiğim için bu hikâye ağabeyimin anlattığı versiyona daha yakındı. Anlattığım hikâyeden kopup etrafıma baktığım zaman yetişkinlerin de beni dinliyor olduklarını fark ettim, özellikle Eben’in. O takındığı hödük tavrı bir kenara bırakmış, gözlerini meraklı çocukunkiler gibi kocaman açmıştı. Ona bugüne kadar hikâye anlatan kimse olmamış mıydı?

Anlatırken hikâyeyi uzatmak için ağabeylerimin bile daha önce bahsetmediği yerler ekledim; mesela Morri-ghan yeniden doğuş topraklarına vardığı zaman bir grup dev *carvachisini* önden çekmeye başlamış, o ise düşen yıldızları söylediği ezgilerle yerlerine geri yollamış.

“Ve sonra yıldızlar sonsuza kadar gökyüzünde kalma-ya söz vermişler.”

Tevio’nun yüzündeki gülümse esnedikten sonra da devam etti ve annesi tek bir itiraz bile duymadan onu kaldırıp kollarının arasına aldı. Selena ise bir prenses olduğunu annesine fısıldarken onu yatağa kadar takip etti.

Onlar da kalktıktan sonra ortalığa ağır bir sessizlik çöküverdi. Hikâye zihinlerine yer etmiş gibi sessiz sakin alevleri izleyen kalanlara göz gezdirdim. Tam o anda dinginliği bozan bir ses çıktı.

Bekle.

Hıçkırırcasına irkilip omzumun üzerinden orman tarafına doğru baktım. Daha fazlasını beklesem de etraf yine sessizleşmişti. Bakışlarımı yavaşça ateşe geri çevirdim. Kaden’in keskin bakışlarını yakaladım. “Yine mi?”

Fakat bu sefer *gerçekten* bir şey olmuştu. Yalnızca ne olduğunu anlayamamıştım. Bu sefer numara yapmadığımı anlamasını istemiyordum, başımı yere eğip ayaklarıma baktım.

“Bir şey yok,” diye cevap verdim.

“Hep aynı cevap,” diye dudağını büktü Malich.

“Kara Büyüler Şehri’nde öyle yapmamıştı ama,” dedi Finch. “Onların geldiğini apaçık görmüştü.”

“*Ossa lo besadad avat e chadaro,*” diye katıldı Griz.

Her iki tarafında oturan gezgin adamlar da başlarını sallayarak tanrılara işaret yolladılar. “*Grati te deos.*”

Kaden sızlandı. “Şu anlattığın hikâye... Çocuklara anlattığın her şeye gerçekten inanıyor musun?”

Oturduğum yerde doğruldum. Şu hikâye? Çocukların bu kadar hoşuna giden bir hikâyeye sadece bana sinirlendi diye saldırmasına gerek yoktu. “Evet, Kaden. Devlere ve ejderhalara inanıyorum. Dört tanesini bizzat kendi gözlerimle yakın zamanda görmüşlüğüm var, anlattığımdan çok daha aptal ve çirkinlerdi gerçi. Çocukları o kadar da korkutmak istemedim.”

Malich yaptığım hakarete gücenmiş olsa da dediğine sinir olmam Kaden’in hoşuna gitmişti. Finch, Morrighan adındaki kıza gülmüş; ardından Malich’le beraber hikâyeyi edepten ve saygıdan yoksun bir hale getirmişlerdi.

Bu yaptıkları midemi bulandırmıştı, Kaden’a keskin bir bakış fırlattıktan sonra oradan ayrılmak için ayağa kalktım. Beni kötü yönde tahrik etmiş olduğunun farkına varmıştı. “Katiller hep böyle yanlarında hoyrat, kaba saba refakatçilerle mi dolaşırlar?” diye sordum. “Bu gerçekten gerekli mi, yoksa kalitesiz eğlence için cep soytarılığı mı yapıyorlar?”

“Cam Lanteux’dan buraya uzun bir...”

“Refakatçi değiliz biz!” diye yakındı Eben, canını bir şey yakmışçasına kabardı göğsü. “Bizim de kendimize ait işlerimiz oldu.”

“Kendi işleriniz derken ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Kaden aniden doğruldu. “Eben, kapa çeneni!”

Griz, Kaden’m düşüncesini destekler gibi bir ses çı-

kardı fakat Malich elini havaya kaldırıp sallamaya başladı. “Eben haklı,” diye çıkıştı. “Konuşmasına izin ver. Biz en azından yapmamız gereken işi halledebildik ki bu aklının alabileceğinin de ötesinde bir iş.”

Kaden onu tekrar durdurmadan önce Eben, Morrihan’da neler yaptıklarını alelacele açıkladı. Yarattıkları toprak kaymalarıyla yolları nasıl bloke ettiklerini, kanallarla su depolarını nasıl kirlettiklerini ve alaşağı ettikleri onca köprüyü bir bir anlattı.

Bir adım öne attım. “*Neleri alaşağı ettiniz?*”

“Köprüler,” diye tekrarlayıp gülümsedi Finch. “Düşmanı oyalamaya yarıyor.”

“Belli görevler için hiç de çok çirkin ya da çok aptal değiliz, prenses,” diyerek alay etti Malich.

Ellerim titremeye, boğazım düğümlenmeye başladı. Kan şakaklarıma doğru o kadar hızlı çıkmıştı ki başımın döndüğünü hissettim.

“Nesi var?” diye sordu Eben.

Tepelerinde dikilene kadar ateşi çevreleyerek yürüdüm. “Chetsworth’deki köprüyü indiren siz miydiniz?”

“O kolay olanıydı,” dedi Finch.

Sesimi çıkarmak için kendimi zorlasam da ancak fıslıdayabildim. “Yaklaşmakta olan at arabasının dışında herhalde.”

Malich kahkaha attı. “Ben onun icabına baktım. O iş de kolaydı,” dedi.

Hayvan çılgınlıkları duydum. Üstüne her çullanışında tırnaklarımın arasındaki eti, ellerimdeki kanı ve parmaklarıma dolanan saç tellerini daha fazla hissettim. Gözlerini uyuyor, bacaklarını tekmeliyor, kaburgalarına diz atı-

yor, suratını art arda yumrukluyordum. Birkaç kol uzanıp belimi kavrayarak beni geriye doğru çekse de tekmelerim hâlâ havada uçuşuyor, tımaklarım ise neyi kavırıyorsa onu yırtıp atıyordu.

Griz kollarımı sıkıştırıp iki yanıma yapıştırdı. Kaden, Malich'i geri çekti. Yüzü kan içinde kalmıştı, yüzündekinden daha fazlası burnundan boşalıyordu.

“Bırak beni! Bu kaltağı öldüreceğim!” diye bağırdı.

“Sizi işe yaramaz, aşağılık piçler!” diye çığlık attım. Ağzımdan ne çıktığından tam emin değildim; Malich'in bana verdiği cevapların ardından sıraladığım tehditler birbirini kovalıyor, Kaden herkesin susması için bas bas bağıırıyordu. Ta ki nefesim kesilip beni susmak zorunda bırakana kadar sürdü bu. Yanağımı ısırdığım yerden boşalmakta olan kanı yutkundum. Göğsüm ürperdi, sesimi alçaltarak o öldürücü cümleleri kurdum.

“Ağabeyimin karısını öldürdünüz. Daha on dokuz yaşındaydı. Onlar bebek beklerken siz acınası korkaklar tam da boğazının ortasından bir ok geçirdiniz.” Kalbim kafatasımda atarken gözlerimi üzerlerine dikip parçaları kafalarında birleştirmeye çalışırlarken ters ters onlara bakıyordum. Kendimden de en az onlardan öğrendiğim kadar öğreniyordum. Greta'nın katilleriyle aynı sofraya oturmuş, onlara hikâyeler anlatmıştım.

Carvachisine ve çadırına giden her kim varsa dışarı dökülmüştü. Yatak kıyafetlerinin içinde bir araya toplanmış, sessizce olan biteni anlamaya çalışıyorlardı. Finch de çene kemiğindeki kanlı izlerden nasibini almıştı. Kaden'inkilerse boynundaydı. Eben kenara çekildi, çıldırmış şeytana bakıyormuş gibi gözleri kocaman açılmıştı.

“*Ved mika ara te carvachi!*” diye böğürdü Griz.

Finch ve başka bir gezgin hâlâ kaskatı bir halde bana saldırmayı kollayan Malich’i tuttular, Kaden da kolumdan sertçe çekerek beni *carvachime* sürüklemeye başladı. Kapıyı sonuna kadar açtı, ardından beni içeri âdeta fırlattıktan sonra kapıyı arkasından kapattı.

“Derdin ne senin?” diye bağırdı.

İnanamayan gözlerle ona baktım. “Onu katlettikleri için adamları tebrik etmemi mi bekliyordun?”

Göğsü kabarsa da sakın, yavaş bir nefes verdi. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Sesini alçaltarak, “Niyetleri bu değildi, Lia,” dedi.

“Sence niyetlerinin bir önemi var mı? O *öldü.*”

“Savaş çirkindir, Lia.”

“Savaş? Ne savaşı, Kaden? Ölen bir asker değildi. Masum bir kız öldürüldü.”

“Savaşlarda birden fazla masum ölüyor. Bunların çoğu da Vendalı. Cam Lanteux’a yerleşmeye çalışan sayısız Vendalı hayatlarını kaybetti.”

Greta’yı suçlularla *ne cesaretle* bir tutabiliyordu? “Onu yapmalarını yasak kılan yüzlerce yıllık bir anlaşma var ortada!”

Çene kasları kasıldı. “Gidip bunu *neden* Eben’e söylemiyorsun? Ateşe verilen evlerini korumaya çalışan ailesinin öldürülmesine şahit olduğunda henüz beş yaşındaydı. Annesi göğsüne saplanan bir baltayla öldü, babası ise yanan evle beraber küle dönüştü.”

Kafamın içinde hâlâ öfke patlamaları yaşanıyordu. “Onu yapanlar Morrighan askerleri değildi ama!”

Kaden bir adım daha yaklaştı, küçümseyici bir gülücük

yüzündeki tüm ifadeyi gölgeledi. “*Ciddi misin?* Orduların ve krallıkların ayırımını yapamayacak kadar küçük olmasına rağmen hatırladığı tek şey kıpkırmızı sancaklar. Morrighan’ın sancak rengi.”

“Ortalıkta ikinci bir şahit yokken beş yaşındaki bir çocuğun renk hafızasından yola çıkarak Morrighan askerlerini suçlamak oldukça münasip olmalı. Önce kendi kanlı yobazlarına ve döküp saçıkları kana bak istersen.”

“Masumlar ölebilir, Lia. Farklı görüşlere sahip tüm masumlar dâhil buna,” diye bağırdı. “Şu soylu başını soktuğun yerinden çıkartıp alış bu gerçeklere artık!”

Gözlerinin içine konuşamaz bir halde baktım.

Yutkundu, başını iki yana salladıktan sonra eliyle önüne düşen saçlarını sertçe geri attı. “Özür dilerim. Bunu demek istememiştim.” Gözlerini bir yere odakladı, ardından tekrar bana döndü, öfkesini alışık olduğu şekilde tüm sakinliğiyle bastırdı. “Yine de şimdi her şeyi daha da zorlaştırdın. Seni Malich’ten korumak çok daha güç bir hale geldi.”

Duyduğum şeyin şokuyla hızlı bir nefes aldım. “Ah, binlerce özür! Her şey benim için bu kadar kolayken bir şeyleri senin için böylesine zorlaştırmak istemezdim! Tatilimiz berbat oldu, değil mi?”

Son kelimelerim peltek çıkmıştı, etrafımdaki görüntü bulanıklaştı.

İç geçirip bana biraz daha yaklaştı. “Ellerine bakmama izin ver.”

Ellerime baktım. Kan içindelerdi ve hâlâ titriyorlardı. Üç tırnağımın en can alıcı noktadan kırıldığı parmaklarımin ucunda kanımın fişkıracakmış gibi pompalandığını

hissediordum, sol elimdeki iki parmağım ise çoktan şişip morarmışlardı; kırılmış gibiydiler. Malich ve diğerlerine parmaklarım çelikten yapılmış gibi saldırmıştım. Fakat sahip olduğum tek silah onlardı.

Kaden'a baktım tekrar. Greta'yı öldürdüklerini en başından beri biliyordu.

“Ellerinde kaç kişinin kanını taşıyorsun, Kaden? Kaç kişinin canına kıydın?” Bu soruyu daha önceden sormayışıma inanamıyordum. Karşımdaki kişi bir katildi. Mesleği öldürmekti ve o bunu oldukça iyi saklıyordu.

Cevap vermese de çenesinin tekrar kasıldığını görmüştüm.

“Kaç kişi?” diye tekrarlardım sorumu.

“Çok fazla.”

“Saymayı bırakacağın kadar demek.”

Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşti.

Uzanıp elimi tuttu, geri çektim. “Çık dışarı, Kaden! Senin tutsağın olabilirim fakat fahişen değilim.”

Sözlerim, boynundaki yaralardan daha derin bir acı vermişti. Gözlerinde parlayan öfkesi sakinliğini paramparça etmişti. Arkasını döndü, kapıyı arkasından çarpıp çıktı.

Tek istediğim kendimi yere bir top gibi bırakmakken saniyeler içinde kapıdan yumuşak bir tıklatma sesi geldi ve Dihara yavaşça açtığı kapının ardından kendisini gösterdi. Küçük bir kovanın içinde üstünde yaprakların yüzdüğü kokulu bir su taşıyordu. “Ellerin için. Parmaklar çabuk iltihap kapar.”

Dudağımı ısıırıp başımla onayladım. Beni *carvachi*deki tek sandalyeye oturtup yanıma tabure çekti. Ellerimi suya batırıp nazik hareketlerle yumuşak bir kumaşa siliyordu.

“Çocukları korkuttuğum için üzgünüm,” dedim.

“Sana yakın olan birini kaybettin.”

“İki kişi,” diye fısıldadım çünkü o tanıdığım Walther’ı tekrar göreceğimden emin değildim. Buralardan ona hiçbir yardımım dokunamazdı. Hiç kimseye dokunamazdı. Şu geçici mutluluğumun değeri gözüme ne kadar da küçük göründü. Barbarların bile bir araya gelmiş iki ordu karşısında geri çekilecek kadar akılları vardı. O manzara benden kurtulmayı göze alacakları kadar korkutmuştu onları. Kaden’in benden kurtulma planı bu muydu? Greta’nmki gibi boğazımdan içeri giren bir okla mı? Dans ettiğimiz gece gözlerinde beliren o derin pişmanlık bu yüzden miydi? Beni öldürme olasılığı mı? Kelimeleri *-belkiler üzerinde çok fazla kafa patlatamayız-* dokunaklı bir acıyla tekrar gelip bulmuşlardı beni.

Dihara etime tutunmuş küçük bir parça tırnağı çekince irkildim. Ellerimi kovanın içine geri koyup kalan kanı yıkamaya başladı. “Bu kırık parmakların bandajlanmaya ihtiyacı var,” dedi. “Çabuk iyileşecekler ama. Yapman gereken şeye yetişmene yetecek kadar.”

Suda yüzen otları izledim. “Artık o şeyin ne olduğunu bilmiyorum.”

“Bileceksin.”

Ellerimi kovadan tekrar çıkartıp dikkatle kuruladıktan sonra tırnaklarımın koptuğu hassas yerlere yapış yapış bir krem uyguladı. Acıyı, uyuşturucu bir ferahlık eşliğinde anında azalttı. Üç parmak ucumu da şerit kumaşlarla sardı.

“Derin bir nefes al,” dedikten sonra o iki mor parmağa tabiri caizse tüm gücüyle asılarak acı içinde haykırmama neden oldu. “Doğru bir şekilde iyileşmelerini sen de is-

tiyorsundur.” Kaskatı bir şekle bürünüp bükülemeyecek sertliğe gelene kadar sarmaya devam etti. Kendimi ata binmeye ya da dizginleri kavramaya çalışırken hayal ederek onlara bakakaldım.

“Bu ne kadar sürecektir?” diye sordum.

“Doğa bu tür şeylerde güvenilirirdir. Genelde birkaç hafta alıyor olsa da bazen doğadan da yüce olan büyü işin içine girebiliyor.”

Kaden beni Dihara’ya dikkat etmem konusunda uyarırken kendimi bu kadının dediği şeyin doğruluğunu merak ederken bulmuştum, yoksa tutunacak hiçbir şey kalmamışken bana verilen en küçük umut kısıntısı hakkında yanlış hayallere mi kapılıyordum?

“Doğru, *büyü* her yerdedir,” dedim sesimdeki kindar tona engel olamadan.

Bandajlı ellerimi dizlerimin üzerine yerleştirdi. “Bütün yollar yaşadığımız dünyadan çıkar. Büyü, dünyanın henüz anlayamadığımız yollarından biridir sadece. Omzundaki asma ve aslan gibi.”

“Onu da mı biliyorsun?”

“Natiya bahsetmişti.”

İç çekip başımı salladım. “Bu büyü değil. Dikkatsiz sanatkârların işi sadece; boya çok güçlüydü, ben ise bu bitmeyen şanssızlıklarımın birini yaşıyordum.”

Yaşlı yüzündeki kırıksıklıklar sırtmasıyla derinleşti. “Belki de.” Bir koca ilacli suyunu eline alıp ayağa kalktı. “Ama şunu hatırla, çocuk. Her birimizin kendi hikâyeleri ve kaderi vardır, bazen de yaşadığımız ayrı ayrı şanssızlıklarımız. Yine de hepimiz çok daha büyük, tek bir hikâyenin birer parçasıyız. Toprağın, rüzgârın, zamanın,

hatta gözyaşlarımızın bile ötesine geçebilen bir hikâyenin.” Uzanıp gözümün altındaki yaşı başparmağıyla sildi. “Büyük hikâyelerin kendilerine has yolları vardır.”

Bölüm Altmış

Malich uyanıp çadırından çıkmadan önce bir bardak dolu su hindibayı haşlayabilmek ümidiyle erkenden uyanmıştım. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde bir önceki gece uyuyamadım. Gece boyunca gözleri açık giden o kanlı kukla kabuslarıma girdi, kendisine yaklaştığım anda yüzü Greta'nın yüzüne dönüyordu.

Bu yeni kâbuslar, içinde Rafe'i gördüklerimin yerini almışlardı. Onun yüzü de kalıntıların, ormanın, alevlerin, suların arkasında belli belirsiz görünüp yavaş yavaş bir hortlağın yüzüne dönüşüyordu. Ardından Terravin'de duyduktan sonra dua sesleri olduklarını düşündüğüm o sesleri duydum. *En dip köşelerde seni bulacağım.* Fakat bu sefer bunları Rafe'in sesiyle duymuştum. İçlerinden en kötüsü ise bana kan sıçramış yüzü, balta saplanmış göğsüyle yaklaşan Eben'di. Tam o an çılgılık atarak uyan-dım, dilimde hâlâ o *masumlar* kelimesini tekrarlariken bulabildiğim havayı içime çekmeye çalışıyordum. *Alış bu gerçeklere artık.* Asla alışamayacaktım. Kaden'ın bana söylediği yalanlar zannettiğimden de mi fazlaydı? Bildiği tek şey aldatmaca gibiydi. Sabah uyandığımda tüm gece şeytanlarla boğuşmuş gibi hissediyordum.

Carvachimden dışarı adımımı attığımda orman kuşları şafak öncesi zamanı haber vermek için yeni yeni ötüyorlardı, bu yüzden ahlaksız Vendalı refakatçilerimi çoktan ateş başına toplanmış bir halde görünce şaşırdım. Onları gördüğüm an nefesim kesilecek gibi oldu fakat hepsi de aslanlarla kapışmış gibi yorgun görünüyorlardı. Dün geceden kalan çizikler koyulaşıp etlerini yırtıp giden koyu şeritler halini almışlardı. İçlerinden en kötülerini Malich'ti. Suratı hırpalanmış, sol gözünün altındaki deri attığım yumruklar yüzünden mavi kırmızı renklere bürünmüştü; Griz'in bile burnunda yırtık mevcuttu ve Finch'in kolu yırtıklardan dolayı kalbura dönmüştü. Ben yanlarına yaklaşırken Malich delici bir bakış fırlattı, Kaden ise çıkabilecek herhangi bir olaya hazırlıklı olmak için öne doğru hamle yaptı.

Kimse konuşmuyor olmasına karşın ben bandajlı ellerimle beceriksizce hindibayı demlikten bardağa dökmeye, ardından bardağı yerinden kaldırmaya çalışırken hepsi birden beni izliyordu. Onlarla aynı yerde oturmak adına demliği de alıp büyük çadıra gidecektim fakat Malich'in aynı bakışlarının devam ettiğini görünce çok daha iyi bir fikir olmadığına karar verdim. O an geri çekilirim benim korktuğumu düşünerek cesaretlenecekti. Ayrıca bana bir şey yapacak olursa ona fırlatabileceğim kaynamış hindiba dolu demlik yanımda duruyordu.

"Eminim hepiniz iyi uyumuşsunuzdur," dedim ses tonumu kasten yumuşak tutarak. Malich'in bakışlarına sıkı bir sırtımayla karşılık verdim.

"Evet, öyle oldu," diye beklemeden cevap verdi Kaden.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Hindibamı yudumlar-ken Eben’in orada olmaması dikkatimi çekti. “Eben hâlâ uyuyor mu?”

“Hayır,” dedi Kaden. “Atları eyerliyor.”

“Atları mı eyerliyor? Niye?”

“Bugün ayrılıyoruz.”

Elimdeki bardak çalkalanınca hindibanın yarısı yere döküldü. “Üç gün daha burada olacağımızı söylemiştin.”

Finch gülerek yaralı kolunu ovaladı. “Ne zaman ayrılacağımızı sana gerçekten söyleyeceğini mi düşünmüştün?” diye sordu. “Sen de kolayca kaçabilecektin, öyle mi?”

“O bir *prenses*,” dedi Malich. “Biz ise aptal devleriz. Tabii ki öyle düşünmüştü.”

Sessizliğine koruyan Kaden’a döndüm.

“Bir şeyler yedikten sonra Reena’nın *carvachisinden* eşyalarını topla,” dedi. “Bir saat içinde ayrılıyoruz.”

Malich gülümsedi. “Bu bilgi yeterli mi, prenses?”

Kaden ben dolma gibi bandajlarımla birkaç parça eşyayı toplamak için uğraşırken sessizliğini bozmadan nöbetçiliğimi yaptı. Kaçışım için stokladığım yiyeceklerle dolu çantayı tam olarak nerede tuttuğumu biliyordu: birkaç parça ada çayı keki, tuzlu sargı bezine sarılmış keçi peyniri topları ve gezginlerin tedariklerinden arakladığım patateslerle turplar. Bana tek kelime etmeden çantayı Reena’nın yatağının arkasından çekip çıkardı. Geriye kalan az şeyi çantama tıkmam için beni yalnız bırakarak çantayı da diğer yemeklerle beraber atlara yüklemeye gitti.

Sonra Dihara içeri girip acımın devam etme ihtimaline karşı biraz şıga otuyla küçük bir şişe dolusu kremi elime tutuşturdu.

“Bekle,” dedim gitmek için arkasını döndüğünde. Eyer çantamın kapağını arkaya atıp Üstat’tan çalmış olduğum altın mücevherli kutuyu dışarı çektim. İçindeki kitapları çıkartıp çantama geri yerleştirdim. Kutuyu ise ona uzattım. “Kış zamanı güneye göç edeceğin zaman içinde kitaplarla öğretmenlerin bile kandırılabilceği Aşağı Hükümdarlık şehirlerinden geçeceksin. Bu elimdeki seni çok uzun süre idare edecektir. Yeni bir yetenek edinmek için hiçbir zaman çok geç değildir. En azından çocuklarının hatırı için al bunu.” Elleri doğru iteledim. “Söylediğin gibi farklı farklı birçok güce sahip olmak her zaman iyidir.”

Başıyla onay verip kutuyu yatağın üzerine yerleştirdi. Elleri uzanıp nazikçe yüzümü kavradı. “*Ascente cha ores ri vé breazza.*” Öne doğru eğildi, yanağını benimkine bastırarak fısıldadı. “*Zsu viktara.*”

Geri çekildiğinde başımı iki yana salladım. Onların dillerini henüz öğrenememiştim.

“Rüzgâra kulak ver,” diye çevirdi. “Güçlü dur.”

Kaden atıma çıkmama yardım ederken Natiya sert bakışlarla onu süzüyordu. Malich biz ayrılmadan önce ellerimin kesilmesi ya da bağlanması konusunda fazla ısrar etti. Bir hafta önce olsaydı Kaden, Malich’le bu konuda tartışırdı fakat şimdi hiçbir şey söylemediği için ellerim bağlanmıştı. Natiya ve diğer kadınlar buraya geldiğim za-

manki kıyafetlerimi yakmış oldukları için aralarında çabucak at üstünde giyebileceğim birkaç parça kıyafet toplamışlardı. Benim gibi onların da bugün ayrılacağımızdan haberleri olmadığı aşikârdı. Uzun, yırtmaçlı binici eteğiyle beraber bembeyaz bir gömlek ayarlamışlardı. Olur da hava kötüye giderse diye eski bir palto da vermeyi ihmal etmediler, ben de alıp sırt yatağımın içine yerleştirdim. Reena başımdaki eşarbin benim olmasını istedi.

Griz içten bir veda homurdansa da geride kalanlardan hiçbirisi karşılık vermedi. Belki vedalar onların tarzı değildi, belki de benim hissettiğim gibi o vedanın karşılık hak etmediğini düşünüyorlardı. Vedalar karar verilen ayrılıkların doğurduğu şeylerdi ve hepsi de bu ayrılığın benim kararım sonucu çıkmadığının farkındalardı ama son dakikada Reena ve Natiya atlarımızın arkasından koşmaya başladılar. Kaden bizi yakalayabilmeleri için atları durdurdu.

Dihara gibi onlar da son sözcüklerini kendi dillerinde söylediler. Belki de bu şekilde duygularını daha yürekten, daha doğal ifade edebiliyorlardı. Yaptıkları kısa konuşma yalnızca benim içindi, atımın iki yanında durdular.

“Revas jaté en meteux,” dedi Reena nefes nefese. *“Uzun ve doğru adımlar at,”* diye fısıldadı gözlerinden yansıyan endişe ve umut eşliğinde. Eliyle kendi çenesimi tutup kaldırdı, bu benim de aynısını yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Başımı sallayıp bağlı ellerimle onunkini tutabilmek için eğildim.

Diğer tarafımda Natiya bacağıma dokunurken keskin bakışlarını gözlerimin içine odaklamıştı. *“Kev cha veon*

bika reodes li cha scavanges beestra!” Ses tonu ne yumuşaktı ne de umut vaadediyordu. Kaden’a ölümcül bir bakış daha fırlattıktan sonra dediklerini bana çevirmesi için ona meydan okurcasına başını yana doğru eğdi.

Kaden somurtarak razı oldu. “Atm, toynaklarıyla düşmanlarının dişlerine taşlar sıçratsın,” dedi dümdüz, Natiya’nın tutkulu cümlesinin ruhunu bir gram yansıtmadan.

Eğilip Natiya’ya baktım, parmaklarımı öpüp göğesini kaldırırken acıdan gözlerim yanıyordu. “Tanrılar soylu kalplerinize kulak açsın.”

Natiya son uğurlamasını da yaptıktan sonra yolumuza devam ettik. Kaden ellerim bu şekildeyken bile kaçabileceğimi düşündüğü için atını benimkinin yakınında tutuyordu. Yorgun mu, uyuşuk mu, kırgın mı olduğumu anlayamasam da bir yanım garip bir şekilde sakindi. Belki de nedeni Dihara, Natiya ve Reena’nın bana cesaret veren veda cümleleriydi. Çenemi kaldırdım. Köşeye sıkıştırılmış fakat yenilmemiştim. Henüz değil.

Vadiden aşağı yaklaşık bin kilometre yol katetmiştik ki Kaden, “Hâlâ kaçmayı planlıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Eyer boynuzunun üzerinde dizginleri bile doğru düzgün kavrayamamış halde çuval gibi duran bağlanmış ellerime baktım. Bakışlarımı sakince onunkilere çevirdim. “İkimiz de cevabı biliyorken sana yalan söyleyip hayır mı demem gerekiyor?”

“Bu ıssız yerde tek başına ölürsün. Gidecek bir yerin bile yok.”

“Benim bir evim var, Kaden.”

“Artık ulaşamayacağın bir yerde kaldı, Venda senin yeni evin olacak.”

“Gitmeme hâlâ izin verebilirsin. İttifakı sağlamak için Civica’ya gitmeyeceğim. Sana istediğin yemini edebilirim.”

“Sen kötü bir yalancısın, Lia.”

Ters ters baktım. “Hayır, aslında çok da iyi yalan söyleyebilirim fakat bazı yalanları tasarlaması uzun sürer. Bunu biliyor olman lazım. Bu konuda eşsiz bir yeteneğe sahipsin sonuçta.”

Bu dediğime uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra ani bir çıkışla, “Özür dilerim, Lia. Sana ne zaman ayrılacağımızı söyleyemedim,” dedi.

“O köprü olayında yaptığın gibi.”

“Söylesem ne kazanacaktın? Bu senin için her şeyi daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.”

“*Senin* için desek daha iyi olur.”

Atının dizginlerine asılırken benim atımı da durdurdu. Gözlerinde hayal kırıklığı vardı. “Evet,” diyerek kabul etti. “*Benim için*. Duymak istediğin şey bu mu? O kafa-fanda kurduğun seçimlere sahip değilim ben, Lia. Senin hayatını kurtarmaya çalıştığımı söyledığım zaman yalan söylemiyordum.”

Ona baktım. Söylediği şeye inandığını biliyordum fakat bu dedikleri gerçekliğini doğrulamaya tek başına yetmezdi. Seçim her zaman vardır. Bazıları sadece uygulamada diğerlerinden daha zordur. Kaden sinirlenip atını dehleyene kadar gözlerimiz birbirine kenetli kalmıştı.

Dar vadi birkaç bin kilometre daha devam etti; ardın-

dan dağdan aşağı uzanan dik, zikzaklı bir yamaçtan aşağı doğru inmeye başladık. Durduğumuz noktadan ileri baktığımda gözün görebildiği tek şey dünyanın sonuna kadar uzanıyormuş gibi görünen dümdüz bir alandı. Ama bu sefer çölün ortasında değildik, yeşilli sarılı otlarla kaplı çimenlik bir alan vardı. Dalga dalga yayılan ışıklar güneşi yansıtıyordu.

Kuzey ufkunda gördüğüm ise daha farklı bir ışık oyunu-
nuydu; diğer taraftaki göz dolduran çimenler gibi dümdüz uzanan, denizin üzerinde pırıldamaya devam eden bembeyaz ikinci güneşi.

“Verimsiz, yaban topraklar,” dedi Kaden. “Bereketsiz, beyaz, kaya gibi sert.”

Cehennem toprakları. Dünyadaki cehennem diye bilinir. Duymuştum. Uzaktan o kadar da korkunç görünmüyordu. “Daha önce buraya gelmişliğin var mı?”

Diğerlerini kafasıyla gösterdi. “Onlarla değil. Oraya ancak bu kadar yaklaşabilirler. Bu yaban topraklarda barındığı iddia edilen sadece iki şey var: işkence görerek ölen ve öldüklerinden hâlâ haberleri olmayan binlerce atanın hayaletleri ile geriye kalanları kemirene kadar yiyip bitiren aç akbabalar.”

“Bu bütün kuzey ülkesi boyunca uzanıp gidiyor mu?”

“Neredeyse tüm ülke boyunca, evet. Yaban topraklara kış bile uğramaz. Sıcaktan göz gözü görmez. Buraların büyük yıkım zamanı bu hale geldiğini söylerler.”

“Büyük yıkım hikâyesine barbarlar da inanıyor mu?”

“Köklerimizi bilmek senin özel yetki alanına girmiyor, prenses. *Vendalıların* da kendilerine ait hikâyeleri var.”

Ses tonundaki değişim dikkatimden kaçmadı. Ona

barbar dememe alınmıştı. Kendi *soylu* kelimesini kullanırken kimliğini suratıma bir avuç dolusu çamur fırlatırcasına kaba tasvirlerle anlatıyorsa benden nasıl farklı bir muamele bekliyordu?

Dağlardan indiğimizde sıcaklık tekrar kendini gösterdi ama en azından düzlükte ara sıra uğrayan esintiler mevcuttu. Bu derece geniş bir alanda sanki zamandan çok daha büyük bir güç gelip her şeyi süpürmüşçesine oldukça az kalıntı vardı.

O gece kamp için durduğumuzda onlara biraz rahatlayabilmem için ellerimi çözmelerini, aksi takdirde ben kirli kıyafetlerimle yola devam ederken yanımda at sürmeleri gerektiğini söyledim. Barbarların bile aşmamayı seçebildikleri sınırları vardı, Griz ellerimi çözdü. Bir daha da beni bir yere bağlamadılar. Önemli noktayı titiz bir hatırlatmayla tekrar belirtmişlerdi: ben onlara yol arkadaşlığı yapan bir misafir değildim, kanunen suçlu bir insandım ve ellerimi kendime saklasam iyi olurdu.

Sonraki birkaç gün, çimleri yanıp kül olmuş bir alan dışında manzara hep aynıydı; o küçük alan, koca bir devin ayak izi andırıyordu. Geriye yalnızca birkaç demetlik ot ve ne olduğu seçilemeyen birkaç kalıntı kalmıştı. Yeşil filizler, süpürge gibi otların arasından yara izlerini silmek istercesine çıkmışlardı.

Kimsenin ağzından tek bir ses bile çıkmıyor, Eben gözünü hep uzaklarda tutuyordu. Bu cehennemin dibinde bir zamanlar birilerinin yaşamış olması inanılacak gibi değildi. Kim burada yuva kurmayı düşünmüş olabilirdi ki? Büyük ihtimalle buraya ya yıldırım düşmüştü ya da dikkatsiz bir gezgin, kamp ateşinin kontrolünü kaybet-

mişti; yine de koca ayak izinin içinde duran şu ne olduğu anlaşılmayan kalıntılar merakımı uyandırmıştı.

Barbar.

Kelime bir anda dudaklarımın arasında anlamsızlığa bürünmüştü.

Birkaç gün sonra devasa bir şehrin şaşaalı kalıntılarına rastladık ya da harabelerden geriye ne kaldıysa ona. Gözümün alabildiğince uzanıyordu bu antik şehir. Değişik yapılar otların arasından yükseliyor fakat hiçbir bel uzunluğunun ötesine geçmiyordu. Sanki masalımda anlattığım gibi koca bir dev gelmiş, tırpanıyla hepsini eşit uzunlukta biçmiş gibiydi. Kalıntıların arasında uzanan sokakların yerleri hâlâ belliydi, artık taş yerine çimenlerle kaplılardı. İncecik bir dere sokakların birinin ortasından aşağı doğru damlarcasma ilerliyordu.

Ortadan enlemesine biçilmiş şehirden ya da çimen-den oluşmuş sokaklardan daha garip olan şey, ortalıkta aylak aylak dolanan hayvanlardı. Geyiğe benzeyen garip yaratıklar, kürklerinin üzerindeki düzgün damgalarıyla harabelerin arasında otlamaktaydılar. Kolumdan da uzun çıkıntılı zarif boynuzlara sahiplerdi. Bizi görür görmez alçak duvarların üzerinden bir dansçı zarafetiyle atlaya atlaya etrafa dağıldılar.

“Ürkek oldukları için şanslıyız,” dedi Kaden. “Boynuzları ölümcül zararlar verebilir.”

“Ne bunlar?” diye sordum.

“Biz *mizadel* deriz, mızraklı yaratıklar. Sürülerini yalnızca burada, bir de güneyin az ilerisinde görmüşlüğüm

var. Ova boyunca başka bir yerde göremeyeceğin bir sürü farklı hayvan çeşidi var.”

“Vahşiler mi?”

“Bazıları. Buralara uzak dünyalardan geldiklerini, atalarımızın da onları evcil hayvan olarak bu bölgeye taşıdıklarını söylerler. Büyük yıkım sonrası sahiplerini kaybetmiş, daha da büyüüp güzelleşmişler. En azından Venda ezgilerinden biri bu şekilde anlatıyor.”

“Tarihi öğrenme yolun bu mu? Bana bunları söyleyen kadının deli olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

“Belki de her konuda delirmemiştir.”

Birilerinin bu egzotik hayvanları evcil hayvan olarak beslediğini hayal bile edemedim. Galiba atalar gerçekten de tanrılardan yalnızca bir basamak aşağıdaydılar.

Biz yolculuğumuzu sürdürürken tanrılar üstüne oldukça fazla kafa yordum. Gördüğümüz manzara beni buna zorluyor gibiydi. Bu uçsuz bucaksız arazi üzerinde Kutsal Kitap’ta ve Civica’nın katı dünyasında anlatıldığından çok daha yüce görünüyordlardı. Yapabildikleri şeyler çok daha fazlaydı. Kraliyet Üstat’ı ve onun uçan kuşları için bile bilinmez bir dünyaydı burası. *Uzak dünyalar?* Ben çoktan birinin içindeymişim gibi hissediyordum, başkaları da var mıydı yani? Daha buna benzer ne tür dünyalar yaratmış ya da bunda yaptıkları gibi terk edip gitmişlerdi acaba?

Kendi kutsal saygısızlığımdan dolayı son zamanlarda alıştığım gibi iki parmağımı havaya kaldırsam bile bunu yaparken tanrıların buyurduğu samimiyetten içimde bir parça bile yoktu. Günlerdir ilk kez Pauline’i düşünürken gülümsedim. Benim için endişelenmiyor olmasını um-

dum. Artık düşünmesi gereken bir bebeği vardı ama yine de içinde hâlâ benim için endişe barındırdığından emin dim. Büyük ihtimalle her gün benim için dua etmeye tapmağa gidiyordu. Tanrıların gerçekten dinliyor olmasını ümit ettim.

Bir zamanlar şaşaalı, şimdiyse hafızalardan silinmiş olan şehrin ortasında kamp kurduk. Kaden ve Finch küçük hayvan avına çıkarken Griz, Eben ve Malich de atların eyerlerini çıkartıp içecek bir şeyler verdiler. Ben yakacak bir şeyler toplamaya gideceğimi söyledim. Derenin aşağısında uzun ağaçlardan oluşan bir koruluk vardı. Belki orada birkaç kuru dal parçası bulabilirdim. Yürürken parmaklarımla saçlarımı taradım. Kendi kendime beni bir daha gezgin kampına vardığımız zamanki gibi bir hayvana dönüştüremeyecekleri konusunda söz vermiştim; o paspas gibi saçlarım, yemek yerken ağızdan çıkardığım o garip sesler... *Hayvandan da öte bir şeye dönüşmüştüm.*

Duraksadım, parmağım bir düğüme denk gelmişti; annemin saçımı en son taradığı zamanı düşündüm. On iki yaşındaydım. O zamana kadar yalnızca özel etkinliklerde saçımla ilgilenen hizmetliler dışında kendi saçımı yıllar boyunca ben yapmıştım fakat o sabah annem yanıma gelip saçımla kendisinin ilgileneceğini belirtmişti. O günün tüm detayları hâlâ aklımdaydı; ocak güneşinin sıcacık kırmızı ışıklarıyla yarattığı şafak manzarası, içinde mutlu olmak için hiçbir sebep aranmaması gereken o gün... Nazik, bilinçli bir hareketle saçlarımın arasında dolanan parmakları, ağaçların arasından esen rüzgâr sesini andıran ve bana saçımın neden yapılıyor olduğunu unutturan o sakinleştirici mırıltısı, ardından kulağıma doğru eğile-

rek fısıldaması. *İhtiyaç duyarsan kapat gözlerini. Kimse anlamaz.* Yine de gözlerimi kapatmamıştım çünkü henüz on iki yaşındaydım ve halkın izlediği bir idama ilk kez katılıyordum.

Ağabeylerimin arasında tam da umulduğu gibi o mükemmel saçlarımla taş kesilmiş bir halde ayağa kalktığımda -her adımı, her suç beyanını, halatın bağlanışını, yaşlı adamın yakarışlarıyla gözyaşlarını, boşuna çıkardığı iniltileri, idam çağrısını, ardından gelen düşüş sesinin yerde çıkardığı o gürültülü sesi, hayatla ölümü arasındaki ince çizgiyi geçtiğini vurgulayan o kısacık sesi, duyabileceği o son sesi - her şeyi gözlerimi sonuna kadar açık izlemiştim.

Odama döndüğümde üzerimdeki kıyafetleri ateşin içine fırlatıp saçımdaki tokaları bir bir çıkarmıştım. Annem odama gelip beni göğsüne bastırana kadar durmadan saçlarımı taramış, o yanımdayken de ağlayarak o adamı kurtarmak için bir şansım olmasını ne kadar istediğimden bahsetmiştim. *Birinin hayatını kaç kere almış olursan ol,* diye fısıldadı, *yenisini almanın bir öncekinden daha kolay hiçbir yanı yok. Eğer öyle olsaydı, hayvanlardan da öte canlılar olurduk.*

Birinin hayatını almak Kaden için de zor muydu? Cevabı biliyordum. İçimdeki öfkeye ve çaresizliğe rağmen o gece ona kaç kişiyi öldürmüş olduğunu sorduğum zaman çektiği yükün ağırlığını gözlerinin arkasında açığa vuran ifadeyi görmüştüm. O yükü hep içinde taşıyordu. Eğer Venda'da doğmamış olsaydı yaşamını nasıl sürdürürdü acaba?

Yürürken saçımdaki düğümünden kurtulana kadar onun-

la uğraşmayı sürdürdüm. Dereye ulaştığım zaman botlarımı çıkartıp alçak bir duvarın üzerine yerleştirdim. Dereye bir adım attıktan sonra eğilip yüzümü yıkadım. Sürüp giden şeyler... Bu dökülen kalıntıların arasında bunu düşünmemdeki ironi büyüktü. Basit bir banyonun verdiği zevk, devasa şehirlerdekinden daha uzun süre dayanıyordu. Yıkım ve tekrar yenilenme yan yana...

“Serinliyor musun?”

İrkilip arkamı döndüm. Malich gelmişti. Gözleri art niyetle parlıyordu.

“Evet,” dedim. “Atlarla işiniz bitti mi?”

“Onlar bekleyebilir.”

O yanıma yaklaşırken görüş mesafesinin arkasında olduğumuzu fark ettim. Pantolonunun kopçasını açtı. “Belki ben de sana katılırım.”

Kampa geri dönmek için sudan dışarı çıktım. “Benden bu kadar. Sen istediğini tek başına yapabilirsin.”

Uzanıp kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti. “Eşlik edecek birini istiyorum, dokunmaması gereken yerlere ulaşan o pençelerin bize eşlik etmese de olur.” İki bileğimden tutup ellerimi arkama doğru kıvrarak ben acıdan inleyene kadar sıkmaya devam etti. “Üzgünüm, prenses; çok mu sert oldu?” Ağzını dudaklarımın üstüne bastırırken tek eliyle de eteğime asılıyordu.

Her bir zerresiyle bana o kadar fazla yaklaşmıştı ki tekme atmak için iki bacağımı da kaldıramıyordum. Kollarımı arkama doğru götürürken ikisinin de kırılacağını düşünmüştüm. Başımı yana çevirip nihayet ağzımı onun dudaklarını ısırabilecek kadar açabildim. İnleyerek beni bırakınca yere düştüm. Küfrederek yanıma gelirken acı-

dan yüzünü buruşturmuştu, tam o sırada kükremeye benzeyen bir bağırtıyla durdu. Griz'di bu.

"Sende ena idaro! Chande le varoupa enar gado!"

Malich durduğu yerden tek bir adım dahi atmadan kanayan dudağını tutuyordu fakat birkaç saniyenin ardından ayaklarını yere vura vura yanımdan uzaklaştı.

Griz yerden kalkmam için elini uzattı. "Dikkatli ol, kızım. Malich'e arkam bu kadar rahat dönme," dedi fazlasıyla anlaşılır kurduğu Morrighan dilinde cümlesiyle.

Konuşmasından daha çok, kibarlığından etkilendiğim için bir süre şok içinde ona baktım. Eli havada kalınca sonunda uzanıp tuttum.

"Sen dilimizi..."

"Morrighanca. Evet. Sırları olan tek kişi sen değilsin, bu aramızda kalacak. Anlaşıldı mı?"

Başımlla belli belirsiz onayladım. Griz'le ortak bir sır paylaşmayı hiç ummuyordum ama nasihatım dinleyip Malich'e karşı daha fazla tetikte olacaktım. Diğerleri Morrighan dilini açık açık konuşabiliyorken Griz'in dil bilgisini neden saklıyor olduğunu gerçekten merak etmiştim. Peki bana bunu neden söylemişti? En başında fark etmeden mi konuşmuştu? Bunları soracak zamanım olmamıştı. Çoktan kampa doğru ilerlemeye başlamıştı.

Kaden'la Finch ellerinde iki yabani tavşanla döndüklerinde Kaden, Malich'in şişen dudağım gördü ve ne olduğunu sordu.

Malich anlık olarak benim olduğum tarafa baktı ve arı sokması olduğunu söyledi.

Gerçekten de öyleydi. Bazen küçücük bir hayvan en büyük acıyı verebilirdi. Gecenin geri kalanım normalde

olduğundan daha pis bir tavıra bürünerek geçirdi ve kendi atma fazla yüklendiğini iddia ettiği Eben'e tepki gösterdi. Kaden, Eben'in tekrar tekrar kontrol etmiş olduğu nalı kontrol etmek için atın bacağını dikkatle inceledi.

"Ata doğduğundan beri Eben bakıyor," diye bana durumu açıkladı Kaden. "Ön taraftaki topuk eklemi biraz hassas. Kaslar zarar görmüş olabilir."

Malich'in iğnemelerine rağmen Eben atın kontrollerini yapmaya devam eden kişi oldu. Bu bana kurtlarla nasıl iyi anlaştığını hatırlatmıştı. Hayvanlarla, insanlarla kurduğundan daha büyük bir bağ kuran küçük çocuk. Malich'in sert sözlerinin etkisini daha yumuşak olanlarla bastırmak için atın yanına gidip Eben'in omzuna dokundum. Arkasını dönüp bıçağını çekti ve tıpkı bir kurt gibi hırlamaya başladı.

"Dokunma bana," diye hırlamaya devam etti.

Her ne kadar bir çocuk gibi görünse de, kim olduğunu unutup kamp ateşi etrafında anlatılan hikâyelere kendini kaptırsa da onun masum bir çocukluk yaşamadığını kendime hatırlatarak geri çekildim. O da faytoncuyla Greta'yı nasıl öldürdüğünü gururla anlatan Malich gibi mi olacaktı? Kaderi bu muydu? O masum insanların ölümü, Malich'e birkaç oktan başka hiçbir şey kaybettirmemişti.

O gece Kaden sırt yatağını benimkine yakın bir yere serdi; amacı Malich'i mi, yoksa beni mi korumaktı emin olamamıştım. Bu akşamüstü skoru eşitlemeye kalkışsa da bandajlı parmaklarımla bile hak ettiği hamleyi yapmayı başarmıştım. Griz yetişmeseydi mor ve şiş bir yüze, hatta daha da kötüsüne sahip olacak kişi ben olacaktım.

Yatarken arkamı döndüm. Kaden'in öngördüğü gibi bu

ıssız yerde açlıktan ölecek olsam bile kaçmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Malich yeterince tehlikeliydi ve yakında ondan binlercesini barındıran bir şehre gidecektim.

Her zaman mükemmel zamanlamayı beklemeye vaktimiz olmuyor. Pauline'in bu sözleri, her zamankinden çok daha doğru gelmişti.

Bölüm Altmış Bir

Kaşın

Gün ortasında sığ bir yalak bulup mataralarımızı doldurmak ve atları sulamak adına orada durduk. Lia bir zamanlar yalağı dolduran kuru nehir yatağının üzerinde yürürken bacaklarını açmak istediğini söyledi. Sabahtan beri oldukça sessizdi; ondan beklenileceği gibi sinirli bir sessizlik değildi bu, daha tedirgin edici bir sessizlik hâkimdi.

Yerden taş almak için eğilip taşı incelerken onu izledim. Rengini inceledikten sonra kuru nehir yatağına doğru fırlatıp sektiğini hayal ediyormuş gibi izlemeye devam etti.

“Üç kere sekti,” dedim onun hayaline ortak olarak. “Fena değil.”

“Daha iyilerini de yaptım,” diye cevap verdi bandajlı parmaklarını bana doğru sallayarak.

Kumların altın ışıltısını fark edip botlarıyla kumun üzerinde yol yapmaya başladı. Gözleri kısıldı. “Eski Uygarlıkların toprağın dibinden altından daha değerli bir metal çıkardıklarını söylüyorlar, onları yıldızlara kadar

u urup geri getirebilen devasa işlemeli kanatlar yaparlar-
mı  o metalden.”

“Kanatların olsa bunu mu yapardın?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Yıldızlara uçar, bir
daha geri d nmezdim.” Yerden bir avuç dolusu kum alıp
barındırdığı sihirden bir şeyler yakalamaya  alı ıyormu 
gibi yumru unun arasından yavaşça kayı ını izledi.

“Duydu un her hikâyeye inanır mısınız?” diye sordum.
Ona doğru yaklaşıp ellerimi onunkilerin dışına siper et-
tim, sıvacık kum artık ikimizin parmaklarının arasından
kayıyordu.

Ellerime baktıktan sonra bakışlarını benimkilere odak-
ladı. “Hepsine değil,” dedi sessizce. “Gwyneth pe ime bir
katilin takıldığını söylediğinde ona inanmamı tım. Sanı-
rım yanlış yapmı ım.”

Gözlerimi kısa bir anlığına kapatıp sordu um soruyu
geri almış olabilmeyi diledim. Gözlerimi tekrar a tı ımda
hâlâ bana bakıyordu. Parmaklarımızın arasından son kum
parçası da kayıp gitti. “Lia...”

“Tam olarak ne zamandı, Kaden? Ne zaman beni  l-
d rmemeye karar verdin?”

Sesi sakinliğini koruyordu. Samimiydi. Gerçekten bilmek
istiyordu ve ellerini hâlâ benimkilerin arasından  ekmemi -
ti. Sanki orada olduklarını unutmu  gibi davranıyordu.

Yalan söylemek istedim; onu öldürmeyi asla düşünme-
di imi, daha önce bir kişiyi bile  ld rmemi  olduğumu
söylemeyi, hayatımı geriye sarıp yalan yanlış sözlerle en
baştan yazabilmeyi, daha önce yüz kere yaptığım gibi bir
kere daha ona karşı gerçekleri gizleyebilmeyi istedim;
gözleri hâlâ üzerimde yüzümü inceliyordu.

“Sen ayrılmadan önceki gece,” dedim. “Sen uyurken kulübeye girmiş, yatağının yanında duruyordum. Boğazından görülebilen kalp atışlarını elimde tuttuğum bıçağımla izliyordum. Orada geçirmem gereken vakitten çok daha uzun bir süre ayakta dikildikten sonra bıçağımlı kılıfına geri soktum. İşte tam o zaman karar verdim.”

Gözlerini çok nadir kırıyor ve ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu. “Ben omzuna pansuman yaparken hiç düşünmedin mi?” diye sordu. “Dans ettiğimiz zaman? Ya da...”

“Hayır. Sadece sana anlattığım o an.”

Başını aşağı yukarı sallayıp ellerini çekti. Parmaklarına yapışan kum tanelerini çırparak sildi.

“*Sevende!*” diye seslendi Finch. “Atlar hazır!”

“Geliyoruz,” diye bağırdım. “Eve varmaya oldukça hevesli.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?” diye cevapladı. Sesindeki keskinlik geri dönmüştü. Arkasını dönüp atına yürürken söylememiş olsa da bu sefer yalan söylemiş olmamı istediğini sezdim.

Bırakın bilinsin,

Kızı çaldıkları,

Küçüğümü.

Uzanıp çığlıklar içinde bana bağırdı,

Ama.

Genç bir kadın o artık,

Bu yaşlı kadın durduramadı onları.

Bırakın bilinsin tanrılar ve nesillerce,

Emanet Soy'dan çaldıkları.

Harik, o hırsız, aldı götürdü Morrighan'ımı,

Leş yiyici Aldrid'e

Satıp bir çuval tahıl karşılığı.

-Gaudrel'in Son Ahitleri

Bölüm Altmış İki

Güneş tepeye varmadan kamp alanını terk ettik. Bir sonrakı varış noktamıza gün batımından önce varmak istediklerini daha ayrıntılı bir açıklamaya ihtiyaç duymadan belirtmişlerdi. Ben ise Kaden'in bahsetmiş olduğu vahşi hayvanlardan bazılarının o kadar da ürkek olmadıkları konusunu merak ediyordum. Yolumuza bitmek bilmeyen bu bölgenin en düz alanında devam ettik, sonsuz düzlüğü bozan tek şey ara sıra karşımıza çıkan alçak tepecikler ve verimsiz ağaçlık alanlardan ibaretti.

Atların dizlerine varan çimenlerin üstündeki yolculuğumuza tekrar başlayalı henüz o kadar uzun süre olmamıştı ki göğsümde vuran garip bir şey hissettim. İçime doğmakta olan bir şeyler üstümde dayanılmaz bir baskı uyguluyordu. Üstünde çok düşünmemeye çalışsam da yaklaşık iki bin kilometre sonra içimdeki his dayanılmaz bir hâl aldı ve atımı durdurmak zorunda kaldım, sığ ve hızlı nefesler alıyordum. *Bu bir güven ilişkisi.* Bu his sadece buralara kadar sürüklenmemle duyduğum endişeyle alakalı değildi. Beni böyle etkilemesinin nedeni tam olarak olduğu şey yüzündendi: gizemli fakat büyümlü olmayan o şey. Havada kendini belli eden bir şey.

Hayatımda ilk kez bu hissin tanrılardan aldığım o hediyeyle ilgili olduğundan son derece emindim. Ben onu çağırmadan gelmişti. Lütfun anlatıldığı gibi bir vizyonla veya belirli seslerle gelmemişti. Sadece *bilmiştim* işte. Gözlerimi kapattığım an korkunun kaburgalarımın üzerinde dörtmala koştuğunu hissettim. *Bir şeyler ters gidiyordu.*

“Şimdi ne oldu?”

Gözlerimi açtım. Kaden oynadığım oyundan sıkılmış gibi çatık kaşlarıyla bana bakıyordu.

“Bu yönden gitmememiz gerekiyor.”

“Lia...”

“Emirleri aldığımız kişi *o* değil,” diye atıldı Malich. “Ya da dinleyin istiyorsanız saçmalıklarınızı. Sadece kendi çıkarları için hareket ettiğini hepimiz biliyoruz.”

Griz’le Finch şüpheli gözlerle bana bakıyorlardı. Dedigimi kanıtlayacak bir şeyler beklediler, hiçbir hareket olmadığından emin olduktan sonra dizginlerini vurup yola devam ettiler. Bin kilometre daha yavaşlığımızı koruyarak ilerlemeye devam ettik, içimdeki ağırlık gittikçe daha çok artıyordu. Ağzım kurumaya, avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Tekrar durdum. Griz de ardımdan durduğunda benden birkaç adım daha öndelerdi. Eyerinin üzerinde doğrulup, “*Chizon!*” diye kükredi. Atının yönünü sola çevirdi.

Eben, Griz’i takip etmek için kendi atını ayağıyla dehlizlerken “Kaçın!” diye çılgık attı.

“*Kuzeye!*” diye bağırdı Kaden.

Atlarını son hız sürerlerken ben de arkalarından takipteydim. Gözün alamayacağı genişlikte bir toz bulutu

doğu bölgesinde gittikçe yükseliyordu. Gelen şey her neyse, eğer yapabilirsek kendisinden ancak kıl payı kurtulabilirdik. Oldukça hiddetli ve dehşet verici bir güm-bürtüyle, tüm gücüyle yaklaşmaya devam ediyordu. *Şimdi*, diye düşündüm. Göğsümün tam ortasında bir yumruk hissettim. *Şimdi! Lia!* Geri dönmek intihar sayılırdı fakat tüm gücümle dizginlere asıldım. Atım şaha kalkarken yön değiştirerek batıya doğru yöneldim. Artık yaptığım şeyden geri dönüş yoktu. Ya başaracaktım ya yenilecektim. Kaden'in arkalarında olmadığımı fark ettiği an arkamdan gelebilmesi için oldukça geç olacaktı.

"Deh!" diye bağırdım. *"Deh!"*

Ufkun gittikçe devleşen siyah bir dalgaya dönüşmesini izledim. O kadar hızlı geliyordu ki dehşete kapılmıştım. Önümdeki manzara koca, bulanık bir lekeye dönüşmüştü. İleride bir tepenin olduğunu saptadıktan sonra onu hedef aldım fakat oldukça uzağımdaydı. Altımdaki atın bile korktuğu çok belliydi. Korku ikimizin de bedenlerini her taraftan sarmıştı. *Sevende! Acele et!* Bir süre sonra o karanlık bulutun içinden tepinerek ilerleyen karmakarışık bedenler, çalkalanırcasına koşan ayaklar ve ölümcül boynuzlar netleşerek kendilerini göstermeye başladı. *"Deh!"* diye bağırdım. Ölümün sıcak nefesi kemiklerimi kırarcasına bastırıyordu.

Başaramayacağız, diye düşündüm. Atım da ben de tuzla buz olacaktık. Gürültü, sağır edici sesiyle artık benim çığlıklarımı bile bastırıyordu. Tek görebildiğim şey karanlık, toz ve tüyler ürperten sondu. O tepe. Yüksek zemin. Gürültünün tam arkamızda bir şimşek gibi patladığını duyduğum zaman kendimi artık toynaklar altında

ezilmeye, boynuzlarla delik deşik edilmeye hazırlamıştım fakat bir şey oldu ve aradaki mesafe açıldı. *Arkada kaldılar* Başarmıştık. *Başarmıştık*. Güvenli bir uzaklığa eriştiğimizden emin olana kadar atımı koşturmaya devam edip tepenin zirvesinde durdum.

Bu toynak ve boynuz ordusunun tam olarak ne olduğunu görebilmek için arkamı döndüm çünkü gerçekten bizi neyin kovaladığını anlayamamıştım. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Ufuk çizgisine kadar uzanan oldukça büyük bir bizon sürüsü dalgalar halinde doğuya doğru tüm güçleriyle koşturarak altımızdan geçmekteydiler.

Bir aradayken karşı konulamaz, ölümcül, koca bir devi andırıyorlardı. Kalp atışlarım düzene girmeye başladığı zaman sürüdeki hayvanların fiziksel ayrıntılarına dikkat ettim ve görkemli bir güzelliğe sahip olduklarının farkına vardım. Kocaman omuzlar, kavisli beyaz boynuzlar, sakallı bir çene ve çıkık kafatası. İniltili bir savaş şarkısı söyler gibi bir ağızdan kükrüyorlardı. Girdiğim büyük şaşkınlıktan kurtulamadan sadece yutkunabildim. Morri-ghan'da asla göremeyeceğim, hatta doğrusunu söyleyecek olursam hayatımda ikinci bir kez göremeyeceğim bir manzaraya tanık olmuşum.

Hücumdaymış gibi dörtnele koşan hayvanların üzerinden bakarak diğer tarafta ne olduğunu anlamaya çalışsam da toz bulutu bütün görüntüyü engellemişti. Diğerleri kurtulabilmiş miydi? Eben'i ve atının hassas bacağını getirdim aklıma. Eğer ben tüm bu olandan kurtulup ilerleyebildiysem, onların da kendilerini kurtarmış olduğunu düşündüm.

Aramıza giren bizonlar alanı terk edip Kaden peşime düşmeden bulunduğum yerden ayrılmalıydım. Atımı çevirip aradaki mesafeyi açmak için tepenin ardında kayboldum.

Bölüm Altmış Üç

Kaşan

Hava kararıyordu. Güneye gittiğini ve yönünü ormanlık alana çevirdiğini biliyordum. Orası ona istediği kamuflajı sağlayacak olsa bile yanlış bir yer seçmişti. Biz bile orada nelerin pusuda beklediğini bilmediğimizden düzlüklerde bulunan ormanların her zaman etrafından geçmeyi tercih ederdik. Eğer hava kararmadan ona yetişemezsek sabaha sağ çıkamayacaktı.

Griz ve Finch bizden ayrılmasının nedeninin panik ve kafa karışıklığı olduğuna ikna olmuşlardı. İşin aslını bilen bendim. Onlar ise Lia'nın lütfunun ayaklarının altındaki zemin kadar gerçek olduğundan eşit derecede eminlerdi artık. Tesadüf mü, yoksa hakiki bir kehanet mi olduğundan emin olamıyordum. Kim onun yaptığı sıklıkla numara yapsa er ya da geç şanslı bir zamanlama tutturabilirdi.

Güneydeki ağaçların oluşturduğu geçilmez duvarı incelemek için durdum. Lia'nın o tarafa yönlendiği ihtimali bile içimi ürpertmeye yetmişti. İzini bin beş yüz kilometre önce kaybetmiştik ve tahmin edebileceğim tek şey o

karanlık ormana ne taraftan girmiş olabileceğiydi. Alacakaranlık zamanı geniş çayırdı toplanmak üzere anlaşıp ayrıldık. Onu bulacak kişinin Malich olmaması için dua ettim. Kimin üstesinden daha rahat gelebileceğini gerçekten bilmiyordum: Malich'in mi, yoksa ormandaki yaratıkların mı...

Bölüm Altmış Dört

Garip bir ormana gelmiştim. Her biri bir vagon kadar büyük gövdelere sahip siyah ağaçlardan kıvrırcık tutamlar halinde sarkan gri renkli yosunlar vardı. Atım ormana girmemek adma ilk başta ayak diremiş olduğundan devam etmesi için onu dürtüklemek zorunda kaldım. Kahkahaya benzeyen tiz sesler her taraftan yankı yapıyorlardı. Ağaç tepelerinde bu tür ses çıkarabilen kuşlar arasam da gözüme çarpan tek şey, bir sürü gölgeydi.

Korkacak zamanım yoktu, tek düşündüğüm bir sonraki adımımın ne olacağıydı. Yiyecek ve ateş. Kaden'm öngördüğü üzere bu el değmemiş doğada ölemezdim. Atımı beş devasa ağacın oluşturduğu çemberin ortasında durdurduktan sonra aşağı inip eyer çantamı çözdüm. İçindekileri boşalttım. Sahip olduğum tek şey kitaplar, küçük bir şişe krem, şığa otu, bandaj olarak kullanmam için birkaç şerit kumaş, saç fırçası, saçımı toplamam için deri bir toka, dişlerim için bir makara ipek, yıpranmış yedek iç çamaşırı takımı ve çakmak taşı kutumdu. Bir parça yiyeceğim yoktu. Kaden beni kaçırmaktan caydırmak için gizlice stokladığım yiyecek çuvalımı kendi atına yükle-

mişti. Çakmak taşıma bakarak ateş yakabilme ihtimalimi tarttım. Bu korkunç ormanda karanlıkta kalmak istemiyordum ama vahşi doğada yakılacak bir ateş, yerini belli etmek adına koyduğun bir işaret demekti. Önümdeki karanlık boşluğa göz gezdirdim. Gövdelerin kalınlığı küçük bir ateşin fark edilmesini önleyebilirdi.

Midem hiç yiyecek olmadığı düşüncesiyle guruldadı. Gezgini kampında depoladığım enerjiyi harcamamam gerekiyordu. Küçük bir hayvanı bile avlamaya yetecek bir silahım olmadığı için etrafı eşeleyip meyve, sebze, ot gibi şeyler bulmalıyım. Zeminin derinliklerinde nelerin yaşadığını biliyordum ve kaçmak için çok güçsüz oldukları gerçeği, beni onları bulmak adına cesaretlendirdi. Çene kemiğim titriyor, ağzımın içinde ekşi bir tat hissediyordum. Çürümekte olan cansız bir kütük bulunca yuvarlayarak arkasını çevirdim. Kaygan, tombul larvalarla kaynıyordu.

Regan bir keresinde eğitimdeki çocukların bunu yapmalarının zorunlu olduğunu Bryn'a söyleyerek, larvalardan birini yutması için ona meydan okumuştı. Bryn, bu tür meydan okumalarda yenilmeyi asla kabul etmediği için koca larvayı ikiye katlayıp mideye indirmişti. Birkaç saniye sonra da öğürerek kusmuştu. Yine de bildiğim bir şey varsa o da bu küçük yaratıkların kızarmış bir ördeğin verebileceği kadar güç verdikleriydi.

Derin, titrek bir nefes aldım. *Zsu viktara*. Gözlerimi gücümün elverdiğince sıkı kapattım, kendimi Walther'ı bulup ona yardım edebilecek kadar, tiksindiğim o prensle evlenecek kadar, Rafe'yi unutacak kadar büyük bir güce kavuşmuş halde eve doğru at koştururken hayal ettim.

Bunların hepsini yapabilecek kadar büyük bir güce kavuşacaktım. Gözlerimi açıp bir avuç dolusu kıpır kıpır larvayı ellerimin içine aldım.

“Ördek olduklarını düşünüp yiyebilecek kadar güçlüyüm,” diye fısıldadım. Kafamı arkaya atıp hepsini aynı anda ağzımın içine doldurup yutkundum.

Ördek. Sümüksü yapıda bir ördek.

Bir avuç dolusu daha aldım.

Yerinde durmayan, hareketli bir ördek.

Ağzımdakilerin hepsini mataramdan aldığım tek bir yudumla mideye indirdim. Sulu, kızarmış ördek. Zorunda kalırsam kendimi larvaların tadını sevmeye alıştırmalıydım. Hepsinin midemde kalacağından emin olmak için bir kez daha yutkundum.

Che-ah!

Olduğum yerde sıçradım. Karanlığın içinden geçen bir gölge daha. Sinsice etrafı dolanan bu şey de neydi? Kuru dal ve yosun toplamaya başladım, ardından çakmak taşımdaki kıvılcımdan ateş çıkardım. Tuhaf çığlıklar havayı doldurmaya başlayınca bu sesleri hangi hayvan çıkarıyorsa çok da uzağımda olmadığı konusunda karar kıldım. Ateşe birkaç parça daha dal attıktan sonra *Venda Ezgisi*’ni kafamı meşgul etmek için dizlerimin üzerine koydum. Yazıları çevirebilmeme yardımcı olsun diye Dihara’nın vermiş olduğu kitabı kullandım. İki kitaptaki harf biçimlendirmeleri farklılık gösteriyordu. Dihara’nın kitabındakiler daha köşeliyken *Venda Ezgisi*’ndekiler daha kıvrımlı ve yuvarlak hatlıydı; üstüne bir de her harf, bir diğeri için içine ilmeklenerek hangi kelimenin nerede bitip nerede başladığını anlamamı zorlaştırıyordu. Yaptığım

şeyin boşa olduğunu düşünerek umutsuzluğa kapıldığım bir anda harfler gözlerimin önünde kendiliğinden hareket ederek anlayabileceğim bir kalıba döküldüler. Gözlerimi kırıştırdım. İşte şimdi her şey çok daha açıktı.

Benzerlikler kendilerini belli ediyor, tuhaf harfler açığa çıkararak anlamlanıyordu. Kıvrımlar, eksik vurgular, *anahtar*. Hepsi bir anlam ifade ediyordu. Ciddiyetimi bozmadan çevirmeye başladım. Kelime kelime, cümle cümle çevirerek okuma kitabıyla eski Venda metni arasında gidip geldim.

*Aslı olan tek bir tarih
Aslı olan tek bir gelecek var.
İyi dinleyin,
Sefaleti aşıp gelen çocuk olacak
Getiren ellerinin arasında umudu.
En zayıfı temsil edecek gücü.
Özgürlüğü esaretten kurtulan taşıyacak.*

*Yaşlı adamlar hayallere dalmalıdır
Geleceğeyse genç kızlar
Ormandaki yaratık defolup gittiğinde
Görecektir herkes sefaletin çocuğunun varışını
Ve aydınlatışını tüm yolları.*

*Doğacak Ejderha
Hırsızın tohumlarından;
Açarak doyumsuz ağzını
Bebeklerin kanlarını yemeği yapacak
Yudumlarken annelerin gözyaşlarını*

*Keskindir ısırığı, ağzından bal damlasa da,
Nefesi nefes keser, yakaladı mı bırakmasa da.
Sadece açlıktır bildiği Ejderha'nın, asla doyurulamaz,
Susar tüm okyanuslara, susuzluğu bastırılmaz.*

Venda hükümdarının kadının saçmalıklarını yok etmek istemesinin arkasındaki neden merak uyandırıcıydı. Kasvetli ve mantık dışıydılar, yine de onlarla ilgisi olan bir şey Üstat'ı rahatsız etmeye yetmişti. Belki de zamanımı boşa harcıyordum. Değer verdiği şey altın mücevherli kutuydu belki de. Saray hazinesinden bunu çalmak hem kellesini hem de rütbesini kaybetmeye değer miydi? Yine de bu sıkıcı şarkıyı bitirmeme az kaldığı için çevirmeye devam ettim.

*Morrighan'ın rahminden,
Kasvetin en uzak köşesinden,
Hükümdarların entrikalarından,
Kraliçenin korkularından,
Doğacaktır umut.*

*Tükenişin uzak köşesinde,
Ölümü görünce,
Açlığın ruhları yiyip bitirdiği yerde,
Onların gözyaşları göğe yükselecek.*

*Kuracak Ejderha komplosunu
Tüm maskeleri yüzünde,
Kafeslerken ezileni,
Toplayacak bütün kötülerini,
Yönetiminde tanrıları aratmayacak, durdurulamayacak,*

*Yargıları merhametsiz,
Boyun eğmez yönetimi,
Hırsız gibi el koyacak rüyalara,
Umutların katili.*

Okumaya devam ettikçe her bir kelimedede nefesim daha da daraldı. Son mısraya geldiğimde yüzümden aşağı soğuk terler boşalıyordu. Kırıksık sayfaları tüm hızımla çevirerek notların listelenme sırasına baktım. Üstat bu tür konularda titiz davranırdı. Aradığım bilgileri bulup tekrar tekrar okudum. Bu tarihî kitaplar Üstat'ın eline ben doğduktan tam on iki yıl sonra geçmişti. Bu imkânsızdı. Hiçbir mantığa sığmıyordu.

*Ta ki varana kadar o kudretli kişi,
Sefaletin arasından çıkarak,
Zayıflığını yenerek,
Yem olmaktan kurtulacak,
Pençe ve asma damgasıyla,
Sır gibi adı açığa çıkacak,
Gerçek ismi Jezelia.*

Koca Morrighan'da adı Jezelia olan ikinci bir kişi daha duymamıştım. Saraydakiler ve kendi neslim de dâhildi buna. Babamın bu adıma bu kadar karşı çıkmasının nedeni de zaten buydu, gelenekten uzak oluşu. Annem bu ismi nereden bulmuştu? Bu kitaptan olmadığı kesindi.

Gömleğimi sıyırıp kınamdan geriye kalanları görmeye çalıştım. O inatçı aslan pençesiyle asma parçası hâlâ orada duruyordu.

Büyük hikâyelerin kendilerine has yolları vardır. Ba-

şımı iki yana salladım. Hayır, bu olamazdı. Aklın alacağı bir açıklaması olmalıydı. Kitapları eyer çantamın içine geri koydum. Bu tuhaf ormanda yeterince ürkümüş, aynı zamanda kitabı çevirmek için harcadığım güçle yorulmuştum. Bu kadardı. Ejderha diye bir şey yoktu, özellikle bu bebeklerin kanıyla beslenen ejderha hikâyeleri gayet saçmaydı. *Gerçekten de saçmalıktı.* Olmayan anlamlar çıkarmış olmalıydım. Yarın gün ışığında bir kere daha bakacaktım, dinlenmiş bir kafayla düşündüğümde her şey mantıklı bir şekilde ortaya çıkacaktı.

Ateşin içine büyükçe bir dal attıktan sonra sırt yatağımın üzerine yerleştim. Başka şeyler düşünmek için kendimi zorluyordum. Mantık sınırlarını aşmayan şeyler. Pauline'i, doğuracağı o güzel bebeği, ona yardım edecek olan Berdi ve Gwyneth'i ve Terravin'de sürdürmeye devam edecekleri yaşamlarını hayal ettim. En azından birileri benim kurduğum hayali yaşayabiliyordu. Şimdi Berdi'nin o meşhur balık yahnisinden olsa nasıl büyük bir zevkle yiyeceğimi düşündüm; körfezde birbirine öten gemi seslerini, taverna müşterilerinin uğultusunu, Otto'nun anırmasını, havadaki tuz kokusunu, Gwyneth'i kapıdan içeri giren yeni müşteriye tartarken izlemeyi, Terravin'e ait her güzel şeyi geçirdim zihnimden.

Rafe'i nasıl da tartmıştı kafasında.

Bazı şeylerde güçlenirken bazılarında zayıflamıştım. *Seni gördüğüm o ilk günden itibaren her gecemi uyumadan önce seni düşünerek geçiriyorum.*

Gözlerimi kapatıp yatağıma iyice yerleşirken bir an önce sabah olması için dua ettim.

Bölüm Altmış Beş

Pauline

Annemin anlattığına göre babam savaş esnasında ölmüş-tü, tıpkı Mikael gibi. Babamı hiç tanıyamadım ama hep kollarıyla beni sımsıkı saracak, endişelerimi uzaklaştıracak, beni koşulsuz şartsız sevecek, her ne pahasına olursa olsun koruyacak bir adam olabileceğini hayal ettim. Bebeğime de kendi babasını bu şekilde anlatacaktım ama her babanın böyle olmadığını biliyordum. Lia'nınki değildi mesela.

Kral mesafeli bir adamdı. Bir babadan daha çok, bir kraldı; yine de ne kanının buz gibi ne de kalbinin taş gibi olduğunu düşünmüşümdür. Lia'nın yardıma ihtiyacı vardı. O kaçırılalı haftalar olmasına rağmen Rafe'den hiçbir haber alamamıştık. Lia'ya önem verdiğinden emin olma- ma rağmen Rafe ve arkasından giden gizemli grubu bana hiç güven vermemişlerdi ve geçen her gün haklarında içi- me doğan şüphe gittikçe daha çok büyüyordu. Daha fazla bekleyemeyecektim. Kral vekilinin Lia'ya karşı sempati- si vardı. Tek umudumuz o gibi görünüyordu. Kral'ın gözü

kulağıydı ve konu yardım etmeye gelirse bağışlayıcı olabilirdi.

Berdi tek başına yola çıkmama izin vermeyince Gwyneth bana seve seve eşlik edeceğini söyledi. Berdi sadece Enzo'nun yardımına koca hanı nasıl idare edecekti bilemesem de hepimiz o an en önemli konunun Lia olduğu konusunda hemfikir olduk. Barbarların elindeydi. Şimdiye kadar ona neler yapmış olabileceklerini düşünmekten bile korkuyordum.

Gördüğüm rüyalar da cabasıydı. Bir haftadır gördüğüm aynı rüya bana eziyet veriyordu. Rüyamda Lia'nın belli belirsiz görüntüsü dörtlüde koşan bir atın üzerinde atılan her bir adımda biraz daha silinerek sonunda kayboluyordu. Puslu bir görüntünün arkasında yok olan Lia'dan geriye yalnızca rüzgârı delip geçen, kulak tırmalayan çılgınlıkları kalıyordu.

Lia'nın suçuna ortak olduğum için döner dönmez tutuklanma riskinin tazeliğini hâlâ koruduğunu biliyor olmama rağmen bu göze alacağım bir risk olmuştu. Zindan cezası beni korkutsa da Mikael'le beraber yürüdüğümüz Civica sokaklarını, çocuğumuzun hayalini kurduğumuz o mekânı görecektik olmak da en az ilki kadar etkileyecekti beni. Hiç göremeyeceği çocuğum karnımda, gidiyordum işte. Kaybettiğimi öğrendiğim zamanki hislerim daha şimdiden dipten gizlendikleri yerden çıkmaya başlamışlardı bile. Geçtiğimiz her sokakta hayaletiyle karşılaşacağıma emindim.

Eşeklerin üzerinde yaptığımız yolculuk, buraya Ravi-anlarımızın üzerinde geldiğimiz zamankinden çok daha uzun sürüyordu fakat bu haldeyken hızlı sürmek, hızlı bir

ata sahip olsam dahi seçeneklerim arasında yer almıyordu. “O kadar da uzak değil aslında,” dedim Gwyneth’e eşeklerimize su içirmek için durduğumuzda. “İki gün daha kaldı.”

Gwyneth kızıl ve gür saç tutamlarını yüzünden arkaya atarken gözlerini kısıp önümüzdeki yola doğru baktı. “Evet, biliyorum,” diye cevapladı dalgın bir halde.

“Nereden biliyorsun? Civica’ya daha önce gittin mi yoksa?”

Bana hızlı bir bakış attıktan sonra Dieci’nin dizginlerini kavradı. “Tahmin ettim,” dedi. “Bence oraya vardığımız zaman Başyargıç’la konuşmama izin vermelisin. İkna konusunda senden daha etkili olabilirim.”

“Başyargıç Lia’dan nefret eder. Konuşacağımız en son kişi o olmalı.”

Başını yana doğru eğerek omuzlarını silkti. “Göreceğiz.”

Bölüm Altmış Altı

Rafe

“Isır şunu!” diye emrettim.

Bağırmasını göze alamazdık, özellikle de bu kayalıklı tepelerin arasında çıkaracağı yankıları düşündüğümüzde. Dişlerinin arasına deri bir kayış koydum. O sırada alnından damlayan ter damlası üst dudağına düştü.

“*Acele edin!*” dedim.

Tavish, elmacık kemiğinden çenesine kadar açılan yaranın bir tarafından iğne sokarak içerideki kanlı parçayı diğer taraftan çıkardı. Oradan çıkabilecek bir et parçasına göre fazla uzun ve şaşkınlık vericiydi. Kendini acıyla geri çekebilir diye kollarını sıkı sıkı tutsam da hareketsizliğini korudu, tek yaptığı hareket kirpiklerini kırıştırarak oldu.

Bir devriye dolusu Vendalıyla karşılaşmıştık. Barbarlar sayıca artmış, düzenlerini iyice oturtmuşlardı. Büyük Nehir’den bu taraflara kadar karşılaştığım Vendalı sayısının bugüne kadar bir kere bile bir elin parmaklarını geçtiği olmamıştı. Üç dört kişilik acımasız ve hiddetli hırsız gruplarına alışkındık -tarzları buydu- ama üniformalı ve

böylesine organize olabilmiş bir devriyeyle daha önce karşılaşan kimse olmamıştı. Bu durum krallıklardan hiçbiri için iyiye işaret değildi.

Pek de güvenilir olmayan Büyük Nehir her zaman kullandığımız yol haritamızın içindeydi. Bir atı bile zar zor taşıyabilecek zayıflıkta bir asma köprü vardı ki o da kullanabilecekleri tek geçiş noktasıydı. Nehrin bu tarafında at yavruluyor olma ihtimalleri neydi ki? Karşımıza çıkan devriyenin oldukça iyi beslenmiş ve eğitilmiş binek hayvanları vardı.

Hepsini aşağı indirmiş olsak da bu Sven'in aldığı darbeden önce olamamıştı ne yazık ki. Olay başladığında en önde gidiyordu ve atından düşürölme anı o kadar hızlı olmuştu ki kılıcımı çekmeye bile zaman bulamamıştım. Yine de hızlı hareket ederek ona buna yapan saldırganla beraber arkasındaki üç adamı da indirmeyi başardım. Birkaç dakika sonra toplamda bir düzineyi bulan Venda devriyesinin hepsi de ayaklarımızın altında darmadağın olmuşlardı. Jeb'in suratına sıçrayan kanlar her yerdeydi, ben de kendi yüzümdeki kurumuş kanı hissedebiliyordum.

Orrin, Tavish'in söylediği gibi Sven'in ucuz viski dolu cep şişesini getirdi. Ben de dişlerinin arasındaki deri kayışı çektikten sonra acısını azaltmaya yardımcı olsun diye birkaç yudum içirdim.

"Hayır," dedi Tavish. "Ben yüzü için söylemiştim, yara iyi gelir diye."

Sven karşı çıkmaya başlar başlamaz sussun diye kayışı gerisin geriye ağzına koydum. O değerli içkisinin boyundan aşağı dökölmesini izlemektense enfeksiyon ka-

pıp sürünmeyi yeğliyordu. Tavish iğneyi yaradan son bir kez geçirerek açık yarayı kapatırken kapatırken Sven acı içinde inledi. Tavish güçlü içkiyi dikilen yaranın üzerine döktüğündeyse adamın tüm vücudu acıyla titredi.

Soktuğum kayışı dışarı tükürdü. “Lanet olsun sana!” dedi zayıf düşmüş sesiyle.

“Rica ederim,” diye cevapladı Tavish.

Büyük Nehir’den iki bin kilometre uzaktaydık, oradan Venda krallığına giden tek yoldu burası. Batıya bakan kayalık bir kamp alanında durmuştuk, batıdan gelmeleri gerekiyordu. Etrafından dolanamayacakları, üstünden geçmeleri gereken bir güzergâhın üzerinde iki gündür kamp halinde olsak da o süre zarfında onlara dair hiçbir ize rastlamadık. Bizi burada yenemezlerdi. Hem biz hem atlarımız ayakta duramayacak aşamaya gelene kadar durmaksızın yola devam etmiştik. Bugün mekimizi sınırdan daha uzak, görüş alanı daha iyi olan bir nokta aramak için bırakmıştık ki bahsettiğim devriyeyle burun buruna geldik. Adamlarla işimiz bitince cesetleri derin ve dar bir dağ geçidinden aşağı bırakıp atlarını yanımıza katarken adamların yakın bir zamanda geldikleri yere geri dönme durumlarının olmamasını umuyorduk.

Tavish elindeki iğneyi bir kenara bırakıp şaheserini incelemek için geri çekildi. Sven’in omzuna hafifçe vurdu. “Güven bana. Çok daha iyi görünüyor.”

“O zaman keşke o önden gitseymiş,” diyerek başıyla beni gösterdi Sven.

“İyi olacaksın, yaşlı adam,” diye cevapladım bu laptan nefret ettiğini bildiğim için. Sven’in her seferinde kendini bana siper etmek için önden gittiğini bugüne

kadar hiç fark etmemiştim. Bunu yapmasına bir dahaki sefere izin vermeyecektim.

İlk nöbeti ben alınca o ve diğerleri uykuya daldı. Burada, kayalıkların arasında yeni bir devriyeyle karşılaşma ihtimalimizin olmadığını düşünüyorduk; gerçi aşağıdaki bölgede de düşüncemiz aynıydı ama... Barbarlar kendilerinin de dâhil hiç kimsenin hayatına saygı göstermeyen, kanunsuz ve kestirilemez tiplerdi. Çıktığım devriyelerde hırsızları gizlendikleri yerlerden çıkartmaya çalışırken öğrenmiştim bunu. Karşılarındaki şey alt edemeyecekleri bir güç bile olsa, yaptıkları tek şey kulak tırmalayan çığlıklar atmak ve gözlerini kocaman açarak son hız üzerine saldırmak oluyordu. Ele geçirilmek yerine ölümü göze alıyorlardı. Kaden'in da onlardan biri olabileceğine hiç ihtimal vermezdim. Hakkında beni rahatsız eden bir şeyler vardı fakat bir barbar olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Şimdi ise Lia'nın yanındaydı.

İçinde göze çarpan tek şeyin parlak yıldızlar olduğu kapkaranlık batı ufkunu taradım gözlerimle.

“Bulacağım seni, Lia,” diye fısıldadım.

En dip köşelerde seni bulacağım.

Bölüm Altmış Yedi

Gözlerim istemsizce sonuna kadar açıldı. Sağır edici, tiz bir çığlık hâlâ kulaklarımda çınlamaktaydı; karşımda gördüğüm şeyse kocaman azı dişleri olan, simsiyah bir canavardı. Kendimi geriye çeksem de etrafım sarılmıştı. Tiz sesli, karanlıkta parlayan pembe diş etlerini cömertçe göstermeye çekinmeyen bu sarı dişli yaratıklar tarafından çevrelenmiştim.

Nihayet dişlerden başka bir şeye odaklanmaya karar verdiğimde maymuna benzediklerini gördüm. Saray soy-tarılarının omuzlarında taşıdıkları o şirin kıyafetli tatlı, küçük maymunlardan değildi bunlar. Her biri bir adam boyunda vardı ve gözlerimdeki korkuyu içlerine çekerek gittikçe yaklaşarak çemberi daraltmaya devam ediyorlardı. Ayağa sıçradım, tüm gücümle bağırarak kollarımı onlara doğru sallamaya başladım fakat bu onları daha sinirli, daha hırıltılı, sesleriniyse daha tiz bir hale getirmişti. Yaşadığım onca şey sonrası yırtıcı bir hayvan sürüsü tarafından parçalara ayrılacaktım.

Yürek hoplatan ölümcül bir kükreme çevremdeki maymun sürüsü de dâhil her şeyin sesini bastırdı ve hepsi

panik içinde etrafa kaçıştılar. Birkaç saniye içinde duyabildiğim tek ses kendi kesik kesik nefes sesim olmuştu, tam o anda benimki dışında ikinci bir nefes sesi daha çaldı kulağıma. Alçak, hırıltılı yeni bir nefes.

Orada gizlenen bir şey vardı.

Ateş, artık kendinden başka bir şeyi aydınlatmayacak kadar küçülmüştü. Ağaçların ardındaki karanlık tarafa baktım. Nefes sesleri ağır ağır ve derinden gelmeye devam ediyordu. *Hırıltılı bir hohlama daha. Ardından daha net bir hırlama sesi.* Maymunlardan daha büyük, daha tehlikeli bir şey o göremediğim yerde bekliyordu. İzleniyordum.

Ensemde bir ürperti hissedince arkamı döndüm. İki koca, kehribar rengi gözle karşı karşıya kalmıştım. Onları saniyesinde tanıdım, boğazım kupkuru kesildi. Bu aç bakışları asla unutmamıştım. Bir kez daha kükrerken pençelerinden birini öne doğru attı. Ardından bir diğerini. Yerimden kıpırdayamıyordum. Ağzından salyaları akıyordu, tıpkı çocukken gördüğüm gibiydi, tabii tek bir farkla; bu sefer hayvanı korkutacak kimsem yoktu. Neyi beklemişti ki bu kadar? Arkamı dönüp koşmaya başlarsam bunun hiçbir işe yaramayacağını bilincindeydim. Bu yalnızca avlanma içgüdüsünü tetiklemeye yarardı ama gerçekten beni yemek için değilse ne için buraya kadar gelmişti? Biraz daha yaklaştı, kuyruğunu arkasında bir kırbaç gibi salladı. O kadar çok yaklaşmıştı ki o devasa çizgili kafası zayıf ateş ışığında bütünüyle görünüyordu.

Sanki çoktan ölmüşüm gibi kalbim göğsümün içinde taş gibi ağırlaşmış bekliyordu. Bana baktığında kaskatı yansımamı o kehribar rengi gözlerin içinde gördüm. Kı-

lıç kadar keskin dişlerini meydan okur gibi göstererek bir kez daha kükredi. Beni içinde olduğum durumdan daha fazla korkutamazdı. Ağzımı açtım fakat dilim o kadar kurumuştı ki zayıf, boğuk bir ses dışında bir şey çıkaramadım. “Git buradan!” Bıyıklarını oynatıp kuyruğunu salladıktan sonra arkasını dönüp ormanın içinde kayboldu.

Sonraki birkaç saniye yerimden kıpırdayacak gücü bulamadan titreyerek bekledim fakat o saniyeler bittiğinde hayatımda etmediğim kadar hızlı hareket ettim. Sırt yatağımı ve çantamı toplamak için âdeta oradan oraya uçuyordum. Ne maymunlar ne de o kaplan ata tenezzül etmişti, belki de ben daha ulaşılır bir yemdim. Beni olduğum yerde bırakıp gitmesini sağlayan şey ağzımdan zar zor çıkan o emir cümlesi olabilir miydi? Şansımı sorgulayacak kadar geniş bir zamanım yoktu. Henüz yapabiliyorken olduğum yerden kaçmalıydım.

Geldiğim yolu takip ederek sonunda o cehennem gibi ormandan dışarı çıkabildim ve içime çekebildiğim kadar derin bir nefes çektim. Ufkun pembeleşmeye başladığını görünce orman sınırından çok uzaklaşmadan dörtnala gitmeye başladım. Güneş doğduğu zaman ovada yerim kolayca belli olacaktı.

Ormanın bittiği yerde koca koca kayalarla dolu bir alan başlıyordu, sağladıkları kamuflajın yardımıyla çıkan yolu takip etsem de biraz ilerledikten sonra ölü noktaya denk geldim. Etrafa serpiştirilmiş iri kayalıklar vadiyi hemen hemen ikiye bölen çıkık bir düzlüğe açılıyordu. Etrafında biraz dolanınca çok kullanılan bir yol olduğunu anladım. Atımdan inerek vadi üzerinde gitmeye elverişli mi değil mi anlamak adına kayalıklı bölgeden dışarı çıktım. Güç-

lü rüzgâr eteğimle saçlarımı oradan oraya savuruyordu. Uzakta bir şey fark ettim, yeni bir toz bulutuydu bu fakat daha yavaş ilerliyordu. Sonra aklıma gelen şey içime sancı gibi saplandı. *Askerler Hem de küçük bir devriye değil, muazzam sayıda koca bir tabur asker!*

Onlar yaklaştıkça iki yüz kişiden fazla olduklarını saptadım ama hâlâ sancaklarını görememiştim. Sancak taşımıyorlar mıydı yoksa? Morrighan mı, yoksa Dalbreck askerleri miydi bunlar? İçinde bulunduğum durumda her ikisine de razıydim. Vadiye inebilecek bir yol aradım ama bulunduğum taraftan aşağıya yalnızca dik bir yamaç vardı. Durduğum noktadan ters yöne doğru hareket edecektim ki o taraftan gelen daha çok asker olduğunu gördüm fakat bunların sayısı otuzu geçmiyordu. Renklerini görebilmek için gözlerimi kısıtım, kırmızıydı. Morrighan! Atları da görebileceğim yakınlığa ulaştığında en öndekinin kahve beyaz bir Tabiano olduğunu fark ettim. *Walt her* Mutluluktan bayılmak üzereydin ki sevincim geldiği gibi kayboldu. Peki, o zaman bu taraftakiler...

Diğerleri. Diğer tarafa koşarak hızla yaklaşan geniş orduya çevirdim gözlerimi. Hayır, iki yüz falan değildi. En az üç yüz, hatta daha fazlalardı. Hâlâ sancak yoktu.

Vendalılar.

Ordular birbirine doğru ilerlemeye devam ederken Waltherların neyle karşılaşacaklarından haberleri yoktu. Birinin Walther'ı uyarması gerekiyordu.

"Lia."

Arkamı döndüm. Kaden, Eben ve Finch'le karşılaştım.

"Hayır!" dedim. "Şimdi olmaz!"

Kaçmaya çalıştığımda Kaden tam arkamdan yakaladı.

Gömleğimin kol kısmını çekince kumaş tuttuğu yerden yırtıldı.

“Hayır!” diye çığlık attım. “Onları durdurmam lazım!”

Kollarını arkamdan etrafıma dolayıp beni göğsüne bastırdı. “Hayır!” diye bağırdım. “O önde giden ağabeyim! İzin ver! Hepsi birden ölecek!”

Venda ordusu gittiği noktaya varmak üzereydi. Saniyeler içinde o üç yüz kişi, ağabeyimin küçük bölüğünü yerle bir edecekti. Kaden’a gitmeme izin vermesi için yalvardım. Tekmeledim. Ağladım. Hıçkırıklara boğuldum.

“Bulunduğumuz yerden onlara ulaşman imkânsız, Lia. Biz oraya varana kadar...”

Venda ordusu çatışma noktasına vardı.

Kaden’ın kolları arasında çırpındım. “İzin ver!” diye bağırdım. “*Walther!*” Rüzgâr ağzımdan çıkan her şeyi yüzüme geri çarpıyordu. Artık çok geçti.

O bir saniyede tüm dünyam ışık hızından ağır çekime geçmişti. Hareketler ve sesler, bir rüyanın içindeymişim gibi bulanık ve boğuk geliyordu. Bir farkla. Rüyada değildim. İki krallık ortada buluştu, ikisi de birbirleriyle karşılaşacağını bilemedikleri için gafil avlanmışlardı. Kahve beyaz Tabianosunun üstündeki genç adamın saldırıya geçişini izledim. Güçlü ve cesur oluşuyla tanıdığım o genç adam. Aşkını hâlâ içinde yaşayan, yasla eriyip tükenmiş bir genç adam. O çarpık gülüşünü takınıp beni kart oyunlarında yanında götüren, burnumdan makas alan, beni her türlü haksızlığın karşısında savunan, nasıl bıçak atacağını bana öğreten o adam. Ağabeyim. Greta’nın intikamını almak için kılıcını nasıl çektiğini izledim. Karşılığında çekilen beş kılıcın birer birer, art arda havada sallanışını,

o genç adamın atından nasıl düştüğünü izledim. Son kılıç da yarım kalan işi bitirmek adına göğsünün ortasına saplandı. Walther öldü.

Hepsi birbiri ardına düşüyordu. Bir kişiye karşı üç, dört, beş kişinin saldırıya geçtiği bu şey savaş değil; apaçık katliamdı. Ağzımdan çıkan her bir çığlığı, her hıçkırığı arkasına katıp giden rüzgârın merhameti yoktu. Sonra sessizlik oldu. Bacaklarım sanki hiç orada değillermiş gibi gevşedi ve kendimi yerde buldum. Çıgıllıklar ve iniltiler doldurdu kulaklarımı. Saçlarımı, giysilerimi, elime geçen her şeyi parçaladım. Kaden'm kolları, uçurum kenarına gitmemi engelleyen tek şeydi.

Biraz durulunca aşağıya, vadiye doğru baktım. Bütün bir bölük cansız halde yatıyordu. Vendalılar tutsak olarak kimseyi almamıştı. Yere yığılı bir halde kendime sarılıyordum.

Kaden hâlâ beni tutmaktaydı. Yüzümdeki saçları arkaya atıyor, yüzü benimkinin yanında benimle beraber sallanıyor, kulağıma bir şeyler fısıldayarak beni telkin etmeye çalışıyordu. "Lia, üzgünüm. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Ortaliğa dağılmış cesetleri inceledim, uzuvları garip şekillere girmişti. Walther'ın atı onun hemen yanında yatıyordu. Kaden etrafımdaki kollarını yavaşça gevşetti. Çıplak omzuma baktım, kumaş parçalanmıştı. Pençeyi ve asma parçasını gördüm, boğazımdaki acı tadı fark ettim, burnumdan akmakta olan sümüşü hissettim, boğucu sessizliğe kulak verdim. Eteğimi düzeltirken rüzgâr benden geriye kalan ne varsa alıp götürmüşçesine vücudumun sallandığını hissettim.

Dakikalarca mevsimler, yıllar boyu orada oturup rüzgârın tenimde kışa dönüşmesini; günün geceye dönüşüp o kör edici karanlığın fonunda tüm ayrıntıların gözlerimin önünden geçişini izledim. Gözlerimi kapattım, Walther'ın kanlar içindeki görüntüsü ömür boyu unutamayacağım hatıralarla beraber göz kapaklarımın ardında belirdi. Sonra tüm o görüntüler insafa gelip yerlerini donuk, uyuşturucu, gri bir boşluğa bıraktı.

Nihayet ellerimin dizlerimden destek alıp vücudumu ayağa kaldırmak için çaba sarf etmesini izliyordum. Dönüp onlara baktım. Eben beni kocaman gözler, ciddi bakışlarla izlemekteydi. Finch'in ağzı açık kalmıştı.

Kaden'a baktım. "Ağabeyimin gömülmesi gerekiyor," dedim. "Hepsinin gömülmesi gerekiyor. Hayvanlara yem olmalarına izin vermeyeceğim."

Başını iki yana salladı. "Lia, yapamayız çünkü..."

"Doğu yolundan ilerleyebiliriz," dedi Finch.

Hâlâ toprağa akmakta olan kan vadiyi kötü bir kokuya boğmuş, hayvanların da adamların da bağırsakları vücutlarından dışarı fırlamış, henüz ölemeyen birkaç hayvan hırıltılı inlemeleriyle can çekişiyordu ve hiçbirimiz onların bu acılarına son vermeye zahmet etmiyorduk. Vahşetin taze kokusu hâlâ havadaydı. *Bu dünya önce seni içine çeker... Ardından paylaşır.* Bugün dünya ağabeyimin ve bölük arkadaşlarının son nefesleriyle ağlıyordu. Annem çoktan yataklara düşmüş müydü acaba? Lütü, yaşanan bu olayın yasını ona uçurmuş muydu?

Eylerinde dimdik duran uzun, hiddetli bir adam ekibiy-

le beraber yanımıza yaklaştı; hepsinin kılıçları çekilmişti. O hayvani ordudan olduklarını tahmin ettim. Çenesindeki uzun sakal iki ayrı parçaya ayrılmıştı. Gerçek barbarlarla ilk karşılaşma anımdı. Kaden ve diğerleri, Morrighanlılar arasında sırtıtmamak adına onlar gibi giyiniyordu. Bellerindeki kemerlerden sarkan hayvanlara ait küçük kafatasları, onlar hareket ettikçe boş bir gürültü çıkarıyordu. Miğferlerinden uzun püsküller sarkıyordu, gözlerinin altındaki korkunç siyah şeritler yüzlerini yeterince korkunç göstermekteydi.

Kumandan, Kaden ve diğerlerini fark edince kılıcını indirip sanki çayırda piknik yapmak için buluşmuşlar gibi hepsini içtenlikle selamladı. Başları boyunlarından ayrılmış darmadağın cesetleri yok sayarak çabucak selamlaştıktan sonra hepsinin gözleri benim üzerimde buluştu. Finch çabucak onlarla aynı dili konuşmadığımı açıkladı.

“Ölüleri gömmek için geldim,” dedim.

“Bizde ölü yok,” diye cevapladı kumandan Morrighan dilinde.

Aksam ağırdı, sanki edepsiz bir öneride bulunmuşum gibi kelimelerini sert ve nefret dolu vurgularla sarf etmişti.

“Diğerleri,” dedim. “Öldürdüklerinizden bahsediyorum.”

Dudağından alaycı bir gülümseme geçti. “Düşman sürüsüne ait cesetleri gömmeyiz biz. Canavarlar bu domuzların icabına bakar.”

“Bu sefer değil,” diye cevap verdim.

İnanmayan gözlerle Kaden’a baktı. “Yanında taşıdığın bu geveze kaltak da kim?”

Eben atlayarak söze girdi. “O bizim tutsağımız! Morrighan krallığından Prenses Arabella. Ama biz kendisine Lia diyoruz.”

Yüzünden küçümseyen bir ifade geçti kumandanın, eyerine iyice yerleştikten sonra süslü miğferinin siperini havaya kaldırdı. “Demek *Lia* diye çağırıyorsunuz,” diye alay etti dik dik bana bakarak. “Belirttiğim gibi benim askerlerim domuzları gömmez.”

“İyi bir dinleyici değilsin, kumandan. Senin yabani-
lerinden onları gömmelerini istemedim. Değersiz ellerin
asil Morrighan askerlerine dokunmasına izin vermem.”

Kumandan atının üstünde ileri atılarak bana vurmak
için elini havaya kaldırmıştı ki Kaden onu durdurmak için
kolunu aramıza uzattı. “Yas içinde, *Chievdar*. Ağzından
istemsizce çıkan sözleri dikkate alma. Cesetlerden biri
ağabeyine ait.”

Kumandanla diz dize gelebilmek için atımı hafifçe ileri
sürdüm. “Tekrarlıyorum, *Chievdar*. Onları gömeceğim.”

“Hepsini mi? Bu koca bölüğü sen mi gömeceksin?”
Kahkaha attı. Arkasındaki adamlar da onunla beraber gül-
düler. “Biri prensese kürek getirsin,” dedi. “Bırakın eşe-
lesin.”

Alanın ortasında diz çöktüm. İlk görevim, vücutları hâlâ
sıcak olan ölüleri kutsamaktı. Kaçıp durduğum gelenek,
artık beni ayakta tutan tek şeydi. Ellerimi tanrılara kaldır-
dım fakat ağzımdan çıkan sözler, ezberlediğim şarkılar-
dan başka bir şeye dönüşmüştü; yalnız tanrıların ve ölü-
lerin anlayabileceği başka bir dile, kan ve ruhun, gerçek-
lik ve zamanın oluşturduğu şeylerdi anlattıklarım. Sesim
yükseldi, alçaldı, kedere büründü, rüzgârları kesip geçti
ve onların, geçmişteki annelerin, kız kardeşlerin, kız ço-

cukların ağıtlarına dönüşerek tüm vadiyi doldurdu. Binlerce gözyaşını, bin yılın kelimelerini arkasına katarak onlarla bir oldu. Uzak cennetten kopup kanayan dünyaya ulaşan, kibrin ve sevginin, acının ve merhametin duasıydı. Sadece seslerle değil; yıldızlarla, toz toprakla ve daha niceşiyle, ebediyetle örülmüş bir duaydı bu.

“Ve böyle de devam etsin,” diye bitirdim. “Sonsuza kadar.”

Gözlerimi açtım. Etrafımdaki tüm askerler görevlerine ara vermiş, beni izliyordu. Ayağa kalktım, küreği yerinden aldıktan sonra Walther’a doğru yöneldim. Kaden ona ulaşmadan önce durdurdu beni. “Lia, ölümün zarif veya affedilir bir yanı yok. Onu bu şekilde hatırlamak istemezsin.”

“Tam da bu halini hatırlayacağım. Hepsini. Bu şekilde. Asla hafızamdan silinmeyecek.” Kolumu tuttuğu yerden çektim.

“Sana yardım edemem. Düşmanı gömmek hainliğe girer. Kendi ölülerimizin onuruna leke sürer.”

Cevap vermeden yürümeye başladım, Walther’ın cesedine erişene kadar bölük pörçük vücutların arasında dikkatle ilerledim. Yanına varınca dizlerimin üzerine çöküp yüzündeki saçları geriye attım. Gözlerini kapatıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Greta’ya tekrar kavuşabilsin ve eğer tanrılar merhamet ederse doğmamış çocuğunu beşiğe yatırabilsin diye onun için ayrı bir dua edip yolculuğunda mutluluğu bulabilmesini diledim. Dudaklarım alnını öperken tir tir titriyorlardı, bunun ona son dokunuşum olduğunu bildiğim için yanından ayrılamıyordum.

“Güle güle, tatlı prens.” Dudaklarımın arasından çıkan
bu nefes, tenini son kez okşadı.

Ardından doğrulup kazmaya başladım.

Bölüm Altmış Sekiz

KaSen

Bütün kamp onu izlerken sessizliğe büründü. Benim aksime içlerinden hiçbiri daha önce ne bir soylu ne de bir prenses görmüştü. Kafalarında kurdukları o kırılgan, tom-bul asille alakası yoktu. Saatler geçtikçe en pişkinimiz de dâhil herkes yaptığı işi izlemek için bir bir oturmuştu; öncelikle vadiyi dolduran ürpertici ilahileri için, sonra da yaptığı işe inatla yönelttiği o engellenemez odağı için. Küreği boşalmak bilmiyordu.

İlk mezarı kazması üç saatini almıştı. Ağabeyinin mezarını. Ölü atının üzerinden sırt yatağını çıkarabilmek için âdeta güreşti, ardından ağabeyini ona sararak çukurun içine yuvarladı. Finch'in boğazından çıkan sesi duydum, Eben ise dudağını ısıırıyordu. Cesetlere karşı hiçbirimiz sempati beslemiyor olsak da ağabeyini öpüp sonrasında onun ölü bedeninin ağırlığıyla boğuşmasını izlemek hepimizin zoruna gitmişti.

Malich'le beraber bulunduğumuz yere sonradan varan Griz daha fazla izlemeye dayanamadığı için yürüyüp baş-

ka tarafa gitmişti. Ben gidemedim. Çoğumuz bunu yapamadık. Ağabeyini gömdükten sonra başka bir cesetin yanına eğilip dualarını okudu, sonra sert zemini küreğiyle tekrar ufalamaya başladı. Bu seferki bir kolunu kaybetmişti; onu cesedin kayıp kolunu ararken, bulduğunda ise ölü bir atın altından çekmeye çalışırken izledim. Adanı battaniyeye sarmadan önce kolunu göğsünün üzerine yerleştirdi.

Daha ne kadar devam edebilirdi? Sendeleyip düşüşünü, ayağa kalkamayacağını düşünürken tekrar kalkışını seyrettim. Etrafımdaki askerler huzursuzlanmaya başlamışlardı, aralarında dönen gergin fısıltıları duyabiliyordum. Gözlerini kısıyor, yumruklarını ovuşturuyorlardı. *Chievdar* dimdik ayaktaydı, kollarını göğsünde bağlamış bekliyordu.

Üçüncü mezarı da bitirdi. Yedi saat geçmişti. Elleri, küreğin sapını tutmaktan kanıyordu artık. Dördüncü askerın yanına diz çöktü.

Ayağa kalkarak teçhizat vagonundan bir kürek de ben almaya gittim. “Birkaç çukur açacağım. İçlerine birilerini gömmek isterse kendi bilir.” Vagonun yanındaki askerler şok içinde bana baksalar da ağızlarından bir şey çıkmadı. Yaptığım tam olarak hainlik değildi.

“Ben de yapacağım,” dedi Finch. Yanıma gelip bir kürek de o kaptı.

Diğer takım emin olmayan bakışlarla bir *Chievdar*’a, bir bize baktıktan sonra kılıçlarını çektiler.

Chievdar elini havaya kaldırdı. “Yerlerine sokun onları,” dedi. “Morrighan kaltağı ellerini kemiklerine kadar kanatmak istiyorsa seyretmenin verdiği zevki memnu-

niyetle kabul ederim, yine de tüm gece burada duramayacağım. Bu salakları da bırakın istedikleri kadar çukur kazsınlar.”

Chievdar lafını bitirince başka yöne baktı. Bu manzardan gerçekten sıkılmış olsaydı kolaylıkla engel olabilirdi. Lia hem bir tutsak hem de Venda’nın düşmanıydı fakat belki de söylediği yürek ürperten ilahiler kumandanı etkileyerek Tanrı korkusunu tetiklemişti, o da işini bitirmesine izin vermeye karar vermişti.

Eben ve Griz bizi takip etti, *Chievdar*’ın sıkılmasından dolayı olacak ki kendi askerlerinden yedisi de bizim gibi ne buldularsa ellerine geçirdiler. Mızrak, balta, o an toprağı kazmaya yardım edebilecek ne varsa kapıldı ve cesetlerin yakınlarında çukur açma işine hep beraber başladık.

Bölüm Altmış Dokuz

Geceyi katliam bölgesine yakın bir yerde geçirdikten sonra ertesi sabah tekrar yola koyulduk. Venda'ya üç günlük daha yolumuz vardı. Bu sefer dört yüz kişilik bir taburun nezaretinde ilerliyorduk. Yoksa altı yüz müydü? Sayıların artık bir önemi kalmamıştı. Başımın, atm kaba hareketleriyle sallanmasına izin veriyor ve sadece önüme bakıyordum. Önümdeki manzaraya Eben'in atı eşlik ediyordu, topal ön ayağı diğer bacaklarının daha fazla yorulmasına neden oluyordu. Venda'ya kadar dayanamazdı.

Giysilerimden hâlâ sular damlıyordu. Daha bir saat önce üstümdekileri çıkarmadan vadi boyunca uzanan nehire girmiştim. Sular tenime dokunmamış olsa bile tüylerim serinlemenin etkisiyle diken diken olmuştu. Akıntının kan lekelerini alıp götürmesine izin verdim. Walther'ın ve arkasındaki otuz askerin kanı ince şeritler halinde akıntıyı takip ederek evlerine geri döndüler. İnsanlık bunu unutsa da dünya her daim hatırlayacaktı. Gavin'i ağabeyimden çok da uzak olmayan bir yerde yüzüstü bulmuştum; kalın telli, kızıl saçları fark edilmeyecek gibi değildi. Fakat Avro ve Cyril'i saptamak o kadar kolay olmamıştı. Ağa-

beyime olan adanmış yakınlıkları o cesetlerin ikisi olduğuna dair tahmin yürütmeme sebep olabilmşti yalnızca. İnsan yüzü, içindeki kan çekilir çekilmez şişerek semsert bir hâl alıyor; ince, gri bir et tabakasıyla kaplı yontulmuş bir ahşabı andırıyordu.

Hepsini hatırlayacağım. Asla hafızamdan silinmeyecek.

Kaden, Finch ve diğerleri çukurları kazmama yardım etmişlerdi. Onlar olmasaydı bütün ölüleri gömecek gücü bulamazdım ama bu katliamın sorumlusu yine onlardı. Kazmama yardım eden askerlerden biri Walther'ın göğsüne kılıç saplayanlardan biri olabilirdi ya da Cyril'in kolunu yerinden koparan. Yardımlarına minnettar olmalı mıydım? Geriye bir hissim kalmamış gibiydi. Tüm duygularım, ölülerin kanları gibi süzülüp gitmiş; terk ettiğimiz o vadinin zemininde kalmıştı.

Gözlerim kurumuştı, nasırlı ellerim acı hissetmiyordu fakat Walther'ın katledilmesinden tam iki gün sonra içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Oldukça keskin ve daha önce hiç hissetmediğim türden bir şeydi bu, sipsivri bir kaya parçasının uzunca bir süre yuvarlandıktan sonra tekerleğin tekine çarpması gibi. Amaçsızca tıngırdayıp durmasına karşın belli bir ritme sahip gibiydi. Belki de Walther'ın Greta'yı dizlerinde son kez tutarken hissettiği şeydendi. İçimden kopup giden o şey her neyse çıktığı yere bir daha demir atamayacağından emindim.

İçimde *lütuf* taşıdığım askerler arasında hızla yayılmıştı fakat askerlerden hepsinin bu söylentiye saygıyla yaklaşmadığı kısa sürede kulağıma gelmişti. Bazıları Morrighan'ın bu ilkel inanışlarına gülmüştü. *Chievdar*,

bu söylentinin gerçekliğiyle alay ederek aşağılayanların en başında geliyordu; yine de bana ihtiyatla yaklaşarak direkt gözlerimin içine bakmamaya çalışanların sayısı çok daha fazlaydı. Geniş bir kitle, Kaden ve diğerlerini Komizar'a götürdükleri ödül için tebrik ettiler. Düşman tarafın prensesi ellerindeydi.

Asıl görevinin boğazımı kesmek olduğunu bilmiyorlardı tabii. İfadesiz yüzümle Kaden'a baktım. Boş bakışlarımı yakaladı. Arkadaşlarının onunla gurur duymasını istiyordu. Venda her zaman ilk sıradaydı sonuçta. Onu pohpohlayanlara baş hareketiyle karşılık vererek tebriklerini kabul etti. Bir zamanlar arkalarında büyük bir gizem barındırdıklarını düşündüğüm gözleri artık bana hiç de sırlarla dolu gelmiyordu.

Ertesi gün Eben'in atı daha kötüleşti. Finch'le Malich'i; Eben'in yakında atını öldürmek zorunda kalacağından bahsederken duydum; topladıkları ganimette sağlıklı atların da olduğunu söylediler. Eben küçük bir çocuğun mızıkçı sesini takınarak atının kas probleminin geçecek bir şey olduğuna, topallamasının geçeceğine dair yemin etti.

Duruma hiç müdahale etmedim. Ortada beni ilgilendiren bir şey yoktu. Onun yerine içimdeki kaya parçasının çıkardığı o tıkırtıyı dinlemeye devam ettim. Gece olduğunda yıldızları izlerken inanmaya artık oldukça korktuğum o tanıdık sözler bir fısıltıyla çalınıp durdu kulağıma.

Seni bulacağım.

En dip köşelerde seni bulacağım.

Bölüm Yetmiş

Saçlarımı taradım. Bugün Venda'ya varacağımız gündü. Şehre girerken bir hayvan gibi görünemezdim. Nedense hâlâ buna önem veriyordum. Walther için. Ölen bütün devriye için. Ben onlardan *biri* değildim. Asla da olmayacaktım. Saçlarım pürüzsüz bir hâl alana kadar düğümleri çekip kopararak taramaya devam ettim.

Yüzlerce asker eşliğinde ilerlerken kaçma şansımın oldukça düşük olduğunun bilincindeydim. Tanrılar göklerden dünyaya bir yıldız fırlatıp hepsini yok etme kararını şimdiye kadar almadıklarına göre belki de aslında elime geçtiğini düşündüğüm şanslar asla benimle olmamıştı. Atlarının üzerinde kasıla kasıla ilerleyen bu tipler o katledilen uygarlıklardan nasıl daha iyi olabilirdi ki? Tanrılar ne tür insanları yok etmişlerdi? Şimdi onları bunu yapmaktan alıkoyan şey neydi?

Kılıçlar, eyerler, hatta ölenlerin botlarıyla tepeleme doldurulmuş vagonların arkasında at sürmeye devam ettik. Ölenlerin hediyesi. Ağabeyimi gömerken kılıcıyla göğsünün üstünde taşıdığı özenle işlenmiş kılıç kayışının yerinde olmadığını fark etmemiştim bile. Şimdiyse vago-

nun içinde bir yerde diğerlerinininkilerle beraber itilip kakılıyorlardı herhalde.

Ganimetin *şingirtısını* dinledim, içimdeki kayanın *tıkırtısı* eşliğinde *şingır şingır* sallanıyordu.

Kaden bir yanımda, Eben diğer tarafımda, Malich ve diğerleri arkamda ilerledikçe ilerledik. Eben'in atı sendelese de ayakta kalmayı başardı. Eben atından atlayarak aşağıda kulağına bir şeyler fısıldadı. Eli atın yelesinin üstünde, onun yanında yürümeye başladı. At kendine geldikten sonra birkaç adım yürümüşük ki bir kez daha tökezledi ve bu sefer Eben peşinden gitmeye devam ederken yoldan yirmi metre dışarı çıktı. Ön ayakları artık onu destekleyecek gücü bulamadıkları için yana devriliverdi. Eben umutsuzca ayağa kalkması için onunla konuşmaya devam etti.

"İcabına bak," diye seslendi Kaden, Eben'a. "Zamanı geldi."

Malich atının üzerinden eğilerek, "Hadi artık!" diye emretti. "Kaç yüz kişi seni bekliyoruz." Kemerindeki deri kılıfı açarak içindeki siper bıçağını Eben'in olduğu tarafa fırlattı. Çocuğun ayaklarının dibine düştü bıçak. Eben kocaman gözlerini bıçaktan bize doğru çevirirken kaskatı kesilmişti. Kaden başıyla işaret verince eğilip ayaklarının dibindeki bıçağı kaldırdı yerden.

"Bir başkası yapamaz mı?" diye sordum.

Kaden şaşkın gözlerle bana baktı. Üç gündür ağzımdan çıkan en uzun cümleyi kurmuştum. "Onun atı. Onun yükümlülüğü," diye cevapladı.

"Öğrenmesi lazım," dediğini duydum Finch'in.

Griz onayladığını belirten bir şeyler homurdandı. "*Ja tiak.*"

Eben'in dehşete kapılmış yüzüne baktım. "Ama taylığmdan beri ona o bakmış," diye hatırlattım diğerlerine. Kimse cevap vermedi. Finch ve Griz'e döndüm. "O daha çocuk. Sayenizde şimdiden bilmemesi gerektiği şeyleri öğrendi. Aranızdan hiç kimse çocuğun görevini üstlenmek istemiyor mu?"

Sessizliklerini korudular. Atımdan inip yolun dışına doğru ilerledim. Kaden atıma dönmem için bağırdı.

Ona dönüp lafını ağzına tıktım. "*Ena fikatande spin-do keechas! Fikat ena shu! Ena mizak teevas ba betaro! Jabavé!*" Tekrar Eben'e dönüp elindeki kılıfın içindeki bıçağı tutup hızla çektiğim zaman boğulur gibi derin bir nefes çekti içine. Birkaç okun arkamdan beni hedef aldığı hissettim. "*Ruh*'a son vedanı ettin mi?" diye sordum Eben'e.

Dolu gözleriyle bana bakarak, "Adını biliyor musun?" diye sordu.

"Kampta kulağına fısıldadığını duymuştum. Onlar yanılıyorlar, Eben," dedim başımla arkada bekleyenleri işaret ederek. "Bir ata isim koymanın utanılacak bir tarafı yok."

Alt dudağını ısırırken başıyla onayladı. "Çoktan veda-laştım."

"Dön o zaman arkana," diye buyurdum. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Oldukça sarsılmıştı, ne dediysem onu yaptı.

Ata bir adım yaklaştım. Ön ayaklarının yerine de ça-lışan arka ayakları artık titriyordu. Artık hiçbir şeyi fark edemeyecek harap olmuş bir halde bile olsa gözleri en az Eben'inkiler kadar büyümüştü.

“Şşş,” diye fısıldadım. “Şşşş.” Yanında diz çöküp dediklerimi anlamıyor olsa bile çayırlardan, samanlardan ve onu çok seven küçük bir çocuktan bahsettim ona. Elim yumuşak ağızlığının üzerinde gezinerek hayvanı biraz da olsa sakinleştirdi. Tüm işlemler bitince Walther’ın iz sürerken yaptığı gibi bıçağımı boğazındaki yumuşak dokuya saplayarak acısına son verdim.

Kanı çimenlere sildim, ata yüklenmiş eyer çantasını kaldırıp Eben’e döndüm. “Bitti,” diye bildirdim. Arkasını dönünce elimdeki çantayı uzattım. “Artık acı falan hissetmiyor.” Eben’in omzuna dokundum. Kafası karışmış bir halde bir omzundaki elime, bir bana baktı ve birkaç saniyelğine de olsa tekrar o kendine güvensiz masum çocuğa dönüşmüştü. “Benim atımı alabilirsin,” dedim. “Ben yürürüm. Yeterince dinlendim.”

Diğerlerinin yanına yürüyüp bıçağını Malich’e geri uzattım. Tüm dikkatiyle eğilerek ellerimin arasından geri aldı. Askerler oklarını aynı anda indirdiler.

“Venda’nın seçme hakkıyla ilgili olan meşhur sözlerini biliyorsun demek,” dedi Malich.

“Nasıl bilmem? Kullandığınız şu ilkel dil haftalardır duyduğum tek şey.” Kendi eyer çantamı çözmeye başladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Kaden. Sert bir ifadeyle uzunca ona baktım, günlerdir ilk kez onun gözlerine amacılı olan bir bakış fırlatmıştım. O gözlerini kırıştırıp yaptığım şeyin *farkına varana* kadar bakmaya devam ettim. Daha bitmemişti.

“Yolun kalanına yürüyerek devam edeceğim,” dedim. “Hava aşağılarda daha serin.”

“Çocuğa iyilik yapmadın,” dedi.

Griz’e, Finch’e, Malich’e baktım sırayla. Onların ardından kervanın devam etmesi için sabırsızlanan yüzlerce askeri yavaş yavaş süzdüm, ta ki kınayan bakışlarım yavaşça Kaden’inkilerle buluşana kadar. “O daha *çocuk*. Anlayabileceği tek iyilik birinin ona şefkatle yaklaşması olur herhalde.”

Çözdüğüm çantayı atımdan indirince alay yoluna devam etti. Tüm o şingirtıları ve toynak seslerini dinlemeye devam etmeye başladım tekrar ve içimdeki o tıkırtı gittikçe büyüdü.

Adımlar, kilometreler birbirine karıştı. Kuvvetli rüzgâr devam etmekteydi. Eteğimle saçlarımı kırbaç gibi bir oraya bir buraya sallıyor, sonra bir süreliğine duruluyordu. Havayı dolduran tek şey, Eben’in ölen atının verdiği o on titreşim nefesin anısıydı; atın sıcak nefesi, gittikçe zayıflayıp rüzgârda kaybolana kadar kendini duyurabiliyordu. O son nefes. Son ürperti. Ölüm. Ardından beni öldürmeye hazır bekleyen onca askerin gözleri.

Oklar beni hedef aldığı an, fırlatmaları için kısa bir dua etmiştim. Korktuğum şey acı değil, artık onu hissedemeyeceğimdi; hiçbir şey hissedemeyeceğim.

Daha önce hiç at öldürdüğüm olmamıştı, en fazla izlemekle yetinmiştim. Öldürmek, öldürmeyi düşünmekten çok daha farklı bir eylemdi. Kurban can çekişen bir hayvan dahi olsa senden bir şeyler alıp götürüyordu. Yaptığım şeyi sadece Eben’in üzerinden o yükü almak için yapmamıştım. Kendimi de en az onu düşündüğüm kadar

düşünmüştüm. Bir zamanlar olduğum kişiden geriye kalan son parçaları da kaybetmeye henüz hazır değildim. Küçük bir çocuğun kendi atını katletmesini hiçbir şey yapmadan izleyemezdim.

Gittiğim dünya değişik bir yerdi; tüm kurallar farklıydı; saçmalayan kadınların duvarlardan aşağı itildiği, çocukların katil olarak yetiştirildiği, kafataslarının kemeri süslediği bir dünyaya gidiyordum. Terravin'in huzuru uzak bir hatıraydı artık. Rafe'in durgun sahil köyünde öptüğü o vurdumduymaz taverna kızı değildim artık. O kız sonsuza dek yok olmuştu. O rüya çalınmıştı. Şimdi bir tutsaktım. Sadece...

Bacaklarım gücünü kaybetti.

Her zaman kendin olarak kalacaksın, Lia. Olduğun şeyden kaçamazsın. Ses o kadar net geldi ki sanki Walther yanı başımda konuşuyor, aynı sözleri daha samimi bir sesle tekrarlıyor gibi geldi. Sen güçlüsün, Lia. Her zaman aramızda en güçlüsü sendin... Tavşan eti lezzetlidir, bilirsin.

Evet, öyleydi.

Evet, o vurdumduymaz taverna kızı değildim. Morrighan Hanesi'nin İlk Kız Çocuğu Prenses Arabella Celestine Idris Jezelia'ydım ben.

Adı sır gibi saklanan o kişi.

Sonra duyduğum şey ise sessizlikti.

Bir daha asla durmayacağını düşündüğüm içimde yuvarlanıp duran o kaya parçası birkaç takla daha attı ve sıkıştı, o sivri ucu etimde saplanacak bir yer bularak bağıracağıma saplandı. İşte, acı geri gelmişti.

Venda Ezgisi'nin son mısraları kafamda çalıp duruyordu. Morrighan'ın rahminden...

Annem bunu nereden biliyordu? O dizeleri okuduğumdan beri kafamda aynı soru dönüp duruyordu, vardığım tek sonuç ise *aslında bir şey bilmediğiydi*. Lütuf, ona rehberlik eden şey olmuştu. İçine sinsice girip duyması gerekeni fısıldamıştı ona: *Jezelia*. Benim yeteneğim tam olarak konuşmuyordu. *Aramızda en güçlüsü sendin. An-nemi endişelendiren şey de buydu*. Ne anlama geldiğini bilmiyordu aslında, bildiği tek şey bir şeylerin kendi kızından korkmasını sağladığıydı.

*Ta ki varana kadar o kudretli kişi,
Sefaletin arasından çıkararak,
Zayıflığını yenerek,
Yem olmaktan kurtulacak,
Pençe ve asma damgasıyla,*

Dönüp parçalanın kumaşın altında apaçık görünen omzuma baktım; pençe ve üzüm asması, tam da Natiya'nın bahsettiği renklerle süslenmişti. *Yine de hepimiz çok daha büyük, tek bir hikâyenin birer parçasıyız. Top-rağın, rüzgârın, zamanın, hatta gözyaşlarımızın bile öte-sine geçebilen bir hikâyenin. Büyük hikâyelerin kendile-rine has yolları vardır*

Jezelia. Olduğum kişiye yakın bulduğum, sahip olduğum tek isimdi; aynı zamanda ağabeylerim dışındaki herkesin kullanmayı reddettiği tek isim. Eski çağlarda yaşayan deli bir kadının saçmalıkları da olabilirler ama öyle ya da değil, bunun uğuruna son nefesimi verecek de olsam o sözleri *gerçekleştirecektim*.

Walther için. Greta için. Yitip giden bütün rüyalar

için. Bunun için Komizar'ı bizzat öldürmek zorunda da kalsam rüya hırsızları artık hiçbir rüyayı alamayacaktı. Öz annem bana verilen lütfu körelterek bana ihanet etmiş olsa da haklı olduğu bir şey vardı. *Ben, babamın ordusunun bir askeriydim.*

Başımı kaldırıp yanımda giden Kaden'a baktım. Belki de katil olma sırası bana gelmişti.

Bölüm Yetmiş Bir

Rafe

“Ne? Nasıl?”

Nöbet sırası Jeb’deydi. Başını o kadar ağır hareket ettiriyordu ki dün karşılaştığımız altın çizgili atlar gibi tuhaf bir şeye rastladığını düşündüm.

Orrin tam olarak neye bön bön baktığını anlamak için onun olduğu tarafa yürüdü. “Pekâlâ... Asın beni.”

Şimdi hepimizin ilgisi o taraftaydı. Sven, Tavish ve ben kayalıkların olduğu kenara doğru koşturduk. Hevesim kursağımda kalmıştı.

“Bu da ne?” diye sordu Tavish, aslında hepimiz ne gördüğümüzün farkında olsak da.

Barbarlardan oluşan küçük bir ayak takımı değildi. İyi teçhizatlı, geniş bir müfreze de değildi karşıımızdaki. Yan yana dizili onar kişiden oluşan en az altmış sıra asker vardı.

Biri dışında.

Tek başına yürüyen bir de kız vardı.

“Bu o mu?” diye sordu Tavish.

Sesime güvenemediğim için başımı sallamakla yetin-

dim. Koca bir *orduyla* çevrelenmişti. Beş kişilik bir barbar ekibiyle karşı karşıya değildik. Yanımdakilerin derin nefes alışlarını bir bir duyabiliyordum. Bunlar alışık olduğumuz barbarlardan değildi. Her seferinde Büyük Nehir'in ardına kadar kolayca püskürttüklerimizden kesinlikle değillerdi. Lia'yla beraber hepimiz katledilmeden açık alanda bu adamlarla çatışma şansımızın lafi bile edilemezdi. Attığı her adımı izledim. Taşıdığı o şey de neydi öyle? Eyer çantası mı? Ayağı mı aksıyordu? Ne kadar süredir böyle yürüyordu? Sven yenildiğimizi belirten bir yatıştırma hareketi olarak elini hafifçe omzuma koydu.

Kırbaç hızıyla arkamı döndüm. "Hayır! *Daha* bitmedi."

Yapabileceğimiz bir şey yok. Kör değilsin. Bu kadar adamı..."

"Hayır!" diye tekrarladım. "O köprüyü ben olmadan geçmesine izin vermeyeceğim." Bir atlara doğru, bir diğerlerinin yanına doğru volta atmaya başladım; avucumu yumruklarken mantıklı bir cevap arıyordum. Başımı iki yana salladım. Bensiz geçmeyecekti. Benimkilerin asılmış suratlarına baktım. "Yapıyoruz bunu!" dedim. "Dinleyin." Oturup uzun uzun düşünmeye zamanımız olmadığı için alelacele bir plan hazırlayıp onlara sundum.

"Bu delilik!" diye lafımı kesti Sven. "Asla işe yaramaz!"

"İşe yaramak zorunda!" diye çıkıştım.

"Baban boynumu vurur!"

Orrin güldü. "Ben olsam endişeleneceğim kişi kral olmazdı. Zaten Rafe'in planı hepimizi canından edecek."

"Daha önce yaptığımız bir şey bu," dedi Tavish bana onaylayan bakışlarla. "Tekrar başarabiliriz."

Jeb çoktan atıma ulaşmış, dizginleri bana uzatıyordu.
“Daha ne bekliyorsun?” diye sordu. “Hadi!”

“Yarım yamalak bir işe giriyoruz!” diye bağırdı Sven
ben ayağımı üzengide sabitlerken.

“Biliyorum,” dedim. “İşte tam da bu yüzden diğer ya-
rısını tamamlaman için sana güveniyorum.”

*Kuracak Ejderha komplosunu
Tüm maskeleri yüzünde,
Kafeslerken ezileni,
Toplayacak bütün kötöleri,
Yönetiminde tanrıları aratmayacak, durdurulamayacak,
Yargıları merhametsiz,
Boyun eğmez yönetimi,
Hırsız gibi el koyacak rüyalara,
Umutların katili.
Ta ki varana kadar o kudretli kişi.*

-Venda Ezgisi

Bölüm Yetmiş İki

Korku tuhaf bir olgu.

İçimde bir gram bile kalmadığını sanıyordum. Korkacak neyim kalmıştı ki? Yine de Venda ufukta görüldüğü an boynumda hissettiğim o sivri ürpertiye unutamıyorum. Geçmekte olduğumuz kayalık tepelerin arasında bulanık, gri sisli ufuktan *bir şey* yükseliyordu. Tam olarak şehir diye tabir edebileceğim bir şey değildi. Derin bir nefes çektim.

Biz manzaraya yaklaştıkça o tüten küllerin arasından yükselen gözsüz kara bir canavar gibi gittikçe büyüdü. Gelişigüzel yükselen kuleleri, pul pul taşları ve onların arkasına gizlenmiş, bir labirenti andıran kat kat ve bükümlü duvar katmanları vardı. Bu gelişigüzel konumlanmış sıradan bir uzak şehir değildi. Şehrin nabzındaki huzursuzluğu, o karanlık şarkının her yere yaydığı matem havasını hissedebiliyordum. Venda'yı o gri duvarlarda otururken görebiliyor gibiydim, aşağıdaki dinleyicilere uyarı ezgileri mırıldanan belli belirsiz bir hayalet...

Kendimi, benim için önemi olan her şeyi bir kenara atıp buradan sıvışırken hayal etmeye çoktan başlamıştım.

O zamanlar bana oldukça basit bir hayalmiş gibi gelen, beni tam da olduğum kişi için sevecek birini bulabilme ümidimi sırtıma yüklenip Civica'yı terk ettiğim zamandan bu yana koca bir ömür geçmiş gibiydi. Rafe'le geçirdiğim o bir avuç günü yaşarken hayalimi sonunda gerçekleştirdiğimi düşünmüştüm saf saf. Artık o hayalleri olan kız değildim. Artık -tıpkı Walther gibi- tek sahip olduğum şey, adalete karşı gittikçe büyümekte olan arzumdu.

İleride bizi bekleyen canavara baktım. Aynı düğün gününde olduğu gibi yine beni bir yerden koparıp bambaşka yerlere götürecek olan o son basamaklarla yüz yüzeydim işte. Tekrar veya geri dönüş yoktu. Venda'ya adımımı atar atmaz, evimi bir daha asla göremeyeceğim garantilenecekti. *Seni kendime çekmek ve bir daha asla bırakmamak istiyorum.* Bu sözlere olabileceğim en uzak mesafedeydim. Rafe'i asla göremeyeceğim diyarlardaydım. Yakında, vahşi bir orduyu dizlerinin üstüne çöktüren gizemli Komizar dışında diğer herkes için ölmüş olacaktım. Walther'ın kılıcı ve botları gibi ben de onun için bir savaş ganimetiydim, tabii Kaden'm kaydardığı işi bitirmeye karar vermezse. Belki de insanların olmamı umduğu o ödülle alakam olmadığını oldukça erken keşfedecekti.

Nehre varınca kervan durdu. Büyük Nehir'den çok daha fazlasıydı. Gördüğüm şey dalgalanan bir uçurumdu, gürül gürül sesiyle uzaktan gördüğüm o sis tabakasının asıl kaynağı olduğunu bağırıyor gibiydi. Nem, taş toprak ne varsa dümdüz etmişti. Bu koca nehrin üzerinden nasıl geçeceğimiz hakkında bir fikrim yoktu, ben bunu düşünürken nehrin diğer tarafındaki insan yığınının yaklaşan orduyu yüksek nidalarla karşıladığını fark ettim. İnsanlar

siyah damarlı duvarların arkasından öne doğru abanmış, devasa boyutlardaki tekerleklerle bağlanmış halatlara tüm güçleriyle asılıyorlardı. Nehrin kükremesi bile başlarındaki kişinin çekiş temposunu ayarlayan sesini bastırmaya yetmiyordu. Sayısız vücut birlikte hareket ederek nehrin diğer tarafından düşük bir uğultuyu andıran sesleriyle ilahiler söylüyorlardı. Halatları her çekişlerinde sular damlatan koca, sevimsiz bir köprü, tepeden ağır ağır inmeye devam ediyordu. O devasa köprü, o son çekişle beraber kaygı verici bir çınlama sesi eşliğinde yerine oturdu. Kaden işçilerin köprü zincirlerini sağlama almak için gösterdikleri yüksek çabayı izlemek için atından inerek yanıma geldi. “Sadece dediklerimi yaparsan her şey yoluna girecek. Hazır mısın?” diye sordu.

Böyle bir şeye nasıl hazır olabilirdim ki? Sorusunu cevaplamadım.

Bana döndü, iki kolumu da tutup beni sarstı. “Lia, unutma! Yapmaya çalıştığım tek şey hayatını kurtarmak.”

Bakışlarına boş gözlerle tepki gösterdim. “Eğer hayatımı kurtarmak dediğin şey buysa Kaden, bu uğurda çok büyük bir efor sarf etmeni istemem.”

Yüzündeki acıyı gördüm. Teptiğimiz on binlerce kilometre beni değiştirmişti fakat bu onun umduğu yönde olmamıştı. Ellerini çekmeden yüzümü incelemeye devam etti, bakışları dudaklarımda fazla oyalanmıştı. Uzanıp dudaklarıma dokundu, başparmağını ağzımdan çıkan kelimeleri silmek istiyormuş gibi alt dudağımın üzerinde nazikçe gezdirdi. Yutkundu. “Gitmene izin vermiş olsaydım benim yerime başkasını göndereceklerdi. Benim başaramadığım işi bitirecek birini.”

“Sen de Venda’ya ihanet etmiş olacaktın tabii. Gerçi bunu çoktan yaptın, değil mi? Ölüleri gömmeme yardım ettiğin gün.”

“Venda’ya asla ihanet etmem ben.”

“Bazı zamanlar asla yapmayacağımızı düşündüğümüz şeyleri yapmaya zorlanırsınız.”

Elleriyle ellerimi sıkıca tuttu. “Sana burada yeni bir hayat kuracağım, Lia. Söz veriyorum.”

“Burada mı? *Senin* sahip olduğun gibi bir hayat mı, Kaden?”

Gözlerinin arkasında gizlenen fırtına iki katı şiddetlenmişti. Göz ardı edilmeyi reddeden bazı gerçekler kendilerini yılmak bilmeden hatırlatıyorlardı.

Gözcü, oluşturduğumuz büyük konvoyla ilerlemesi için işaret verdi. “Benim atıma binelim mi?” diye sordu Kaden. Hayır anlamında başımı sallayınca ellerini benimkilerin etrafında gittikçe gevşeterek nihayet gitmeme izin verdi. Dönüp kendi atına bindi. Ben ise önünde yürürken gözlerini hâlâ üzerimde hissediyordum. Tam köprüye adım atmak üzereyken arkamdan yükselen yaygaranın sebebini öğrenmek için o tarafa döndüm. Sesler gittikçe yükseliyordu, Kaden’ın kaşları çatılmıştı. Bir grup asker bana doğru yaklaşmaktayken o atından inip kolumu kavradı. Aralarında tuttukları adamı Kaden’in ayaklarının önüne fırlattılar. Kalbim durdu. *Ulu tanrılar*. Kaden kolumu iyice sıkmıştı.

“Bu köpek seni tanıdığını söylüyor,” dedi askerlerden biri.

Huzursuzluğu gören *Chievdar* yanımıza gelerek, “Kim bu?” diye sordu.

Kaden'in gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Aptal, sarhoşun teki. Bunca yolu bir hiç için tepen âşık bir çiftçi."

Kafamdaki tüm düşünceler birbirine girdi. *Nasıl?*

Rafe ayağa kalktı. Kaden'a fark ettirmeden bana bir bakış fırlattı. Kirli bandajlarla sarılı parmaklarımı, omzumu tamamen açığa çıkaran yırtık gömleğimi, kan lekeleri içindeki giysilerimi ve muhtemelen hâlâ ele veriyor olduğum yüzümdeki o yas dolu ifadeyi inceledi. Gözleriyle olan biteni sorgulamaktaydı, göremediği yerlerden almış olabileceğim hasarları düşünüp durduğunu yüzündeki endişeden anlamak zor değildi. En az benim onun için çektiğim acı kadar acı çekmiş olduğunu gördüm.

İyiler kaçıp gitmezler, Lia.

Oysa şimdi içimdeki bütün hırsla dilediğim tek şey, aslında kaçıp gitmiş olmasıydı.

Kaden'in sıkı kavrayışından kurtulmak için çırpınıp duruyor olsam da ne kadar hareket edersem tırnakları o kadar derine batıyordu. "Bırak beni!" diye hırladım. Sonunda kurtulup Rafe'e doğru koşup kollarına atladım, dudaklarım dudaklarına kavuştuğunda ağlıyordum. "Gelmemeliydin. Olayı anlamıyorsun." Yine de bu kelimeleri söylerken bile burada olduğu için bencil bir mutluluk duymuş; benim onun, onun da benim için hissettiklerine olan inancımın boşa çıkmamış olmasına, hayalini kurduğum bütün o duyguların *gerçek ve doğru* oluşuna çılgınlar gibi sevinmiştim. Onu öperken yanaklarımdan süzülen yaşlara engel olamıyordum. Kırık ve şişik parmaklarım onun yüzüne dokunurken ileride asla hatırlamayacağım düzinelerce şey söylemişim.

Kollarını belime dolamıştı, yüzünü saçlarıma bastırır-

ken beni o kadar sıkı tutuyordu ki asla ayrılmayacağımıza neredeyse ikna olmuştum. Onu, dokunuşlarını, sesini, her şeyini içime çektim. Bir anlığına bütün dünya, tüm problemler yok olmuş; geriye sadece ikimiz kalmıştık.

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum, ikimizi de bu durumdan kurtaracağım. Güven bana, Lia.” Askerlerin bizi ayırışını, saçlarımı çekiştiren elleri hissettim. Bir kılıç onun göğsüne dayanmışken ben kaba eller tarafından gittikçe geri çekiliyordum.

“Öldürün şunu da yolumuza devam edelim,” diye emretti *Chievdar*

“Hayır!” diye haykırdım.

“Tutsak almayız biz,” dedi Kaden.

“Ben neyim öyleyse?” dedim kolumu tutan askere bakarak.

Rafe kendisini geride tutmakta zorlanan askerlerin kolları arasında doğrulmaya çalıştı. “Komizar’ınıza bir mesaj getirdim!” diye bağırды yanındaki askerlerin onu susturmasına izin vermeyerek.

Askerler bir an afallayıp bir sonraki hareketlerinin ne olacağını kestiremedikleri için duraksadılar. Rafe kulakları çınlatan, otorite dolu bir sesle haberini tekrarladı. Ona bakınca içimde bir şeyler yelken açıyordu. *Beni nasıl buldu? Zaman koşmaya başladı. Yalpaladı. Durdu. Rafe. Bir çiftçi. İsimsiz bir bölgenin çocuğu.* Bakışlarım kilitlenmişti. Onunla ilgili her şey daha farklı görünüyordu gözüme. Sesi bile değişikti. *İkimizi de bu durumdan kurtaracağım. Güven bana, Lia.* Zemin ayaklarımın altından kaydı, tüm dünya sallanmaya başladı. Bildiğim tüm doğrular, tüm gerçekler gemi direği gibi sallanıyordu.

“Mesajın nedir?” diye buyurdu *Chievdar*.

“Yalnızca Komizar’ın kulaklarının duyması gereken bir şey,” diye cevapladı Rafe.

Kaden, Rafe’e doğru ilerledi. Herkes ağzından bir şeyler çıkmasını bekliyor olsa da tek yaptığı bir kelime dahi etmeden kafasını yana eğip kısık gözlerle Rafe’i incelemek oldu. Nefes bile almıyordum artık.

“Çiftçinin tekinin getirdiği bir mesajı mı alacağız?” diye sordu sonunda.

Bakışları birbirine kilitlenmişti. Rafe’in buz mavisi gözleri nefretle parlıyordu. “Hayır. Dalbreck Prensi’nin bizzat kendi temsilcisinden. Aptal sarhoş kimmiş bakalım?”

Askerlerden biri kılıcının ucuyla Rafe’in başına vurdu. Rafe yana doğru tökezledi. Şakaklarından kan gelmeye başlasa da dengesini geri kazanmayı başardı.

“Basit bir mesajdan mı korkuyoruz?” diye dalgaya aldı Kaden’ı, bakışlarının yönünü bir an olsun değiştirmiyordu.

Kaden aynı bakışlarla cevap verdi. “Mesajın hiçbir önemi yok. Dalbreck Krallığı’yla hiçbir pazarlığa girmeyiz biz. Karşıdaki kişi prensin temsilcisi olsa bile.”

“Şimdi de Komizar adına mı konuşuyorsun?” Rafe’in sesi sert ve tehditkârdı. “Seni temin ederim ki duymak isteyeceği bir mesaj taşıyorum.”

“Kaden,” diye yalvardım.

Kaden bana doğru döndü, gözleri hararetle parlıyordu, beni sorgulayan bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Chievdar yeniden atıldı. “Prensin özel temsilcisi olduğuna dair ne tür bir *kanıt* taşıyorsun?” diye dudak büktü.

ken beni o kadar sıkı tutuyordu ki asla ayrılmayacağımıza neredeyse ikna olmuşum. Onu, dokunuşlarını, sesini, her şeyini içime çektim. Bir anlığına bütün dünya, tüm problemler yok olmuş; geriye sadece ikimiz kalmıştık.

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum, ikimizi de bu durumdan kurtaracağım. Güven bana, Lia.” Askerlerin bizi ayırışını, saçlarımı çekiştiren elleri hissettim. Bir kılıç onun göğsüne dayanmışken ben kaba eller tarafından gittikçe geri çekiliyordum.

“Öldürün şunu da yolumuza devam edelim,” diye emretti *Chievdar*.

“*Hayır!*” diye haykırdım.

“Tutsak almayız biz,” dedi Kaden.

“Ben neyim öyleyse?” dedim kolumu tutan askere bakarak.

Rafe kendisini geride tutmakta zorlanan askerlerin kolları arasında doğrulmaya çalıştı. “Komizar’ınıza bir mesaj getirdim!” diye bağırdı yanındaki askerlerin onu susturmasına izin vermeyerek.

Askerler bir an afallayıp bir sonraki hareketlerinin ne olacağını kestiremedikleri için duraksadılar. Rafe kulakları çınlatan, otorite dolu bir sesle haberini tekrarladı. Ona bakınca içimde bir şeyler yelken açıyordu. *Beni nasıl buldu? Zaman koşmaya başladı. Yalpaladı. Durdu. Rafe. Bir çiftçi. İsimsiz bir bölgenin çocuğu. Bakışlarım kilitlenmişti. Onunla ilgili her şey daha farklı görünüyordu gözüme. Sesi bile değişti. İkimizi de bu durumdan kurtaracağım. Güven bana, Lia. Zemin ayaklarımın altından kaydı, tüm dünya sallanmaya başladı. Bildiğim tüm doğrular, tüm gerçekler gemi direği gibi sallanıyordu.*

“Mesajın nedir?” diye buyurdu *Chievdar*.

“Yalnızca Komizar’ın kulaklarının duyması gereken bir şey,” diye cevapladı Rafe.

Kaden, Rafe’e doğru ilerledi. Herkes ağzından bir şeyler çıkmasını bekliyor olsa da tek yaptığı bir kelime dahi etmeden kafasını yana eğip kısık gözlerle Rafe’i incelemek oldu. Nefes bile almıyordum artık.

“Çiftçinin tekinin getirdiği bir mesajı mı alacağız?” diye sordu sonunda.

Bakışları birbirine kilitlenmişti. Rafe’in buz mavisi gözleri nefretle parlıyordu. “Hayır. Dalbreck Prensi’nin bizzat kendi temsilcisinden. Aptal sarhoş kimmiş bakalım?”

Askerlerden biri kılıcının ucuyla Rafe’in başına vurdu. Rafe yana doğru tökezledi. Şakaklarından kan gelmeye başlasa da dengesini geri kazanmayı başardı.

“Basit bir mesajdan mı korkuyoruz?” diye dalgaya aldı Kaden’ı, bakışlarının yönünü bir an olsun değiştirmiyordu.

Kaden aynı bakışlarla cevap verdi. “Mesajın hiçbir önemi yok. Dalbreck Krallığı’yla hiçbir pazarlığa girmeyiz biz. Karşıdaki kişi prensin temsilcisi olsa bile.”

“Şimdi de Komizar adına mı konuşuyorsun?” Rafe’in sesi sert ve tehditkârdı. “Seni temin ederim ki duymak isteyeceği bir mesaj taşıyorum.”

“Kaden,” diye yalvardım.

Kaden bana doğru döndü, gözleri hararetle parlıyordu, beni sorgulayan bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Chievdar yeniden atıldı. “Prensin özel temsilcisi olduğuna dair ne tür bir *kanıt* taşıyorsun?” diye dudak büktü.

“Prensin mührü mü? Yüzüğü mü? Mendilini mi göstereceksin yoksa bize?” Etraftaki askerlerden bir kahkaha yükseldi.

“Yalnızca onun sahip olabileceği bir şey,” diye cevapladı Rafe. “Prensesin kendisine ait resmî bir mektup, kendi el yazısıyla prence yazmış.” Bunu söylerken *Chievdar*’a değil, bana bakıyordu. Özel bir mesaj göndermiş gibiydi. O an dizlerimin bağı çözüldü.

“Bir karalama mı?” diyerek Rafe’in önünü kesti *Chievdar*. “Her önüne gelen bir parça kâğıda...”

“Bekle,” dedi Kaden. “Ver şunu bana!” Askerler, yeleğinin iç cebindeki nota uzanabilsin diye Rafe’i serbest bıraktılar. Kaden notu elinden alıp inceledi. Kırmızı mührümün dağılmış kalıntıları hâlâ anlaşıldı. Kendi cebinden ufalanmış bir not çıkardı. Kaden’la Rafe’in öldürüp cesetinden kurtulduğu ödül avcısının elinden düşen ve benim almayı başaramadığım notu tam da o an ellerinin arasında tutuyordu. İki notu karşılaştırırken yavaşça başını salladı. “Doğru söylüyor. Dalbreck Hanesi’nden Prens Jaxon,” dedi unvanı okurken aşağılarcasına tükürükler saçarak.

Ardından Rafe’in kendisine uzattığı notu *Chievdar* ve diğer askerlerin duyabilecekleri bir seste okudu. “Düğün günümüzden...”

“Hayır!” diyerek sertçe lafını kestim. Prence yazmış olduğum sözlerimin dalgaya alınmasını istemiyordum. Kaden susmam için gergin bir bakış fırlattı. “Düğün...”

O kısacık anda Rafe’i inceledim.

Tıpkı notta yazdığım gibi ona *alıcı* gözle baktım.

Omuzları... Rüzgârın dağıttığı saçları... O güçlü çene çizgisi... Yanaklarından aşağı süzülen kanın kırmızılığı... Yarı aralık dudakları...

Boğazımdaki titremeyi bastırmak için yutkundum. “Düğün günümüzden önce sizi görmek isterim.”

Askerlerin bazılarının kıs kıs güldüğünü duysam da gözlerim sadece o sırada beni başıyla belli belirsiz onaylayan Rafe’i görmekteydi.

Bütün kaslarım gevşemişti. “Fakat prens yazdığım bu notu pek önemsememişti,” dedim zayıf sesimle.

“Eminim, bu kararından büyük bir pişmanlık duyuyordur, prenses hazretleri,” diye cevapladı Rafe.

Düğünle ilgili dokümanları bizzat kendim imzalamıştım.

Rafe. O konuda bilmeden tahminde bulunuyor olamazdı.

Dalbreck’in Veliaht Prensi Jaxon Tyrus *Rafferty*.

Tanıştığımız o ilk gece adını söylerken bana nasıl baktığını hatırladım, kim olduğunu anladığıma dair ufacık bir işaret bekliyormuş meğer. Tabii o zaman prens ilgi alanının kilometrelerce dışındaydı.

“Zincirleyin şunu! O da bizimle gelecek,” dedi Kaden. “Eğer yalan söylüyorsa Komizar bizzat öldürecektir. Etraftaki tepeleri de araştırın. Bu kadar yolu tek başına gelmiş olamaz.”

Rafe bileklerini arkada birleştirmek için onu itip kakan askerlere karşı koyarken bile gözlerini üzerimden ayırmadı.

Ben de bakmaya devam ettim, ne bir yabancıydı ne de bir çiftçi. En başından beri zekice bir hileye başvurmuştu.

Aramızda oluşan küçük girdap, rüzgârın getirdiği sisle yüzlerimizi perdeledi; getirdiği tek şey sis değildi. *En dip köşelerde... Seni bulacağım.*

Gözlerimi ovuşturdum, görüntü iyice bulanıklaşmıştı.
Ama artık emin olduğum bir şey vardı. Gelmişti.
O *buradaydı*.
Belki de şimdilik ihtiyaç duyduğum tek gerçeklik buydu.

Birinci kitabın sonu...

Gastineux

Candora

Cortenai

Cehennem Toprakları

Morrighan
Krallığı

Gaudrel Kabilesi

Cam Lanteux

Civica

Terquoi Tra

Kara Büyü
Şehri

Terravin

Azentil

Piadro

Gitos

D e n i z i

M

D

Akeri
Denizi

Verda
Krallığı

Sanctum

Falworth

Dalbreck
Krallığı

Cruvas

Kırmızı
Nehir

Reux
Lau

V